

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ
ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

2.2.1 1. Ἐν ταῖς προεκδοθείσαις ἡμῖν σχολαῖς ἢ περὶ τὰς φωνὰς παράδοσις, καθὼς ἀπῆται ὁ περὶ αὐτῶν λόγος, κατείλεκται· ἢ δὲ νῦν ῥηθησομένη ἔκδοσις περιέξει τὴν ἐκ τούτων γινομένην σύνταξιν εἰς
2.2.2 καταλληλότητα τοῦ αὐτοτελοῦς λόγου, ἦν πάνυ προήρημαι, ἀναγκαιοτάτην οὔσαν πρὸς ἐξήγησιν τῶν ποιημάτων, μετὰ πάσης ἀκριβείας ἐκθέσθαι.

2. Ἦδη γὰρ καὶ ἡ πρώτη ῥηθεῖσα ἀμερῆς ὕλη τῶν στοιχείων τοῦτο πολὺ πρότερον κατεπηγγείλατο, οὐχ ὡς ἔτυχεν ἐπιπλοκάς ποιησάμενη τῶν στοιχείων, ἀλλ' ἐν τῇ κατὰ τὸ δέον συντάξει, ἐξ ἧς σχεδὸν καὶ τὴν ὀνομασίαν εἴληχεν. ἢ τε ἐπαναβεβηκυῖα συλλαβὴ ταῦτόν ἀνεδέξατο, εἶγε αἱ ἐκ τούτων συντάξεις ἀναπληρούμεναι κατὰ τὸ δέον ἀποτελοῦσι τὴν λέξιν. καὶ σαφὲς ὅτι ἀκόλουθόν ἐστι τὸ καὶ τὰς λέξεις, μέρος οὔσας τοῦ κατὰ σύνταξιν αὐτοτελοῦς λόγου, τὸ κατάλληλον τῆς συντάξεως ἀναδέξασθαι· τὸ γὰρ ἐξ ἐκάστης λέξεως παρυφιστάμενον νοητὸν τρόπον τινὰ στοιχεῖόν ἐστι τοῦ λόγου, καὶ ὡς τὰ στοιχεῖα τὰς συλλαβὰς ἀποτελεῖ κατὰ τὰς ἐπιπλοκάς, οὕτω καὶ ἡ σύνταξις τῶν νοητῶν τρόπον τινὰ συλλαβὰς ἀποτελέσει διὰ τῆς ἐπιπλοκῆς τῶν λέξεων. καὶ
2.2.3 ἔτι ὄν τρόπον ἐκ τῶν συλλαβῶν ἢ λέξιν, οὕτως ἐκ τῆς καταλληλότητος τῶν νοητῶν ὁ αὐτοτελής λόγος.

3. Ἔστιν οὖν καὶ ἐκ τῶν παρεπομένων τὸ τοιοῦτον ἐπιδειξαι, ἐν οἷς δις τὸ αὐτὸ στοιχεῖον παραλαμβάνεται, ἔλλαβεν, ἔννεπε· ἀλλὰ καὶ συλλαβὴ, Λέλεξ, πάμπαν· ἀλλὰ καὶ λέξις,

Μῶσ' ἄγε, Μῶσα λίγεια { Alcman. fr. 1 B4. },

βαρὺς βαρὺς σύνοικος { Sophocl. fr. 686 N2. }.

Ἀλλὰ καὶ μέχρι λόγου τὸ τοιοῦτο διήκει, ἡνίκα τὰ εἰρημένα αὐθις ἐπαναλαμβάνεται, ὅτε μὲν ἀναγκαίως, ὅτε δὲ ἐν παρολκῇ.

2.2.4 4. Καὶ πλεονάζει στοιχεῖον, λέγω οὐ τὸ αὐτό. φαμέν οὕτως· τὸ ὕδωρ τῷ δ πλεονάζει, τοῦ ὕειν ἐγκειμένου, καὶ τὸ α ἐν τῷ ἀλαλητῷ, ὅπερ δύναται καὶ ἐν πλεονασμῷ συλλαβῆς παραλαμβάνεσθαι, ἐπεὶ καταχρηστικώτερον καὶ μονογράμματοι ἐκφωνήσεις συλλαβαὶ εἴρηγται. φαμέν δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα πλεονάζειν συλλαβῇ· θήρεσσι, κύνεσσι, λελάχωσι, ἄλλα πλεῖστα. πλεονάζουσι δὲ καὶ λέξεις, ἔζομαι καθέζομαι, ἔπω ἐνέπω, ἀντίος ἐναντίος,

2.2.5 οὐ σύ γ' ἔπειτα

Τυδέος ἔκγονός ἐστι { E 812-3 },

ὅπου γε καὶ παραπληρωματικούς συνδέσμους φαμέν. Φαμέν δὲ γε καὶ λόγους ποτὲ παρέλκειν πρὸς οὐδὲν συντείνοντας, εἶγε πλείους ἀθετήσεις ὑπ' Ἀριστάρχου διὰ τοὺς τοιοῦτους τρόπους ἐγένοντο.

5. Ἀλλὰ καὶ ἐναντία πάθη ἐνδεία στοιχείου γίνεται, γαῖα αἶα,

παρὰ τὸ σκηπτρον ὁ σκηπτοῦχος βασιλεύς· τῆδε ἔχει καὶ παρὰ τὸ
φαιδρός ὁ φαίδιμος· αἱ τοιαῦται παραθέσεις σχεδὸν ἀπερίληπτοὶ εἰσι,
πάμπολλοι οὔσαι. ἀλλὰ καὶ συλλαβῆς, ἠνίκα τὸ θέλω λῶ, ἠνίκα ὁ
αἰγοπόλος αἰπόλος. ἀλλὰ καὶ λέξεως, ἠνίκα ἀπαιτεῖ τὸ

ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε {I 649 }

τὴν ἀπό πρόθεσιν. καὶ τὸ

πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι {Λ 271 }·

ἢ γὰρ αὐτοτέλεια τοῦ λόγου ὡς στοιχεῖον ἐζήτησε τὴν παρά πρόθεσιν. τό τε
ἄρνηδὸν δ' ἐμοὶ οἶψ {ι 550 }

λείπει τῷ ἄρθρῳ· ὁ γὰρ λόγος τὴν ἀναφορὰν τοῦ ἄρνος ἐπιζητῶν τὴν
2.2.6 τοῦ ἄρθρου ἐνδείκνυται ἔλλειψιν. — 6. Σχεδὸν δὲ ὅλη ἡ πραγματεία
ἢ εἰρησομένη καὶ τὰ τοιαῦτα ἅπαντα προσδιακρινεῖ, ἐπεὶ πόθεν ἐστο-
χάσατο Ζηνόδοτος τὸ ὄλλοι {B 1. K 1 } κατὰ συναλοιφήν τοῦ
ἄρθρου γράφειν, εἰ μὴ ἐκ τῆς δεούσης συντάξεως κινούμενος; καὶ
πόθεν Ἀρίσταρχος οὐκ ἔλεγε μὲν πλεονάζειν τὸ ἄρθρον, περιέγραφε
δὲ ὡς ἐλλείποντος συνήθως τοῖς ἄρθροις τοῦ ποιητοῦ; ἔχων γοῦν ἐκεῖσε
ἀφορμὴν τῆς ἀρθρικῆς γραφῆς, ἀπαιτοῦντος τοῦ λόγου τὸ ἄρθρον, πρὸς
τὸ σύνηθες τοῦ ποιητοῦ ἐκὼν παρεπέμψατο, ἐκδεξάμενος μᾶλλον τὸν
δαί σύνδεσμον ἢ περὶ τὸ αἰ ἄρθρον ἐν τῷ

πῶς δαί τῶν ἄλλων Τρώων {K 408 };

ἐπιδεδείξεται δὲ τὰ τοιαῦτα ἐν τοῖς κατὰ μέρος. — 7. Προὔπτον δὲ ὅτι
καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἀποκοπαὶ εἰσιν, ὡς τινες ὑπέλαβον,

2.2.7 ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε {I 247 },

πάρα δ' ἀνήρ, ὅς καταθήσει {π 45 },

ἀλλὰ πάθη λόγου ἐλλείποντα ῥήματι· πότε γὰρ ὅλης λέξεως ἀποκοπὴ
γίνεται; μαρτυρεῖ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ πάθους, εἶγε πᾶσα ἀποκοπὴ
μέρος τι τοῦ ὅλου λειπόμενον ὑπαγορεύει.

8. Οὐκ ἀπίθανον δ' οἶμαι κάκεῖνο παραστήσαι. Παρεπόμενόν ἐστιν
ἔσθ' ὅτε ταῖς λέξεσιν καὶ παρὰ τὰς γραφὰς ἀμαρτάνεσθαι, ἃς ἢ προ-
φανῶς ἔστι καταλαβέσθαι διὰ τῆς ἀκοῆς, ἢ ἀδήλου τοῦ τοιοῦτου ὄντος
ἢ κατὰ τὸν ἐπιλογισμὸν ἐξέτασις κατορθοῖ, ἢν καλοῦμεν λόγον τὸν
περὶ ὀρθογραφίας. Τοιοῦτόν τι παρεπόμενον ὑπολαμβάνω κὰν τοῖς
λόγοις. ἐπὰν γὰρ τὰ μὴ δέοντα τῶν λέξεων ἐπισυναφθῇ, τὸ τοιοῦτο
καλοῦμεν σολοικισμόν, ὡς τῶν στοιχείων τοῦ λόγου ἀκαταλλήλως συνελ-
θόντων. εἴπερ οὖν ἔστιν μαθεῖν τὰκριβὲς τῆς γραφῆς, μαθεῖν ἄρα
ἔστι καὶ τὰκριβὲς τῆς συντάξεως τοῦ λόγου.

2.2.8 9. Φαμὲν προτακτικὰ στοιχεῖα ἔν τε συμφώνοις ἔν τε φωνήεσιν.
ἀλλὰ καὶ ἐν συλλαβαῖς, ἠνίκα τὴν διὰ τοῦ η καὶ υ προτακτικὴν συλλα-

βῆν ἔστιν εὐρέσθαι καὶ ἀπάσας τὰς ἐν φωνήσιν δασείας κατὰ τὸ
2.2.9 κοινὸν ἔθος, ὑποτακτικὰς δὲ τὰς διὰ τοῦ γμ ἢ κμ ἢ χμ· ἔτι τε ληκτικὰς
μερῶν λόγου τὰς εἰς τὸ λς, ρς, νς, ἄλλας πλείστας. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ λέξεων
τὸ αὐτό· προθέσεις γοῦν καλοῦμεν καὶ προτακτικὰ ἄρθρα καὶ ὑποτακτικὰ
καὶ ἔτι ἐπιρρήματα, ἃ μᾶλλον ἀπὸ τῆς συντάξεως τὴν ὀνομασίαν ἔλαβεν
ἢ ἵππερ ἀπὸ τοῦ δηλουμένου. Καὶ ἐν λόγῳ δὲ ἔστι τὸ τοιοῦτον εὐρέσθαι,
ὅποτε τὰ ἐκ συνημμένων ἀληθεύει προλημματιζόμενα τῶν ἐπιφερομένων,
ὥσπερ ἔγκειται κατὰ τὴν πρώτην τοῦ λόγου συναφήν, εἰ τῆδέ τις
2.2.10 ἀποφαίνοιτο, εἰ περιπατεῖ Διονύσιος, κινεῖται· οὐ μὴν, εἰ
Διονύσιος κινεῖται, περιπατεῖ. ἀντιστρέφοντος γὰρ τοῦ λόγου οὐκ
ἀληθεύει τὸ ὅλον.

10. Στοιχεῖον ἔσθ' ὅτε εἰς δύο μερίζεται τρόπῳ συλλαβικῶ, ἢ δε
ἔαδε· ἀλλὰ καὶ δύο εἰς ἓν συναλείφεται, βέλεα βέλη. καὶ συλλαβὴ
εἰς δύο μερίζεται (λέγω τὴν κυρίως συλλαβὴν), κοῖλον κόϊλον· ἀλλὰ
καὶ δύο συλλαβαὶ εἰς μίαν συνίασιν, ἠνίκα παρὰ τὴν γήραϊ τρισύλλαβον
δισύλλαβόν φαμεν τὴν γήρα, παρὰ τὴν Αἴδης Αἴδης. ἀλλὰ καὶ
λέξεις, ἠνίκα ἢ ἀκρόπολις πόλις ἄκρη, ἢ καλλίχορος {λ 581 }
2.2.11 χορῶ καλή {Π 180 }, καὶ ἔτι σύαγρον σὺν ἄγριον {Ι 539 }·
ἀλλὰ καὶ τὰ διαλελυμένα συνίζει, ὡς ὑφ' ἓν μέρος λόγου ἀνέγνωμεν τὸ
πασιμέλουσα {μ 70 } καὶ κηρεσσιφορήτους {Θ 527 }. Ἀλλὰ κὰν
τοῖς λόγοις οἱ παρεπόμενοι σύνδεσμοι ἔσθ' ὅτε ἐνοῦσι δύο λόγους ἢ καὶ
πλείους, καθάπερ οἱ συνδεόμενοι λόγοι ἐκ συνημμένων ἢ παρασυνημμέ-
νων ἢ καὶ ἔτι συμπεπλεγμένων· ἢ πάλιν ἀποστάντες διάλυσιν τῶν λόγων
ποιοῦνται, ὡς ἔχει τὸ

ἦομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμά, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
εὐρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλά {κ 251-2 }.

ἔδει γὰρ συμπλέξαι τῶ καί· καὶ εὐρομεν ἐν βήσσησι.

11. Στοιχεῖα ὑπερτίθεται, ἠνίκα ἢ κραδία καρδία, παρὰ τὸ
2.2.12 σκέπω τὸ σκέπος καὶ πέσκος { Nicand. Ther. 549 }. ἀλλὰ καὶ συλ-
λαβαί, ἠνίκα τὸ ἐξαπίνης ἐξαίφνης, ἠνίκα τὸ ὄρωρεν ὥρορεν
{δ 712. ψ 222 }. ἀλλὰ καὶ λέξεις, ὅτε ἢ οἰνοφόρος φερέοιτος γῆ
λέγεται, οἱ τε ἀνδρόγυνοι γύνανδροι { Sophocl. frg. 878 N2 }. Ἀλλὰ
καὶ λόγοι,

τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε {μ 134 },
αὐτὰρ ὃ γ' εἴσω ἴεν καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν {π 41 }.

2.2.13 12. Ἐτι ὄν τρόπον τῶν στοιχείων ἃ μὲν ἔστιν φωνήεντα, ἃ καθ' ἐ-
αυτὰ φωνὴν ἀποτελεῖ, ἃ δὲ σύμφωνα, ἅπερ ἄνευ τῶν φωνηέντων οὐκ
ἔχει ῥητὴν τὴν ἐκφώνησιν, τὸν αὐτὸν τρόπον ἔστιν ἐπινοῆσαι κάπιν τῶν

λέξεων. αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν τρόπον τινὰ τῶν φωνηέντων ῥηταὶ εἰσι, καθάπερ ἐπὶ τῶν ῥημάτων ἔστιν ἐπινοῆσαι, ὀνομάτων, ἀντωνυμιῶν, ἐπιρρημάτων, ἅπερ ἐπιλέγεται ταῖς γινομέναις ἐνεργείαις, ἠνίκα ἐπιφθεγγόμεθα τὸ κάλλιστα τοῖς κατὰ τὸ δέον τι ἐνεργοῦσιν, ἢ ὑγιῶς ἢ καλῶς· αἱ δὲ ὡσπερὶ σύμφωνα ἀναμένουσι τὰ φωνήεντα, τουτέστιν τὰ προκατειλεγμένα τῶν μερῶν τοῦ λόγου, οὐ δυνάμεναι κατ' ἰδίαν

2.2.14 ῥηταὶ εἶναι, καθάπερ ἐπὶ τῶν προθέσεων, τῶν ἄρθρων, τῶν συνδέσμων· τὰ γὰρ τοιαῦτα τῶν μορίων ἀεὶ συσσημαίνει, εἴγε ἐν γενικῇ μὲν λέγομεν δι' Ἀπολλωνίου, ὡσεὶ γινώσκοντος Ἀπολλωνίου, κατὰ δὲ τὴν αἰτιατικὴν πῶσιν δι' Ἀπολλώνιον, ὡς ἂν αὐτοῦ αἰτίου ὄντος. οἱ τε σύνδεσμοι πρὸς τὰς τῶν λόγων τάξεις ἢ ἀκολουθίας τὰς ἰδίας δυνάμεις παρεμφαίνουσι, ὅτε συμπλεκτικῶς μὲν ἀκούεται ὁ

ἦτοι ὁ γ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο {A 68 }.

ἐν ἴσῃ γὰρ δυνάμει τοῦ μὲν παρείληπται, δι' ὃ καὶ κατὰ τὴν ἐξῆς συμπλοκὴν ἀναγκαίως ὁ δὲ ἐπηνέχθη ἐν τῷ

τοῖσι δ' ἀνέστη {A 68 }.

[ὅτε δὲ διαζευκτικῶς, ἦτοι νέος ἐστὶν ἢ παλαιός.] τῆδε ἔχει καὶ 2.2.15 τὰ ἄρθρα· συμφερόμενα γὰρ τοῖς ὀνόμασιν τὴν ἐν αὐτοῖς δυνάμιν ἐπαγγέλλεται, οὐκ ἔχοντα δὲ τῆδε μεθίσταται εἰς τὰς καλουμένας ἀντωνυμίας, ὡς δεδειξεται ἐν τοῖς κατὰ μέρος, ἔνθα καὶ ἐπιδειξομεν τὸ αἴτιον, καθότι καὶ ἐπ' ἄλλων μερῶν λόγου ταῦτο παρακολουθήσει, ὡσπερ πολλάκις καὶ τὰ ὀνόματα ἐπιρρηματικῶς ἀκούεται.

13. Ἴσως δὲ καὶ ἡ τάξις τῶν στοιχείων ἐν λόγῳ παραλαμβανομένη τοῦ δι' ὃ τι τὸ α πρόκειται, εἶτα μετ' αὐτὸ τὸ β, ἀπαιτήσῃ καὶ τὴν κατὰ λόγον τῶν μερῶν τοῦ λόγου τάξιν, δι' ὃ τι τὸ ὄνομα πρόκειται, μεθ' ὃ ἐστὶ τὸ ῥῆμα καὶ τὰ ὑπόλοιπα μέρη τοῦ λόγου, ὡσεὶ καὶ πάλιν ἐν ταῖς πτώσεσιν ἢ λεγομένη εὐθεῖα καὶ γενικὴ καὶ αἱ ὑπόλοιποι, ἐν τε ταῖς 2.2.16 χρονικαῖς τομαῖς κατὰ τὰ ῥήματα ὁ ἐνεστώς, εἶτα ὁ παρατατικὸς καὶ οἱ ἐξῆς χρόνοι, ἐν τε γένεσι τὸ ἀρσενικόν, μεθ' ὃ τὸ θηλυκὸν καὶ τρίτον τὸ τούτων ἀποφατικὸν οὐδέτερον, καὶ ἐπ' ἄλλων πλείστων, περὶ ὧν ἰδίᾳ ποιησόμεθα συναγωγὴν. κατεπεῖγον μέντοι ἐστὶν ἔνεκα τῶν προεκκειμένων λόγων ἀντιπαραβάλλεσθαι τὴν τάξιν τῶν μερῶν τοῦ λόγου.

Ἴσως τινὲς ἀπειρότερον ἀναστρέφοντες περὶ τὰ τοιαῦτα τὰς ἰδίας ἀπειρίας παραμυθοῦνται, ὡς οὐ δέον περὶ τὰς τοιαύτας ζητήσεις καταγίνεσθαι, ὑπολαβόντες τὰ τοιαῦτα κατὰ τύχην τεθεματίσθαι. ἀλλὰ τούτοις γε προσγενήσεται ἐν τοῖς καθόλου μηδὲν ἐν τάξει παραλαμβάνειν μηδὲ παρὰ τάξιν τι ἡμαρτήσθαι, ὅπερ πάντῃ ἡλίθιον· εἰ γὰρ ἐπὶ τινῶν δοίης, ἀνάγκη κάπὶ πάντων δοῦναι.

14. Ἔστιν οὖν ἡ τάξις μίμημα τοῦ αὐτοτελοῦς λόγου, πάνυ ἀκριβῶς πρῶτον τὸ ὄνομα θεματίσασα, μεθ' ὃ τὸ ῥῆμα, εἶγε πᾶς λόγος
2.2.17 ἄνευ τούτων οὐ συγκλείεται. παρὸν γοῦν πιστώσασθαι ἐκ συντάξεως οἶον περιεχούσης τὰ μέρη τοῦ λόγου, ἐξ ἧς εἴπερ ὑποσταλήσεται ὄνομα ἢ ῥῆμα, τὰ τοῦ λόγου οὐ συγκλείεται, εἰ μέντοι πάντα τὰ ὑπόλοιπα, οὐ πάντως ἐλλείπει ὁ λόγος. ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος ὀλισθήσας σήμερον κατέπεσεν· ἔγκειται τὰ μέρη τοῦ λόγου παρὰ τὸν σύνδεσμον, ἐπεὶ προστεθεὶς ἕτερον λόγον ἀπαιτήσῃ. φέρε οὖν ἐλλείψαι τὸ ὄνομα ἢ τὸ ῥῆμα, καὶ ἐλλείψει ὁ λόγος, ἐπιζητῶν ὅπου μὲν τὸ ῥῆμα, ὅπου δὲ τὸ ὄνομα, ὁ αὐτὸς ὀλισθήσας σήμερον κατέπεσεν ἢ ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος ὀλισθήσας σήμερον. εἰ μέντοι τις ὑφέλοι τὸ ἐπίρρημα, οὐ πάντως λείπει ὁ λόγος· ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος ὀλισθήσας κατέπεσεν. ἀλλ' εἰ καὶ τὴν μετοχήν, οὐδ' οὕτως λείπει [ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος κατέπεσεν], οὐδ' εἰ τὴν πρόθεσιν· ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος ἔπεσεν· οὐδ' εἰ τὸ ἀντωνυμικόν· λελείπεται γὰρ τὸ ὁ ἄνθρωπος ἔπεσεν. ἀλλ' οὐδ' εἰ τὸ ἄρθρον· τὸ γὰρ ἄνθρωπος ἔπεσεν οὐ πάντως ἀναφορὰν ζητεῖ, πρῶτην δ' ἀφήγησιν τοῦ ἀνθρώπου. — 15. Οὐ τοῦτο δέ φημι, ὅτι οὐχὶ καὶ ἐξ ἀντωνυμίας αὐτοτέλεια συνίσταται, ὅπου φαμὲν οὕτως, ἐγὼ περιπατῶ, σὺ περιπατεῖς. τότε γὰρ συνίσταται ἡ αὐτο-
2.2.18 τέλεια, ὅταν ἀντ' ὀνόματος παραληφθῇ ἡ ἀντωνυμία καὶ δυνάμει πάλιν ἢ αὐτῇ σύνταξις ἦ. ὁπότε δὲ ἀνθυπάγεται ἀντωνυμία, ἐν τοῖς κατὰ μέρος εἰρήσεται, καὶ ποῖα ῥήματα πρὸς τὰς εὐθείας μόνον συναρτᾶται, καὶ τίνα αὐτῶν πλαγίας ἐπιζητεῖ.

16. Καὶ τοῦ ῥήματος δὲ ἀναγκαίως πρόκειται τὸ ὄνομα, ἐπεὶ τὸ διατιθέναι καὶ τὸ διατίθεσθαι σώματος ἴδιον, τοῖς δὲ σώμασιν ἐπίκειται ἢ θέσις τῶν ὀνομάτων, ἐξ ὧν ἡ ιδιότης τοῦ ῥήματος, λέγω τὴν ἐνέργειαν καὶ τὸ πάθος. — (17. Παρυφίσταται οὖν ἡ εὐθεῖα ἐν αὐτοῖς τοῖς ῥήμασιν, κατὰ μὲν τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ὀριζομένη, κατὰ δὲ τὸ τρίτον
2.2.19 διὰ τὸ ἄπειρα εἶναι τὰ τρίτα ἀοριστουμένη, χωρὶς εἰ μὴ ἐξαίρετος ἐνέργεια γένοιτο, καθάπερ ἐπὶ τοῦ ἀστράπτει καὶ βροντᾶ.) — 18. Κατεκράτησεν οὖν καὶ ἡ ἀπ' αὐτοῦ θέσις τὸ πάντα τὰ τοῦ λόγου μέρη καλεῖσθαι ὀνόματα, ὡς ἂν αὐτοῦ προὔφεστώτος. εἰ γὰρ ἐκ τῶν ἐναντίων τις ἐκεῖνο ἀποφαίνοιτο, ὡς ἐκ τῆς κοινῆς ὀνομασίας τῶν λέξεων αὐτὸ ἀπηνέγκατο τὴν ἀπάντων ὀνομασίαν, καὶ κατὰ τοῦτο ἂν πρωτεύοι, θέσιν τὴν πρῶτην τῶν λέξεων ἐπιδεξάμενον, καθότι καὶ δείκνυμεν ὡς ἔνεκα τῆς εὐρέσεως τῶν στοιχείων πάντα τὰ στοιχεῖα παρὰ τὸ ἀλφεῖν ἠδύνατο μιᾷ ὀνομασίᾳ χρῆσασθαι τῇ τοῦ α, ὅπερ ἀφείλετο τὴν πάντων ὀνομασίαν διὰ τὴν ἐν αὐτῷ γενομένην πρῶτην θέσιν, συνδραμόντος καὶ

τοῦ ἀπ' αὐτοῦ φθόγγου· συνέτρεχε γὰρ ἡ τοῦ ἀλφεῖν ἀρχὴ τῆ ἐκ-
 φωνήσει τοῦ στοιχείου, τῶν ὑπολειπομένων ἰδίας ἐπεκτάσεις εἰληφότεων.
 2.2.20 19. Οὐκ ἀλόγως δὲ ἐκεῖνῳ οἶμαί τις ἐπιστήσει, τί δὴ ποτε οὐχὶ
 μετὰ τὴν τοῦ ὀνόματος θέσιν τὸ ἀντὶ τούτου μόριον παραλαμβανόμενον
 ὑπετάγη, λέγω δὴ τὴν ἀντωνυμίαν, εἶγε κατὰ ἀμοιβὴν τοῦ ὀνόματος
 πάλιν σὺν τῷ ῥήματι συνέχει τὸν λόγον. Περὶ οὗ ἂν προφανῆς ἀπό-
 δειξις γένοιτο ἥδε, ὡς ἔνεκα τῆς τῶν ῥημάτων συνόδου ἐπενοήθησαν
 αἱ ἀντωνυμῖαι. ἐπεὶ γὰρ τὰ ὀνόματα τρίτων προσώπων ἐστὶν ἀποφατικά,
 καθὸ αἱ ἀπ' αὐτῶν θέσεις γινόμεναι οὔτε ἐπὶ τοῦ ἀποφαινομένου προ-
 2.2.21 σώπου εἰσὶν, ὅπερ ἐστὶν ἴδιον πρώτου προσώπου· οὐ γὰρ δὴ γε ἑαυτοῖς
 τίθενται οἱ παῖδες τὰ ὀνόματα, οὐδὲ πρὸς αὐτοὺς ἀποφαινόμενοι τὰς
 ὀνομασίας ποιούμεθα, ὅπερ ἐστὶ δευτέρου προσώπου· — ἦν δὲ τὰ ῥήματα
 ἐν τρισὶν προσώποις καταγινόμενα, καὶ διὰ τοῦτο προσεπενοεῖτο ἡ ἀν-
 τωνυμία ἐν προσώποις ὠρισμένοις καταγινομένη, ἀναπληροῦσα καὶ
 τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος καὶ τὴν τάξιν τοῦ ῥήματος, ὡς ἐν τοῖς τοιούτοις
 ἐγὼ γράφω, σὺ γράφεις· καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐνεποδίζετο τὸ ἐν τρίτῳ
 λέγειν προσώπῳ Ἄρισταρχος ἀναγινώσκει, ὡς ἂν δύο τρίτων συ-
 νόντων. (οὐ τοῦτο δὲ παρίστημι, ὡς αἱ κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ἀν-
 τωνυμῖαι περιτταὶ εἰσι, δυναμένων τῶν ὀνομάτων κατὰ τὸ τρίτον πρό-
 σωπον παραλαμβάνεσθαι· δι' ὃ τι γὰρ καὶ ἐν τρίτοις προσώποις κατα-
 γίνονται αἱ ἀντωνυμῖαι, ἐν τοῖς κατὰ μέρος εἰρήσεται.) καὶ εἰ τοῦτο
 ἀληθές, προφανές ὅτι προὑποστήσεται ἡ τῶν ῥημάτων τάξις τῶν
 δι' αὐτὰ ἐπινοηθεῖσῶν ἀντωνυμιῶν. — 20. Τὸ δὲ μείζον, τὰ ῥήμα-
 τα προσώπων τῶν κατ' εὐθείαν νοουμένων ἐστὶ παραστατικά, ἅπερ
 2.2.22 ἀπολύτως νοεῖται· ὁ γὰρ ἀποφαινόμενος περιπατῶ ἢ γράφω οὐ πρὸς
 ἔνδειξιν ἑτέρου προσώπου ὀρίζεται· αἱ δὲ ἀντωνυμῖαι εἰς διάκρισιν προσώ-
 που ἐπινοηθεῖσαι ἐν μὲν ταῖς πλαγαῖς πτώσεσιν ἦσαν καὶ ἐγκλιτικά, αἵπερ
 εἰσὶν ἀπολύτων προσώπων παραστατικά, παραλαμβάνονται δὲ καὶ εἰς
 ὀρθὴν τάσιν εἰς παρέμπτωσιν ἀντιδιαστελλομένου προσώπου, ὡς ἔχει τὸ
 παῖδα δ' ἐμοὶ λύσαιτε {A 20 }
 πρὸς τὸ
 ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν {A 18 }
 καὶ τὸ
 ἢ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλοῦσα {μ 33 }
 πρὸς τὸ
 φίλων ἀπάνευθεν ἐταίρων {μ 33 }.
 πῶς οὖν αἱ τῆς εὐθείας πτώσεως ἀντωνυμῖαι τὸ ἐγκλινόμενον πρόσωπον
 οὐ παρεδέχοντο; ἢ ὅτι προὑφεστώτων τῶν ῥημάτων καὶ ἀναπληρούντων

τὸ τῆς εὐθείας ἀπόλυτον πρόσωπον εἰς οὐδὲν χρειῶδες ἐπενοοῦντο αἱ τῆς εὐθείας ἐγκλιτικαὶ ἀντωνυμίαι, τάχα παρελκόμεναι πλέον τῶν παρα-
2.2.23 πληρωματικῶν συνδέσμων, οὓς ἀποδείξομεν καὶ ἀναγκαίως παραλαμβανόμενους. (ἡ γοῦν ἐγκλιθεῖσα τῆς ὀρθῆς πτώσεως παρὰ Δωριεῦσι τὴν ἀναγκαίως παρέφθειρε καὶ τὴν εὐθείαν, μεταστᾶσα εἰς τὴν συγγενῆ αἰτιατικήν.) καὶ φαίνεται ὅτι ἐνέμειναν αἱ τῆς εὐθείας ἀντωνυμίαι οὐ δι' ἄλλο τι ἢ καθὸ τὰ ῥήματα, οὐ δυνάμενα παραστήσαι τὴν ἀντιδιαστολήν, συμπαραλάμβανε τὴν ἀντωνυμίαν ἔνεκα τοῦ ἐξαιρέτου αὐτῆς ιδιώματος, λέγω τῆς ἀντιδιαστολῆς.

21. Καὶ ἡ μετοχὴ δὲ κατὰ τὴν δέουσαν ἀκολουθίαν κατελέχθη μετὰ τὸ ῥῆμα, τῆς τάξεως ἐκφαινούσης τὴν ἐκ τοῦ ῥήματος μετάπτωσιν εἰς αὐτήν (ὡς γε ἐν τῷ περὶ μετοχῆς διὰ πλειόνων παρεστήσαμεν ὡς ἀναγκαίως αἱ μεταλήψεις τῶν ῥημάτων ἐγίνοντο εἰς πτωτικὰ σχήματα σὺν τοῖς παρεπομένοις γένεσι, τῶν ῥημάτων οὐ δυναμένων τὴν καταλ-
2.2.24 ληλότητα παραστήσαι). — 22. Προφανὲς δ' ὅτι καὶ ἡ ἐγγενομένη θέσις τοῦ ὀνόματος οὐκ ἄλλως ἢ ἐφυλάχθη, εἰ μὴ μετὰ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ῥῆμα τὸ ἐκ τούτων ἐκ καταφάσεως ἡρτημένον μόριον παρελαμβάνετο, ὡς καὶ μετὰ τὸ ἄρρενικὸν καὶ θηλυκὸν τὸ τούτων ἀποφατικὸν οὐδέτερον. εἰ γὰρ μὴ παραδεξαίμεθα τὴν τῶν προκειμένων μορίων προτέραν θέσιν, καταλείψεται τὸ μηδὲ μετοχὴν καλεῖν μηδὲ μὴν οὐδέτερον, ἐπεὶ τίνων δύο προὔφεστώτων γένοιτο ἢ ἀποφατικὸν τὸ οὐδέτερον, τίνων δὲ μεθέξει ἡ μετοχὴ; ἀλλ' οὐδὲ ἄλλου μορίου δύναται ἢ τις παρέμπτωσιν ποιήσασθαι, λέγω ἀντωνυμίας, ἐπιρρήματος, συνδέσμου, ἄλλου του· οὐδὲ γὰρ τῆς τούτων ιδιότητος μετέσχευ.

23. Οὐχ ὡς ἔτυχε δὲ καὶ ἡ τοῦ ἄρθρου τάξις προσερρίφη, ὑπαγορεύουσα μὲν τὸ συνηρημένον τοῖς εἰρημένοις πτωτικοῖς, ἐκκλίνας δὲ
2.2.25 τὴν ἀπαράδεκτον τῶν ἄρθρων ἀντωνυμίαν, ὅπου γε καὶ μέχρι ῥήματος ἡ τούτου συνάρτησις ἐστίν, τὸ φιλολογεῖν καλὸν ἐστίν, τῷ γράφειν ἡδομαι.

24. Οὐ δεῖσεται ἐπιστάσεως ἡ ὑποῦσα ἀντωνυμία, ὅπου γε καὶ παρεκινδύνευε μετὰ τὴν τοῦ ὀνόματος θέσιν παραλαμβάνεσθαι. πρόδηλον δ' ὅτι καὶ τὸ ἀντί τινος παραλαμβανόμενον μεταγενεστέραν θέσιν ὁμολογεῖ τοῦ μετὰ τινος. καὶ εἰ τὸ ἄρθρον μετὰ ὀνόματος καὶ ἡ ἀντωνυμία ἀντ' ὀνόματος, δέδοται ὅτι τὸ συνυπάρχον ἄρθρον τῷ ὀνόματι πρεσβύτερόν ἐστι τῆς ἀντωνυμίας. — 25. Ἴσως γὰρ καὶ αἱ ἀναφορικαὶ ἀντωνυμίαι ἀντ' ὀνομάτων εἰσὶ τῶν σὺν ἄρθροις λεγομένων· οὐ γὰρ δὴ γε τὰ ὀνόματα ἐξ αὐτῶν ἀναφορὰν παράστησιν, εἰ μὴ συμπαραλάβοιεν τὸ ἄρθρον, οὐ ἐξαιρέτός ἐστιν ἡ ἀναφορά· δυνάμει ἄρα

2.2.26 ἀντὶ ἄρθρων παραλαμβάνεται. (αὐτὰ γοῦν τὰ ἄρθρα τῆς πρὸς τὰ ὀνόματα συναρτήσεως ἀποστάντα εἰς τὴν ὑποτεταγμένην ἀντωνυμίαν μεταπίπτει, ὡς ἐν τοῖς τοιούτοις,

ὁ γὰρ ἦλθε θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν {A 12 },

ὃς γὰρ ῥα μάλιστα

ἦνδανε κηρύκων {ρ 172 },

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος { e. g. A 84 }.

ὑπὲρ τῆς τοιαύτης συντάξεως κατὰ τὸν προσήκοντα λόγον ἐντελεῶς τὰ τῆς συντάξεως ἀποδείξομεν.)

26. Φαίνεται δ' ὅτι καὶ ἡ πρόθεσις οὐ πρώτην ἔχουσα θέσιν καὶ ἀρχαιοτέραν τῶν ἄλλων λέξεων τῆδε κατελέχθη, ὅπου γε οὐκ ἀπ' ἰδίας ἐννοίας τὴν ὀνομασίαν εἶληχεν, ἀλλ' ἐκ τοῦ τῶν προϋπόντων μορίων προτίθεσθαι, ἅπερ εἰ μὴ προϋφεστήκοι, οὐδ' αὐτὴ συστήσεται, καθὼς ἐπεδείκνυμεν κατὰ τῆς μετοχῆς. ἔνθα γοῦν καὶ τῆς τάξεως ἔτυχεν, εἴγε ὅτε μὲν κατὰ σύνθεσιν, ὅτε δὲ κατὰ παράθεσιν προτίθεται τῶν κατει-
2.2.27 λεγμένων μορίων, ὥστε μεταγενεστέρα μὲν ἐστὶ τῆ φύσει, τῆ δὲ συντάξει ἀρκτική (καθότι ἔστι νοῆσαι κατὰ τοῦ καλουμένου προτακτικοῦ ἄρθρου· οὐ γὰρ δὴ γε, ὅτι καὶ προτάσσεται, καὶ πρεσβύτερον τῶν ὀνομάτων· ἰδοὺ γὰρ παρατιθέμενον τοῖς ὀνόμασι τὴν ἔκπαλαι τούτων γνῶσιν ἀναπολεῖ).

27. Κάπειδ' ἡ ἐπίρρημα δυνάμει ἐστὶ ῥήματος ἐπιθετικὴ σύνταξις, ὡς καὶ ἡ ἐγγενομένη θέσις τοῦ ὀνόματος μαρτυρεῖ, δεύτερον δὲ τὸ ῥῆμα τοῦ ὀνόματος, δεύτερον ἄρα καὶ τὸ ἐπίρρημα προθέσεως τῆς κατὰ σύνθεσιν καὶ παράθεσιν προτιθεμένης τῶν ὀνομάτων.

28. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς κατειλεγμένοις ὁ τούτων συνδετικὸς σύνδεσμος παρελαμβάνετο, οὐδὲν δυνάμενος ἰδίᾳ παραστήσαι χωρὶς τῆς τῶν λέξεων ὕλης, καθάπερ οἱ τῶν σωμάτων δεσμοὶ οὐκ εἰσὶ χρειώδεις ἀνυποστάτων ὄντων τῶν σωμάτων.

29. Ἔστι δὲ καὶ διὰ πλειόνων τὰ τῆς τάξεως ἀποδείξαι· ἀλλ' ἐπεὶ οὐ περὶ ταύτης σκοπὸς ἡμῖν πρόκειται, αὐτοῦ που περιγραφτέον τὸν λόγον.

2.2.28 30. Κάκειν' ἡ γὰρ πρῶτον ἐπιστατέον πρὸ τῆς κατὰ μέρος τοῦ λόγου συντάξεως, τί δὴ ποτε τὰ πειστικὰ τῶν μορίων εἰς δύο μέρη λόγου ἐχώρησε, λέγω τὸ ὀνοματικὸν καὶ τὸ ἐπίρρηματικόν, καὶ διὰ τί οὐκ εἰς ἓν ὀνοματικὸν καὶ ἓν ἐπίρρηματικόν, ἀλλ' εἰς πλείονα, οἷον τίς, ποῖος, πόσος, πόστος, πηλίκος, ποδαπός, — πῶς, πότε, πηνίκα, ποῦ, πῆ, πόθεν. ἢ καὶ αὕτη ἀπόδειξις ἐστὶ τοῦ τὰ ἐμψυχότατα μέρη τοῦ λόγου δύο εἶναι, ὄνομα καὶ ῥῆμα, ἅπερ οὐκ ἐν γνώσει ὄντα τὴν κατ' αὐ-

τῶν πεῦσιν ἔχει συνεχῶς παραλαμβανομένην; ἦν δὲ καὶ ἐν πλείοσιν ὀνοματικοῖς καὶ ἐν πλείοσιν ἐπιρρηματικοῖς διὰ λόγον τοιοῦτον.

2.2.29 31. Ὑπαρξίν τινος ὑποκειμένου ἐπιζητοῦντές φαμεν τίς κινεῖται; τίς περιπατεῖ; τίς λαλεῖ; προδήλου μὲν οὔσης τῆς κινήσεως, τῆς περιπατήσεως, τῆς λαλιᾶς, τοῦ δὲ ἐνεργοῦντος προσώπου ἀδήλου καθεστῶτος. ἔνθεν καὶ αἱ ἀνθυπαγωγαὶ ὀνοματικαὶ γίνονται, προσηγορικαὶ ἢ κύριαι, τῶν κυρίων ἐμφανιζόντων καὶ τὴν γενικὴν οὐσίαν· φαμὲν γὰρ ἢ ἄνθρωπος περιπατεῖ ἢ ἵππος ἢ Τρύφων ἐγκειμένου πάλιν τοῦ ἀνθρώπου· ἢ μόριον τὸ ἀντ' ὀνόματος παραλαμβανόμενον, λέγω τοῦ κυρίου, ὅτε φαμὲν ἐγώ. — 32. Κάπει οὐκ ἐμφανῆ ἦν τὰ ἐπισυμβαίνοντα τοῖς προκειμένοις ὀνόμασιν (αὐτὸ γὰρ μόνον τὸ τίς 2.2.30 ὄνομα τὰ τῆς οὐσίας ἐπεζήτει, ἢ ἐπέτρεχε τὸ ποιὸν καὶ τὸ ποσὸν καὶ τὸ πηλίκον), προσεπενοεῖτο καὶ ἡ κατὰ τούτων πεῦσις, ὅτε κατὰ μὲν ποιότητα ζητοῦντες λέγομεν ποῖος, κατὰ δὲ ποσότητα πόσος, κατὰ δὲ πηλικότητα πηλίκος, καὶ ἐν παραγωγῇ ἐθνικῇ τῇ ἀπὸ τοῦ ποῖος τὸ ποδαπός. ᾧ λόγῳ καὶ τὸ ἡμεδαπός, ἔχον τὴν ἀντωνυμικὴν θέσιν, καὶ ἔτι τὸ ὑμεδαπός τό τε παρὰ τὸ ἄλλος ἄλλοδαπός, πάλιν τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσώπων τὴν ἐθνικῆς παραγωγῆς ἐπαγγελλομένης. ὥστε ἀνθυπάγεσθαι μὲν τῷ ποῖος, προλελημματισμένον ἀπὸ τοῦ τίς, ὡς κατ' ἐπιθετικὴν πεῦσιν, εἰ τύχοι, ὁ γραμματικός, ὁ μουσικός, ὁ δρομεύς, ἔχοντος τοῦ λόγου τῆδε, τίς ἀναγινώσκει; Τρύφων· πότερος 2.2.31 ἢ ποῖος; ὁ γραμματικός ἢ ὁ ῥήτωρ, ἅπαντα τὰ δυνάμενα ἐπισυμβαίνειν τοῖς ἐκ τοῦ τίς ἀνθυπαγομένοις ὀνόμασι κατ' ἐπιθετικὴν ἔννοιαν. δι' ὅ τι μέντοι τὰ ἀνθυπαγόμενα μετὰ τοῦ ἄρθρου τὴν ἀπόδοσιν ἔχει, ὕστερον εἰρήσεται. ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τινα ἔστι δι' ἐνικοῦ χαρακτῆρος πλήθος ἐμφαίνοντα, καὶ τούτων τῇ ἀγνοίᾳ ἢ πεῦσις χαρακτῆρα ἀπένειμε, λέγω ἐν τῷ πόσος, ὅτε ἐπὶ πλήθους πυνθανόμεθα· καὶ ὅτε τάξιν τὴν καθ' ἕκαστον ἀριθμὸν ἐπὶ πλήθους ἐπιζητοῦμεν, ὡς ἐν τῷ πόστος· καὶ ὡς προεῖπομεν, ἐπὶ μεγέθους πηλίκος, καὶ ἐπὶ ἐθνικῆς ἐννοίας ποδαπός. 33. ἢ ἔσθ' ὅτε ἀνθυπάγεται καὶ τὰ ἐν ποιότητι, εἰ τύχοι, ὅτε λέγομεν ποδαπός ἐστι Τρύφων; μέλας ἢ λευκός ἢ τι τοιοῦτον· ἅπερ οἶμαι οὐκ ἀληθῶς ἀνθυπάγεσθαι τῇ ἐθνικῇ παραγωγῇ, ἀλλὰ τῇ πρὸς τοῦ πρωτοτύπου πεύσει, λέγω τῇ ποῖος [ᾧ λόγῳ καὶ τὸ ἡμεδαπός ἔχον τὴν ἀντωνυμικὴν θέσιν, καὶ ἔτι τὸ ὑμεδαπός τό τε παρὰ τὸ ἄλλος ἄλλοδαπός, πάλιν τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσώπων τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς ἐπαγγελλομένης], τούτῳ μέντοι διοίσοντα, ἢ τὰ μὲν ἐκ τοῦ ποῖος ἀνθυπαγόμενα μετὰ τοῦ ἄρθρου ῥητά ἐστι, ποῖος Τρύφων; εἰ τύχοι ὁ μέλας ἢ ὁ λευκός· ὁπότερος Αἴας; ὁ Λοκρός

ἢ ὁ Τελαμώνιος. ποδαπός ἐστι Τρύφων; τὸ μὲν ἀνενδοίαστον
καὶ ὑγιὲς Ἀλεξανδρεὺς, Ἀθηναῖος· τὸ δὲ παρεμπίπτον διὰ τὴν
2.2.32 πρὸς τοῦ πρωτοτύπου, ὡς ἔφαμεν, πεῦσιν ὁ μέλας ἢ ὁ λευκός. —
34. Ἦδη μέντοι ὑπ’ ὄψιν πιπτούσης τῆς οὐσίας καὶ τῆς ποιότητος καὶ
ἔτι τῶν συμπαραπομένων, ἔτι προσγίνεται πεῦσις ἢ κατὰ τὴν ιδιότητα
τοῦ ὀνόματος. ἀφορᾷ γοῦν ὁ Πρίαμος {Γ 226 } πάντα τὰ προειρη-
μένα, τὴν μὲν οὐσίαν ἐν τῷ ὄδε, καὶ τὸ ἔθνος ἐν τῷ Ἀχαιὸς ἀνὴρ,
καὶ τὴν ποιότητα ἐν τῷ ἠῦς, καὶ τὴν πηλικότητα ἐν τῷ μέγας, οὐ
μὴν τὴν ιδιότητα τοῦ ὀνόματος· ὅθεν ἀναπληροῦται ἐν τῷ
οὔτος δ’ Αἴας ἐστὶ πελώριος {Γ 229 }.

35. Καὶ τὰ ἐπιρρήματα δὲ φέρεται ἐπὶ τὰς ἀγνοουμένας διαθέσεις·
ἢ κατὰ ποιότητα τῆς πράξεως, ὡς φαμεν πῶς ἀνέγνω; ἀνθυπάγοντες
δυναμίει ἐπιθετικὸν τὸ ἐπίρρημα, εἰ τύχοι, καλῶς, ῥητορικῶς, φιλο-
σόφως. — ἢ οὐ τοῦτο ἐπιζητοῦντες, χρόνον δὲ καθ’ ὃν τὰ τῆς διαθέσεως
ἐγένετο, πότε; πηνίκα; οἷς ἀνθυπάγεται πάλιν ἐχθές, πρώην, πά-
λαι· — ἢ τόπον ἐν ᾧ τὰ τῆς πράξεως γίνεται,

2.2.33 ποῦ νῦν δεῦρο κιῶν λίπες Ἑκτορα {Κ 406 };

καὶ διαφορᾷ τῇ ἐκ τόπου ἢ εἰς τόπον,

πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη {Ζ 377 };

πόθεν παρεγένου; γινώσκει γοῦν Ὀδυσσεὺς πόθεν ἦλθεν ὁ Ἑλπίνωρ,
καὶ οὐ φησι πόθεν ἦλθες; οὐ μὴν τὴν ἔφοδον, δι’ ὃ φησι

πῶς ἦλθες {λ 57 };

Ὡς μὲν οὖν τὰ προκείμενα μόρια ἀναγκαίως ἢ ἐπιρρηματικά ἐστὶν ἢ
ὀνοματικά, ἀπεδείχθη· περὶ ὧν τῆς συντάξεως κατὰ τὸ ἐξῆς εἰρήσεται.

36. Ἐπεὶ οὖν τὰ ὑπόλοιπα τῶν μερῶν τοῦ λόγου ἀνάγεται πρὸς
τὴν τοῦ ῥήματος καὶ τοῦ ὀνόματος σύνταξιν, ἐξ ἧς καὶ τὴν τοῦ ὀνόμα-
τος ἔσχε θέσιν, δεόν διαλαβεῖν περὶ ἐκάστου τοῦ τε συμπαραλαμβανο-
μένου καὶ τοῦ ἀνθυπαγομένου ἢ καὶ συμπαραλαμβανομένου, ὡς αἱ ἀντω-
νυμῖαι ἀντὶ τῶν ὀνομάτων καὶ μετὰ τῶν ὀνομάτων, καὶ ἔτι αἱ μετοχαί
2.2.34 ἀντὶ τῶν ῥημάτων καὶ μετὰ τῶν ῥημάτων, καὶ ἐπὶ τῶν ἐξῆς μερῶν
τοῦ λόγου.

37. Τὰ μὲν οὖν ἄρθρα ἢ τῶν ὀνομάτων σύνταξις παραλαμβάνει
καὶ ἔτι ἢ τῶν ῥημάτων, ὡς ἔνεστιν ἐπὶ τῶν ἀπαρεμφάτων φάναι τὸ
φιλοσοφεῖν ὠφέλιμον, τῷ περιπατεῖν ἡδομαι, καὶ ἔτι ἐπὶ
παντὶ μέρει λόγου οὐδὲν σημαίνοντι πλέον ἢ αὐτὸ μόνον τὸ ὄνομα
τῆς φωνῆς, ὥστε πρὸς τὸ ὑπακουόμενον ἔξωθεν τὸ ἄρθρον ἀνατείνεσθαι,
ὁ μὲν προτακτικὸς ἐστὶ τοῦ δέ· ἀνάγεται γὰρ πρὸς τὸ σύνδεσμος·
τὸ λέγε προστακτικόν ἐστι· δῆλον ὡς πρὸς τὸ ῥῆμα. καὶ ἐπὶ γε

τῶν πτωτικῶν. ὅτε γάρ φαμεν ὁ Ἀρίσταρχος, πρὸς τὸ νοούμενον γένος τὸ ἄρθρον παρατίθεμεν· ὅτε δὲ οὕτως, τὸ Ἀρίσταρχοι προ-
παροξύνεται, τὸ Ἀρίσταρχοι εἰς οἱ λήγει, πρὸς τὸ ὄνομα τῆς
φωνῆς φαμεν, ὑπακουομένου τοῦ ὀνόματος, καθότι καὶ εἴ τις οὕτως
εἴποι, ἢ σήμερον, ἢ χθές. δι' ὃ καὶ ἐνικῶς πάντοτε τὰ τοιαῦτα ἄρθρα
παραλαμβάνεται. πᾶν γὰρ μέρος λόγου ἓν ἐστίν, ἐξ αὐτῶν γε μὴν
παρυφίσταται τινα πληθυντικά. ἐν γὰρ τὸ ἄνθρωποι ὅσον ἐφ' ἑαυτῶ
κατὰ τὸν μερισμὸν τοῦ λόγου, παριστάνει ἐκ τοῦ δηλουμένου πληθυντι-
κὴν ἔννοιαν. ἀλλὰ καὶ ὅτε τινὲς ἀποφαίνονται ἀσυνάρθρους τὰς ἀντωνυ-
2.2.35 μίας, οὐ πρὸς τὴν φωνὴν ἀποτείνονται, πρὸς δὲ τὸ ἐξ αὐτῆς δηλού-
μενον, ὃ μετὰ δεξιῶς ἐστὶ προσώπων παραστατικόν· ἐπειδὴ πάλιν
ὅσον ἐφ' ἑαυτῆ ἢ φωνὴ προσλαμβάνει ἄρθρον, ὅτε φαμέν ἢ ἐγὼ
μόνον ὀρθοτονεῖται, ἢ σοὶ ἐγκλίνεται.

38. Οὐ μετρίως δὲ τινες ἐσφάλησαν ὑπολαμβάνοντες τὴν παράθεσιν
τῶν ἄρθρων εἰς γένους διάκρισιν παρατίθεσθαι τοῖς ὀνόμασι. πρὸς οὓς
ἀντεῖρηται διὰ πλειόνων ἐν τῷ περὶ γενῶν· καὶ νῦν δὲ ἀπαιτούσης
τῆς συντάξεως ὀλίγα πρὸς αὐτοὺς ἐκθησόμεθα, ἅπερ διελέγξειε τὴν
διεψευσμένην αὐτῶν δόξαν.

39. Πρῶτον ὅτι οὐδὲν μέρος λόγου ἐπενοήθη εἰς διάκρισιν ἀμφι-
βολίας ἐτέρου μέρους λόγου, ἕκαστον δὲ αὐτῶν ἐξ ἰδίας ἀνάγεται,
ὡς δεδεικται ἐν τοῖς ἐξῆς. ἐπιλύεται γοῦν ἢ τοῦ γένους σύνοδος ἐκ
τῶν παρεπομένων μερῶν τοῦ λόγου, καθότι καὶ τὰ ἄλλα μόρια ἐν
πλείοσι σημειομένοις γινόμενα διὰ μιᾶς φωνῆς τῆ προειρημένη συντάξει
ἀπολύεται τῆς ἀμφιβόλου προφοράς. οὐ συνόντος γοῦν τοῦ ἄρθρου ἐν
τῷ σῶφρων οὕσα Ἑλένη ἠρπάγη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τὸ ἀμφίβολον
τοῦ σῶφρων ἐκ τῶν συμπαρεπομένων ἀπέβαλε· τὸ μέντοι ἐκ τῶν θεῶν
2.2.36 ἐπεκλώσθη Ὀδυσσεῖ τὸ μὴ θανεῖν κατὰ θάλασσαν, κἂν μετὰ τοῦ
ἄρθρου λέγηται, ἀλλ' ὅμως ἐπικρατεῖται πρὸς τῆς ἀμφιβολίας τοῦ γένους,
πότερον οἱ θεοὶ ἢ αἱ Μοῖραι. πῶς οὖν οὐ γέλοιον εἰς διάκρισιν γένους
παραλαμβάνεσθαι τὰ ἄρθρα, ὅπου γε ἄρθρου μὲν ὄντος ἀμφιβάλλεται
τὸ γένος, μὴ ὄντος δὲ ἀπολύεται τῆς ἀμφιβολίας;

40. Δεύτερον δὲ οὐκ ὠφειλε τὸ εἰς διάκρισιν γένους παραλαμβα-
νόμενον εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπτειν τῷ δι' ὃ καὶ αὐτὸ ἐπενοήθη, λέγω δὲ
τὴν σύγχυσιν τοῦ γένους, ὅπου γε τὸ τῶν ἢ τοῖν ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον
οὐχ ἑνὸς γένους κατηγορεῖται. καὶ εἰ παραδεξαίμεθα τὸ ὧ ἄρθρον
ἀπάντων γενῶν μετὰ τῶν συνόντων ἀριθμῶν, ἐπινοηθήσεται ἄλλα ἄρθρα
εἰς τὴν τῶν τοιοῦτων διάκρισιν. ἢ εἴπερ ἔσθ' ὅτε διὰ τῶν συνόντων
ὀνομάτων τῆς κατὰ τὸ γένος ἀμφιβολίας ἀπολύεται, ὅτε φαμέν τῶν

Μουσῶν, οὐδὲν κωλύει φάναι ὡς τὰ ὀνόματα ἐπενοήθη εἰς διάκρισιν τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις γενῶν· ὅπερ εὐήθες, ἐκ παρεπομένου οὖν οἶμαι αὐτὰ ἀπολύειν τῆς ἀμφιβολίας τῶν γενῶν.

41. Καὶ τρίτου δὲ ἔστιν ἐκεῖνο προσθεῖναι, ὡς ἐχρῆν μόνον τοῖς εἰς ἀμφιβολίαν τοῦ γένους προβαλλομένοις παρατίθεσθαι τὰ ἄρθρα, οὐ 2.2.37 μὴν τοῖς δυναμένοις δι' ἑαυτῶν τὸ γένος ἐνδείξασθαι, ὡς ἐπὶ τοῦ θεός, ὅτε φαμὲν ὁ θεός καὶ ἡ θεός, ὁ ἵππος καὶ ἡ ἵππος· οὐ μὴν τῷ γυνή προσκείσεται, ὅπου γε καὶ σχεδὸν τὸ ὄνομα τοῦ θηλυκοῦ γένους ἔγκειται. νυνὶ δὲ τῷ μὲν γυνή προσκείσεται ἔν τισι λόγοις μετὰ τῆς δεούσης συντάξεως, τῷ δὲ θεός ἢ ἵππος ἢ τινι τῶν τοιούτων κατ' οὐδένα τρόπον παρατεθήσεται. ἐκκείσθω δὲ ὑποδείγματα, τοῦ μὲν προτέρου πῶς ἡ γυνή σε ὑβρίσει; τὸ γὰρ δίχα τοῦ ἄρθρου ἀσύνητον· τοῦ δὲ ἐτέρου θεός τις σε ἠλέησεν· ἀδύνατον γὰρ ἐπὶ τούτου τὸ ἄρθρον προστεθῆναι, καθότι παρεστήσαμεν καὶ ἐν τῷ περὶ γενῶν ἐπὶ τοῦ μὴ τέ τις οὖν θήλεια θεός τό γε μὴ τέ τις ἄρσην {Θ 7 }, ὡς ἀκριβῶς προσέθηκε τὸ θήλεια. σχεδὸν γὰρ πρὸς Ἑραν καὶ Ἀθηνᾶν ἀποτείνεται, τὸ δὲ

μὴ τέ τις ἄρσην

σχεδὸν προσέρριπται ὑπὲρ τοῦ μὴ ἄντικρυς αὐτὸν πρὸς τὰς δαίμονας 2.2.38 ἀποφαίνεσθαι. καὶ σαφὲς ὅτι, ὅπερ ἔμελλε διακρίνειν τὸ ἄρθρον παρατεθὲν ἐκ παρεπομένου, τοῦτο τὸ θήλεια καὶ τὸ ἄρσην ἀφηγήσατο, ἐπεὶ τὸ ἴδιον τοῦ ἄρθρου οὐκ ἠδύνατο ἢ σύνταξις παραδέξασθαι ἀοριστουμένου τοῦ λόγου. — 42. καὶ ἴσως τις φήσει· Οὐχὶ οὖν καὶ ἐν ἄλλοις ἔλλειπτικός ἐστι τῶν ἄρθρων; πρὸς ὃν φήσομεν ὡς δυνάμει τὰ ἐλλείποντα παράκειται, ἐμφανιζόμενα διὰ τοῦ ἐπιζητοῦντος αὐτὰ λόγου· ἐπὶ μέντοι τῆς προκειμένης συντάξεως τοῦ καταλλήλου οὐκ ἐπιζητοῦντος τὰ τοῦ γένους συνεκέχυτο, καὶ διὰ τοῦτο οἶμαι πάνυ ἀκριβῶς διὰ τῆς ὀνομασίας τῶν γενῶν ἀνεπλήρωσε τὸν λόγον, λέγω τοῦ θήλεια καὶ τοῦ ἄρρην.

43. Ἔστιν οὖν, καθὸ καὶ ἐν ἄλλοις ἀπεφηνάμεθα, ἴδιον ἄρθρου ἢ ἀναφορά, ἢ ἐστι προκατειλημμένου προσώπου παραστατική. Ἀναφέρεται δὲ τὰ ὀνόματα ἢτοι κατ' ἐξοχήν, ὅτε φαμὲν οὗτός ἐστιν ὁ γραμματικός, τοιοῦτόν τι ἐμφαίνοντες ὁ πάντων προήκων, ὡς ἔστιν εἰπεῖν, 2.2.39 ὁ γραμματικώτατος. τῆδε γὰρ καὶ ὡς συλλαβὴν τὸ ἄρθρον ἀπηνέγκατο ὁ ποιητής, ἀπενεγκάμενος καὶ τὴν ἀπάντων ἐξοχήν καὶ τὴν πρὸς ἀπάντων προπεπερασμένην γνῶσιν. — Ἡ καὶ κατὰ μοναδικὴν κτῆσιν οὕτως ἀποφαινόμενος, δοῦλός σου ταῦτα ἐποίησε, πλήθος ὑπαγορεύει δούλων· ὁ δὲ μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὁ δοῦλός σου ταῦτα ἐποίησε,

μοναδικήν κτήσιν ύπαγορεύει. — "Η καί κατ' αὐτὸ μόνον ἀπλῆν ἀναφοράν, ὅτε φαμέν ὁ ἄνθρωπος ἦλθέ σε ζητῶν, ὁ γραμματικός σε ἐζήτει, νῦν οὐχ οὕτως ἀκουομένου τοῦ ὁ γραμματικός, καθὼς πρόκειται. — 44. Ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ προληπτικώτερον πρόσωπον ἀναφέρει, ὅτε δὴ καὶ ἀοριστῶδες φαίνεται, ὅτε οὕτως φαμέν, ὁ τυραννοκτονήσας τιμάσθω. τὸ γὰρ ὡς ἐσόμενον πρόσωπον ἀνεπόλησεν, ὅμοιον καθεστῶς ἐκείνῳ

κεῖνος γὰρ πέρι κῆρι μακάρτατος ἔξοχος ἄλλων,

ὅς κέ σε ἔδνοισιν βρίσας οἶκον δ' ἀγάγηται {ζ 158 seq. }.

(οὐ γὰρ ὅμοιόν ἐστι τῷ

κεῖνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος {δ 145 },

ἐπεὶ τοῦτο μὲν τὸ προγεγονὸς πρόσωπον ἀναπολεῖ, τὸ δὲ προκείμενον 2.2.40 τὸ ὡς ἐσόμενον.) οὐ λέληθε δέ με ὡς δύναται καὶ προῦφαστῶς πρόσωπον ἀναφέρειν τὸ ὁ τυραννοκτονήσας τιμάσθω. φέρε γὰρ, εἰ τύχοι, τυραννοκτονῆσαί τινα καὶ μήπω τετιμῆσθαι, ἐπιβάλλοντος δὲ τοῦ τοιοῦτου φάναι τινὰ ὁ τυραννοκτονήσας τιμάσθω· ὅπερ πάνυ ἐμφανέστατον γενήσεται μετὰ ὀριστικῆς προφορᾶς, καὶ μάλιστα ἐπὶ παρῳχημένου χρόνου, ὁ τυραννοκτονήσας τετίμηται. — Δεδείξεται δὲ ὡς καὶ πλήθους ἔσθ' ὅτε ἔμφασιν ποιεῖ.

45. Κατὰ τὰς προκειμένας οὖν ἐννοίας τοῦ μορίου σκεπτέον, εἰ πᾶσι τοῖς πτωτικοῖς συμφέρεται, καὶ τίνα τούτων ἀδυνατεῖ τὴν ἐξ αὐτῶν συνάρτησιν ἀναδέξασθαι, καὶ τίνα ἅπαξ ἀναδεξάμενα αὐτὰ οὐ μεθίησι καθάπερ ἰδίας συλλαβάς. καὶ πρῶτόν γε ἀρκτέον τῆς τῶν στοιχείων συντάξεως ὡς πρὸς τὰ ἄρθρα.

46. Τὰ τοίνυν στοιχεῖα ἐν εὐθείᾳ καὶ αἰτιατικῇ ἦτοι χωρὶς ἄρθρου λέγεται ἢ σὺν ἄρθρῳ. καὶ χωρὶς μὲν ἄρθρου, ἠνίκα φαμέν οὕτω, τοῦτο α ἔστί, τοῦτο β ἔστί, νῦν εὐθείας νοουμένης, ὡς εἰ καὶ τις φαίη τοῦτο ἄνθρωπός ἐστι, τοῦτο ἵππος ἐστί· διδάσκει καὶ ἡ τοῦ ῥήματος σύνοδος, συντεινούσα ἐπὶ τὴν εὐθεΐαν. κατὰ δὲ αἰτιατικῆν, τοῦτο α προσαγορεύει ὁ διδάσκαλος, τοῦτο β, πάλιν ἐκ τῆς μεταβάσεως τοῦ ῥήματος συντεινούσης ἐπὶ τὸ τοῦτο β καὶ τοῦ στοιχείου νοουμένου κατ' αἰτιατικῆν, ὡς εἰ καὶ οὕτως ἀποφαινοίμεθα, 2.2.41 τοῦτον τὸν χαρακτήρα σημαίνει ὁ διδάσκαλος. σὺν δὲ ἄρθρῳ, ὅτε οὕτω φαμέν, τὸ α δίχρονόν ἐστι, τὸ α τελικόν ἐστι θηλυκῶν, καὶ οὐδετέρων, καὶ ἔτι κατ' αἰτιατικῆν, τὸ α ἀπήλειψεν ὁ παῖς, ὡς εἰ καὶ τὸν χαρακτήρα ἀπήλειψε. — 47. Κατὰ μέντοι γενικῆν καὶ δοτικῆν ἀδύνατον ἐκστῆναι τὸ ἄρθρον τῆς συντάξεως τῶν στοιχείων, ὅτε οὕτω φαμέν· τῷ α παρέπεται τὸ ἐκτείνεσθαι καὶ συστέλλε-

σθαι, τοῦ α τὴν κεραίαν ἀπήλειψε, τοῦ α ἡ ἐκφώνησις μεγίστη ἐστίν.

48. Ἔστι δὲ αἰτία τῆς συντάξεως ἡδε. μονόπτωτά ἐστι τὰ στοιχεῖα, καὶ προὔπτον ὅτι ἡ αὐτῶν πρώτη ἐκφώνησις καὶ θέσις ἐν εὐθείᾳ ἐστίν. αὕτη οὖν ἄγνωστος οὖσα τοῖς ἀρτιμαθέσι τῶν παιδῶν ἀναγκαίως δίχα ἄρθρου λέγεται, εἶγε τὸ ἄρθρον προὔφρασεσθωσαν γνῶσιν δηλοῖ, ὁ δὲ παῖς ἄγνοεῖ τὸ στοιχεῖον· ὑγιῶς ἄρα φαμὲν κατὰ τὰς διδαχὰς τοῦτο α ἐστίν. ἤδη μέντοι ἀναλαβόντες τὴν γνῶσιν αὐτοῦ ὡς προοδηδαγμένοι, ἀναγκαίως τὴν κατ' αὐτοῦ ἀναπόλησιν παρεμφαίνοντες, πάντως καὶ σὺν ἄρθρω ἀποφαινόμεθα, τὸ α τελικόν ἐστι θηλυκῶν τε καὶ οὐδετέρων, τουτέστιν ὁ προεμάθομεν α. ἤδη μέντοι λημματιζομένης τῆς εὐθείας σύνεστι καὶ ἡ ὁμόφωνος αἰτιατικὴ ταῖς αὐταῖς ἐφόδοις καὶ μετὰ 2.2.42 ἄρθρου λεγομένη καὶ χωρὶς ἄρθρου, πάλιν κατὰ τὴν πρώτην θέσιν, τοῦτο α προσαγορεύει ὁ διδάσκαλος, καὶ πάλιν κατὰ τὴν προὔποκειμένην γνῶσιν, τὸ α ἀπήλειπεν ὁ παῖς. — 49. Ἡ μέντοι γενικὴ καὶ ἡ συμπαθοῦσα αὐτῇ δοτικὴ, οὐκ ἔχουσα διὰ τῆς φωνῆς τὴν γενικὴν ἀποδείξει, ἐπεὶ ἄκλιτα τὰ στοιχεῖα, βοηθεῖται τῇ τοῦ ἄρθρου κεκλιμένη γενικῇ, οἷον τοῦ α ἡ ἐκφώνησις μεγίστη ἐστίν· καὶ ἔτι ἐπὶ τῆς δοτικῆς ὁ αὐτὸς λόγος. εἰ γὰρ τὸ ἄρθρον τις ἀφέλοι, ἡ λειπομένη φωνὴ ὡς εὐθεῖα λελείπεται, καθό, ὡς εἶπομεν, ἡ πρώτη θέσις εὐθεῖα ἐστίν. καὶ οὕτω γίνεται ἀκατάλληλα τὰ τοῦ λόγου, α ἡ ἐκφώνησις μεγίστη ἐστίν. οὐ γὰρ μᾶλλον τῷ α τὸ ἐστὶ συντετάσσεται ἢ περ τῷ μεγίστη ἡ ἐκφώνησις. ἐπεὶ δύο οὖν εὐθεῖαι οὐδέποτε συνίστανται, ὡς δύο εὐθειῶν νοουμένων ἀκατάλληλα τὰ τοῦ λόγου γίνεται. ὁ αὐτὸς λόγος κάπιν τῆς δοτικῆς, τῷ α πρόσκειται τὸ ι· ἐὰν γὰρ εἴπωμεν· α πρόσκειται τὸ ι, πάλιν ὡς δύο εὐθειῶν νοουμένων ἀκατάλληλα τὰ τοῦ λόγου γίνεται. Ὅτι δὲ διὰ τὸ ἄκλιτον τῆς φωνῆς ἡ τοῦ ἄρθρου πρόσθεσις γίνεται, σαφὲς καὶ τῶν ἐγκλινομένων καὶ κατὰ τὴν φωνήν, 2.2.43 Δίωνος ἡ ἐκφώνησις μεγίστη ἐστίν· ἰδοὺ γὰρ, μὴ συνόντος τοῦ ἄρθρου κατὰλληλα τὰ τοῦ λόγου ἐστίν. ὁ αὐτὸς λόγος κάπιν τῆς δοτικῆς, Δίωνι πρόσκειται τὸ ι. Ἐδείχθη ἄρα ἡ τε γενικὴ καὶ ἡ δοτικὴ τῶν στοιχείων, ὡς ἀναγκαίως οὐ μεθήσιν τὰ ἄρθρα.

50. Καὶ ἔνεκεν τοῦ τοιούτου οὐ συγκαταθείμην ἂν Τρύφωνι { p 24 Velsen } ἀποφαινόμενῳ ἐν τῷ περὶ ἄρθρων ὡς τὰ ἀπαρέμματα ῥήματα πῆ μὲν ὀνόματά ἐστι τῶν ῥημάτων, ὅτε καὶ ὡς ὀνόματα ἄρθρα προσλαμβάνει, τῷ περιπατεῖν ἡδομαι, τοῦ περιπατεῖν πρόνοιαν ἔχω, καὶ ἔτι ἐπ' εὐθείας, τὸ περιπατεῖν ἀνιαρόν ἐστι· χωρὶς μέντοι ἄρθρου λεγόμενα ῥήματα ἂν εἶη, περιπατεῖν θέλω ἢ περ ἐστάναι.

τοιαύταις γάρ τισι συντάξεσιν ἐδόκει μερίζειν τὸ μὲν ὡς ὀνοματικόν, τὸ δὲ ὡς ῥηματικόν. πρόκειται οὖν ὁ λόγος φυσικώτατος, ὃς οὐ παρὰ τὰς ἐλλείψεις τῶν ἄρθρων ἢ παραθέσεις ἐξελέγξει τὸ ἄ μὲν εἶναι ὀνόματα, ἃ δὲ μή. ἅπαξ γὰρ ἐκεῖνο ἔστι διαλαβεῖν, ὡς πᾶν ἀπαρέμφατον ὀνομά ἐστι ῥήματος, εἶγε καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς αὐτὸ μὲν καλοῦσι ῥῆμα, τὸ δὲ περιπατεῖ ἢ γράφει κατηγορημα ἢ σύμβαμα, καὶ ἔτι τὰς ἀπὸ 2.2.44 τούτων ἐγκλίσεις. — 51. Διὰ τοῦτο καὶ ὡς ἐπὶ γενικὸν ὄνομα τὸ ἀπαρέμφατον πᾶσα ἔγκλισις ὑποστρέφει. εἰ γὰρ τις τῆδε ἀποφαίνοιτο, περιπατεῖ Τρύφων, μεταβάλαι δέ τις τοῦτο εἰς ἀφήγησιν τοῦ εἰρημένου προσθεῖς τὸ ἐγκείμενον τῆ ὀριστικῆ ἐγκλίσει, λέγω τὸ ὠρίσατο, οὕτως ἂν εἶποι, ὠρίσατο περιπατεῖν Τρύφωνα· καὶ ἐπὶ εὐκτικῆς προφορᾶς, περιπατοίη Τρύφων, πάλιν τὸ ἐγκείμενον τῆς εὐχῆς συμπαραλαβὼν φαίη ἂν ἠῦξατο περιπατεῖν Τρύφωνα· καὶ ἔτι ἐπὶ προστακτικῆς ἐγκλίσεως, περιπατεῖτω Τρύφων, εἶποι ἂν προσέταξε περιπατεῖν Τρύφωνα.

Ἔθεν μοι δοκοῦσιν εὐήθως ἀναστρέφειν οἱ ἐπιζητοῦντες διὰ τί ἐλλείπει προσώποις καὶ ἀριθμοῖς καὶ ἔτι ψυχικῆ διαθέσει, εἶγε οὐ πληθύνεται, ὅτι πᾶν πρᾶγμα ἓν ἐστιν, — εἶγε οὐκ ἔχει ψυχικὴν διάθεσιν, ὅτι μηδὲ εἰς πρόσωπα ἀνεκυκλήθη, ἅπερ ἔμψυχα ὄντα τὴν ἐν αὐτοῖς διάθεσιν τῆς ψυχῆς ἐπαγγέλλεται· ὥστε δυνάμει αὐτὸ τὸ ῥῆμα οὔτε πρόσωπα 2.2.45 ἐπιδέχεται οὔτε ἀριθμούς, ἀλλ' ἐγγενόμενον ἐν προσώποις τότε καὶ τὰ πρόσωπα διέστειλεν, ὄντα λοιπὸν ἢ ἐνικὰ ἢ δυϊκὰ ἢ πληθυντικά. προὔπτον δὲ ὅτι οὐδὲ ψυχικὴν διάθεσιν, καθὼς προείπομεν. πῶς οὖν οὐκ εὐηθέστεροι οἱ κάκεῖνο ἀποφαινόμενοι, ὅτι καὶ ἐνικὰ καὶ δυϊκὰ καὶ πληθυντικά καὶ προσώπων διακρίσεις ἔχει, ἐν συνεμπτώσει ἐξαριθμουμένων τοῦ ἐμὲ γράφειν, σὲ γράφειν, ἐκεῖνον γράφειν, ἡμᾶς γράφειν, ὑμᾶς γράφειν, ἐκεῖνους γράφειν; ἀλλ' ἐνέσται ἐξαιρέτως ἐν τοῖς ἐξῆς ἔτι καὶ περὶ τούτων διαλαβεῖν, ἐν οἷς καὶ ζητήσομεν διὰ τί ἐπ' αἰτιατικὴν φέρεται.

52. Ἄλλως τε καὶ γὰρ ἅ φησι χωρὶς ἄρθρων λέγεσθαι, δύναται καὶ μετὰ ἄρθρων παραλαμβάνεσθαι, τὸ φιλολογεῖν βούλομαι ἢπερ τὸ πλουτεῖν. Ὡς πρόκειται οὖν, ἢ τῶν ἄρθρων καὶ ἀπαρεμφάτων σύνταξις ἢ αὐτὴ ἐστι τῆ τῶν στοιχείων συντάξει. χρὴ μέντοι νοεῖν ὅτι διχῶς πρόσεισι τὸ ἄρθρον, ὅτε μὲν τῷ λόγῳ τῷ προκειμένῳ, καθάπερ ἐπεδείξαμεν ἐπὶ παντὸς μέρους λόγου, ὅτε δὲ ὡς πρὸς τὸ πρᾶγμα. καὶ τοῦ μὲν προτέρου τὸ γράφειν πρώτης ἐστὶ συζυγίας, τὸ γράφειν διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεται, καὶ ὅσα οὕτω δύναται κατὰ τῆς 2.2.46 φωνῆς λέγεσθαι· τοῦ δὲ δευτέρου τὸ γράφειν ἐπίπονόν ἐστι, τὸ γράφειν φιλοπόνου ἀνδρός ἐστιν.

53. Οὐκ ἔστι μέντοι παρέλκον ἐν ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν ἀποδείξαι, ὅτι τὰ οὕτω παρατιθέμενα τοῖς ῥήμασιν ἄρθρα οὐκ ἐπιρρήματά ἐστιν. ἐπεὶ γοῦν οὐκ ἀπίθανος ὁ λόγος παρυφίσταται τοῦ μὴ τάχα τὰ ἄρθρα τὰ τοιαῦτα ἀρθρικῶς νοεῖσθαι, ἐπιρρηματικῶς δέ, φέρε διαλαβεῖν καὶ περὶ τοῦ τοιούτου.

54. Ἡ κατὰ τὸ οὐδέτερον θέσις συνεχέστερον, πρὸ τῶν ῥημάτων τιθεμένη, ἐπιρρηματικῶς ἀκούεται ἤπερ ὀνοματικῶς, εἰ οὕτως ἀποφαινοίμεθα, ταχὺ παρεγένου,

ὅς τ' εὐρὺν ῥέει Πυλίων διὰ γαίης {E 545 },

οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον {v 294 },

2.2.47 τάχιον διαλέγου. ὅπερ δύναται καὶ ἐπὶ τῆς τριγενείας τῶν ἄρθρων ἐγχωρεῖν· εἰ γὰρ τὸ δεῖ ταχὺ λέγειν ἢ ταχὺ τρέχειν ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ δεῖ ταχέως λέγειν ἢ ταχέως τρέχειν, καὶ τὸ παρεμπύπτον οὐδέτερον ἄρθρον πρὸ τοῦ ῥήματος τὸ αὐτὸ ἀναδέχεται τῇ προειρημένη συντάξει, ἐπιρρηματικῶς νοούμενον κατὰ ἀρθρικὴν ἐκφορὰν.

55. Ἄλλ' ἔστι γε πρὸς τὸ τοιοῦτο φάναι, ὅτι τὰ συντάξεως ἐπιρρηματικῆς τυχόντα πτωτικά, τὸν τόπον ἀπενεγκάμενα τοῦ ἐπιρρήματος, ἄκλιτα καθίσταται, μιμούμενα τὸ μοναδικὸν τῶν ἐπιρρημάτων. φέρε γὰρ οὕτω φάναι ἐπ' ὀνοματικῆς συντάξεως, ταχὺ ἐλθὸν παιδίον ὦνησεν ἡμᾶς, ταχέος ἐλθόντος παιδίου ὠφελήθημεν, κάπῃ τῶν ἐξῆς πτώσεων, συμπαραλαμβανομένης τῆς δεούσης συντάξεως, ἠνίκα ἐπιρρηματικῶς καθ' ἓνα σχηματισμὸν λέγομεν ταχὺ ἐλθὸν παιδίον, ταχὺ ἐλθόντος παιδίου, ταχὺ ἐλθόντι παιδίῳ. εἰ δὲ τοῦτο ἀληθές,

ἔδει τὸ ἄρθρον, εἴπερ ἐπιρρηματικῶς παρέκειτο, ἄκλιτον καθίστασθαι· νυνὶ δὲ κλίνεται, καὶ κλιθὲν ἀμετάστατόν ἐστι τῆς συντάξεως. καὶ φαίνεται 2.2.48 νεται ὅτι ὁ προκείμενος λόγος οὐ μᾶλλον παρέστησε τὰ ἄρθρα ἐπιρρήματα ἢπερ τὰ ἀπαρέμφατα ὀνόματα τῆς τῶν ἐγκλίσεων μεταλήψεως, καθὼς παρεδείξαμεν ὅτι τῶν ἐγκλίσεων τὰ ὀνόματα αὐτὰ τὰ ἀπαρέμφατά ἐστι· δι' ὃ κατ' ἐξαίρετον αὐτοῖς πρόσεισιν ἢ τῶν ἄρθρων παράθεσις, καθὰ τὰ ὀνόματα τῶν ἐγκλίσεων δι' αὐτῶν δηλοῦται, καθὼς προαπεδείξαμεν. — 56. Κάκεινο δὲ προσθετέον, ὡς τὰ ὀνοματικὰ ἐπιρρηματικῶς νοούμενα τῇ ἐξ αὐτῶν παραθέσει εἰς τὴν ὀνοματικὴν ὑποστρέφει σύνταξιν. τὸ γὰρ ταχὺ ἐλθὸν παιδίον δυνάμενον ἀκούεσθαι ταχέως ἐλθὸν παιδίον, προσλαβὸν τὸ ἄρθρον ἀποβάλλει τὴν ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν, τὸ ταχὺ ἐλθὸν παιδίον ὠφέλησεν ἡμᾶς· καὶ εἰ τῷ εὐρὺν ῥέει προσθεῖη τις τὸ ἄρθρον, φήσας τὸ εὐρὺν ῥέει, ὄνομα ποιήσειεν ἂν τὸ εὐρὺ. πῶς οὖν οὐ βίαιον τὸ ποιοῦν μόνον τὰς ἐπιρρηματικὰς ὀνοματικὰς συντάξεις εἰς ἐπιρρηματικὰς συντάξεις παραλαμβάνειν;

2.2.49 57. Πᾶσα γενική παντός ὀνόματος ἐπιμεριζομένη πάντως συνέχει τὸ ἄρθρον. ἐκκείσθω δὲ ὑποδείγματα, τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν εἰσιν Ἕλληνες, οἱ δὲ βάρβαροι· τῶν Αἰάντων ὁ μὲν ἐπικαλεῖται Τελαμώνιος, ὁ δὲ Λοκρός· τῶν ἀδελφῶν μου ὁ μὲν ῥήτωρ ἐστίν, ὁ δὲ ἕτερος γραμματικός. καὶ ἐφ’ ἐνικῶν τῶν δυναμένων τμησιν ἀναδέξασθαι, ὡς ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ, ἀργύρου, τῶν οὕτω παραλαμβανομένων. φημί δὲ ἐπιμεριζομένων, ἐπεὶ οἶόν τε γενικὴν οὐ τὸ τοιοῦτον ἐπιδεχομένην καὶ χωρὶς ἄρθρων λέγεσθαι, ἀνθρώπων ἀκούω, φίλων προνοοῦμαι, οὐ μὴν φίλων ὃς μὲν ἀγαθός ἐστιν, ὃς δὲ πονηρός· πάντως γὰρ σὺν τῷ ἄρθρῳ. οὐ μόνον οὖν ἐπ’ ἐκείνων ἢ πτώσις ἐνηλλάγη,

Νεστορίδαι δ’ ὁ μὲν οὔτασ’ Ἀτύμνιον {Π 317 }, ὁ δ’ ἀπέλαβεν τὸν ἀδελφόν, ἀλλὰ προφανές ὅτι καὶ τὸ ἄρθρον λείπει, καὶ σαφῶς, ὅτι τὸ σχῆμα ἐξηγήσατο τὸ ἀσύστατον τοῦ λόγου· γενικῆς γὰρ οὔσης οὐκ ἂν ἔλειπε τὸ ἄρθρον. τὸ μέντοι

2.2.50 οἱ δὲ δύο σκόπελοι {μ 73 } αὐτὸ μόνον τὴν πῶσιν ἐνήλλαξεν.

58. Ἐχει δὲ τὰ τῆς συντάξεως ἀπολογία ταύτην. τὰ ἐπιμεριζόμενα ἐκ προϋφαστῶτός ἐστι πλήθους, ἐν γνώσει παραλαμβανομένου, εἴγε τὸ μέρος τῶν πρὸς τι καθέστηκε καὶ ἔχει πρὸς τὸ ὅλον τὴν ἀπότασιν. ἀνάγκη οὖν ἐστὶ προσγίνεσθαι τὸ ἄρθρον τῷ ἐμπεριληπτικῷ τοῦ μέρους, ἵνα τὴν προϋφαστῶσαν γνῶσιν δηλώσῃ. — 59. Ἐστὶ δὲ καὶ ἐκ παρεπομένου παραστῆσαι ὡς τὰ καλούμενα πληθυντικά, ἀδιάκριτα ὄντα τοῦ ἀριθμοῦ, προσδιακρίνεται οὐ μόνον κατὰ τὴν πρόσθεσιν τῶν ἀριθμῶν (φέρει γὰρ οὕτω φάναι, φίλων πέντε ἐλθόντων, φίλων δέκα ἐλθόντων), ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν τοιαύτην σύνταξιν, καὶ εἰ μὴ κυρίῳ ἀριθμῷ, ἀλλ’ οὖν γε τῷ ἐπ’ ἔλαττον ἐξαριθμουμένῳ· εἰ γὰρ τὰ ἐπιμεριζόμενα ἐλάττονά εἰσι τῶν ὅλων, προφανές ὅτι τὸ τῶν φίλων πλεον καθέστηκε τοῦ οἱ μὲν εἰσιν ἀγαθοί, οἱ δὲ φαῦλοι. εἰ γοῦν πάλιν τὰ τῆς συντάξεώς τις ἀφέλοι, οὐ μᾶλλον τὸ φαῦλοι ἔλαττόν ἐστι τοῦ φίλων ἢ περ τὸ ἐναντίον.

2.2.51 60. Προφανῶν οὐσῶν τῶν τοιούτων συντάξεων οἰήσονται τινες, κἂν μὴ παραλάβωσι τὸν λόγον, διασφῶζειν τὰ τῆς συντάξεως. οὗτοι δὲ ὁμοίον τι πείσονται τοῖς ἐκ τριβῆς τὰ σχήματα τῶν λέξεων παρεληφῶσιν, οὐ μὴν ἐκ δυνάμεως τῶν κατὰ παράδοσιν τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς συμπαρεπομένης ἐν αὐτοῖς ἀναλογίας· οἷς παρακολουθεῖ τὸ εἰ διαμάρτιον ἐν τινὶ σχήματι μὴ δύνασθαι διορθοῦν τὸ ἀμάρτημα διὰ τὴν παρακολουθοῦσαν αὐτοῖς ἀπειρίαν. καθάπερ οὖν πάμπολλός ἐστιν ἢ

εὐχρηστία τῆς κατὰ τὸν Ἑλληνισμὸν παραδόσεως, κατορθοῦσα μὲν τὴν τῶν ποιημάτων ἀνάγνωσιν τὴν τε ἀνὰ χεῖρα ὁμιλίαν, καὶ ἔτι ἐπικρίνουσα τὴν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις θέσιν τῶν ὀνομάτων, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἢ προκειμένη ζήτησις τῆς καταλληλότητος τὰ ὀπωσδήποτε διαπεσόντα ἐν λόγῳ κατορθώσει. — 61. Ἦδη μέντοι καὶ τινὰ τῶν κατὰ παράδοσιν οὐ διεσταλμένην ἔχει τὴν προφορὰν, τῶν μὲν δισταζόντων εἰ τὸ εἴρηκας Ἑλληνικὸν ἢ περὶ τὸ εἴρηκας διὰ τοῦ ε, ἢ ὡς τινες ἀποφαίνονται, 2.2.52 Ἐρμεῖ διὰ διφθόγγου, τοῦ λόγου αἰτοῦντος τὴν διὰ τοῦ η γραφήν. καὶ φαίνεται ὅτι ἢ τοῦ λόγου συνέχεια τὸ ἐν κακία εἰρημένον παρατρέψει. τοιοῦτον οὖν πάλιν τι παρακολουθήσει καὶ ἐπὶ τῆς προκειμένης τηρήσεως· ἀμφιβαλλομένων γάρ τινων τὰ τοῦ λόγου ἐγγενόμενα μετὰ τινος φυσικῆς παρακολουθήσεως ἀποστήσει τὸ οὐ δέον τῆς συντάξεως. ἄλλως τε ἐδείξαμεν ὡς οὐ πᾶσα γενικὴ τὸ ἄρθρον ἀπαιτεῖ, ἢ δὲ ἐν τῇ προκειμένη συντάξει.

62. Εἴ ποτε ποιητικὴ ἄδεια ἐξαιτουμένη τὸ καὶ πλεονάζειν καὶ ἐλλείπειν παραλείποι τι τῶν τοιούτων, τὸ ἀντιπαραπεπηγμένον τοῦ λόγου παραστήσει καὶ τὸ λείπον καὶ τὸ πλεονάζον. φέρε γὰρ πάντα τὰ τῆς τοιαύτης συντάξεώς τινὰ παραλαμβάνειν,

2.2.53 ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλο {A 295 },

ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε {B 1 },

ἄλλοι μὲν χαλκῶ {H 473 },

ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ {E 877 },

ἢ δ' ἄλλους μὲν ἔασεν {O 87 },

ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,

ἄλλος δ' ἠνίοχος ἰνδάλλεται {Ψ 459. 460 },

καὶ ἐπ' ἄλλων πλείστων· πότερον ἐλλείπει τῇ τῶν ἄρθρων παραθέσει ἢ ἐντελῆ ἐστι; καὶ πότερον ἅπαντα τὰ τοιαῦτα ἢ τινὰ αὐτῶν; οὐχὶ οὖν εὐχρηστος ὁ λόγος, ἀναπληρῶν μὲν τὸ λείπον, οὐ πλεονάζων δὲ ἐν τῷ μὴ δεομένῳ; ἢ ἐκεῖνο ἀπόδειξις ἐστὶ, τὸ ἀναμεῖναι τὴν Ζηνοδότου γραφήν ἐν τῷ

ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε {B 1 };

καὶ σαφές ὅτι ἐκεῖ πάλιν οὐ προσοίσομεν, ὅπου οὐδὲ ὁ Ζηνοδότος,

ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλο {A 295 }.

ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα παρεῖσθω, παρολκὴν μᾶλλον παρέχοντα ἢ παράδοσιν πραγμάτων.

63. Πάντοτε οὖν τὸ ἄλλοι συνέξει τὸ ἄρθρον, ἠνίκα τοῦ κατηγορουμένου πλήθους ὅλου ἐστὶν ἐμπεριληπτικὸν τὴν τε διαίρεσιν πάλιν μερικὴν ποιεῖται· οὐ γὰρ τῆδε ἔχον οὐ πάντως ἔξει καὶ τὸ ἄρθρον

2.2.54 παραλαμβανόμενον. ἐκκείσθω δὲ ὑποδείγματα τῆς μὲν κατὰ τὸ ἔθος προφορᾶς τάδε, οἱ μὲν ἄλλοι Ἕλληνες δασύνουσι τὰ ἐν τῇ λέξει φωνήεντα, Αἰολεῖς δὲ μόνον ψιλοῦσι· τμήμα γὰρ τῶν Ἑλλήνων οἱ Αἰολεῖς, καὶ εἰ τῆδέ τις μᾶλλον ἀποφαίνοιτο, οἱ μὲν ἄλλοι Δωριεῖς τηροῦσι τὸ Θ, Λάκωνες δὲ καὶ εἰς Σ μεταβάλλουσι· πάλιν γὰρ ἐμπεριληπτικὸν γέγονε πλήθος, τῶν ὑποτεμνομένων Δωριέων. ὁ αὐτὸς λόγος παρακολουθήσει κατὰ τὴν παροῦσαν ἔφοδον ἐπὶ πάντων τῶν τοιούτων. τοῦ δὲ ἐτέρου, ἄλλοις ἀνθρώποις ὁμίλει, μὴ τοῖς περὶ Τρύφωνα· οὐ γὰρ δὴ γε νῦν τὸ ἄλλοι πάντων ἀνθρώπων ἐμπεριληπτικὸν ἐστίν. ἄλλοι μὲν γὰρ καὶ χαρίζονται ἡμῖν, σὺ δὲ καὶ προσαφαιρῆ· ἄλλους ὕβριζε, μὴ ἡμᾶς· οὐδεμία γὰρ ἀνάγκη ἐνθάδε προσνέμειν τὸ ἄρθρον, ὅπου γε καὶ ῥητὴ ἐστίν ἢ φράσις καὶ εὐπαράδεκτος· ἢ μέντοι προκειμένη ἀσύνετος, εἰ δίχα τοῦ ἄρθρου λέγοιτο, ἄλλοι μὲν Ἕλληνες δασύνουσι τὰ φωνήεντα, Αἰολεῖς δὲ οὐδαμῶς. —

64. Ταύτη οὖν τῇ ἐφόδῳ διακρινοῦμεν καὶ τὰ παρὰ τοῖς ποιηταῖς. ἐμπεριληπτικὸν καθεστῶς θεῶν καὶ ἀνθρώπων τὸ ἄλλοι καὶ ἐπιμεριζόμενον εἰς τὸν Δία ἀπαιτήσῃ τὸ ἄρθρον· οὐ μὴν τὸ

2.2.55 ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι {Ψ 459 }
οὐ γὰρ τῆδε ἔχει. τό τε

ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο {Α 295 }
οὐ πάντως ἐξ ἀνάγκης παραλήψεται τὸ ἄρθρον· τί γὰρ εἰ οὕτω λέγει, ἐνίοις ἐπίτασσε; καθάπερ ἐν τῷ βίῳ φαμὲν ἄλλοις προσέρχου, μὴ ἐμοί, καὶ ἔτι ἄλλους ὕβριζε, μὴ ἐμέ, οὐ τοῦτο προστάσσοντες, ἅπαντας τοὺς ἐν ὑποστάσει ὕβρίζειν, τοὺς δὲ ἐπιτηδείους. ἐκεῖνό γε μὴν πάλιν ἐλλείπει,

ἢ δ' ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρήῳ
δέκτο δέπας {Ο 87 }·
ἐμπερικτικὸν γὰρ ἐστίν ἀπάντων τῶν συνευωχουμένων θεῶν· οὐ γὰρ μὴν τὰ τοιαῦτα ἐλλείπει,

ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἶθωνι σιδήρῳ {Η 473 }·
οὔτε γὰρ τῶν πάντων τὸ ἄλλοι νῦν περιληπτικὸν ἐστίν, οὔτε ἐκ τῶν πρότερον ἐπιμερίζεται τὸ ἐπιφερόμενον

ἄλλοι δ' αἶθωνι σιδήρῳ·
ἐν ἴσῳ γὰρ ἀριθμῷ σχεδὸν τὰ τῆς συντάξεως ἐγένετο. προσκείσεται γὰρ καὶ τῷ

ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ {Ε 877 }
καθισταμένῳ οὕτως· οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι θεοὶ πάντες, ὅσοι εἰσὶν ἐν Ὀλύμπῳ, πάντες σοὶ ἐπιπέιθονται, διὰ τὴν τοῦ ὅσοι σύνταξιν,

2.2.56 καθὸ προέλαβε τὴν ἀρχὴν. [δεδείξεται γὰρ ὅτι τῷ ἀοριστώδει ἐμποδίζει τὰς τῶν ἄρθρων παρεμπτώσεις.]

65. Ἐτι πᾶσα δοτικὴ ἐπιθετικῷ ὀνόματος κατ' ἐπισταλτικὴν σύνταξιν συνέχει τὸ ἄρθρον, Διονύσιος Τρύφωνι τῷ ἀγαθωτάτῳ χαίρειν, τῷ τιμωτάτῳ· ἀσύνετον γὰρ τὸ δίχα τοῦ ἄρθρου λεγόμενον. ἔχει δὲ λόγον ἢ συνέχεια τοῦ ἄρθρου τοιοῦτον. ἐν τοῖς κυρίοις ὀνόμασι παρεμπίπτει ἢ ὁμωνυμία, ἥς τὸ ἀμφίβολον οὐκ ἀπολύεται δίχα τῆς ἐπιτρεχούσης τὰ ὀνόματα ἐπιθετικῆς προσθέσεως, ὡς φαμεν Τρύφων ὁ γραμματικὸς, Δίων ὁ φιλόσοφος, ἢ κατ' ἐθνικὴν σύνταξιν Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος, Ἀπολλόδωρος ὁ Κυρηναῖος· καὶ οὕτω τὰ κύρια ὑπεκλύεται τῆς εἰς πλείονα πρόσωπα συντεινούσης ἐννοίας. διὸ καὶ τῇ προκειμένη συντάξει ταῦτον ἐνεχώρησεν. (ἔνθεν καὶ ὁ Μενέλαος μετα-
2.2.57 πεμπόμενος Αἴαντα οὐκ ἀπιθάνως διὰ δύο ἐπιθέτων τὸν Αἴαντα τῆς ὁμωνυμίας ἀπέλυσεν ἐν τῷ

ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας {M 349 };
καὶ ἐν ἐτέροις

Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἑκτορι {Π 358 }.)

σαφὲς δ' ὅτι καὶ ἡ προκειμένη σύνταξις καὶ εὐφημότερα τὰ ἐπιθετικὰ ἀπαιτεῖ ἔνεκα τοῦ διὰ φιλοφροσύνην συμπαραλαμβανομένου ῥήματος, λέγω τοῦ χαίρειν, περὶ οὗ τῆς συντάξεως καὶ ὅλως τὰ τῆς συνεπειᾶς κατὰ τὸ δέον εἰρήσεται. Ἄλλ' ὡς πάλιν τὰ ἐπιθετικὰ τῶν ὀνομάτων διὰ πλείονος ὕλης χωρεῖ, προὔπτον. ἴν' οὖν καὶ τὸ τοιοῦτον ἀποστή τῆς συντάξεως, ἀναγκαίως προστίθεται τὸ ἄρθρον, σημαῖνον ἔσθ' ὅτε καὶ μοναδικὴν ἀναφοράν, καθὼς καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις ἐδείξαμεν. —
66. Ἔστι καὶ οὕτω φάναι. τὰ ἄρθρα ἔσθ' ὅτε προστιθέμενα ἰδιότητα ὀνόματος παρίστησιν· οὕτω γὰρ τὸ ἐκ Δήλου τὸ πλοῖον εἰς Ἀθήνας παραγενόμενον κατέπλευσεν εἶχε τὴν συνέχειαν τοῦ ἄρθρου ἐν τῷ τὸ πλοῖον κατέπλευσε, καθὸ καὶ [ὡς] τὸ ὁ ποιητὴς ὑπαγορεύει
2.2.58 τὸν Ὅμηρον. δεόντως ἄρα καὶ κατὰ τὸ τοιοῦτον ἢ πρόσθεσίς ἐστι τοῦ ἄρθρου, συνιδιάζουσα τὸ ἐπιθετικὸν τῷ κυρίῳ ὀνόματι.

67. Ὑπὸ τὸν αὐτὸν λόγον πίπτει καὶ ἡ τοιαύτη σύνταξις· βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος Ἀθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. ἔστι γὰρ τὸ συμφραζόμενον τοιοῦτον, Ἀθηναίοις χαίρειν. κάπειδὴ οὐχ ἅπασιν ταῦτόν παρείπετο (ἦσαν γὰρ οἱ μὲν δημόται, οἱ δὲ βουλευταί), ἐδέετο δὲ τοῦ διαστέλλοντος ἐπιθέτου ἢ ἐπισταλτικῆς σύνταξις, ἀπεμέρισε τοὺς μὲν βουλευτάς διὰ τοῦ βουλῆ, τοὺς δὲ δημότας διὰ τοῦ δήμῳ, ὥστε πᾶν τὸ συμφραζόμενον εἶναι τοῖς βουλευταῖς καὶ τοῖς δημόταις. (καὶ σαφὲς ὅτι τὴν τοιαύτην ἄθροισιν ἀπηνέγκατο τὰ

ἀθροιστικά ὀνόματα, ἅπερ ἐνικῶς μὲν λέγεται, πληθυντικῶς δὲ νοεῖται. καὶ διὰ τοῦτο εὐμαρὲς τὸ

2.2.59 ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος {Υ 166 }·

πρὸς γὰρ τὸ ὑπακουόμενον τὸ σχῆμα ὑπήκουσεν.) Ἐδείχθη ἄρα ὡς κατηναγκασμένη ἐστὶν ἡ σύνταξις τοῦ ἄρθρου ἢ ἐν τῷ τῆ βουλή καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. — 68. Κάκεινο δ' ἐπιστατέον, τί δή ποτε οὐκ ἐν ἄλλῃ πτώσει προσεχώρει τὰ τῆς συντάξεως, καὶ μάλιστα γὰρ τῆ δοτικῆ, ἥς ἐστὶ σύνταξις, μόνῃ δὲ τῆ γενικῆ· ἢ ὅτι τὰ ἐπιμεριζόμενα, μέρη ὄντα ὅλου ἀθροίσματος, κτητικὴν σύνταξιν ἀπῆται, δι' ἄλλης δὲ πτώσεως οὐκ ἐμφανίζεται κτήσις ἢ διὰ μόνης γενικῆς.

69. Καὶ τοσαῦτα περὶ τῶν ἀεὶ συνυπαρχόντων ἄρθρων τοῖς πτωτικοῖς. ἐξῆς χωρητέον καὶ ἐπὶ τὰ ἀδυνατοῦντα μόρια τὴν σύνταξιν τῶν ἄρθρων παραδέξασθαι.

70. Ἀνέφικτον τὸ ἀλλήλων εἰς ἄρθρου παράθεσιν. καὶ προφανές

2.2.60 ἐστὶν ἐκ τῆς παρὰ πᾶσι χρήσεως καὶ τοῦ συμπαραπομένου λόγου. μετὰ ῥήματος γὰρ διαβατικὴν προσώπων διάθεσιν σημαίνει,

ἀλλήλους τρώσητε {π 293, τ 12 },

ἀλλήλους δ' ἐλήϊσαν {},

ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα {Ρ 374 }.

αἱ δὲ τοιαῦται συντάξεις ἐν ὀρθῇ καὶ πλαγίᾳ πτώσει νοοῦνται, ἔστι δὲ τὸ προκειμένον ὄνομα ἐν ὀρθῇ καὶ πλαγίᾳ· ἄλλοι γὰρ ἄλλων καὶ ἄλλοι ἄλλοις καὶ ἄλλοι ἄλλους. ὁποτέρᾳ οὖν πτώσει ἐπὶ ἀνὰ προσέλθῃ τὸ ἄρθρον, ἀκαταλληλότητα παρέξει. εἰ γὰρ τῆ λεγομένη ὀρθῇ, τὸ ἐγκείμενον τῆς πλαγίας οὐ παραδέξεται· καὶ εἰ τῷ τῆς πλαγίας, τὸ ἐγκείμενον τῆς ὀρθῆς ἀντικείμεται· ἐνὶ τε ὀνόματι δύο προτακτικὰ ἄρθρα συντάττεσθαι ἀμήχανον. καὶ οὕτως ἀνέφικτος ἡ σύνταξις ἐγένετο.

71. Ὁμοίως ἀνέφικτον τὸ ἄρθρον πρὸς σύνταξιν τὴν τοῦ ἀμ-

φότεροι, καὶ τῆς χρήσεως τὸ τοιοῦτον ἀπαγορευούσης καὶ τοῦ

2.2.61 συμπαραπομένου λόγου. ἐξ οὗ δείκνυται ὡς οὐ ταυτόν ἐστὶ τῷ δύο τὸ

ἀμφοτέροι, εἶγε κατὰ τὸν δέοντα λόγον τῷ δύο καὶ τὸ ἄρθρον προστί-

θεται, καθὸ καὶ τοῖς ἐξῆς ἅπασιν ἀριθμοῖς, οὐ μὴν τῷ προκειμένῳ μορίῳ.

ἔστι δὲ αἰτία ἡδε. Ἐπὶ δυάδος ἐγνωσμένης τὸ ἀμφοτέροι παραλαμβά-

νεται. ἔστιν οὖν φάναι δύο ἄνθρωποι τρέχουσιν καὶ ἀμφοτέροι οἱ

ἄνθρωποι τρέχουσιν ὡς ἂν τοῦ δύο πρώτην γνῶσιν τὴν κατὰ τῶν

ἀνθρώπων ὑπαγορεύοντος, τοῦ δὲ ἀμφοτέροι δηλοῦντος τὴν πάσαι

γνῶσιν. ἔνθεν οὐδὲ ἔστι προσθεῖναι μετὰ τὴν τοῦ δύο σύνταξιν πρὸ τοῦ

ἄρθρου, δύο οἱ ἄνθρωποι τρέχουσι (πρώτη γὰρ ἦν ἀφή-

γησις, ἢ δὲ πρόσθεσις τοῦ ἄρθρου ἐδείχθη ἀναπολοῦσα τὰ προδεδηλωμένα)

μετὰ μέντοι τὸ ἀμφότεροι, [ἀμφότεροι οἱ ἄνθρωποι τρέχουσιν]
ἀμφότεροι οἱ φίλοι τρέχουσι· προέγνωστο γὰρ ἢ τοῦ ἀμφότεροι
δυὰς, καὶ διὰ τοῦτο εὐέφικτος ἢ τοῦ ἄρθρου παράθεσις. ἀναποληθεῖσα
γοῦν ἢ διὰ τοῦ δύο σύνταξις δεκτικὴ γίνεται τοῦ ἄρθρου, οἱ δύο
ἄνθρωποι τρέχουσι. προὔπτον οὖν ὅτι ἢ τοῦ ἀμφότεροι σύνταξις,
τὸ εὐχρηστον τοῦ ἄρθρου ὑπαγορεύουσα, ὡς περιττὴν τὴν τούτου
σύνταξιν ἀπεώσατο. τὸ γὰρ

ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἢ δὲ μάχεσθαι {H 3 }
κατηγορεῖ τῶν ἐγνωσμένων διὰ τῶν προκειμένων λόγων, λέγω δὲ
Ἐκτορος καὶ Ἀλεξάνδρου,
ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἐκτωρ {H 1 }

καὶ

τῷ δ' ἄμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός {H 2 }.

72. Οὐδέ λήθη δέ με ἢ ὑπαρκτικὴ τῶν ῥημάτων σύνταξις παραδεχομένη
2.2.62 μετὰ τοῦ ἀμφότεροι τὰ συνόντα ὀνόματα χωρὶς ἄρθρου, ἀμφότεροι φίλοι
εἰσίν, ἀμφότεροι ἄνθρωποι εἰσίν, ἀμφότεροι γραμματικοὶ ὀνο-
μάζονται, καθὸ ὑπέκειτο μὲν τις δυὰς ἢ διὰ τοῦ ἀμφότεροι, τὸ
δ' ἐπιγεγεννημένον ταύτῃ ἢ ὑπαρκτικὴ σύνταξις ἀφηγεῖται, ὡς ἐν τοῖς
ἐξῆς τὸ τοιοῦτον ἀκριβέστερον ἀποδοθήσεται.

73. Μετὰ δὲ τὰς εἰρημένας συντάξεις τῶν ἄρθρων ἀκολούθως
σκοπητέον, εἰ καὶ αἱ κλητικαὶ τῶν ὀνομάτων κατὰ τὴν κοινὴν δόξαν
δεκτικαὶ εἰσίν ἄρθρων. διαστολὴν γὰρ ἐξ αὐτῶν φασι γίνεσθαι τῶν
συνεμπιπτουσῶν εὐθειῶν τε καὶ κλητικῶν, ὁ Θεῶν — ὦ Θεῶν, ὁ Ἐλικῶν — ὦ
Ἐλικῶν. εἰ γοῦν καὶ αἱ φωναὶ ἐναλλαγήσαν τῶν ὀνομάτων κατὰ
τὴν ἔθνη ἐξ ἑθνοῦ, πάλιν ἢ παράθεσις τοῦ ἄρθρου τὸ σχῆμα διελέγξει.
κλητικῆς μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ Θυέστα· ἀλλ' ὀπηνίκα προσλαμβάνει τὸ ὁ
ἄρθρον, τὸ τῆνικαῦτα συντάξεως τῆς κατ' εὐθειᾶν τυγχάνει,

αὐτὰρ ὁ αὐτὸς Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε {B 107 }·

2.2.63 καὶ εἰ εὐθείας εἶη, πάλιν ἢ παράθεσις τοῦ ἄρθρου κλητικὴν σύνταξιν
ἀποτελεῖ,

ὦ φίλτατ' Αἴας { Soph. Ai. 977 et 996 },

καὶ ἔτι

ὦ φίλος, οὐδέ γ' ἔολπα {γ 375 }.

διστάζεται τὸ παρὰ Μενάνδρῳ

ὦ Λάχης Λάχης { fragm. 921, III p 239 K. }

πότερον ἐν σχήματι ἐστὶ τῷ προκειμένῳ, ἢ δεόντως μετὰ τοῦ ἄρθρου
καὶ τὴν πτώσιν ἔχει τῆς κλητικῆς. ἐστὶν οὖν εἰς τὸ τοιοῦτον πάμπολλα
παραθέσθαι.

74. Ὁ μὲν οὖν Τρύφων { p 25 Vels. } ἐκ τῶν παρεπομένων τῆ φωνῆ, ὡς ἔστι κατὰ πολὺ ἀφεστῶσα τῆς ἀκολουθίας τῶν ἄρθρων, περιγράφει τὸ μόριον τῆς τούτων ιδέας. ἀλλὰ καὶ ἔτι διὰ τῆς ἐννοίας, ἐν οἷς τὰ μὲν ἄλλα ἄρθρα τὴν ἐν τρίτοις προσώποις σύνταξιν ἀνεδέχετο, τὸ δὲ ὦ τὴν ἐν δευτέροις. 75. ἅπερ πάλιν ἀνασκευάζει, εἰς τὸ κοινὸν τῆς δόξης προαγόμενος. καὶ πρὸς μὲν τὸν ἀπὸ τῆς φωνῆς λόγον φησὶ μὴ δεῖν τὰ ἄρθρα ἐν ἀκολουθίᾳ εἶναι, καθότι καὶ ἄλλα πολλὰ ἀνακόλουθα κατὰ πτώσεις καὶ τὰ συνόντα γένη· οὐκ εὐλογόν τε ἡγεῖται 2.2.64 μίαν φωνὴν κεκλίσθαι τῶν ἄρθρων, ἵνα μὴ ἐν μιᾷ λέξει μέρος λόγου καταχωρίζεται. πρὸς δὲ τὸν ἀπὸ τῆς ἐννοίας λόγον, ὡς οὐκ ἐν τῷ τρίτῳ προσώπῳ καταγίνεται τὸ ὦ, ἐκεῖνό φησιν, ὡς οὐδὲ ἡ κλητικὴ ὄνομα εἶη, ἐπειδὴ πρὸς δεύτερον πρόσωπον, τῶν ἄλλων πτώσεων τὴν ἐν τρίτοις προσώποις σύνταξιν ποιουμένων, καὶ εἰ ἀπεμφαῖνον τὸ τὴν κλητικὴν ὄνομα μὴ παραδέχεσθαι, ἀπεμφαῖνον ἄρα καὶ τὸ τῆς κλητικῆς ἄρθρον μὴ φάναι ἄρθρον, ὅτι σύνταξιν τὴν πρὸς τὸ δεύτερον πρόσωπον ποιεῖται.

76. Ἄλλ' ἔστι καὶ πρὸς ταῦτα φάναι, ὡς τὸ πρῶτον οὐκ ἀληθεύει τὸ μὴ ἐν ἀκολουθίᾳ εἶναι τὰ ἄρθρα· ἐν γὰρ τῇ δεούσῃ ἀκολουθίᾳ καταγίνεται, αὐτὸ μόνον τῆς εὐθείας ἐμπαθοῦς γινομένης. ἀλλ' ὅτι ὀφείλει καὶ ἐν ἀκολουθίᾳ εἶναι, δῆλον ἐκ τοῦ συνηρητῆσθαι αὐτὸ τοῖς κατὰ ἀκολουθίαν πτωτικοῖς, καὶ ἔνεκα τούτου συνελεύεται τῇ τούτων ἀκο- 2.2.65 λούθῳ κλίσει· ἐπεὶ πῶς ἄρθρον ἂν γένοιτο; ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνό ἐστιν ἀναγκαστικὸν τοῦ πάντως ἐν θέμασιν αὐτὸ καταγίνεσθαι, ἵνα μὴ διὰ μιᾶς λέξεως ἀκολούθου μέρος λόγου καταλαμβάνηται, τῷ μὴ ἐν πλήθει λέξεων τὰ μέρη τοῦ λόγου διακεκρίσθαι, ἐν δ' ἐννοία ἰδίᾳ. — 77. Ἄλλ' εἰ καὶ τὸ τοιοῦτόν τις μὴ δῶη, καθὸ καὶ μέρη λόγου ὄντα ἀνακόλουθα, οὐ μὴν διαφεύγοντα τὸν μερισμὸν τῆς ἐννοίας ὑπὸ τὴν αὐτὴν ιδέαν τοῦ μερισμοῦ παραλαμβάνεται (εἶγε τὸ ἐγὼ τοῦ νῶϊ διέστηκε κατὰ πολὺ, καὶ ἔτι τὸ ἡμεῖς, καὶ μενούσης τῆς ἐννοίας μένει ἡ ταυτότης τοῦ μερισμοῦ), ἐκεῖνό γε ἀληθεύσει, ὡς τὰ ἐκτὸς γινόμενα τῆς ἰδίας ἐννοίας, κἂν πάνυ τῆς δεούσης ἀκολουθίας ἔχηται κατὰ φωνήν, ὡς ἔχει τὰ τῆς ὁμοφωνίας, οὐκ εἰς τὸν αὐτὸν μερισμὸν καταλήψεται. πῶς οὖν οὐ 2.2.66 μᾶλλον περιγραφῆσεται τοῦ εἶναι ἄρθρον τὸ ὦ, ἀπονεῦσαν καὶ τὴν ἀκολουθίαν τῶν φωνῶν κατὰ πάντα τρόπον καὶ ἔτι τὴν ἐννοίαν τοῦ ἄρθρου; ὑποτεμενέσθω δὲ ὁ λόγος εἰς τὸ τοιοῦτον, ὡς οὔτε παρὰ τὸ ἀκόλουθον τῶν φωνῶν οὔτε μὴν παρὰ τὸ ἀνακόλουθον τὰ τοῦ λόγου καταστήσεται μέρη, ὡς δὲ πρόκειται, ἐκ τῆς παρεπομένης ιδιότητος.

78. Φησὶ γοῦν ὁ Τρύφων· Καθότι ἡ κλητικὴ ὄνομα, κἂν

δεύτερον πρόσωπον ἦ, καὶ τὸ ὦ ἄρθρον ἐστὶ συνοδεῦον τῇ συνηρημένῃ κλητικῇ. Ἀλλὰ τὸ μὲν ὄνομα διασφύζει τὸ ἴδιον κατὰ πᾶσαν πτώσιν, εἴγε οὐκ ἴδιον αὐτῷ παρέπεται τὸ κατὰ πρόσωπα ἐγγίνεσθαι, ὅπου γε καὶ ἐν πρώτῳ καὶ ἐν δευτέρῳ παραλαμβάνεται, εἰμὶ Ὀδυσσεύς, καὶ ἐπὶ δευτέρου προσώπου Ὀδυσσεὺς εἶ· συνοῦσαν γὰρ ἔχει τὴν ἰδίαν ποιότητα. ἦ γε μὴν τοῦ ἄρθρου παράθεσις ἐν ἰδίῳμα ἔχει τὴν τῶν τρίτων προσώπων ἀναπόλησιν, ἐναντιώτατον τ' ἔχει τὸ ὑπ' ὄψιν παραλαμβάνομενον πρόσωπον, ὅπου γε καὶ τὸ ἐμός ἐστι, προσλαμβάνον τὸ ἄρθρον κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον, οὐκέτι προσλαμβάνει ἐν τῷ ἐμός εἶ διὰ τὴν πρὸς τὸ δεύτερον πρόσωπον σύνταξιν. εἶπερ οὖν ταῦτο

2.2.67 μόριον παρὰ τὸ διάφορον πρόσωπον καὶ ἄρθρον προσλαμβάνει καὶ οὐ προσλαμβάνει, πῶς οὐ μᾶλλον καὶ τὸ τῇ φωνῇ παραλλάξαν ἐκστήσεται τῆς τοῦ ἄρθρου παραθέσεως, μάλιστα γὰρ τῆς φωνῆς ἐνδειξαμένης διὰ τῆς πάμπαν ἀνακολουθίας τὸ ἀκοινώνητον τῶν ἄρθρων; ζητούσης ἄρα τῆς κλητικῆς δεύτερον πρόσωπον, περισσὸν ζητεῖν εἰ τὸ ὦ ἄρθρον ἐστὶ. 79. Πῶς οὖν κατελέχθη πρὸς πάντων; φαίην ἂν συνεκδρομῇ τῶν ἄλλων πτώσεων, ἐπεὶ τὰ ταύταις συνιδιάσαντα ἄρθρα ἐκαλεῖτο, ὦ λόγῳ συλλαβαὶ καὶ αἱ μονογράμματοι· ἦν δὲ ἴδιον κλητικῆς τὸ ὦ.

80. Οὐ παρέλκον δὲ ἐστὶ καὶ διὰ τῆς φωνῆς παραστήσαι τὸ ἀκόλουθον τῶν ἄλλων ὡς πρὸς τὴν ἀντιπαράθεσιν τοῦ ὦ. Τὸ μὲν τῆς εὐθείας, ἀποβαλὸν τὸ τ, ἀναγκαῖον καὶ ἕτερον πάθος ἀνεδέξατο, λέγω τὴν ἀποβολὴν τοῦ ς· ἔμελλε γὰρ ταῦτὸν γενέσθαι τῷ ὑποτακτικῷ, οὗ

2.2.68 τὰ τῆς συντάξεως οὐ ταῦτὰ ἀπαιτεῖ τῷ προτακτικῷ, ὡς δεδειξεται ἐν τῷ περὶ ὑποτακτικῶν, καὶ ἐντεῦθεν ἔμελλε τὰ τοῦ λόγου ὡς ἀκαταλληλότερα φαίνεσθαι. — ὅτι γὰρ καὶ τὸ ς λείπει, σαφὲς 1. ἐκ τοῦ τὴν αὐτὴν εἶναι κατάληξιν προτακτικῶν καὶ ὑποτακτικῶν, ἔστι δὲ τὸ ὑποτακτικὸν ὅς, καθότι καὶ ἐπὶ τοῦ οὐ καὶ τοῦ, καὶ ὦ καὶ τῷ, καὶ ὄν καὶ τόν. — 2. σαφὲς κάκ τοῦ πληθυντικοῦ· τῶν γὰρ εἰς οἱ πληθυντικῶν τὰ ἐνικὰ εἰς ος, κἂν ἐκ συνηρημένων ἦ, ὡς ἐπὶ τοῦ χρυσοῦς καὶ τῶν ὁμοίων. — 3. συμφανὲς δὲ κάκ τῶν πλαγίων πτώσεων, εἴγε ἅπασαι αἱ τοιαῦται τῶν εἰς ος εὐθειῶν εἰσι (καὶ ἔτι ἡ Θεσσαλικὴ διαίρεσις κατὰ γενικὴν, λέγω ἐπὶ τῆς τοῖο, ὡς καλοῖο). — 4. ἐκ θηλυκοῦ τε τοῦ η· πάλιν γὰρ τοῖς εἰς ος λήγουσι τὸ τοιοῦτον γένος παράκειται. — 81. 1. Οὐ γὰρ εἰς η ἔληξεν, εἰ μὴ συντάξεως εἶχετο τῆς τοῦ τ, καθότι καὶ τῷ νοητός τὸ νοητὴ παράκειται. — 2. ἰδοὺ δὲ καὶ τὸ

2.2.69 λείπον τ ἀνεπλήρωσε τὸ Δώριον ἔθος, τοὶ ἄνθρωποι, ταὶ γυναῖκες, οὐκ ἀπιθάνως· ἡ γὰρ διάλεκτος κατάπυκνος ἐπὶ τὴν τοῦ τ χρῆσιν, προτί, λέγοντι, φαντί, πέρυτι, τύ, ἄλλα μυρία· εἰ γὰρ ἐκ μετα-

πτώσεώς ἐστι τὰ τῆς χρήσεως, πολλῶ μᾶλλον ἐφελκύσεται τὸ λείπον. —

3. σαφὲς κὰκ τοῦ πνεύματος· οὐ γὰρ ἄλλως δασύνεται τὰ ἄρθρα, εἰ μὴ ἀποβάλοι τὸ τ. — 4. ἔστι δὲ πιστώσασθαι κὰκ τοῦ οὐδετέρου, ἀρξαμένου

2.2.70 μὲν ἀπὸ τοῦ τ, λήξαντος δὲ εἰς ο, οὐ καθὸ ἀπήτει ὁ παρασχηματισμός τῶν εἰς ος ληγόντων ἀρσενικῶν. — 82. Καὶ φαίνεται ὅτι εἰς

ἐμφανισμὸν τοῦ συγκεχυμένου γένους κατὰ τὰς τοιαύτας αἰτιατικὰς τὸ πάθος οὐκ ἀπίθανον ἐγένετο· αἱ γοῦν ἀντωνυμῖαι, οὐ βοηθούμεναι τῇ

τοῦ ἄρθρου παραθέσει, ἐμιμήσαντο κατὰ τὸ οὐδέτερον τὸ λῆγον τοῦ ἄρθρου, ἐκεῖνο, τοῦτο, καὶ κατὰ συνεκδρομὴν τούτων, ὅτε φαμὲν αὐτό.

ἀναλογώτερον οὖν ὁ Ἄττικός, ἀποδοὺς τὸ ἄρθρον τῇ ἀντωνυμίᾳ, ἀνεπλήρου τὸ εἰς παρολκὴν πάθος παραλαμβανόμενον ἐν τῷ ταυτόν.

83. Ἔστιν οὖν ἐκεῖνο φάνα· δι' ὅσων συνάγεται λόγων ἢ ἀκολουθία τῶν ἄρθρων, διὰ τοσοῦτων ἀντιστατεῖ ἢ τοῦ ὦ φωνῆ. 1. εἰ αἱ κλίσεις

2.2.71 τῶν ἄρθρων μιμοῦνται τὴν ἐν τοῖς ὀνόμασι κλίσιν, κλητικὴ δ' οὐδέποτε πλείονι χρόνῳ χρήται εὐθείας, πῶς τὸ ὦ πλείον ἐστι τοῦ ὀ; — 2. τί

γὰρ μᾶλλον οὐκ εἰς ε ἔληξεν ὡς πρὸς ἀκολουθίαν γενικῆς τῆς τοῦ καὶ αἰτιατικῆς τῆς τόν; — 3. ἐν θηλυκοῖς τε διὰ τί οὐχ ὁμοφωνεῖ

εὐθεῖα κλητικῆ, καὶ ἔτι ἐν οὐδετέροις; — 4. πῶς οὐχὶ καὶ κατὰ τὴν πληθυντικὴν προφορὰν αἱ εὐθεῖαι ταῖς κλητικαῖς ὁμοφωνοῦσιν,

ὅπερ ἔστιν ἐπὶ παντὸς πτωτικοῦ παραδέξασθαι τοῦ συνέχοντος κλητικῆν; — 5. πῶς δασυνομένων τῶν δίχα τοῦ τ ἐκφερομένων ἄρθρων αὐτὸ ψιλοῦται; — 6. πῶς δ' οὐχ ὁμοτονεῖ ταῖς εὐθείαις; οὐ γὰρ

ἀνέφικτον τὸ ω εἰς ὀξεῖαν τάσιν, καθότι ἔνιαι τῶν συλλαβῶν. — 7. τί δέ, εἰ περισπᾶται, οὐκ ἐνεκλίθη κατὰ τὰς Αἰολικὰς ἀναγνώσεις

2.2.72 ὑπ' Ἀριστάρχου, καθὸ καὶ τὰ ἄλλα τῶν περισπωμένων ἄρθρων; ἢ ἐν ὑπονοίᾳ καὶ αὐτὸς οὐκ εἶχε τὸ μόριον. — 8. διὰ τί οὐκ ἀπὸ τοῦ τ

ἤρξατο ὡς τὰ ἄλλα τῶν προτακτικῶν; οὐ γὰρ ἀφορμὴ τις ἀποβολῆς τῆς τοῦ τ. — 9. διὰ τί ὑποτακτικὸν οὐκ ἔχει; ἢ καθότι οὐδὲ προτακτικὸν ἄρθρον ἐστί.

84. Πρὸς τὴν συνέμπτωσιν τῶν γενῶν — φησὶ Τρύφων { fr. 27 Vels. } — μηδὲ τὸ τῶν ἄρθρον χρὴ παραδέχεσθαι, ὅτι τριγενές· εἰ δὲ τὸ τῶν ἄρθρον, καὶ τὸ ὦ ἄρθρον, τὴν αὐτὴν συνέμπτωσιν παραδεξάμενον.

Ληρώδες δὲ τὸ τοιοῦτον. πάνυ γὰρ ἄρθρον τὸ τῶν διὰ τὴν συνέμπτωσιν, εἶγε συναπήχθη τῷ πρὸς ὃ ἤρτηται· μεμίμηται γὰρ τὸ φίλων,

μέσων, καλῶν. καὶ σχεδὸν πᾶσα συνέμπτωσις γένους μίμημά ἐστιν ὀνοματικῆς συνεμπτώσεως κατὰ γένη, κἂν ἐν σχήματι καταγίνηται, ὡς

ἐν τῷ μὰ τῷ θεῷ· ὁμοιον γὰρ ἐστί τῷ καλυψαμένῳ { Hesiod. 2.2.73 opp. 198 }· καὶ τοσοῦτω μᾶλλον ἐπιτέταται τὸ ἄρθρα εἶναι. καὶ εἰ τὸ

2.2.73 opp. 198 }· καὶ τοσοῦτω μᾶλλον ἐπιτέταται τὸ ἄρθρα εἶναι. καὶ εἰ τὸ

2.2.73 opp. 198 }· καὶ τοσοῦτω μᾶλλον ἐπιτέταται τὸ ἄρθρα εἶναι. καὶ εἰ τὸ

τοιοῦτον ἀληθές, κατὰ πολὺ διώκεται τὸ ᾧ, κατὰ μηδένα τρόπον συνέμ-
πτωσιν ὀνοματικὴν ἀναδεδεγμένον.

85. Τὰ μετὰ διαφόρου ἀριθμοῦ καὶ διαφόρου γένους συμφερόμενα
ἄρθρα μὲν οὐποτ' ἐστίν, ἄκλιτα δὲ μόρια, σύνδεσμοι, ἐπιρρήματα, προθέσεις·
καὶ σαφές ὅτι ἐν ᾧ τὸ ᾧ οὐ σύνδεσμος, οὐ πρόθεσις, ἐν τούτῳ ἐπίρρη-
μα κλητικὸν ἄκλιτον. Ἀλλὰ διὰ τί συμφέρεται ὀνόματι; ὅτι κλητικὸν
ἐπίφθεγμα, ὡς τὰ ὁμοτικά, λέγω τὸ νή ἢ μά, τῇ αἰτιατικῇ πτώσει,
καὶ οὐ πάντως ἄρθρα. ὦν καὶ ἡ σύνταξις ἐπὶ τὰ συγκεχυμένα τοῦ ᾧ
συντείνει· παντὶ γὰρ ἀριθμῷ συμφέρεται, παντὶ γένει. (δείξομέν τε ὡς
καὶ σύνδεσμοι οὐκ ἐπὶ πτώσεις φέρονται διαφορῶς, ἔνεκεν Ἀπολ-
λωνίου, ἔνεκεν Διονυσίου,

εἶνεκ' ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου {Γ 100 }.

2.2.74 καὶ οὐ τοῦτο τὸ ἐξαιρετὸν τῆς πτώσεως ἄλλο τι ἐπιδείξεται τὸν ἔνεκα
σύνδεσμον. οὐκ ἄρα παρὰ τὰς ἐξαιρέτους συντάξεις ἀποστήσεται τὰ
μόρια τῆς ἐννοίας.)

86. Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ πειστικά ὀνόματα ἀπαράδεκτά ἐστι τῆς
τῶν ἄρθρων παραθέσεως, ἐπεὶ ἂ μὲν ἐμφανίζει πρόσωπον προδεδηλω-
μένον, ἂ δὲ ἐν ἀγνοίᾳ καθέστηκε προσώπου, καθάπερ καὶ ἐν τοῖς
προκειμένοις ἐδείχθη.

87. Οὐχὶ οὖν οἰήσεται τις ἐν τῷ ὁποῖος ἄρθρον εἶναι τὸ ο, ἔκ τε
τῆς φωνῆς, καθὸ δασύνεται οὐ δυναμένου τοῦ ο δασύνεσθαι πρὸ τοῦ π,
καὶ καθότι ἐπὶ τι ἀναφέρεται πρόσωπον ἢ σύνταξις αὐτοῦ ἐν τῷ
ὁποῖός ἐστι Θεών, τοιοῦτός ἐστι καὶ Τρύφων; Ἄλλ' ἔστι γε
πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναι, ὅτι οὐ τῷ ποῖος τὸ ὀ προσῆλθεν, ἀλλ' ἔστιν
ἀπλοῦν ἐν μέρος λόγου τὸ ὁποῖος, σημαῖνον οὐ τὴν ἐν τοῖς ἄρθροις
2.2.75 ἀναφορὰν, ὡς φαμεν ὁ ἄνθρωπος παρεγένετο, ὁ ἵππος ἔδραμεν.
ἐπὶ τινι γὰρ ἐγνωσμένῳ κατὰ τὴν ἰδίαν ποιότητα τὸ τοιοῦτον παρα-
λαμβάνεται· ἢ γε μὴν διὰ τοῦ ὁποῖος ἀναπόλησις ὁμοιωματικὴν ἀντα-
πόδοσιν ζητεῖ, καθάπερ κάπιν τοῦ οἴος. ταῦτο παρακολουθεῖ κάπιν τοῦ
ὄσος καὶ ἠλίκος· οὐ γὰρ δὴ γε κάπιν τούτων ἄρθρων ἐννοία τις ἐστίν.
ἀδιαφόρως οὖν πάλιν τὰ ἀνταποδιδόμενα τοιαῦτά ἐστιν οἷα τοῖς
ἀπὸ τοῦ ο καὶ π ἀρχομένοις· καὶ γὰρ οὕτω φαμέν· οἴος ἐστι Τρύφων,
τοιοῦτός ἐστι καὶ Θεών. τὸ αὐτὸ κάπιν τοῦ ὄσος καὶ ὀπόσος καὶ
ἐπὶ τῶν ὁμοίων. — 88. Καὶ τὰ παρεπόμενα δὲ γένη καὶ ἔτι αἱ πτώσεις
καὶ οἱ ἀριθμοὶ ἐμφανῶς ἐνδείκνυνται τὸ μὴ τὰ τοιαῦτα ἄρθρα εἶναι.
συγκλίνεται γὰρ τοῖς πτωτικοῖς τὰ ἄρθρα· πῶς οὖν ὁποῖου καὶ ὁποῖω
καὶ ὁποῖον; — κατὰ γένος ἀμείβεται ὁ ἵππος καὶ ἡ ἵππος· πῶς οὖν
ὁποῖος καὶ ὁποῖα; τοῖς μὲν γὰρ ὀνόμασιν ἔσθ' ὅτε καὶ τὸ γένος ἐπι-

κοινωνεῖ, οὐ μὴν τοῖς ἄρθροις. — φαμέν οἱ ἵπποι καὶ τοὺς ἵππους, συμπληθύνοντες τῷ ὀνόματι τὸ ἄρθρον· πῶς οὖν φαμεν ὀπόσοι, ὀπόσους; 2.2.76 89. Ἄλλ' οὐδ' ἐν συνθέσει τις ὑπολάβοι τὸ ἄρθρον, καθὸ τὰ ἄρθρα οὐ συντίθεται. ἀλλ' εἰ καὶ συνετίθετο, ἐπὶ τῆς τοιαύτης συνθέσεως ἀδυνατεῖ, εἶγε ἐδείξαμεν τὰ πύσματα μαχόμενα τῇ τῶν ἄρθρων ἐννοία. — ἔστι κακὴ τῆς φωνῆς παραστήσασθαι. τά τε γὰρ παροξυνόμενα ἢ προπερισπώμενα σύνθεσιν ἀναδεξάμενα προπαροξύνεται, κοῦρος ἄκουρος ἐπίκουρος, δόλος ἄδολος, πόνος ἄπονος, πλησίος παραπλήσιος· πῶς οὖν ὀποῖός φαμεν καὶ ὀπόσος; ἀλλὰ κακὸν τοῦ γένους, εἶγε τὰ σύνθετα πρόδηλον ἔχει τὴν κοινότητα τῶν ὀνομάτων, ὅπερ οὐ παρέπεται τῷ ὀποῖος καὶ ὀπόσος. — 90. Ἐτι δὲ καὶ ἐπιρρήμασιν ἐνικὰ ἄρθρα προτίθεται ἐμφανίζοντα γένος ἀρσενικόν, ποῦ ὄπου, πῆ ὄπη. ἀλλ' ὡς γέλοιοι τὰ τοιαῦτα ἄρθρα φάναι, εὐηθες κάκεῖνα παραδέξασθαι ἄρθρα. — 91. Καθὼς πρόκειται οὖν, ἀπλαῖ λέξεις αἱ τοιαῦταί εἰσιν, κατὰ τὰς ἀνταποδόσεις διάφορον πνεῦμα ἀπαιτοῦσαι. τὸ οἶος ἀπὸ δασείας ἤρξατο, καὶ πάλιν τὸ τούτου σύζυγον καὶ τὸ φωνῆεν παρητήσατο καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἐν τῷ φωνῆεντι, καὶ ἐντεῦθεν παρεδέξατο ψιλὸν ἀντίστοιχον τὸ τ, τοῖος· καὶ ἔτι τὸ ποῖος, ἀρξάμενον πάλιν ἀπὸ ψιλοῦ 2.2.77 ἀντιστοίχου, ἔσχε τὸ σύζυγον ἀναγκαιῶς ἀπὸ φωνῆεντος ἀρχόμενον ἐν πνεύματι τῷ τοῦ οἶος. — (92. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Ἰωνικὴ μετάθεσις ἐξηλλάγη ἐπὶ τούτων τῶν μορίων, ἐπεὶ τὰ ψιλὰ εἰς δασέα μετατιθέασιν οἷον Ἰωνες καὶ τὰ δασέα εἰς τὰ ψιλὰ, ὡς ἐπὶ τοῦ τάφος τεθηπότες, ἐνταῦθα, καὶ ἐπὶ τῶν συναλοιοφῶν,

ἔσκατορᾶς πόλιν { Anacr 1, 6 Bergk⁴ },

οὐ μὴν ἐπὶ τοῦ ποῖος καὶ τῶν ὁμοίων, εἶγε κοῖός φασι καὶ κόσος. οὐ γὰρ διὰ τοῦ φ ἠδύνατο τὰ τοιαῦτα μόρια ἐκφέρεσθαι διὰ τὸ ἀνταποδιδόμενον δασὺ φωνῆεν. ἀλλ' οὐδ' ἄλλο τι σύμφωνον ἐδύνατο παραδέξασθαι ἢ μόνον τὸ κ· δέδεικται γὰρ ὅτι ἡ ἀνταπόδοσις 2.2.78 ψιλὸν ἀπαιτεῖ σύμφωνον, ἀλλ' οὐδὲν ἐλείπετο ψιλὸν ἢ τὸ τ, ὅπερ κατετέτακτο εἰς τὸ τοῖος καὶ τόσος.)

93. Ἄλλ' οὐδὲ αἱ τῶν Ἑλλήνων συντάξεις ἀναδέχονται τὴν τῶν ἄρθρων παράθεσιν, εἶγε ἐκ κοινῆς ἐννοίας, λέγω τῆς τῶν συνταγμάτων ἢ ποιημάτων, διάκρισιν πρώτην δηλοῦσι, πρῶτον Ἀλκαίου, Φοίνισσαι Εὐριπίδου· ἐν γνώσει γὰρ τὰ τοιαῦτα γενόμενα ἀκολούθως τὸ ἄρθρον προσλαμβάνει, αἱ Φοίνισσαι Εὐριπίδου περιέχουσι τὸν Θηβαϊκὸν πόλεμον, τὸ πρῶτον Ἀλκαίου ἀνέγνωμεν.

Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῶν ὀνομάτων τῶν χωρὶς ἄρθρου οὐ δυναμένων ἐκφέρεσθαι καὶ ἔτι τῶν μὴ δυναμένων ἄρθρον προσλαβεῖν.

94. Ἐξῆς ῥητέον περὶ τῆς τῶν ἄρθρων συντάξεως πρὸς τὰς ἀντωνυμίας, ἃς τινες ἐξαιρέτως συνάρθρους καὶ ἀσυνάρθρους ἐκάλεσαν. 2.2.79 ὡς οὐ δυναμένων τῶν προκατειλεγμένων ὀνομάτων ἀσυνάρθρων καλεῖσθαι. καὶ ἴσως ἂν εἶη μᾶλλον ἢ τοιαύτη θέσις, καθὸ τὰ μὴ προσλαβόντα οὐδ' ὅλως εὐπαράδεκτά ἐστιν εἰς τὴν πρόσθεσιν τῶν ἄρθρων [τὰ δὲ προσλαβόντα οὐδέποτε χωρὶς τούτων]. καὶ γὰρ τὰ ἐν στερήσει λεγόμενα ἐν ἐπιβάλλοντος ἀτευξία νοεῖται. ἡνίκα γὰρ λέγομεν ἄτεχνον αὐλητὴν, ἐπιβαλλούσης τῆς τέχνης ἀτευξίαν παρίσταμεν. καὶ οὕτω φαμέν οὗτος ἄφιλος· δέον γὰρ φιλικὸν εἶναι. εἰ οὖν ἐν τοῖς ὀνόμασι συμπαραπέμπομενα τὰ ἄρθρα, καὶ τοῖς ἀτευκτῆσασι παρείπετο ἂν τὸ κα- 2.2.80 λείσθαι ἀσυνάρθροις ὀνόμασιν. εἴπερ οὖν ἀναφορᾶς μὴ οὔσης παρέπεται ἢ τοιαύτη θέσις, ἐξ ἰδίας ἐννοίας ἀναγομένου τοῦ ὀνόματος, πῶς οὐ μᾶλλον τοῖς μηδ' ὅλως δυναμένοις μορίοις ἐν παραδοχῇ τοῦ ἄρθρου γενέσθαι ἢ τοιαύτη θέσις παρακολουθήσει; ὡς γε ἐκ τῶν εἰρημένων δεδίδεται.

95. Οὐχὶ οὖν ἄπορον ἔσται πῶς τὰ μὲν ὀνόματα μετὰ ἄρθρων ἐκφέρεται, αἱ δὲ ἀντὶ τούτων παραλαμβανόμεναι ἀντωνυμίαι ἀπέωσαντο τὴν τῶν ἄρθρων παράθεσιν, τάχα καὶ τῆς φωνῆς ἐπιζητούσης τὴν τῶν ἄρθρων σύνταξιν ἕνεκα τοῦ συγκεχυμένου κατὰ τὴν φωνὴν γένους; Ἔστιν οὖν πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναί· ὥσπερ καὶ αὐτὰ τὰ ὀνόματα διὰ τινὰ παρεπέμπομενα οὐδ' ὅλως δύναται ἄρθρον παραδέξασθαι, ὡς ἐδείχθη, τὸν αὐτὸν ἄρα τρόπον καὶ τὰ μόρια τὰ ἀντὶ τούτων παραλαμβανόμενα ὑφέξει αἰτίαν τῆς ὑποστολῆς τῶν ἄρθρων. — 96. προσώπων ἀοριστουμένων διακριτικά ἐστὶ τὰ μόρια, διὸ καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν πρόσωπα νοούμενα ὀρισμῶ καταλαμβάνεται. καὶ σαφὲς ὅτι αἱ ἐξ αὐτῶν δείξεις πρῶ- 2.2.81 ται ἔφοδοί εἰσι τῶν ὑποκειμένων προσώπων, οὐ δεόμεναι τῆς τῶν ἄρθρων συντάξεως· οὐ γὰρ ἀναφέρεται τὰ πρόσωπα, ὑπ' ὧν δὲ δείκνυται. ἀναγκαίῳ ἄρα λόγῳ κекώλυται τὰ τῆς συντάξεως, τρόπον ἔχοντα τῶν ἀντεστραμμένων. ὃν γὰρ τρόπον κάπὶ τῶν στοιχείων ἔστιν ἐπινοῆσαι τὰ ὑποτακτικὰ οὐποτε προτακτικὰ γινόμενα τῶν οἷς ὑπετάγη, τὸν αὐτὸν τρόπον στοιχείου λόγον ἐπέχοντα τὰ μέρη τοῦ λόγου τὸ τοιοῦτον ἐπιδείκνυται. προτακτικὴ γάρ ἐστὶν ἢ ἀντωνυμία πρώτην θέσιν ἐπαγγελλομένη τῶν προσώπων, ἢ δὲ τῶν ἄρθρων παράθεσις ἐν δευτέρᾳ τάξει παραλαμβάνεται ὑποταγέντων ταῖς ἀντωνυμίαις, ἐγὼ ὁ λαλήσας· τὴν γὰρ πρώτην θέσιν τοῦ ἐγὼ ἀνεπόλησε τὸ ἄρθρον. 97. Εἰκὸς τινὰ φήσιν, εἰ πρὸ τῶν δεικτικῶν μορίων τὰ ἄρθρα οὐ τίθεται, ἐχρῆν αὐτὰ μόνον ταῖς δεικτικαῖς ἀντωνυμίαις μὴ συνεῖναι, ταῖς γε μὴν κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον, πάλιν ὑποστελλομένων τῶν

2.2.82 δεικτικῶν, ἀκωλύτως προσαρτᾶσθαι. Ἄλλ' οὐδ' αὐται δέονται τοῦ ἄρθρου· δι' αὐτῶν γάρ εἰσιν ἀναφορικάι, ὡς γε καὶ ἐπιδείξομεν ἀμοιβὴν γινομένην αὐτῶν τε καὶ τῶν ἄρθρων.

98. Ἀλλὰ πῶς πάλιν ἡ αὐτός ἄρθρον προσέλαβεν, εἴπερ αἱ ἀναφορικάι οὐ προσλαμβάνουσι; Καὶ πρὸς τοῦτο δὲ ἔστι φάναι ὡς καὶ ἐν ἄλλοις μορίοις τὸ τοιοῦτον ἔστιν εὐρέσθαι, εἶγε ἔγκειται ἐν τῷ Πριαμίδης ὁ υἱός, καὶ οὐκ ἀναγκαίως πρόσκειται ἐν τῷ

Πριαμίδην νόθον υἱόν {Λ 490 }.

ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς συγκριτικοῖς ἔγκειται τὸ μᾶλλον, καὶ πολλάκις συμπαράλαμβάνεται ἢ τοῦ μᾶλλον σύνταξις,

ρῆῖτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσι δὴ ἔσεσθε {Ω 243 }.

τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον ἔγκειται μὲν ἐν τῇ αὐτός ἡ ἀναφορά· ὀπηνίκα δ' ἑτέρα προσγίνεται, τὸ ἐγκείμενον τῆς ἀναφορᾶς ἐν τῇ αὐτός συμπαράλαμβάνεται διὰ τοῦ ὁ ἄρθρου, δηλοῦντος καὶ αὐτοῦ ἀναφορὰν, καὶ οὕτως δις ἀναφέρεται, ὡς δις ἐπιτέταται τὸ

ρῆῖτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσι δὴ ἔσεσθε.

Προφανὲς δὲ ὅτι τῇ συνηθεστέρᾳ ἀντωνυμία προσεχώρησε τὸ τῆς συντάξεως. ἢ τε γὰρ οἶ καὶ ἡ ἔ καὶ ἡ μίν καὶ αἱ σύζυγοι οὐδὲ ρῆται ὅ τι μὴ παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ [αἱ] σύζυγοι ταῖς κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον, ὧν ἡ σύνταξις ἀπαράδεκτος.

99. Μηδὲ ἐκεῖνό γε παραλείφθω, ὡς ἐξαιρέτως ἡ Ἀττικὴ χρῆσις οὐ δεόντως ἐπὶ μόνης αἰτιατικῆς τὸ ἄρθρον παρελάμβανεν, ὡς ἐν τῷ τὸν ἐμέ, τὸν σέ. αὐτίκα γοῦν καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ

τὸν σὲ Κροτωπιάδην { fr. 315a Schn. },

ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμέ { fr. 315b Schn. }.

χωρὶς εἰ μὴ τὸ ἄρθρον ἐξοχὴν παρίστησιν ἐν τῷ τὸν σὲ Κροτωπιάδην, εἶγε πάλιν ἡ τοιαύτη σύνταξις ἐπίφορος πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου παρᾶθεσιν. προεῖρηται δὲ ἡμῖν ὡς καὶ ἐξοχῆς ἕνεκα τὰ ἄρθρα παράλαμβάνεται.

100. Ἀλλὰ καὶ τὰς καλουμένας συνάρθρους ἀντωνυμίας, ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ προσώπῳ δεικτικῶς παραλαμβανομένας, οἰήσεται τις παραδέχασθαι τὰ ἄρθρα ἐν τῷ ὁ ἐμός, ὁ σός ἢ ὁ ἡμέτερος. ἦν δὲ ἡ σύνταξις οὐ τοῦ ἀντωνυμικοῦ προσώπου, λέγω τοῦ κατὰ τὸν κτήτορα, τοῦ 2.2.84 δὲ ὑπακουομένου κατὰ τὸ κτῆμα, λέγω τοῦ δοῦλος ἢ οἶκος ἢ τινοσῶν τοιούτων.

101. Ἄβρων μέντοι ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμίας οὐκ εἶναι φησι τὰ ἄρθρα τῶν ὑπακουομένων, λόγῳ τοιούτῳ. Εἴπερ τὰ ἄρθρα ἐπὶ τὰ ὑπακουόμενα φέρεται, πάντως ἂν τὴν αὐτὴν καταλληλότητα ἐφύλασσον

ὑπερβιβασθέντα πρὸ τῶν ὀνομάτων· οὐ ταῦτὸν δέ ἐστι τὸ ὁ ἐμός πατήρ τῷ ἐμός ὁ πατήρ. — καὶ εἰ ἐν τοῖς τοιούτοις ἀνεπληρώθη τὸ ἄρθρον τοῦ ὀνόματος [ἐν τῷ ὁ πατήρ], πῶς ἔτι τὸ [ὁ] ἐμός ἄρθρον προσλαμβάνει, ὁ πατήρ ὁ ἐμός φιλοσοφεῖ, εἰ μὴ ἡ ἀντωνυμία ἄρθρου εἶχετο; καὶ ἔνεκα τῆς τοιαύτης συντάξεως ἔδοξε καὶ τῇ τοιαύτῃ ἀντωνυμίᾳ ἴδιον ἄρθρον προσνέμειν καὶ τῷ ὑπακουομένῳ κτήματι. — 102. Ἔστι δὲ παραπέμπεσθαι τὴν τοιαύτην πιθανότητα. πρῶτον εἰ ἐκατέρῳ μορίῳ πρόσσεστιν ἄρθρον, τί οὐκ ἤρξατο ἀπὸ τοῦ ὁ ἐμός καὶ ἐπήνεγκε τὸ ὁ πατήρ μετὰ τοῦ ἄρθρου; καὶ φαίνεται ὅτι οὐκ ἐν 2.2.85 ἴσω τὰ τοῦ λόγου ἐγένετο· ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς προτέρας δύο ἦν τὰ ἄρθρα, ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας ἀδύνατον ἦν δύο ἄρθρα παραθέσθαι. — δευτερον οὐ παρὰ τὰς μεταθέσεις τῶν ἄρθρων καὶ τὰς ἐξ αὐτῶν γινόμενας διαφορὰς τῆς φράσεως ἀποστήσεται τοῦ μὴ συμφέρεσθαι τοῖς ὀνόμασι τὰ ἄρθρα, εἴγε διαφέρει τὸ οἱ νῦν ἄνθρωποι ἀγαθοὶ εἰσι τοῦ νῦν οἱ ἄνθρωποι ἀγαθοὶ εἰσι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις τολμήσει φάναι ὅτι οὐ τὸ οἱ τοῦ ἄνθρωποι ἐστὶν ἄρθρον. οὐκ ἄρα παρὰ τὴν ἐξαλλαγὴν τῆς φράσεως κατὰ τὴν μετάθεσιν οὐχὶ τοῦ κτήματός ἐστι τὸ ἄρθρον ἐν τῷ ὁ ἐμός πατήρ καὶ ἐν τῷ ἐμός ὁ πατήρ. τὴν γὰρ τούτων διαφορὰν κατὰ τὸ δέον ἀκριβώσομεν. — τὸ μέντοι δύο ἄρθρα κατὰ μιᾶς πτώσεως φέρεσθαι οὐκ ἔστιν ἀσύστατον. ἔστι γοῦν φάναι ὁ πατήρ ὁ ἐκείνου, καὶ προφανές ὅτι τῷ πατήρ τὰ δύο ἄρθρα συντείνει, ἐπεὶ πῶς ἡ ἀπαράδεκτος ἀντωνυμία τῶν ἄρθρων ἐν γενικῇ πτώσει εὐθείας ἄρθρον παραδέχεται; ἀλλὰ καὶ ἔτι ἐπ’ ὀνομάτων, ὁ δοῦλος ὁ τοῦ Ἀριστάρχου πρὸς ἐμὲ ἦλθεν· ἰδοὺ γὰρ καὶ ἡ γενικὴ τὸ ἴδιον ἀπέχει ἄρθρον, καὶ τὰ λειπόμενα δύο ἄρθρα εἰς μίαν τὴν εὐθείαν ἀναφέρεται. οὐκ ἄρα ἐν τῷ ὁ πατήρ ὁ ἐμός κατηνάγκασται τὸ ἕτερον τῶν ἄρθρων ἐπὶ τὴν ἀντωνυμίαν φέρεσθαι.

103. Ἡ οὖν ἐμοῦ δις οὖσα γενικὴ τὸ μὲν τοῦ κτήτορος ἔσχε πρόσωπον ἀντωνυμικόν (ἐξ οὗ καὶ τὴν ὀνομασίαν εἶχε, τὸ ἀντωνυμία 2.2.86 καλεῖσθαι), ὅπερ ὁμολογεῖ τὴν δεῖξιν του ὠρισμένου προσώπου καὶ ἔχει τὴν μετάβασιν τὴν ἐπὶ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον· τὸ δὲ ἕτερον τοῦ ὑπακουομένου κτήματος, ὃ κλίσιν ποιεῖται τὴν εἰς τὰς πτώσεις μετάθεσίν τε τὴν εἰς τὰ γένη ἀριθμούς τε τοὺς κατ’ ἀκολουθίαν τοῖς ὀνόμασι. τὸ γὰρ ἀντωνυμικὸν πρόσωπον ἐν γενικῇ μόνον νοούμενον ἄκλιτόν ἐστιν εἰς τὰς πτώσεις· ἡ γὰρ πτώσις ἡ γενικὴ κρατεῖ τὴν κτητικὴν ἐννοίαν. διὰ τοῦτο καὶ πᾶσα κτητικὴ ἀντωνυμία μετὰ τοῦ κτήματος εἰς γενικὴν ἀναλύεται. καὶ φαίνεται ὅτι αἱ μὲν πρωτότυποι οὐ κλίνονται εἰς τὰς πτώσεις, αἱ δὲ κτητικαὶ οὐκ εἰς ἄλλο τι ἢ εἰς πτώσεις, εἰς γένη

καὶ εἰς ἀριθμούς. — 104. Καὶ ἔνεκα τούτων τοῖς δύο προσώποις ἴδια μόρια παρίσταται, τῷ μὲν ὀνοματικῷ τὸ ἄρθρον, τῷ δὲ ἀντωνυμικῷ ἢ συνή-
2.2.87 θως ἐπιτασσομένη ἐπιταγματικὴ ἀντωνυμία κατὰ μίαν πτῶσιν τὴν γενικὴν, ἣν καὶ φαμεν μόνην ἐγκεῖσθαι ἐν τῇ κτητικῇ ἀντωνυμίᾳ,
ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὃ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ {β 45 },
αὐτῶν γὰρ σφετέρησιν ἀτασθαλίησιν {α 7 },
ἢ ἐὸν αὐτοῦ χρεῖος {α 409 }.

ἐν δὲ ἀπάσαις πτῶσεσι τὸ ἄρθρον, καθὸ ἢ τοῦ κτήματος πτῶσις, κλίνε-
ται, ὁ ἐμός, τοῦ ἐμοῦ, τῷ ἐμῷ. συμμεταπίπτει τε καὶ ἐπὶ τοῦ γένους,
ἢ ἐμή, τὸ ἐμόν· προφανὲς γὰρ ὅτι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον τοῦ κτήτορος, διάφορα δὲ τὰ κτήματα ἐν γένει. ὁ αὐτὸς λόγος κάπὶ τοῦ ἀριθμοῦ· ἔστω γὰρ πάλιν εἷς μὲν ὁ κτήτωρ, πλείονα δὲ τὰ κτήματα κατὰ πᾶν γένος, οἱ ἐμοί, αἱ ἐμαί, τὰ ἐμά. κἂν ἀμειφθῇ δὲ τὰ τοῦ ἀριθμοῦ, καὶ τὰ τοῦ ἄρθρου συναμείβεται. φέρε δὲ πλείονας ἐνὸς ἀγροῦ ἐπικρατεῖν· φαίης ἂν ὁ ἡμέτερος ἀγρὸς σκάπτεται, τοῦ ἄρθρου ἐνουμένου πρὸς τὸ ὑποκείμενον κτήμα. καθὼς οὖν πρόκειται, ἐν ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν οὐδ' ὄλως ἐπὶ τὴν δεῖξιν φέρεται τῶν ἀντωνυμιῶν τὰ συναρτώμενα ἄρθρα. (Καὶ αὕτη δὲ ἐστὶν ἀπόδειξις τοῦ τὸ ὦ μὴ εἶναι ἄρθρον, καθὸ προτίθεται ἔσθ' ὅτε δεικτικῆς τῆς οὔτος.)

105. Καὶ τοσαῦτα περὶ τε τῶν μοναδικῶς προσλαμβανόντων τὰ ἄρθρα καὶ ἔτι τῶν ἀπροσλήπτων. Ἡ γε μὴν ὑπόλοιπος σύνταξις κατὰ μίαν προφορὰν πτωτικῆς πρὸς τὸ δέον τοῦ λόγου τὰ ἄρθρα προσλή-
2.2.88 ψεται ἢ οὐ προσλήψεται, ἵππος τρέχει, ἢ ἐπὶ προεγνωσμένῳ τῷ ἵππῳ ὁ ἵππος τρέχει· πλοῖον κατέπλευσεν, τὸ πλοῖον κατέ-
πλευσεν. ἐνθεν φαμὲν λείπειν τὸ ἄρθρον ἐν τῷ
ἀρνεῖον δ' ἐμοὶ οἴῳ ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι {ι 550 },
καθὸ περὶ ἐκείνου διαλέγεται τοῦ προκατειλεγμένου ἐν τῷ
ὑστατος ἀρνεῖος μῆλων ἔστειχε θύραζε {ι 444 }·
τοῦ κατὰ νῶτα λαβῶν {ι 433 }.

εἰ γὰρ μὴ οὕτως εἶη, οὐ λείπει τὸ ἄρθρον. πληρέστερον γὰρ ἐκεῖ προσκεί-
σεται,

τὰ δὲ μῆλα λαβῶν ἀπεδειροτόμησα {λ 35 }·

προκατεῖλεκτο γὰρ καθ' ὃν καιρὸν ἐνεβιβάζετο ὑπὸ τῆς Κίρκης.

106. Διήκει ὁ λόγος ἐπὶ πάσης τῆς τῶν ῥημάτων συντάξεως, ὑποστελλομένων τῶν ἐσομένην ὑπαρξιν δηλούντων. ἔστω δὲ ὑποδείγ-
ματα, Διονύσιος ὁ γνῶριμός μου θέλει φιλολογεῖν, οὔτος ὁ ἄνθρωπος θέλει ἀναγινώσκειν· καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων ὁ αὐτὸς λόγος. εἰ μέντοι ἐπιφέροιο τὸ γενέσθαι, τὸ καλεῖσθαι, τὰ τούτοις σύζυγα,

2.2.89 ἀποστήσεται τὸ ἄρθρον, Διονύσιος θέλει μοι γνώριμος γενέσθαι, Θέων γραμματικὸς θέλει καλεῖσθαι, πάνυ εὐλόγως· ἐσομένην γὰρ ποιότητα τὸ ῥῆμα ὑπαγορεύει, τὸ δὲ ἄρθρον τὴν γενομένην οἶδεν. — εἰ γοῦν προσθεῖη τις καὶ τὸ ἄρθρον, ἕτερον προσθήσει ἐπιθετικόν, ἐφ’ ὃ ἐπενεχθήσεται τὸ ῥῆμα, ἐπεὶ τὸ ἄρθρον ἀπηνέγκατο τὸ ἕτερον, ὡς ἂν ἐν γνώσει προὔφεστώσῃ, Διονύσιος ὁ γνώριμός μου θέλει γενέσθαι φιλόσοφος. (προφανὲς γὰρ πάλιν ὅτι, εἰ τὸ ἄρθρον τις ἀφέλοι, ἀκατάλληλον τὸ τοῦ λόγου γένοιτ’ ἂν, τοῦ ῥήματος οὐ δυναμένου εἰς τὰ δύο ἐπίθετα ἐγχωρῆσαι. καὶ κατ’ ἄλλας δὲ συντάξεις δύο ὀνομάτων εἰς ἓν πρόσωπον συντεινόντων διαφορά τίς ἐστι τῶν προκατειλεγμένων ῥημάτων. ἐξ ὧν καὶ ὁ Τρύφων { p 24 Vels. } ἤρξατο τὴν ἐν τοῖς ἄρθροις σύνταξιν παραδιδόναι, τῶν προκατειλεγμένων τρόπων οὐδὲ ἔννοϊαν παραθέμενος.)

107 Τὰ δὲ ἐπιθετικὰ ἐπὶ συντάσσονται κυρίως ὀνόμασι, πάντως σὺν ἄρθροις λέγεται, εἰ μὴ τὰ ὑπαρκτικά τῶν ῥημάτων ἐπιφέροιο, ὁ γραμματικὸς Τρύφων ἀναγινώσκει, ὁ φιλόσοφος Δίων περι-
2.2.90 πατεῖ. καὶ οὐκ ἄλλως ἀποστήσεται τὸ ἄρθρον, εἰ μὴ ὑπαρκτικὴ μετοχὴ ἐπενεχθεῖη, γραμματικὸς ὧν Τρύφων ἀναγινώσκει, φιλόσοφος ὧν Δίων διαλέγεται, πάνυ εὐλόγως διὰ τὴν νῦν ἐμφανιζομένην ποιότητα διὰ τῆς ὧν. οὐ γὰρ ἐν ῥήματι τὸ τοιοῦτον ἐδύνατο παραληφθῆναι ἔνεκα τοῦ ἐπιφερομένου ῥήματος, ἐπεὶ δύο ῥήματα οὐ δύναται μίαν σύνταξιν ἐπιδέξασθαι δίχα συμπλοκῆς. καὶ σαφὲς ἐκ τοῦ ὑποδείγματος, τοῦ μὲν προειρημένου ὁ φιλόσοφος Δίων διαλέγεται, τοῦ δὲ δευτέρου φιλόσοφος ὧν Δίων διαλέγεται, τοῦ δὲ τρίτου φιλόσοφος ἐστὶ Δίων καὶ διαλέγεται· οὐ γὰρ συστήσεται δίχα τοῦ καὶ συνδέσμου, φιλόσοφος ἐστὶ Δίων διαλέγεται. (εἴρηται δὲ ἀκριβέστερον ἢ τοιαύτη σύνταξις ἐν τῷ περὶ μετοχῶν, ἐν ᾧ καὶ ἐπεδείξαμεν ὡς τὸ

αὐτὰρ ὁ βηρισον τε καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίζων {Λ 101 },
εἰ μὲν ἐστὶν ὄνομα τὸ βηρισον, ἐπὶ ῥῆμα πάντως τὸ συγκλεῖον τὴν διάνοιαν ἀναχθήσεται τὸ τέλος, λέγω τὸ ἐξενάριξεν· εἰ δὲ ἔγκειται τὸ βῆ ῥῆμα, ἀνέφικτον μὲν τὸ τοῦ ῥήματος, κατάλληλον δὲ τὸ τῆς μετοχῆς, λέγω τὸ ἐξεναρίζων.)

2.2.91 108. Τῇ προκειμένη συντάξει ἄρα διαφόρως τὰ ἄρθρα προστεθήσεται, εἰ, ὡς εἶπομεν, τὰ ἐπιφερόμενα ῥήματα πρώτης κατηγορίας ποιότητος. πάλιν δὲ ἔστω ὑποδείγματα τοῦ μὲν προτέρου ὁ γραμματικὸς Τρύφων ἀεῖδει (ἦν γὰρ ἀσύνητον φάναι ὁ Τρύφων γραμματικὸς ἀεῖδει)· τοῦ δὲ δευτέρου ὁ Τρύφων γραμματικὸς καλεῖ-

ται· ὁ γραμματικὸς Τρύφων παρεγένετο, ὁ Τρύφων γραμμα-
τικὸς [παρ]εγένετο. καὶ σαφὲς ὅτι τὰ ῥήματα κατηγοροῦντα τοῦ
2.2.92 ἐπιθετικοῦ εὐλόγως τὴν τοῦ ἄρθρου σύνταξιν παρείλετο. (ἔνθεν δὲ τὰ
τῆς ἀναστροφῆς δῆλα,

οὐνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμασεν ἀρητῆρα {A 11 }.

εἰ γὰρ ἀφέλοι τις τὸ ἠτίμασεν, ἀντιθείη δὲ τὸ ὠνόμασε, διάφορον πάλιν
ἔξει τὴν σύνταξιν, οὐνεκα τὸν Χρύσην ὠνόμασεν ἀρητῆρα.)

109 Ἡ αὐτὴ σύνταξις καὶ ἐν προσηγορικοῖς καὶ [ἐν] ἐπιθετικοῖς,
ὁ λευκὸς ἵππος τρέχει, ὁ ἵππος λευκὸς ἐστίν. εἰ μέντοι εἶη δύο
ἐπιθετικά, δύο καὶ τὰ ἄρθρα προσγίνεται, πάλιν τῶν προειρημένων ῥη-
μάτων ὑποστελλομένων, ὁ σεμνός, ὁ καλὸς ὑβρίζεται· ὁ φρόνιμος,
ὁ ἀγαθὸς ἐξέστη τοῦ καθήκοντος. προὔπτον τὸ ἀκατάλληλον, εἰ
ὑφέλοι τις τὸ ἕτερον τῶν ἄρθρων. καὶ δῆλόν ἐστιν ὡς οὐ τὸ ἕτερον
2.2.93 θατέρῳ ἐκχωρεῖ τοῦ ἄρθρου, καθὸ ἀπὸ μιᾶς ὕλης τῶν ὀνομάτων ἄγεται.
τοῦ δὲ ἑτέρου ὁ σεμνὸς σοφός ἐστίν, ὁ σεμνὸς φρόνιμός ἐστίν,
ὁ σώφρων ἀγαθός ἐστίν, ὁ ἀγαθὸς σώφρων ἐστίν· καὶ ἐπὶ τῶν
ἄλλων ῥημάτων ὁ αὐτὸς λόγος.

110. Συμφέρεται τοῖς ὀνόμασι καὶ ἡ τῶν μετοχῶν σύνταξις,
καθ' ὃν ἐπεδείξαμεν λόγον ἐν τῷ περὶ μετοχῶν. μετὰ μὲν οὖν κυρίων,
ἠνίκα οὕτω φαμέν, ὁ Πτολεμαῖος γυμνασιάρχης ἐτιμήθη, ὁ
Διονύσιος τυραννήσας ἐμέμφθη, ὅπερ καὶ χωρὶς ἄρθρου τὸν αὐτὸν
λόγον συγκλείει. καὶ ἡ μὲν τοιαύτη σύνταξις χρονικῶς νοεῖται, μετὰ
τὸ γυμνασιάρχησαι ἐτιμήθη, μετὰ τὸ τυραννήσαι ἐμέμφθη. εἰ
δὲ αἱ μετοχαὶ προσλάβοιεν τὰ ἄρθρα, πλείονων Πτολεμαίων ἐμφάνισις
2.2.94 νοεῖται, ὥστε οὐκ ἀπιθάνως ἐστίν φάναι ὡς τὰ ἐνικὰ ἄρθρα παρεμ-
φαίνειν καὶ πλῆθος. εἰ γὰρ τῆδέ τις ἀποφαίνοιτο, ὁ γυμνασιάρχης
Πτολεμαῖος ἐτιμήθη, οὐχ ἓνα δηλώσει Πτολεμαῖον, πλείονας δέ, ἐξ
ῶν ὁ εἷς τιμῆς μετέλαβεν. ὅτι γὰρ τὸ ἄρθρον αἰτίον ἐστίν τῆς παρεμ-
φάσεως τοῦ πλῆθους, συμφανὲς ἐκ τοῦ ἀποβαλλομένου ἄρθρου· ὁ γυ-
μνασιάρχης Πτολεμαῖος ἐτιμήθη, καὶ πάλιν τοῦ ἐνὸς νοουμένου
Πτολεμαίου, γυμνασιάρχης Πτολεμαῖος ἐτιμήθη. — 111. Ἔστι
καὶ ἐν προσηγορικοῖς ἡ τοιαύτη σύνταξις. ἐφ' οὗ καὶ τρίτος λόγος ἀνα-
κύπτει. καὶ ἔστω ὁ μὲν πρῶτος τοιοῦτος, χρονικὴν διαφορὰν παρεμ-
φαίνων, ὁ παῖς δειπνήσας κοιμάσθω· ὁ δὲ δεύτερος, ἠνίκα πλῆθος
παρεμφαίνεται, ὁ δειπνήσας παῖς κοιμάσθω, ἐφ' οὗ καὶ ἀοριστώδης ἡ
σύνταξις γίνεται τοῦ ἄρθρου, ἔνθεν καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς τὰ τοιαῦτα
μόρια ἀοριστώδη ἐκάλεσαν· τρίτος δὲ ὅς τὴν αὐτὴν μὲν ἔχει σύνταξιν,
οὐ μὴν ἀοριστωδῶς πάντως νοεῖται, ἀναφορικῶς δέ. φέρε γάρ τινα

δειπνήσαι τῶν παίδων καὶ κατὰ τούτου γίνεσθαι τὰ τῆς προστάξεως· καὶ πάλιν τὰ τοῦ λόγου τῆδε καταστήσεται, ὁ δειπνήσας παῖς κοιμάσθω, καθὼς εἰ ἐν παισὶν ἀτακτήσειεν παῖς, ἐφ' οὗ ἂν φαίη ὁ δι-
2.2.95 δάσκαλος ὁ ἀτακτήσας παῖς τυπτέσθω. — 112. Οὐκ ἔστιν ἡ πρώτη σύνταξις ἐντριβεστέρα χωρὶς ἄρθρων λεγομένη, καθάπερ ἡ ἐπὶ τῶν κυρίων, εἶγε τὰ κύρια διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ιδιότητα οὐχ οὕτως προσδέεται τοῦ ἄρθρου, καθάπερ τὰ κοινὴν ἔννοιαν ἔχοντα. δυνάμει γὰρ συστέλλεται ἐκ τῆς πολλῆς ποιότητος τῆ παραθέσει τοῦ ἄρθρου, εἶγε ἀοριστῶδες μὲν τὸ παῖς δειπνήσας ἐκοιμήθη, οὐ μὴν τὸ ὁ παῖς δειπνήσας ἐκοιμήθη. εὐπαράδεκτον δὲ τὸ [ὁ] Πτολεμαῖος δειπνήσας ἐκοιμήθη, οὐχ οὕτως ἀπαιτοῦν τὸ ἄρθρον. — 113. Οἶόν τέ ἐστιν τοῖς προσηγορικοῖς ὀνόμασι προσνέμειν ἄρθρον καὶ ταῖς συντασσομέναις μετοχαῖς, ὁ παῖς ὁ δειπνήσας κοιμάται, καθότι καὶ ἐπὶ τῶν προσηγορικῶν καὶ ἐπιθετικῶν, ὁ ἵππος ὁ λευκὸς τρέχει· ὅπερ ταῦτόν συνάγει τοῖς ἀπὸ τοῦ ἐπιθετικοῦ ἀρχομένοις σὺν τῷ ἄρθρῳ καὶ τοῖς ἀπὸ μετοχῆς, ὁ λευκὸς ἵππος τρέχει, ὁ δειπνήσας παῖς κοιμάται. ἃ δὴ καὶ μᾶλλον καταλληλότερά ἐστιν τῶν ὑπερκειμένων.
2.2.96 114. Ἐτι κάκεῖνο τηρητέον, ὡς ἡ προστακτικὴ ἐκφορὰ τῶν ῥημάτων αἰτία γίνεται τοῦ ἀοριστῶδῶς νοεῖσθαι τὴν σύνταξιν τοῦ ἄρθρου καὶ τῆς μετοχῆς, ὁ τυραννοκτονήσας τιμάσθω. ἡ γὰρ ὀριστικὴ ἔγκλισις ἐπὶ ἐνεστώσι καὶ παρωχημένοις ἀναφορικωτέραν τὴν σύνταξιν ποιεῖται, ὁ τυραννοκτονήσας τιμάται, ὁ τυραννοκτονήσας ἐτιμήθη. πάλιν γὰρ ἡ τοῦ μέλλοντος ἀοριστῶδῶς νοεῖται καθ' ἣν προεκτεθείμεθα τήρησιν, ὁ τυραννοκτονήσας τιμηθήσεται, πάνυ εὐλόγως, εἶγε τὰ γινόμενα καὶ γεγονότα εὐδήλα, τὰ δὲ ἐσόμενα ἀδηλότερα καὶ ἐντεῦθεν ἀοριστοῦται τὰ τῆς συντάξεως. Καὶ προφανῶς ἐκ τοῦ τοιούτου δεικνυται ὡς ἅπαντα τὰ προστακτικὰ ἐγκειμένην ἔχει τὴν τοῦ μέλλοντος διάθεσιν, προστασσόμενα ἢ εἰς παρατατικὴν διάθεσιν ἢ εἰς [ὑπερ]-
2.2.97 συντελικήν. σχεδὸν γὰρ ἐν ἴσῳ ἐστὶν τὸ ὁ τυραννοκτονήσας τιμάσθω τῷ τιμηθήσεται κατὰ τὴν τοῦ χρόνου ἔννοιαν, τῆ ἐγκλίσει διηλλαγός, καθὸ τὸ μὲν προστακτικόν, τὸ δὲ ὀριστικόν. — (115. Πῶς οὖν οὐ γελοιοί εἰσιν οἱ [μὴ] ὑπολαβόντες ῥήματα προστακτικὰ μέλλοντος χρόνου, ὅπου γε πάντα συνωθεῖται εἰς τὴν τοῦ μέλλοντος ἔννοιαν; ἐπὶ γὰρ μὴ γινόμενοις ἢ μὴ γεγονόσιν ἢ πρόσταξις· τὰ δὲ μὴ γινόμενα ἢ μὴ γεγονότα, ἐπιτηδειότητα δὲ ἔχοντα εἰς τὸ ἔσεσθαι, μέλλοντός ἐστιν, εἶγε καὶ τῶν προσταχθέντων τὰ μὴ γινόμενα τὸν λόγον ἔχει μετὰ ἀποφάσεως καὶ τῆς τοῦ μέλλοντος ἐννοίας, οὐ δυνήσομαι, οὐ ποιήσω. κἂν γὰρ οὕτω φάμεν, οὐ δύναμαι βαστάσαι, ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ

οὐ δυνήσομαι. εἰς τὸ γίνεσθαι οὖν ἢ γενέσθαι ἢ πρόσταξις γίνεται, ἀποφασκομένη μετὰ τῆς τοῦ μέλλοντος ἐννοίας, εἰς μὲν παράτασιν, σκαπτέτω τὰς ἀμπέλους, εἰς δὲ συντελείωσιν, σκαψάτω τὰς ἀμπέλους. 116. Τί δὲ τὸ ταραξάν τοὺς παραδεξαμένους μέλλοντος προστακτικά; Μόνον τὸ γραψέτω καὶ γραψάτω καὶ τὸ

2.2.98 οἶσε θέειον, γρηῦ {χ 481 },

ἄπερ ἀπολύεται ἐντελέστερον ἐν τῷ περὶ προστακτικῶν· ἀπαιτοῦντος δὲ καὶ νῦν τοῦ λόγου ὀλίγα παραθησόμεθα, ὅτι ποιητικώτερον μὲν τὸ οἶσε κατ' ἐναλλαγὴν εἴρηται φωνῆς τῆς φέρε, τῆς δὲ γραψάτω τὸ γραψέτω καὶ τὰ ὅμοια, οὐ κατὰ διάφορον μὲν χρόνον, κατὰ δὲ ἐκλογὴν ὀνόματος, ὁπότερον εἴη κατωρθωμένον, καθάπερ ἤδη προεμελετήθη ἢ τοιαύτη ζήτησις ἐν τῇ ὀριστικῇ ἐγκλίσει, ἔγραψας ἢ ἔγραψες, οὐ διαφορᾶς οὔσης χρονικῆς, αὐτὸ δὲ μόνον γραφῆς, δυναμένης οὐκ ἀπιθάνως παραλαμβάνεσθαι, ὡς ἐπιδείκνυμεν ἐν τῷ περὶ ῥημάτων.)

2.2.99 117. Αἱ προκείμεναι συντάξεις, ὑποστελλομένων τῶν κυρίων ὀνομάτων, ἀδιαφόρως ἔχουσι τὰς ἀναστροφὰς χωρὶς ἄρθρου λεγομένας, ἄνθρωπος δραμῶν ἐνίκησεν, δραμῶν ἄνθρωπος ἐνίκησεν· ἄνθρωπον ἀγαθὸν ὕβρισας, ἀγαθὸν ἄνθρωπον ὕβρισας. οὐκ ἐπιζητήσει οὖν τὸ ἄνδρα πολύτροπον {α 1 } πάντως ἄρθρον, χωρὶς εἰ μὴ τὸν κατ' ἐξοχὴν ἄνδρα θέλομεν διαστεῖλαι, (καθὼς ἐδιδάξαμεν κἀν ταῖς ἀρχαῖς ὡς καὶ ἐξοχῆς παραστατικὰ τὰ ἄρθρα, ὅτε οὕτω φαμέν, οὗτός ἐστιν ὁ ἀνὴρ, οὗτός ἐστιν ὁ γραμματικός), καθότι ἔστιν ἐπινοῆσαι κἀν ταῖς κατὰ γενικὴν κτητικαῖς συντάξεσιν. — 118. μοναδικαὶ γὰρ οὔσαι αἱ κτήσεις τὸ ἄρθρον ἀπαιτοῦσιν, οὐ τῆδε δὲ ἔχουσαι καὶ χωρὶς ἄρθρων λέγονται. τοῦ μὲν προτέρου ἢ ψυχὴ σου ἀγαθὴ ἐστίν, ἢ μοῖρα ἢ Νέστορος πολυχρόνιος ἦν· τοῦ δὲ ἐτέρου θεράπαινά σου πρὸς ἐμὲ ἦλθεν, γνῶριμος Ἀριστάρχου διελέξατό μοι. ταῦτα γὰρ εἰ ἐθέλοι τις μοναδικῶς ἐκθέσθαι, προσθήσει ἄρθρον, 2.2.100 ἢ θεράπαινά σου, ὁ γνῶριμος Ἀριστάρχου. καὶ πολλῶν ὑποουσῶν νεῶν φαίη τις ἂν ναῦς σου κατέπλευσεν, ναῦς σου ἔστηκεν ἐν τῷ λιμένι· μοναδικῆς δὲ πάλιν τῆς κτήσεως νοουμένης προσθεῖη τις ἂν τὸ ἄρθρον, καθὼς κἀκεῖνο νοητέον λείπειν

νηῦς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν {α 185 },

καθὼς ἐν ἐτέροις ἐδιδάξαμεν.

νῦν δ' ὦδε ξὺν νηὶ κατήλυθον {α 182 }·

ὑπαγορεύει γὰρ ξὺν μιᾷ νηϊ· ξυμφανὲς κἀκ τοῦ ὦδε, σημαίνοντος τὸ οὕτως ὡς ὄρας, οὐχ ὡς ἐπέβαλλεν βασιλεῖ. Προδήλως οὖν κἀκεῖνο λείπει ἄρθρω

μῆνιν ἄειδε θεά {A 1 },
 τὴν Ἀχιλλέως οὐλομένην μῆνιν· ἔν γὰρ τὸ πάθος, ὡς μοῖρα, ὡς ψυχή.
 119. Ἀκολούθως χωρητέον καὶ ἐπὶ τὰς πνευματικὰς συντάξεις. Τὸ
 δὴ τίς συντάσσεται κυρίοις ὀνόμασιν μετὰ ῥήματος τοῦ ὀνομάζεται ἢ
 ἔστιν ἢ τινος τῶν συνωνυμούντων, ἀνθυποφορὰν δὲ ἔχει τὴν ἐκ τοῦ
 πύσματος ἀντωνυμικήν, τίς Τρύφων ὀνομάζεται; τίς Τρύφων
 2.2.101 λέγεται; πρὸς ὃν φαμεν ἐγὼ ἢ οὗτος ἢ τι τῶν συζύγων. ἢ ἀντεστραμ-
 μένως μετὰ ἀντωνυμίας, ἀνθυποφορᾶς οὐσης ὀνομαστικῆς. διὰ μὲν γὰρ
 ἄγνοιαν καταστήματός φησιν ὁ Νέστωρ
 τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνά στρατὸν ἔρχεται οἶος {K 82 }·
 ᾧ ἀνθυπηγέχθη τὸ
 γνώσεται Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα {K 88 }·
 ὁ μέντοι Πρίαμος ὀρῶν τὸν Ἀγαμέμνονα πεῦσιν ποιεῖται τὴν κατὰ τοῦ
 κυρίου ὀνόματος, πρὸς ὃν πάλιν ὑπάγεται τὸ
 οὗτος δ' Ἀτρείδης {Γ 178 },
 ἀναγκαίως συνενεχθείσης τῷ ὀνόματι τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμίας, ἵνα
 ἀφορίση τὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος πρόσωπον πολλῶν συνόντων. — 120. καὶ
 σαφὲς ἐντεῦθεν ὡς διὰ μὲν τῆς ὀνομαστικῆς συντάξεως τὴν οὐσίαν ἐπι-
 ζητοῦμεν τοῦ ὑποκειμένου (ταύτην γὰρ μόνον αἱ ἀντωνυμίας ἐμφαίνου-
 σι, τῆς ὑπ' αὐτῶν δείξεως συνεξηγουμένης τὰ παρεπόμενα, ἔνθεν ἐπὶ
 2.2.102 πᾶν ὑποκείμενον συντείνουσιν), διὰ μέντοι τῆς ἀντωνυμικῆς συντάξεως
 τῆς μὲν οὐσίας ἐπιλαμβάνομεθα, τῆς δὲ ἐπιτρεχούσης ιδιότητος κατὰ
 τὴν τοῦ ὀνόματος θέσιν οὐκέτι. καὶ δῆλον ὡς ἀντὶ τῶν κυρίων ὀνο-
 μάτων εἰσὶν αἱ ἀντωνυμίας, εἴγε διὰ τῆς ἐξ αὐτῶν πύσεως τὰ κύρια
 νοεῖται, καὶ τῆς τῶν κυρίων πάλιν τὰ ἀντωνυμικὰ ἀνθυπάγεται. —
 121. Εἰ μέντοι γε μόνον παραλαμβάνοιτο τὸ τίς, οἶόν τέ ἐστιν καὶ τὰ
 ὑπόλοιπα ῥήματα συντάσσεσθαι, τίς περιπατεῖ; τίς ἀναγινώσκει;
 ἐφ' ὧν ἀνθυπαγωγὴ γινομένη διὰ μὲν ἀντωνυμίας οὐκέτι δέεται ἐτέρας
 πύσεως, εἰ φαίμεν ἐγὼ ἢ οὗτος (ὠρισμένα γὰρ πρόσωπα ἐμφαίνει),
 ἐπὶ δὲ ὀνομάτων διὰ τὴν παρεπομένην ὁμωνυμίαν οὐκ ἐν τῷ αὐτῷ
 ὀρισμῷ ἀνθυπάγεται ἢ σύνταξις. φαμένου γάρ τινος Αἴας, ἀνθυπαχθή-
 σεται ὁπότερος; διὰ τὴν προειρημένην ὁμωνυμίαν· ᾧ πάλιν ἀνθυπαχθή-
 σεται τὸ ἴδιον παρακολουθήσαν τῷ ἐτέρῳ, καθὼς προείπομεν, μετὰ συν-
 τάξεως ἀρθρικῆς, τὸ ὁ μέγας ἢ ὁ Τελαμώνιος,
 Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἔκτορι {Π 358 },
 πάντῃ εὐλόγως, ἐπεὶ τὰ ἐπιθετικὰ μετὰ κυρίων ἐκφερόμενα σὺν ἄρθρῳ
 παραλαμβάνεται· τοιοῦτον γὰρ ἐστὶν τὸ ὄλον, Αἴας δ' ὁ Τελαμώνιος,
 Αἴας δ' ὁ μέγας, Αἴας δ' ὁ Σαλαμίνιος. πάλιν γὰρ ἐκεῖ ἐδείξαμεν

λείπειν τὸ ἄρθρον,

ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας {M 349 }.

2.2.103 122. Μετὰ μέντοι προσηγορικῶν καὶ τῶν προειρημένων ῥημάτων σύνταξις ἄρθρική γίνεται, τίς ὁ ἄνθρωπος καλεῖται; πάνυ εὐλόγως· πάλιν γὰρ τὸ τίς τὸ ἴδιον ἐπιζητεῖ τοῦ ὀνόματος, τοῦ κοινοῦ προεγνωσμένου. Μετὰ δὲ τῶν μετοχῶν κατὰ τὴν τῶν ῥημάτων ἐπιφορὰν αἱ προσθέσεις τῶν ἄρθρων γίνονται, ἢ οὐ πάλιν. συμφερέσθω τὸ λέγεται, ὀνομάζεται, καλεῖται, καὶ συνοισθήσεται τὸ ἄρθρον, τίς ὁ δραμῶν καλεῖται; τίς ὁ νικήσας ὀνομάζεται; εἰ μὴ γὰρ τῆδε ἔχοι, οὐδὲ τὸ ἄρθρον προστίθεται, τίς δραμῶν ἐστεφανώθη; τίς παλαίσας ἐδοξάσθη; τίς ἀναγνοὺς ἐτιμήθη; καὶ πρόδηλος πάλιν ἡ αἰτία, εἴγε τὰ μὲν μετὰ ἄρθρων εἰρημένα γνῶσιν τούτου διὰ τῆς μετοχῆς ἐπαγγέλλεται, καθὼ μόνον ἐνήργησεν, οὐ μὴν τὴν ἰδίαν παρακολουθοῦσαν θέσιν τοῦ ὀνόματος· ἢ γὰρ δίχα τοῦ ἄρθρου σύνταξις λεγομένη ζητεῖ τὸ πρόσωπον διὰ τοῦ τίς τὸ τῆς μετοχῆς. — (123. Ἐντεῦθεν οὖν συνά- 2.2.104 γεται ὡς τὸ ἐρωμένη ὀνοματικὴν ἔχει σύνταξιν. ἰδοὺ γὰρ χωρὶς ἄρθρου φαμέν, ἐπιφερομένου ῥήματος τοῦ ὀνομάζεται ἢ ἔστιν ἢ τινος τῶν τοιούτων, τίς ἐρωμένη ἐστὶ Θέωνος; ὡς εἰ καὶ φαίη τις τίς δούλη ἐστὶ Θέωνος; ὅπερ οὐ παρακολουθήσει, ὡς προείρηται, ἐν μετοχῇ, τίς νικωμένη ἐστὶν Θέωνος; μετὰ μέντοι ἄρθρου καὶ τῆς ὑπὸ προθέσεως κατὰ γενικὴν τὴν συνοῦσαν διὰ τὸ πάθος. ἐφ' ἧς πάλιν συντάξεως οὐ παρείπετο, λέγω ἐπὶ τοῦ ἐρωμένη ἐστὶν Θέωνος· ἅπαξ γὰρ ἢ σύνταξις οὐ παραδεξαμένη τὸ ἄρθρον οὐδὲ τὴν ὑπόλοιπον σύνταξιν τῆς μετοχῆς ἀπεδίδου.)

124. Τὸ ποῖος μετὰ προσηγορικῶν συντασσόμενον, ἠνίκα τὸ ἔστιν ἐπιφέρεται, ἐπιδέχεται σύνταξιν τὴν τοῦ ἄρθρου, ποῖος ὁ ἄνθρωπος ἐστίν; ἄλλου δὲ ῥήματος ἐπιφερομένου ἀνέφικτος ἢ πρόσθεσις τοῦ ἄρθρου, ποῖος ἄνθρωπος ἐνίκησεν; Καὶ τὰ ὑπόλοιπα δὲ πευστικά περὶ τὰς αὐτὰς συντάξεις καταγίνεται, πόσος ὄχλος ἐν τῇ ἀγορᾷ διατρίβει; πόσος ὄχλος ἐστὶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ; καὶ μετὰ 2.2.105 ἄρθρου γὰρ ἢ τοιαύτη σύνταξις. πηλίκος ἄνθρωπος ἐνίκησεν τὰ Ὀλύμπια; πηλίκος ὁ παῖς, πηλίκος ὁ ἀνὴρ ἐστι; πρόδηλον ὡς διὰ τὴν τοῦ ἔστιν σύνταξιν.

125. Τὸ τίς καὶ τὸ πότερος καὶ ἐπὶ [τὰς] πλαγίους πληθυντικὰς φέρεται πάντως σὺν ἄρθροις λεγομένας, χωρὶς εἰ μὴ ἀντωνυμικαὶ εἴησαν, τίς τῶν ἐταίρων παραγίνεται; τίς τῶν Τρώων ὑπερμαχεῖ; καὶ ἐπὶ κυρίων, πότερος τῶν Αἰάντων ἰσχυρότερος; ἐφ' ὧν πάλιν ἢ προαποδοδομένη ἀνθυπαγωγὴ παραλαμβάνεται. καὶ ἔτι ἐπ' ἀν-

τωνυμιῶν, τίς ἡμῶν; πότερος ὑμῶν; πότερος αὐτῶν; (πῶς οὖν οὐ γελοῖοι οἱ καὶ τὸ ἄλλος ἀντωνυμίαν παραδεξάμενοι; ἰδοὺ γὰρ σὺν ἄρθροις φαμὲν τίς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων;)

126. Τῶν προειρημένων συντάξεων αἱ μὴ δυνάμεναι τὰ ἄρθρα προσλαβεῖν, ἀμείψασαι τὸ πτωτικὸν πύσμα εἰς ἐπιρρηματικόν, δεκτικαὶ γίνονται ἄρθρου, ποῖος ἄνθρωπος ἐνίκησεν; πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐνίκησεν; τίς δραμῶν ἐνίκησεν; πῶς ὁ δραμῶν ἐνίκησεν; πόσος ὄχλος παραγίνεται; πότε ὁ ὄχλος παραγίνεται; Ἔστω οὖν καὶ τοιαύτη ἢ σύνταξις, ποῖαι τῶν Τρώων φυλακαὶ φυλάσσονται; καὶ κατὰ τὴν προκειμένην αἰτίαν μεταλαμβάνεσθω τὸ ἐπίρρημα, καὶ 2.2.106 πάντως ἄρθρον ἀπαιτήσῃ, πῶς αἱ τῶν Τρώων φυλακαὶ; — 127. Τί οὖν οὐχὶ προσεπηνέχθη ἐκεῖ πρὸς τοῦ Ἀριστάρχου,

πῶς δαί τῶν ἄλλων Τρώων {K 408 },

καὶ τοῦ λόγου ἀπαιτοῦντος τὸ ἄρθρον καὶ τῆς φωνῆς ἐγκειμένης τοῦ ἄρθρου; πρὸς οἷς οὐ μόνον διὰ τὸ προειρημένον πύσμα τὸ ἄρθρον 2.2.107 ὀφείλει παραλαμβάνεσθαι, ἀλλὰ καὶ καθὸ αἱ γενικαὶ μετὰ ἄρθρου λεγόμεναι κατὰ σύνταξιν τὴν τῶν κτημάτων ἔχουσιν καὶ τὰ κτήματα σὺν ἄρθροις λεγόμενα, αἱ τῶν Ἑλλήνων πόλεις ἐπανέστησαν τοῖς βαρβάροις. ἀσύνετον γὰρ τὸ δίχα τοῦ ἄρθρου· χρὴ γὰρ ἀμφοτέρα συναναφέρεσθαι, ἐπεὶ τοι, εἰ λείψει τὸ ἄρθρον τοῦ πόλεις, ἔσται ὁ λόγος παραλαμβάνων τὸ τινές, μερικωτέρας τῆς ἐπαναστάσεως γινομένης, τῶν Ἑλλήνων τινές πόλεις ἐπανέστησαν. καὶ κατὰ τὸ τοιοῦτον ἄρα τὸ πῶς δαί τῶν ἄλλων Τρώων ἄρθρον συνέξει. — 128. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὸν Ἀρίσταρχον ἐκίνει τὸ ἔθιμον τοῦ ποιητοῦ, ὡς συνήθως μὲν ἐλλείπει τοῖς ἄρθροις, συνάπτει δὲ μετὰ τὰ πύσματα τὸν δαί σύνδεσμον, τίς δαί ἐστὶν ὁδε ὄμιλος; { ex a 225 factum }

ποῦ δαί νηῦς ἔστηκεν {ω 299 };

κατὰ γὰρ τὴν προειρημένην σύνταξιν ἐπὶ τούτου πάλιν λείπει τὸ ἄρθρον· καὶ ἦν ἐγκείμενος ὁ δαί σύνδεσμος, λείποντος ἐνικοῦ ἄρθρου, λέγω τοῦ ἦ. καὶ σαφές ὅτι κατὰ τὴν τοιαύτην σύνταξιν πρόδηλα τὰ τοῦ λόγου καθειστήκει, λέγω ἢ λείψις μὲν τοῦ ἄρθρου, παράθεσις δὲ ἢ τοῦ δαί συνδέσμου. καὶ οὕτως ἀκριβέστερον τὸ Ὀμηρικὸν ἔθος ἀπεδείκνυτο. — (129. καὶ γὰρ ἐπ’ ἄλλων τὸ δέον ἦν παραδέξασθαι, καὶ τὸ σύνηθες προῦκρίνετο·

2.2.108 σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπίτειλαι {Δ 64 },

λέγω κατὰ προστακτικὴν προφορὰν προπαροξύνειν. ἀλλ’ ἦν ἄλλα τινὰ τὰ διδάσκοντα ἀπαρεμφάτως ἀναγνῶναι, εὐθέως ἐκ παρακειμένου τοῦ πειρᾶν δ’ ὡς κεν Τρώες {Δ 66 }

καὶ ἐκ τοῦ

τὰ δ' ἄποινα δέχεσθαι {A 20 }

καὶ πλείστων ἄλλων.) — 130. Αἰτία δ' ἐστὶν τοῦ τὰ πειστικά ἐπιρρήματα εὐπαράδεκτον ποιῆσθαι τὴν τῶν ἄρθρων ἐπένθεσιν, καθὸ οὐκέτι τὰ συνόντα πτωτικά πάντως ἐν ἀγνοίᾳ ἐστίν. ἢ γὰρ ἐκ τῶν πυσμάτων ἄγνοια ἐπιρρηματικὴ οὔσα ἐπὶ τὰ ῥήματα φέρεται, εἶγε ὁ οὔτω λέγων ποῖος ἄνθρωπος ἐνίκησεν; τὸν μὲν ἄνθρωπον ἀγνοεῖ, τὸ δὲ πρᾶγμα κατέλαβεν, τὸ ὅτι ἐνίκησεν· ὁ δὲ οὔτω λέγων, ὅτι πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐνίκησεν; ὁμολογεῖ μὲν εἶδέναι τὸν ἄνθρωπον, τὴν δὲ γενομένην πρᾶξιν εἰς τὸ νικῆσαι ἀγνοεῖ.

131. Ἐξῆς ῥητέον καὶ περὶ τῆς τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν συντάξεως. Αὗται δὴ προτασσόμεναι τῶν κτητικῶς νοουμένων ὀνομάτων 2.2.109 χωρὶς μὲν ἄρθρων πλήθος παρεμφαίνουσιν, ἐμὸς οἰκέτης προσῆλθεν, καθὼς δὲ εἶπομεν, προσλαβοῦσαι ἄρθρον ὡς μοναδικὴν κτῆσιν παρεμφαίνουσιν, ὁ ἐμὸς οἰκέτης παρεγένετο. διὸ καὶ λείπει τὰ τοιαῦτα ἄρθροις,

σὸς δὲ που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεός {δ 512 }·

περὶ ἐνὸς γὰρ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀποφαίνεται·

πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' οἴσθεις {I 453 }·

μία γὰρ κτῆσις ἢ τῶν πατέρων. — 132. καὶ μᾶλλον τὸ ἐξῆς ἐστὶν ὁ δὲ ἐμὸς πατὴρ οἴσθεις. εἰ γὰρ προτεθείη μὲν τὸ ὄνομα, ἐπενεχθείη δὲ ἢ ἀντωνυμία, πάντως καὶ τὸ τῆς ὑπάρξεως ῥήμα ἐπενεχθήσεται, βεβαίωσιν τῷ κτήτορι δηλοῦν, ὁ πατὴρ ἐμὸς ἐστίν, ὁ ἀγρός ἐμὸς ἐστίν. εἰ μέντοι ἀναστραφεῖ ἢ ἀντωνυμία, ἢ ὑπόλοιπος χρῆσις τῶν ῥημάτων εὐπαράδεκτος, ὁ ἐμὸς πατὴρ τρέχει, νικᾷ, ὑβρίζει, ὑβρίζεται· εἰ δὲ καὶ τῷ ὁ πατὴρ ἐμὸς [ἐστι] προσθείημεν ἕτερον ἄρθρον, ἔχοι ἂν τὴν αὐτὴν σύνταξιν τῇ προειρημένῃ. τοῦ μὲν πρώτου ὁ πατὴρ ἐμὸς ἐστίν, τοῦ δὲ δευτέρου ὁ ἐμὸς πατὴρ φιλοσοφεῖ, τοῦ δὲ τρίτου ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς φιλοσοφεῖ. ἢ δώσει τις οὖν, ὡς ἔφαμεν, τὸ ἐξῆς εἶναι ὁ δὲ ἐμὸς πατὴρ οἴσθεις, ἢ ἑτέρου πρόσθεσιν ἄρθρου πρὸ τοῦ ἐμὸς, πάλιν τοῦ δὲ ὑπερβιβαζομένου, ὁ δὲ πατὴρ ὁ ἐμὸς οἴσθεις.

133. Χρῆ δὲ γινώσκειν ὡς ἢ ἀντωνυμικὴ σύνταξις ἀρξαμένη ἀπαράδεκτος ἐστὶν δύο ἄρθρων, ὁ ἐμὸς ἀγρός, ὁ ἐμὸς δοῦλος· καθὼς 2.2.110 πρόκειται δέ, ἢ τοῦ ὀνόματος πρόταξις καὶ δύο ἄρθρων ἐστὶν δεκτικὴ, ὁ δοῦλος ὁ ἐμὸς, ὁ πατὴρ ὁ σός, τῶν δύο ἄρθρων δύο ἀναφορὰς διαφόρους δηλούντων. ἐν μὲν γὰρ τῷ ὁ δοῦλος τοιοῦτόν τί ἐστίν, οὐκ ἄλλος ἢ ἐκεῖνος ὁ πάλα νοούμενος· ἐν δὲ τῷ ὁ σός ὁ οὐκ ἄλλο ἢ τοῦ ἔκπαλαι νοουμένου δεσπότου, καθὼς ἐπεδείξαμεν ἐν τῷ ὁ πατὴρ

ὁ ἐκεῖνου. ὁμοίως δὲ κὰν τῷ ὁ πατήρ ὁ ἐμός τὰ τῆς συντάξεως τὸν αὐτὸν ἐπέχει λόγον· τὸ γὰρ πρόσωπον τὸ τῆς ἀντωνυμίας, ὡς εἶπομεν, γενικῆς ἐστίν, εἰς ἣν καὶ μεταλαμβάνεται, ὁ πατήρ μου. (134. Καὶ ἔνθεν τρία ἄρθρα παραλαμβάνεται κατὰ δύο ὀνομάτων κατὰ τὴν προειρημένην τήρησιν, ὁ φίλος ὁ τοῦ ἀνθρώπου· διὰ μὲν τοῦ πρώτου οὐκ ἄλλος ἢ ὁ προεγνωσμένος, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου οὐκ ἄλλου ἢ τοῦ προγιγνωσκόμενου ἀνθρώπου, οὗ καὶ τὸ τρίτον ἐστὶν ἄρθρον. ἐν γοῦν τῷ ὁ πατήρ ὁ τούτου οὐ προστίθεται τὸ τοῦ ἄρθρον, οὐδὲ ἐν τῷ ὁ πατήρ ὁ ἐκεῖνου, ἐπεὶ γε οὐ δύνανται αἱ τοιαῦται γενικαὶ ἀντωνυμιῶν δεικτικαὶ οὔσαι ἄρθρον ἀναδέξασθαι, καθὼς ἐπεδείξαμεν.)

2.2.111 [ὁμοίως δὲ κὰν τῷ ὁ πατήρ ὁ ἐμός τὰ τῆς συντάξεως τὸν αὐτὸν ἐπέχει λόγον· τὸ γὰρ πρόσωπον τὸ τῆς ἀντωνυμίας, ὡς εἶπομεν, γενικῆς ἐστίν, εἰς ἣν καὶ μεταλαμβάνεται, ὁ πατήρ μου.]. — 135. Μὴ παραλελείφθω δὲ κάκεῖνο, ὡς τὰ ἐπιτρέχοντα πτωτικὰ τὴν τῶν προσηγορικῶν θέσιν, προσλαμβάνοντα κατ' ἀρχὴν τοῦ λόγου ἄρθρον, ἐμποδίζει τὴν τοῦ ἑτέρου ἄρθρου παρεῖσδυσιν. οἷόν τε γὰρ ἐστὶν φάναι ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀγαθός, οὐ μὴν ὁ ἀγαθός ὁ ἄνθρωπος· ὁ δοῦλος ὁ ἐμός, οὐ μὴν ὁ ἐμός ὁ δοῦλος· ὁ παῖς ὁ γράψας, οὐ μὴν ὁ γράψας ὁ παῖς. καὶ σαφὲς ὅτι αἰτία ἐστὶν τοιαύτη. ἐπεὶ γὰρ τὰ ἐπιθετικώτερον ἀκουόμενα φέρεται ἐπὶ τὰ ὑποκείμενα. οὐ μὴν τὰ ὑποκείμενα πάντως ἐπὶ τὰ ἐπιθετικά, εἴγε τὸ ἄνθρωπος οὐκ ἐπιζητεῖ τὸ λόγιος, τὸ γε μὴν λόγιος τὸ ἄνθρωπος, συμβαίνει καὶ τὴν συνοῦσαν ἀναφορὰν ἐν τῷ ὁ λόγιος συμφέρεσθαι ἐπὶ τὸ ἄνθρωπος, καὶ ὡς οὐκ ἔστι προσθεῖναι μετὰ τὸ λόγιος τὸ αὐτὸ ἐπιθετικὸν λόγιος, οὕτως οὐδὲ μετὰ τὸ ὁ ἐν τῷ ὁ λόγιος ἄνθρωπος ἕτερον ἄρθρον· προανεήνεκται γὰρ διὰ τοῦ συνόντος ἐπιθέτου.

2.2.112 136. Τρύφων { p 25 Vels. } φησὶν προτάττεσθαι καὶ τῶν ἄλλων πλαγίων τὸ ἄρθρον τὸ ὁ μετοχῆς ἐπιφερομένης καὶ τῆς οὔτος ἀντωνυμίας μετὰ ῥήματος τοῦ ἔστιν, ὁ τὸν ἄνθρωπον ὑβρίσας οὗτός ἐστιν. οὐδὲν δὲ κωλύει καθολικώτερον φάναι· καὶ εὐθείας οἰασθήποτε ῥημάτων τε τῶν ὑπαρξιν σημαινόντων ἢ ὀνομαστικῆν ἢ οὐσιώδη, ὁ τὸν ἄνθρωπον ὑβρίσας Θεῶν ὀνομάζεται, ὁ τὸν ἄνθρωπον λακτίσας ἵππος ἐστίν, ὁ τὸν ἄνθρωπον ὑβρίσας ἐγὼ εἰμι· ἐπεξεργάσασθαι τε τὴν αἰτίαν οὕτως ἔχουσιν. — 137. Αἱ πλαγίαι συντάσσονται ταῖς εὐθείαις μεταξὺ πίπτοντος ῥήματος, οὗ τὰ τῆς διαθέσεως ἐπὶ τὴν πλαγίαν μέτεισιν ἐκ τῆς συνούσης εὐθείας, τὸν ἄνθρωπον ὑβρίσεν Θεῶν, τὸν ἄνθρωπον ἐλάκτισεν ἵππος. ἐφ' ἧς δὴ συντάξεως εἰ προσθειήμεν τὸ ἄρθρον πρὸ τῆς ἐγκεκλιμένης εὐθείας,

μένει τὰ τοῦ λόγου, τὸν ἄνθρωπον ὕβρισην ὁ Θέων, τὸν ἄνθρωπον ἐλάκτισεν ὁ ἵππος· εἰ μέντοι πρὸ τῆς αἰτιατικῆς, οὐ γενήσεται τὰ τοῦ λόγου κατάλληλα, ὁ τὸν ἄνθρωπον ὕβρισε Θέων· τὸ γὰρ ἄρθρον ἀποστὰν τῆς εὐθείας τὸν λόγον παραφθείρει. καὶ ἔνθεν τὸ ῥῆμα μετοχή γίνεται, ἵνα ἀποδῶ τῷ ἄρθρῳ καὶ τὴν ὀρθὴν πτώσιν καὶ 2.2.113 τὸ ἄρσενικὸν γένος. καὶ ἐπεὶ ἀδύνατόν ἐστιν δίχα ῥήματος λόγον συγκλείεσθαι, παραλαμβάνεται ῥῆμά τι τῶν ὑπαρξιν δηλούντων, ἵνα τὴν τοῦ δράσαντος προσώπου διάθεσιν δηλώσῃ, ἐπεὶ καὶ προσώπων ἢ μετοχῆ ἀμοιρεῖ, ὁ τὸν ἄνθρωπον ὕβρισας Τρύφων ἐστὶν ἢ Τρύφων ὀνομάζεται. — 138. Καὶ ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν αὐτὸ μόνον τὸ ἔστιν ἢ ἔγκλιμα τούτου παραλαμβάνεται, οὗτός ἐστιν ἢ οὗτος ἦν, ἐγὼ εἰμι, σὺ εἶ· οὐσίας γὰρ μόνης εἰσὶ σημαντικαὶ αἱ ἀντωνυμίαι, ἦνπερ σημαίνει τὸ εἰμί· τοῖς δὲ ὀνόμασι τὸ ὀνομάζεται καὶ τὰ σύζυγα, ἐπεὶ ὀνομάτων ἴδιον τὸ ὀνομάζεσθαι ἢ καλεῖσθαι, ὁ τὸν ἄνθρωπον ὕβρισας Τρύφων λέγεται ἢ καλεῖται. Οὐχὶ οὖν καὶ τὸ ἔστι συντάσσεται; Πάνυ εὐλόγως, ἐπεὶ ἐνυπάρχει τοῖς μὲν ὀνομαζομένοις τὸ οὐσιώδες, οὐ μὴν τοῖς οὐσιώδεσιν ἢ ἰδίᾳ θέσις τῶν ὀνομάτων. οὐ γὰρ εἰ οὗτος, πάντως καὶ Ὀδυσσεύς· εἰ δὲ τις Ὀδυσσεύς, πάντως καὶ οὗτος, οὗτος δ' αὖ Λαερτιάδης πολύμητις Ὀδυσσεύς {Γ 200 }.

139. Αἱ τοιαῦται συντάξεις ἐγχωροῦσιν καὶ ἐπὶ γενικῶν καὶ ἐπὶ δοτικῶν, τῶν γενικῶν ἐξαίρετον ἔχουσῶν τὸ καὶ μετοχῆς μὴ ἐπιφερομένης 2.2.114 προσλαμβάνειν ἄρθρον, ὃ πάντως φέρεται ἐπὶ τὸ κτῆμα, ὃ ἐξ αὐτῆς μόνης νοεῖται, διὸ καὶ ἐξαίρετον ἔσχεν τὴν σύνταξιν, ὃ τοῦ ἀνθρώπου οἰκέτης ἔδραμεν. εἰ γὰρ μὴ τῆδε ἔχοι, ἐπὶ ῥῆμα δὲ φέροιτο, οὐδὲ προσλαμβάνει τὸ ἄρθρον, ἀνθρώπου ἀκούω, ἀγροῦ δεσπόζω.

140. Σὺν δυσὶν ἄρθροις λέγεται ἐν προσηγορικοῖς, καθ' ἣν προεκτεθείμεθα σύνταξιν, τὸ τῆς ἐλάφου ἔκγονον, ὃ τοῦ ἀνθρώπου υἱός. μετὰ δὲ κυρίων οὐ λυπεῖ κἂν χωρὶς τοῦ ἰδίου ἄρθρου, ὃ Ἀριστάρχου γνῶριμος, ὃ Ἀπολλωνίου φίλος. καὶ κατὰ τὸ τοιοῦτο κυρίου σύνταξιν ἀποφέρεται τὸ βασιλεύς· φαμὲν γὰρ ὁ βασιλέως οἰκέτης παρεγένετο, τῶν ἄλλων προσηγορικῶν ἀπαραδέκτων ὄντων. Καὶ μήποτε εὐλόγως τὰ προσηγορικὰ δύο ἄρθρα αἰτεῖ. οὐ γὰρ ἔνδεκτον ἀναφέρεσθαι κτῆμά τινος, τοῦ κτήτορος μὴ οὐχὶ προαναφερομένου· ἢ γὰρ ἀμφοτέρω χωρὶς ἄρθρου, λέοντος σκυμνίον ἔδραμεν, ἢ ἀμφοτέρω συνανενεχθήσεται, τὸ τοῦ λέοντος σκυμνίον ἔδραμε. τὰ μέντοι κύρια διὰ τῆς ἰδίας θέσεως ἀναπολούμενα οὐχ οὕτως προσδέεται 2.2.115 τοῦ ἄρθρου. ταύτη μοι δοκεῖ εὐπαράδεκτον γίνεσθαι καὶ τὸ ὁ βασιλέως οἰκέτης, καθὸ δυνάμει κύριόν ἐστιν ὄνομα τὸ ὁ βασιλεύς. νοεῖται

γὰρ ἐκ τοῦ ἐπικρατοῦντος ὁ Πτολεμαῖος, καὶ μᾶλλον γε ἰδιάζεται τοῦ Πτολεμαίου, εἶγε ὁμώνυμοι μὲν Πτολεμαῖοι, εἷς δὲ εἰς ὃν τὰ τῆς βασιλείας ἀνηνέχθη.

141. Ἔστιν δὲ καὶ ἐτέρα σύνταξις μετοχικὴ μετὰ ἀπαρεμφάτου ῥήματος καὶ τῆς ὑπολοίπου συντάξεως, ἣν προεκτεθείμεθα, ὁ τὸν ἄνθρωπον θέλων ὑβρίσαι οὗτός ἐστιν. καὶ καθόλου ἢ τῶν προαιρετικῶν ῥημάτων σύνταξις εἰς μετοχὴν μεταλαμβάνομένη οὕτω καθίστησιν τὸν λόγον. διότι μέντοι τὰ προαιρετικὰ ῥήματα ἐξαιρέτως ἀπαιτεῖ ἀπαρεμφάτων σύνταξιν, κατὰ τὸν δέοντα καιρὸν παραστήσομεν. (Κατὰ δὴ τὰς προειρημένας συντάξεις ἡ ἐκὼν μετοχὴ ἀποστήσεται τῆς τῶν μετοχῶν ἐννοίας· οὔτε γὰρ μετὰ ἀπαρεμφάτου συγκλείει λόγον οὔτε χωρὶς ἀπαρεμφάτου, ὁ τὸν ἄνθρωπον ἐκὼν ὑβρίσαι οὗτός ἐστι.

2.2.116 καὶ γὰρ χωρὶς τοῦ ἀπαρεμφάτου ἀκατάλληλος ὁ λόγος. εἴρηται ἡμῖν ἀκριβέστερον ἐν τῷ περὶ μετοχῶν ἢ αἰτία τῆς ἀκαταλληλότητος.)

142. Ἐξῆς ῥητέον καὶ περὶ τῶν ὑποτακτικῶν ἄρθρων, ἅπερ οὐ μόνον τάξει καὶ φωνῇ διαφέρει τῶν προτακτικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν συντάξει πάνυ διαφόρῳ. καὶ πρόδηλα μὲν τὰ διάφορα τῆς φωνῆς καὶ τῆς τάξεως, οὐ μὴν καὶ τὰ τῆς συντάξεως, περὶ ἧς καὶ προειλάμεθα ἐκθέσθαι.

143. Τὰ προτακτικὰ τῶν ἄρθρων συνοδεύει τοῖς ὀνόμασιν εἰς τὸ αὐτὸ ῥῆμα καὶ εἰς τὴν αὐτὴν μετοχὴν, ἄνθρωπος περιπατεῖ, ἀνθρώπου ἄδοντος ἤκουσα· καὶ ἔτι σὺν ἄρθρῳ. ὅπερ ἀδύνατον ἐγγωρῆσαι ἐν ὑποτακτικῷ, λέγω κατὰ ἐνικὴν σύνταξιν· ἐτέρου γὰρ πάντως ῥήματος 2.2.117 παρέμπτωσιν αἰτεῖ, ἦλθεν γραμματικὸς ὃς διελέξατο, ὃς ἀνέγνω, κἂν ἐν μεταβάσει γένηται τὰ τοῦ ῥήματος, λέγω ἐν ἐτέρῳ προσώπῳ, ἀνθρώπῳ ὠμίλησα ὧ παρέσχον ξενίαν. εἰ μέντοι τις τῆ προκειμένη σύντάξει προσδῶ τὰ προτακτικὰ ἄρθρα, ἀσύστατος ὁ λόγος γενήσεται, ὁ γραμματικὸς ἦλθεν διελέξατο, τῷ ἀνθρώπῳ ὠμίλησα παρέσχον ξενίαν, χωρὶς εἰ μὴ συμπλεκτικὸν σύνδεσμον λάβοιεν, δυνάμενον εἰς κοινότητα τοῦ ἀνθρώπου παραλαμβάνεσθαι· καὶ προὔπτον ὅτι τὸν καὶ ἢ τίνα τῶν τούτῳ ἰσοδυναμούντων, ὡς ἀκριβέστερον ἐντελῶς ἐπεδείξαμεν ἐν τῇ τῶν συνδέσμων σύντάξει. καθίσταται γοῦν οὕτως, ὁ γραμματικὸς παρεγένετο καὶ διελέξατο, τῷ ἀνθρώπῳ ὠμίλησα καὶ παρέσχον ξενίαν. — 144. Καὶ φυσικώτερόν πως ἔστιν τὸ τοιοῦτον ἐπινοῆσαι. ὡς ἔφαμεν, τὸ ὑποτακτικὸν ἄρθρον ἐπὶ ῥῆμα ἴδιον φέρεται, συνδεδεμένον διὰ τῆς ἀναφορᾶς τῷ προκειμένῳ ὀνόματι, καὶ ἐντεῦθεν ἀπλοῦν λόγον οὐ παριστάνει κατὰ τὴν τῶν δύο ῥημάτων σύνταξιν, λέγω τὴν ἐν τῷ ὀνόματι καὶ τὴν ἐν αὐτῷ τῷ ἄρθρῳ. ὅπερ 2.2.118 πάλιν παρείπετο τῷ καὶ συνδέσμῳ· κοινὸν μὲν παρελάμβανεν τὸ ὄνομα

τὸ προκείμενον, συμπλέκων δὲ ἕτερον λόγον πάντως καὶ ἕτερον ῥῆμα παρελάμβανεν. καὶ οὕτω τὸ παρεγένετο ὁ γραμματικὸς ὃς διελέξατο δυνάμει τὸ αὐτὸ ἀποτελεῖ τῷ ὁ γραμματικὸς παρεγένετο καὶ διελέξατο, ἐγγιζούσης καὶ τῆς ὀνομασίας τῶν μορίων· τὸ γὰρ συνηρτήσθαι καὶ συνδεδέσθαι οὐ μακρὰν τῆς συνωνυμίας πέπτωκεν. 145. Ἔστιν δὲ καὶ ἄλλη σύνταξις ἰσοδυναμοῦσα τῇ ὑποτακτικῇ συντάξει τῶν ἄρθρων, ἢ διὰ τῶν ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν, ἀνθρώπῳ ὠμίλησα καὶ αὐτῷ παρέσχον ξενίαν, [ὁ] γραμματικὸς παρεγένετο καὶ οὗτος διελέξατο. πάλιν γὰρ ἡ ἐγκειμένη ἀναφορὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ συνηρτήσθη ταῖς τοιαύταις ἀντωνυμίαις, καὶ ἔνθεν τὰ τοῦ λόγου καθίστατο ἐγγιζόντα ἑαυτῶν. — 146. Οὐχὶ οὖν ὑπολάβοι τις ὑφ' ἐν μέρος λόγου πίπτειν τὰ μόρια; Οὐ πάντως· οὐ γὰρ ὅτι τὸ παρεπόμενον τοῖς ἄρθροις ἀπηνέγκαντο, καὶ ἄρθρα ἐστίν, εἶγε καὶ ἄλλοις διαφόροις διέστηκε τὰ μόρια. καὶ γὰρ καὶ τὰ ῥήματα τὸ εὐχρηστον τῶν κατ' εὐθείαν ἀντωνυμιῶν ἀπηνέγκαντο, καὶ οὐ πάντως ἐν μέρος λόγου· πάλιν γὰρ καὶ αὐτὰ πολλοῖς διέστηκεν ἰδιώμασιν. ἀλλὰ καὶ προεκτεθειμεθα ὅτι ἀντὶ τῶν ὑποτακτικῶν ἄρθρων ἀθροιστικὸς σύνδεσμος παρα- 2.2.119 λαμβάνεται, καὶ οὐχὶ ἐν μέρος λόγου οἱ ἀθροιστικοὶ σύνδεσμοι καὶ τὰ ἄρθρα. 147. ἀλλ' οὐδὲ κατὰ τὴν αὐτὴν σύνταξιν συμφέρονται αἱ ἀντωνυμίαι· αἰτοῦσιν γὰρ πάλιν τὸν σύνδεσμον, γραμματικὸς παρεγένετο καὶ οὗτος διελέξατο· προὔπτον ὅτι, εἰ ὑφέλοι τις τὸν σύνδεσμον, ἀσύνητα τὰ τοῦ λόγου γίνεται. (πρὸς οἷς καὶ δύναται καὶ δεικτικώτερον αὐτὸ τὸ πρόσωπον νοεῖσθαι, γραμματικὸς παρεγένετο καὶ οὗτος διελέξατο, λέγω δεικτικῶς· καὶ ἔτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀναφορικῆς τὸ κατ' ἐξοχὴν πρόσωπον νοούμενον, γραμματικὸς παρεγένετο καὶ αὐτὸς διελέξατο, ὡς εἴ τις οὕτω λέγοι, ὁ δεσπότης, ὁ κύριος.) εἰ μέντοι τῇ ἀρθρικῇ συντάξει ἐπενθίη τις τὸν σύνδεσμον, σαφὲς ὅτι ἀφιστάμενον τὸ ἄρθρον τοῦ συνηρτήσθαι οὐκ ἀνοίσει τὸ προκείμενον ὄνομα, ἄλλο δὲ τι ἀοριστῶδῶς νοούμενον, ἀνθρώπῳ ὠμίλησα καὶ ᾧ ξενίαν παρέσχον. Πῶς οὖν τοσαύτης διαφορᾶς οὔσης παραδέξεται τις τὸ ὑφ' ἐν μέρος λόγου ὑπάγειν τὰ ἄρθρα καὶ τὰς ἀντωνυμίας; 148. Ἐτι τὰ ὑποτακτικὰ ἄρθρα ἀδιαφορεῖ πρὸς τὸ κατάλληλον τῆς πτώσεως τῶν προτασσομένων αὐτῶν ὀνομάτων, πρὸς ἃ καὶ ἀναπέμπει τὴν ἀναφορὰν, ἀνθρωπος ἦλθεν ὃν ἐξένισα, φίλου ἦκουσα ᾧ καὶ πρῶην συνέβαλον. καὶ ἐξ εὐθείας μὲν ὀνόματος παράθεσις 2.2.120 γίνεται καὶ πλαγίας πτώσεως, ἐπὶ ἀνθρώπῳ ἢ διάθεσις τοῦ ῥήματος προσγίνηται· ἐκ δὲ πλαγίας ὀνόματος εὐθείας ἐπιφέρεται ἄρθρα, ἐπὶ ἀνθρώπῳ ἢ τοῦ ἄρθρου ἀναφορὰ τὸ ῥῆμα προσνείμη τῷ προκειμένῳ ὀνόματι

τῷ κατὰ τὴν πλαγίαν. τότε γὰρ δύο εὐθεῖαι νοοῦνται, λέγω τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου, ὅταν τὸ αὐτὸ πρόσωπον τὰς δύο διαθέσεις συνέχη. 149. τοῦ μὲν οὖν πρώτου γραμματικὸς ἦλθεν ὧ ὁ Τρύφων ὠμίλησεν· ἐν γὰρ τῇ εὐθείᾳ τοῦ Τρύφων τὰ τοῦ ῥήματος ἐνεγένετο· τοῦ δὲ δευτέρου

ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλά
πλάγχθη {α 1 }·

οὐλομένην, ἣ μυρὶ Ἄχαιοῖς {Α 2 }·

ἦσαν μὲν γὰρ πλάγαι, τῆς [δὲ] διαθέσεως ἠρτημένης ἐκ τῶν Μουσῶν, αἱ δ' εὐθεῖαι ἐπηνέχθησαν διὰ τὸν ἄνδρα τὴν διάθεσιν ἀναδεδέχθαι καὶ ἔτι τὴν μῆνιν· ἔστι γὰρ ὃς ἐπλάγχθη, ἣ ἔθηκε μυρία κακὰ τοῖς Ἑλλησι. καὶ ἔτι τοῦ τρίτου

ἦ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς,

ὃς ποτὲ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν {Η 125 et 127 }·

καὶ γὰρ τὸ οἰμώξειεν ἐπὶ τοῦ Πηλέως τέθεικε καὶ τὸ γηθῆσαι.

150. Ταύτη μοι δοκεῖ καὶ ἀκαταλλήλως κείμενα τὰ ἄρθρα πρὸς τὰ προκείμενα πτωτικὰ λόγον κατάλληλον συγκλείειν, καθό, τοῖς ῥή-
121 μασι κατακλείοντα λόγον, τὴν τούτοις συνοδεύουσαν πῶσιν μεταλαμβάνει, ὥστε τὴν ἀναφορὰν μὲν χαρίζεσθαι τῷ ὀνόματι, τὴν δὲ πῶσιν τῷ ῥήματι, διεπεμψάμην φίλῳ ὃν καὶ Τρύφων γινώσκει, εἶγε τὸ γινώσκει αἰτιατικὴν ἀπαιτεῖ. Ἔτι τὸ Ἀρίσταρχος ἐστὶν ὁ ἐξηγησάμενος τὰ ποιήματα προφανῶς ἀνελλειπὲς ἐστίν· εἰ μέντοι ἀντὶ τοῦ ὁ τὸ ὃς τις θεῖη, οὐκέτι, Ἀρίσταρχος ἐστὶν ὃς ἐξηγησάμενος τὰ ποιήματα. καὶ φαίνεται ὅτι, καθὼς προείπομεν, διὰ τὴν ιδιότητα τοῦ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου· προσλαβὸν γοῦν τὸ ῥῆμα ἀπαρτίζει τὸν λόγον, Ἀρίσταρχος ἐστὶν ὃς ἐξηγησάμενος τὰ ποιήματα ἐθαυμάσθη.

151. Προφανὲς οὖν ὅτι τὰ τῇ φωνῇ προτακτικὰ ἄρθρα οὐκ ἄλλως ἐπινοηθήσεται ὅτι ἀνθ' ὑποτακτικῶν ἐστίν, εἰ μὴ ἐπὶ ῥῆμα φέροιτο, ὅπερ ἴδιον ὑποτακτικῶν, ἤδη καὶ τῆς τάξεως [καὶ τῆς φωνῆς] τὸ τοιοῦτον ἐνδεικνυμένης, ὡς ἔχει τὸ

τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελῷος ἰσοφαρίζει {Φ 194 }·

2.2.122 καὶ γὰρ ἔνεκα τῆς τάξεως· μετὰ γὰρ τὸ ὄνομα τέθειται· [καὶ ἔνεκα τῆς φωνῆς· ἀπὸ γὰρ τοῦ τ ἤρξατο, τῶν ὑποτακτικῶν δίχα τοῦ τ λεγομένων·] καὶ ἔτι τῆς συντάξεως· φέρεται γὰρ ἐπὶ τὸ ἰσοφαρίζει. — Πότε μέντοι τὰ τοιαῦτα τῶν ἄρθρων οὔτε ὑποτακτικὰ εἶναι δύναται ἄρθρα οὔτε προτακτικά, ἀλλ' ἢ ἀντωνυμικὰ ἢ ἀοριστούμενα μόρια, ἐπὰν τὰς συντάξεις ἐπίωμεν τῶν ἀντωνυμιῶν, παραστήσομεν.

152. Τούτων τῆδε ἐχόντων ἐπιστατέον τὸ

καὶ θώρηχ'· ὁ γὰρ ἦν οἶ, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος {Σ 460 },
πότερον τὸ ὁ προτακτικὸν ἐστὶν πρὸς τὸ πιστὸς ἑταῖρος, ἢ ἀνθ' ὑπο-
τακτικοῦ ἐστὶν τοῦ ὄς, ἀναφερόμενον πρὸς τὸ θώρηκα, ἢ πρὸς τὸ ἑταῖ-
2.2.123 ρος καθ' ὑποτακτικὴν σύνταξιν εἴρηται. ἀνέφικτον οὖν προτακτικὸν
αὐτὸ παραδέξασθαι· οὐ γὰρ μετὰ προτακτικὸν ἄρθρον ῥῆμά ποτε ἐπι-
φέρεται, ἐπιφέρεται δὲ τὸ ἦν. ὁ οὐκ ἄλλο τι ἀπαιτήσῃ ἢ ὑποτακτικὸν
ἄρθρον, ὅπερ οὐ πιθανὸν ἐπὶ τὸν θώρακα ἀναφέρεσθαι· οὐ γὰρ τοῦτον
μόνον ἀπώλεσεν ὁ Πάτροκλος· ἅμα γὰρ

ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν
καὶ καλὰς κνημίδας ἐπὶ σφυρίοις ἀραρυίας
καὶ θώρηκα {Σ 458--460 }.

καὶ ἐάν τις τὸ τοιοῦτο παρῆ, ἔτι μάχεται τὸ ἀκατάλληλον τοῦ λόγου.
δοθήσεται γὰρ ὅτι ἡ ὑπαρξὶς τοῦ θώρακος διὰ τῆς τοῦ ἄρθρου συν-
τάξεως νοεῖται, καθὼς προὑπεδείξαμεν· καὶ εἰ τοῦτο, πῶς τὸ πιστὸς
ἑταῖρος συναρτηθήσεται μετὰ ῥήματος ἑτέρας εὐθείας νοουμένης σὺν
ἑτέρῳ ῥήματι τῷ ἦν; πότε δύο εὐθεῖαι κατάλληλον λόγον ἐποίησαν;
2.2.124 ἄμεινον οὖν ἐκεῖνο φάναι, ὡς πλαγία καὶ εὐθεῖα κατάλληλον λόγον
ποιεῖ. — 153. ἢ οὖν εὐθεῖα ἢ διὰ τοῦ ὄς εἰς τὴν αὐτὴν εὐθεῖαν παρα-
λαμβάνεσθω τοῦ ἑταῖρος, ὅς ἦν αὐτῷ πιστὸς ἑταῖρος, ἀπώλεσε
τὰ προκατελεγμένα, λέγω ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν καὶ καλὰς κνημίδας
καὶ θώρηκα· ἕτερα γὰρ ἀντὶ τούτων ἀπάντων ἐξαιτεῖται. χωρὶς εἰ μὴ
θέλοι τις αἰτιατικὴν ἔξωθεν προσνεῖμαι, ἐφ' ἦν πάντως ἐνεχθήσεται τὸ
ἀπώλεσεν καὶ ἢ πρόθεσις τοῦ ἄρθρου γένοιτο τοῦ ὄς, καὶ θώρηχ'· ὅς
γὰρ ὑπῆρχεν αὐτῷ, τοῦτον ἀπώλεσεν ὁ πιστὸς ἑταῖρος.

154. Καὶ παρὰ Ἀλκαίῳ οἱ περὶ Ἀπίωνα τὸν Μόχθον τὸ

Κυλλάνας ο μέδεις { fr. 5 Bergk⁴ }

2.2.125 ἐν ῥήματος συντάξει ἤκουον, οὐ παραδεχόμενοι μετοχὴν τοιαύτην ἐκ
βαρυτόνου ῥήματος, εἶγε τῆς τοιαύτης λήξεως οὐκ ἔχονται κατὰ τὸ
κοινὸν ἐκ βαρυτόνων οὔσαι ῥημάτων. ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ τοιοῦτον
ἐδείκνυτο ὡς καὶ περισπώμενον εἶη ῥῆμα τὸ μεδῶ, ἔνθεν καὶ τὸ

Δωδώνης μεδέων {Π 234 },

ἀφ' οὗ τὸ μέδημι, ὡς οἴκημι, καὶ ἔτι ἡ μέδεις συνοῦσα μετοχὴ κατὰ τὸ
ἀκόλουθον. κάκ τῆς γραφῆς δὲ συνηλέγχοντο, οὐκ οὔσης ποτὲ διὰ
τοῦ εἰ κατὰ πᾶν δεῦτερον πρόσωπον παρ' Αἰολεῦσιν.

155. Τὰ ὑποτακτικὰ ἄρθρα τότε μὲν ἐν κοινότητι ἔχει τὸ ῥῆμα,
ὅταν καὶ ἐπιμερίζῃ τὰ πρόσωπα τὰ προὑποκείμενα. φέρε γὰρ οὕτω
φάναι, διέπτησαν ἀετοὶ ὅς μὲν ἀπὸ ἀνατολῆς, ὅς δὲ ἀπὸ δύ-
σεως, ἢ καὶ ἔτι ἐπὶ τῆς τοιαύτης συντάξεως,

2.2.126 Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίεται ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἱ μὲν δυσσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος {α 23. 24 }.
μετὰ τὸ Αἰθίοπας ἐπιφέρει ὑποτακτικὸν ἄρθρον τὸ οἶ, ὅπερ συνηθέστερον
διὰ τοῦ τ' Ὀμηρός φησιν,

τοὶ διχθὰ δεδαίεται, ἔσχατοι ἀνδρῶν.
καὶ σαφές ἐστιν ὅτι ἡ τοῦ δεδαίεται σύνταξις φέρεται πρὸς τὴν πλη-
θυντικὴν εὐθείαν, ἥτις κατὰ τὸ ἐξῆς ἐπιμεριζομένη πρὸς τὴν τῶν Αἰ-
θιόπων διάστασιν κοινὸν παραλαμβάνει τὸ ῥῆμα μετὰ τῶν ὑποτακτικῶν
ἄρθρων.

[Αἰθίοπες, τοὶ διχθὰ δεδαίεται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἱ μὲν δυσσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος.]
156. ὡς εἰ καὶ ἐπ' ἐκείνου τοῦ σχήματος προστεθεῖ ῥῆμα, πάλιν τὸ ἐξ αὐτοῦ
ἐπιμεριζόμενον ἀνενδοίαστον ἔσται, οἱ δὲ δύο σκόπελοι ἰκάνουσιν

ὃς μὲν ἄχρι τοῦ οὐρανοῦ, ὃς δὲ ἄχρι τοῦ Ὀλύμπου { ex μ 73 }.
οὐ προϋπόντος γὰρ τοῦ τοιοῦτου ἀνάγκη πᾶσα τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ
2.2.127 προσγίνεσθαι τὸ ῥῆμα τὴν τε προϋποῦσαν εὐθείαν, καθὼς ἐπεδείξαμεν,
εἰς γενικὴν μετελθεῖν. αὕτη γὰρ μόνη μὴ προσλαβοῦσα ῥῆμα ἐπιμερί-
ζεται εἰς τὰ ἐξ αὐτῆς πρόσωπα νοούμενα, αἶ γε μὴν ἄλλαι πτώσεις
οὐκέτι, εἰ μὴ προσλάβοιεν ῥῆμα·

Νεστορίδαι δ' ὁ μὲν οὔτασ' Ἀτύμιον {Π 317 }.
προφανῶς γὰρ πάλιν τὸ ὁ ἀντὶ τοῦ ὅς ἐστιν, χωρὶς εἰ μὴ πτωτικὸν
λείπει, οὗ προηγῆσεται πάντως τὸ ὁ προτακτικὸν ἄρθρον, ἔχοντος τοῦ
λόγου τῆδε, τῶν Νεστοριδῶν ὁ μὲν ἕτερος οὔτασ' Ἀτύμιον,
τῶν δύο σκοπέλων ὁ μὲν ἕτερος οὐρανὸν ἵκει. 157. καθὸ ἄν
τις κάκεῖνο ἐπιστήσειε,

καὶ μιν πειραίνουσι δὺν πόλοι ἀμφοτέρωθεν,
ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐπίοπτος { Arat. Phaen. 24--25 },
πάλιν τοῦ ἐντελοῦς ὄντος ἀλλ' ὃς μὲν οὐκ ἐπίοπτος· ἀπὸ γὰρ
κοινοῦ τοῦ πειραίνουσι δυνάμει ἔχει ἐγκείμενον ῥῆμα τὸ πειραίνει, ἐφ' ὃ
καὶ φέρεται. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιφερομένου λόγου,
ὁ δ' ἀντίος·

2.2.128 πάλιν πειραίνει τὸν ἄξονα. τοῦτο γὰρ συμφράζεται· ὃς δ' ἐπίοπτος
ῶν· ἐκ γὰρ τοῦ βορεινοῦ ὕψους ἀντίος ἐστὶ τῷ τοῦ Ὠκεανοῦ.

2.2.129 1. Τῆ προεκδοθείση συντάξει τῶν ἄρθρων ἀκόλουθον ὑπολαμβάνω
καὶ περὶ τῆς τῶν ἀντωνυμιῶν συντάξεως διαλαβεῖν· ἐκεῖνα μὲν γὰρ
μετ' ὀνομάτων ἐν τοῖς λόγοις παρελαμβάνετο, αὐταὶ δὲ ἀντ' ὀνομάτων,
οὐ παραδεχόμενα τὴν τούτων προτακτικὴν σύνταξιν καθ' ἃς προ-
εκτεθείμεθα αἰτίαις.

2. Καὶ σαφὲς ἐστὶν ὅτι ἕνεκα τοῦ τοιούτου καὶ πτώσεων ἐγένοντο δεκτικά, ἵνα κατὰ παντὸς τοῦ ὀνόματος ἀνθυπέλθωσιν, καὶ προσώπων ἀπάντων διακριτικά, ἵνα τὸ ἔλλειπὲς τοῦ ὀνόματος, λέγω τὴν τῶν προσώπων διάκρισιν, αὐταὶ ἀνθυπενεχθεῖσαι ἀναπληρώσωσιν, καὶ τοῦ μὲν ὀνόματος ἔχῃσι τὴν πτώσιν, τοῦ δὲ ῥήματος τὸ πρόσωπον.

2.2.130 3. Ἐνθεν δι' ὅλου κλίνονται, δύο τὰς γενικωτάτας κλίσεις ἀποσπᾶσαι, καὶ οὐ κατὰ σύγχυσιν, ἀλλὰ κατὰ μερισμὸν τὸν δέοντα· τῷ μὲν γὰρ τέλει ἐνήκε τὴν πτωτικὴν κλίσιν, τῷ δὲ ἄρχοντι τὸν τῶν προσώπων ἐπιμερισμὸν· σαφὲς γὰρ ὅτι, εἰ κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος αἱ δύο κλίσεις ἐνεγένοντο, συνέβη ἂν τῆς μὲν πτώσεως τὸ ἑτεροιοῦμενον ἀποτρίβεσθαι τὸ τοῦ προσώπου διακριτικόν, καὶ ἔμπαλιν τοῦ προσώπου μεταβαίνοντος παραφθείρεσθαι τὸ τῆς πτώσεως ἰδίωμα. δι' ὃ πτώσιν μὲν διακρίνουσα ἀποτελεῖ τὸ ἐμοῦ καὶ ἐμοί καὶ ἐμέ, πρόσωπον δὲ τὸ ἐμοῦ — σοῦ 2.2.131 πρόσωπον δὲ καὶ πτώσιν τὸ ἐμοῦ — σοί· καὶ ἐν ἅπασιν ὄρισται τοῖς προκατειλεγμένοις διὰ τὸ ἐν ἑκατέρῳ μέρει ἐγχωρήσαν ἰδίωμα. (ἐκάτερα γοῦν αἱ κλίσεις ἀποστᾶσαι ἐπὶ τὰ ἴδια μόρια, λέγω τὸ ὄνομα καὶ τὸ ῥῆμα, τῷ τέλει συνεχρῶντο κατὰ τὴν κλίσιν, καλὸς καλοῦ, γράφω γράφεις γράφει, οὐκ ἀπιθάνως καὶ τῆς ἀντωνυμίας χρησαμένης τῇ ὑποστολῇ τοῦ ς, οὔση διακριτικῇ τρίτου προσώπου, σοί — οἶ, ὡς εἰ καὶ λέγεις λέγει). — 4. Εὐήθες μέντοι ὑπολαμβάνω, εἰ ἐξεργάσεται τις διὰ τί μὴ μᾶλλον τὸ τέλος [οὐ] προσεχώρει τῷ προσώπῳ, καθάπερ ἐπὶ τῶν ῥημάτων, ἥπερ τὸ ἄρχον. ἔδει γὰρ ἅπαξ ἐν ἐνὶ μέρει προσχωρήσαι 2.2.132 τὸ τέλος, καὶ εἰ ἔστιν εἰπεῖν, εὐλόγως τῷ πτωτικῷ, εἶγε καὶ πρότερον τοῦ ῥήματος τὸ ὄνομα, καθὼς ἐπεδείξαμεν, καὶ δῆλον ὅτι τὸ τούτου ἰδίωμα ἐπικρατήσῃ τοῦ τέλους, λέγω τὴν πτώσιν. πρὸς οἷς καὶ ἀντωνυμία ἐστὶν τὸ ἀντ' ὀνόματος παραλαμβανόμενον καὶ ὄνομα μιμούμενον, καὶ σαφὲς ὅτι ἐπακολούθημά ἐστιν τὸ ἐγγινόμενον πρόσωπον. καὶ εἰ τὰ τέλη ἐπικρατεῖ τῶν μερῶν τοῦ λόγου, τὸ δὲ τέλος τῆς ἀντωνυμίας πτώσίς ἐστιν, ἐπικρατήσῃ ἄρα διὰ τοῦ τέλους τὸ καλεῖσθαι ἀντωνυμία, κἂν ῥήματος ἰδίωμα παρειασθῆται, λέγω τὸ πρόσωπον.

5. Εὐλογον ἡγοῦμαι πρὸ τῆς κατὰ μέρος συντάξεως προδιασαφήσαι τὰ ἐπακολουθοῦντα ἰδιώματα τοῖς μορίοις ὑπὲρ τοῦ τὴν εἰρησομένην διδασκαλίαν τῆς συντάξεως εὐσυννοποτέραν γενέσθαι.

6. Πρόκειται μὲν οὖν ἡ ἐξαίρετος κλίσις κατ' ἀμφοτέρα μέρη, 2.2.133 σύνεστιν δὲ δεῖξις διττή, ἢ κατὰ ἀπόλυτον ἐκφοράν, ἔπαισέ με (φανερὸν γὰρ ὅτι δεῖξις, ἀλλ' οὐκ ἐπιτεταμένη οὐδὲ πρὸς τι ἀνατεινομένη), καὶ ἀντιδιασταλτικῆ, ἐμὲ αὐτὸν ἔπαισε· πρόδηλον γὰρ ὅτι ἐπιτέταται τὰ τῆς δείξεως, καθάπερ τὰ ἐν τῇ ποιότητι ἐπινοεῖται. λευκὸς ἀπολελυ-

μένην ἔχει τὴν ποιότητα, ἐπιτεταμένην δὲ ἐν τῷ λευκότερος πρὸς ἕτερον πρόσωπον ὃ πάντως ἐπιζητοῦμεν. ὧ λόγῳ καὶ τὸ ἐμέ ἐπιτεῖναν τὴν δεῖξιν ἀπήτησε πρὸς ὃ ἐπετάθη. δι' ὃ τι μέντοι ἐν ἀπάσαις τὸ τοιοῦτον οὐκ ἐγχωρεῖ, ἐν τοῖς κατὰ μέρος εἰρήσεται.

7. Καλοῦνται αἱ ἐντελεῖς κατὰ τὴν φωνὴν καὶ τὸν διεγηγημένον τόνον ὀρθοτονοῦμεναι, τάχα συνωνυμοῦντος τοῦ ὀρθοῦ καὶ τοῦ ὑγιοῦς· αἱ δὲ τὸν τόνον μετατιθεῖσαι ὡσπερὶ βάρος ἀπὸ τῶν ἐγκλινόντων τὰ βάρη ἐφ' ἕτερον σῶμα ἐγκλιτικά· εἶγε τὸ

σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμοί {Δ 63 }

μετὰ τῆς ἐντελοῦς γραφῆς καὶ τὸν ἴδιον τόνον ἔχει, τὸ δὲ

καί μοι ταῦτ' ἀγόρευσον {ν 232 }

παρῆκεν μὲν τὴν γραφὴν, μετέθηκεν δὲ καὶ τὸν τόνον.

2.2.134 8. Παρέπεται καὶ ἀναφορὰ κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον, δι' ἧς τὰ προκατειλεγμένα ὀνόματα ἀναπολούμενα ἀντονομάζεται,

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῳάς τε καὶ Ἔκτορα νηυσὶ πέλασεν,

... αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῷ {N 1. 3 }.

— 9. Ἐπεδείξαμεν ἐν τοῖς προεκδοθεῖσιν ὡς αἱ τοιαῦται τῶν ἀντωνυμιῶν οὐχ ὡς ἔτυχον ἀνθ' ἀπλῶν ὀνομάτων παρελημμέναι εἰσίν, ἀλλὰ δυνάμει ἀντὶ τῶν μετὰ ἄρθρων παραλαμβανομένων. οὐ γὰρ μόνον ἀντωνόμασται, καθάπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἔστιν ἀντωνυμιῶν ἐπινοῆσαι, ἀλλὰ καὶ ἀναφέρεται, ὅπερ οὐκ ὀνομάτων ἴδιον, εἰ μὴ προσλάβοιεν τὰ ἄρθρα. 10. ἔστιν καὶ οὕτως φάναι· δι' οὗ ἀντονομάζεται προκατειλεγμένου, διὰ τούτου ἐπιδέξεται τὴν ἀναφορὰν, εἶγε ἰδίωμα ἀναφορᾶς προκατειλεγμένου προσώπου δευτέρα γνώσις, ἣν ἐπαγγέλλεται ἡ αὐτὸς ἀντωνυμία.

2.2.135 11. Δεδείξεται γὰρ ἐν τοῖς ἐξῆς ὡς αἱ δεικτικά οὐκ εἰρημένων

τῶν ὀνομάτων ἀνθυπηγέχθησαν, ἀλλ' οὐ δυναμένων παραληφθῆναι.

Καὶ οὕτως μερίζονται εἰς δεικτικὰς καὶ ἀναφορικὰς εἰς μίαν ὀνομασίαν συνελθοῦσαι· κατὰ γὰρ ἑκατέρας τὰς διαφορὰς ἐν συνάγεται τὸ ἀντονομάζεσθαι. ἢ γὰρ μὴ δυναμένων τῶν ὀνομάτων αὐταὶ παραλαμβάνονται, ἢ εἰρημένων μὲν, πάλιν δὲ μὴ δυναμένων παραλαμβάνεσθαι. εἰ γὰρ τις ἀντὶ τοῦ

αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῷ {N 3 }

ἀντιθῆ τὸ Ζεὺς, οὐ συνάξει τοὺς δύο λόγους κατὰ τοῦ Διός, ὡς ἀρχὴν

δὲ λόγου ποιήσεται. ὁ αὐτὸς δὲ λόγος ἐπὶ ἀπασῶν τῶν οὕτως παραλαμβανομένων· παρὸν γὰρ ἀντὶ τῶν ἀναφορικῶν τὰ ὀνόματα θέσθαι

καὶ τὰ τοῦ λόγου ἀλλοιωθῆναι. 12. ὀπηνίκα μέντοι τὸ ἐκεῖνος καὶ τὸ

2.2.136 οὗτος οὐ δεικνῦσιν τὰ ὑπ' ὄψιν, ἀναφέρουσι δέ, δεῖ νοεῖν ὅτι ἡ ἐκ

τούτων δείξις ἐπὶ τὸν νοῦν φέρεται, ὥστε τὰς μὲν τῆς ὄψεως εἶναι δείξεις, τὰς δὲ τοῦ νοῦ. φύσει γοῦν οὔσαι δεικτικαὶ καὶ τὸ ἀντικείμενον ἄρθρον τῇ συντάξει οὐ παραλαμβάνουσιν.

13. Καὶ ἔτι ἐξαιρέτως καὶ τὰ τρίτα πρόσωπα ἐν διαφόροις φωναῖς διάφορα τρίτα ἀποτελοῦσιν, τῶν ῥημάτων διὰ μιᾶς φωνῆς ἐπὶ πλείονα πρόσωπα συντεινόντων, γράφει Διονύσιος ἢ Τρύφων ἢ τις ἄλλος τῶν δυναμένων τὸ πρᾶγμα παραδέξασθαι. οὐ μὴν ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν, εἶγε ἀναφορικῆ μὲν ἢ αὐτός, δεικτικῆ δὲ ἢ ἐκεῖνος καὶ ἔτι ἢ οὗτος, διαφέρουσα τῷ διαστήματι τῆς δείξεως. ὁ αὐτὸς λόγος κατὰ τῆς ὁδοῦ.

14. Καὶ ἐπεὶ ἔφαμεν τὰς δεικτικὰς ἐπιτείνεσθαι εἰς πλείονα δείξιν, αἱ δὲ προκείμεναι φωναὶ οὐκ ἠδύναντο τὸ δισσὸν τοῦ τόνου ἀναδέξασθαι, καθάπερ ἢ ἐμοῦ καὶ ἐμοί καὶ αἱ σύζυγοι, διὰ τὴν ἐπὶ τέλους βαρείαν, εἰς παραγωγὴν τὴν διὰ τοῦ ι μετῆλθον, ἐπισπώμεναι κατὰ τοῦ τέλους τὴν ὀξεῖαν εἰς ἐμφανισμόν τῆς πλείονος ἐπιτάσεως, καθάπερ καὶ αἱ προκατελεγμέναι κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον, ἐκείνοσιν οὕτοσιν ὁδί. (προὔπτον γὰρ ὅτι στερομένη ἢ αὐτὸς τῆς δείξεως συνεστέρετο καὶ παραγωγῆς τῆς ἐπαγομένης ἐπὶ πλείονα δείξιν.) δοκεῖ δέ μοι μηδὲ ἀλλοτρίως ἢ παραγωγῆ τοῦ ι παραδεδέχθαι· ἦν γὰρ τοῦτο θεματικὸν ἐν τρίτῳ προσώπῳ τῆς εὐθείας.

15. Πῶς οὖν οὐκ εὐήθεις οἱ περὶ Ἄβρωνα καταδραμόντες Ἀριστάρχου ὡς οὐ δεόντως φαμένου κατὰ πρόσωπα συζύγους τὰς ἀντωνυμίας, καθὼς κοινὸς ὁ ὅρος καὶ ῥημάτων, καὶ μᾶλλον γε αὐτῶν. συζυγοῦσιν γὰρ αἱ φωναὶ κατὰ τε ποιότητα τῶν στοιχείων καὶ κατὰ ποσότητα τῶν συλλαβῶν, καὶ φαίνεται ὅτι καὶ κατὰ χρόνον καὶ τάσιν· ταῖς γε μὴν ἀντωνυμίαις οὐ συνῆν τὸ τοιοῦτον, εἶγε αἱ πλείους ἀσύζυγοι, ὡς σαφές ἐστὶν τοῖς κλίνασιν τὰς ἀντωνυμίας. Φαίνεται γὰρ ὅτι ὁ μὲν Ἀρίσταρχος οὐ τὴν φωνὴν ὠρίσατο τῆς ἀντωνυμίας, ἀλλὰ τὸ ἐξ αὐτῆς παρφυιστάμενον, καθὼς καὶ ἅπαντες οἱ ὅροι ἔχουσιν. φασὶν γοῦν ἀσυνάρθρους ἀντωνυμίας, καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ φωνῇ, οὐκ εἰσὶν ἀσυναρθροὶ, ἐπεὶ φαμεν ἢ ἐγὼ μόνως ὀρθοτονεῖται, ἢ ἐγωγε Ἀττικὴ ἐστίν. —

16. Ἐκεῖνο οὖν ἀντωνυμία, τὸ μετὰ δείξεως ἢ ἀναφορᾶς ἀντονομαζόμενον, ᾧ οὐ σύνεστιν τὸ ἄρθρον. ἰδοὺ οὖν [ἢ δείξις καὶ] ὁ ὀρισμὸς τῶν προσώπων ἄχρι τοῦ τρίτου διήλθεν· καὶ γὰρ ἀναφερόμεναι ὀρίζονται, καθὼς τὰ πρόσωπα ἐγνώσθη, καὶ δεικνύμεναι, καθὼς τὰ πρόσωπα ὑπ' ὀψιν ἐστί. καὶ τοῦτό ἐστιν ἢ συζυγία τῶν ἀντωνυμιῶν. τὰ γὰρ ῥήματα ἀσύζυγα· ὀριζόμενα γὰρ κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον ἀοριστοῦται κατὰ τὸ τρίτον, τοῦ ἀστράπτει καὶ τῶν τοιούτων ὑποστελλομένων, καθὼς ἢ τοιαύτη ἐνέργεια ἐξαιρέτως τῷ Διὶ ἀναπέμπεται, ὥστε οὐ τὸ ῥήμα

2.2.139 ὠρισται, ὁ δὲ τούτου τὴν διάθεσιν ἐνεργῶν. — 17. Πρόδηλος οὖν ἡ πολυμερῆς τῶν φωνῶν θέσις ὑπὲρ τοῦ μὴ διὰ μιᾶς φωνῆς διάφορα πρόσωπα λέγεσθαι. παρηκολούθησεν γὰρ τὸ καὶ αὐτὰς ἐν τρίτοις ἀοριστοῦσθαι, εἶγε μία λέξις πλείονα σημαίνουσα ἀορίστου παρεμπτώσεως αἰτία γίνεται.

18. Ἔτι τὰ μὲν ἄλλα τῶν πτωτικῶν ἀπ' εὐθείας λημματιζομένης γενικῆν καὶ τὰς ὑπολοίπους πτώσεις πρὸς ἀκολουθίαν τῆς εὐθείας ἀποτελεῖ, οὐχ ὑποστελλομένου τοῦ ἄρθρου, εἶγε καὶ αὐτὸ ἐδείχθη ἐν τῇ δεοῦσῃ ἀκολουθίᾳ κεκλιμένον· αἱ δὲ προκείμεναι πρωτότυποι ἀντωνυμῖαι θεματικώτερον ἐκλίθησαν, οὐ δυναμένης τῆς ἐγὼ κατὰ λόγον τῶν πτωτικῶν τὴν ἐμοῦ γενικῆν παραδέξασθαι, οὐδὲ μὴν τῆς ἐμοῦ τὴν

2.2.140 ἐμοί ἢ ἐμέ, δεόντως καὶ τῶν παρεπομένων ἀριθμῶν ἐξαλλαγέντων πάλιν θεματικῶς. ἀδύνατον γὰρ τὴν μὴ κλιθεῖσαν γενικῆν ἐξ εὐθείας ἀριθμὸν ἀκόλουθον παραστήσαι· κλιθεῖσα γὰρ συγκλίνει τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς ἐξῆς πτώσεις. — 19. διὰ τοῦτο καὶ τοῖς ἑτεροκλίτοις παρηκολούθει τις εὐθεῖα τῆς γενικῆς τὰ λοιπὰ σχήματα ἀποδιδούσης, οἷον ἡ μεγάλου ἐποίησε τὸ μεγάλοι, καὶ ἐκ λήμματος τοῦ τοιοῦτου ἡ μέγας εὐθεῖα διασφύζεται. καὶ ὁμοίως ἡ ὕδατος καὶ ἔτι ἡ γυναικός ἢ τε πολλοῦ· πολλοὶ γὰρ καὶ ὕδατα καὶ γυναῖκες, καὶ διὰ τοῦτο συνυπῆρχεν τὸ πολλός, τὸ γύναιξ, τὸ ὕδας. — 20. διὰ τοῦτο οὖν ἡ ἐμοῦ οὐ κλιθεῖσα, γενομένη δὲ ἐν θέματι, καὶ τὸ ἀκόλουθον τῶν πτώσεων παρητήσατο καὶ τοὺς ἀκολουθοὺς ἀριθμοὺς. ἢ γοῦν ἐκεῖνος καὶ αἱ σύζυγοι κλιθεῖσαι ἔσχον καὶ τὰ συμπαραπόμενα ἀκόλουθα.

21. Σαφὲς οὖν ὅτι ληροῦσιν οἱ ἐγχρονίσαντες εἰς τὸ ἐπισκώπτειν 2.2.141 τὰς φωνὰς ὡς ἀνακολούθους καὶ παραλόγους, παρατιθέμενοι τὴν ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἀναλογίαν, ὅπου οὐδὲ ἐκεῖνο αὐτοῖς δέδοται, τὸ παντὶ ὀνόματι πᾶν ἀντιπαραβάλλειν. ἀλλ' ὑποτομὴ εἰς τὸ τοιοῦτον ἄπειρός ἐστίν τις· τοῦ ὁμοίου ἀκολουθίᾳ ἀντιπαραβάλλονται αἱ λέξεις, καὶ εἰ τοῦτο, πῶς οὐ μάταιον τὸ διάφορα μέρη λόγου ἀντιπαραβάλλειν; οὐδὲν δὲ ἐκώλυεν, ἐπειδὴ καὶ προσώπων διακριτικόν ἐστὶν τὸ μόριον, ἀντιπαραθέσθαι τὰς φωνὰς τῶν ῥημάτων, καὶ οὕτω πάλιν τὰς ἀντωνυμίας τοῦ δέοντος περιγράφειν.

22. Ἴσως οὖν ἐκείνῳ τις ἐπιστήσειεν, ἔνεκα τίνος τὸ ἀκόλουθον ἀπένευσαν αἱ ἀντωνυμῖαι, καὶ διὰ τί οὐ πᾶσαι.

2.2.142 Ἡ τῶν ὀνομάτων θέσις ἐπενοήθη εἰς ποιότητος κοινὰς ἢ ἰδίας, ὡς ἄνθρωπος, Πλάτων, καὶ ἐπεὶ οὔτε σὺν δείξει τὰ τοιαῦτα οὔτε ἀναφορᾶ, πάμπολλος ἢ ἐπὶ τούτων θέσις ἐγένετο, ἴν' ἐκάστου τὸ χαρακτηριστικὸν ἀπονείμῃ τὴν ἐκάστου τῶν ὑποκειμένων ποιότητα. (οὐ

μετρίως γ' οὖν τὰς ποιότητας ἐπιταράττουσιν αἱ συνεμπεσοῦσαι θέσεις ἐν τε προσηγορικοῖς καὶ κυρίοις ὀνόμασιν, δι' ὃ καὶ ἐστέρητο τὸ διὰ τῶν ὀνομάτων νοούμενον πρόσωπον τοῦ ὀρισμοῦ.) καὶ ἔνεκα τοῦ τοιούτου ἰδιάσασα ἢ εὐθεΐα καθ' ἕκαστον χαρακτήρα, ἀπῆται τὰς πλαγίας 2.2.143 ἀνηκούσας πρὸς τὸ ἴδιον τῆς εὐθείας. — 23. ἐντεῦθεν οὖν ἀναγκαίως καὶ τὰ γένη παρεισάγεται, ἵνα μετὰ τῆς ποιότητος τοῦ χαρακτήρος συνδιαστείλῃ τὸ γένος. — ἐντεῦθεν συνεπενοήθησαν καὶ ἐπιθετικάι θέσεις, ἵνα καὶ τὰ παρακολουθήσαντα τοῖς κοινῶς ἢ ἰδίως νοουμένοις ἀναπληρωθῇ, τῷ μὲν ἵππος, εἰ τύχοι, τὸ λευκός ἢ τὸ ταχύς, τῷ δὲ Πλάτωνι τὸ σοφός, τὸ ἀγαθός, ἄλλα τε πάμπολλα τὰ δυνάμενα παρέπεσθαι. — ἐντεῦθεν καὶ αἱ συνθέσεις ἐπενοήθησαν, μισάνθρωπος, φερέπονος, φιλόλογος, αἴπερ ἐξ ἐπισυμβεβηκότων ἐνεγίνοντο.

24. Αἱ μέντοι ἀντωνυμίαι εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέπουσαι διὰ τῆς ἐν αὐταῖς ἐγκειμένης δείξεως ἢ εἰς τὴν ὑποκειμένην οὐσίαν, ἔχουσιν εὐληπτα καὶ τὰ ἐπισυμβεβηκότα τῇ ποιότητι, λέγω τὰ δυνάμενα δι' ὅ-2.2.144 ψεως ἐπινοηθῆναι, λευκὸν ἢ μέλαν, μακρὸν ἢ βραχύ. (οὐχ ὑπὸ δείξιν γὰρ πιπτούσης τῆς ψυχῆς οὐδὲ τὰ ταύτη ὑποτρέχοντα εὐσύνοπτα ἂν γένοιοντο πρὸς τῶν ἀντωνυμιῶν.) ἔνθεν τοὺς πολλοὺς χαρακτήρας παρητημέναι εἰσὶν αἱ ἀντωνυμίαι. ἐκάστη γὰρ αὐτῶν καθ' ἐκάστην πτώσιν ἀντὶ πάντων ὀνομάτων παραλαμβάνεται· καὶ εἰ τοῦτο ἀληθές, φυσικώτερον ἄρα ἀφέστηκεν ἢ ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἀκόλουθος κλίσις, ἵνα μὴ ἀντὶ ἅπαντος ὀνόματος παραλαμβάνόμενα μᾶ καταλήξει τῇ ἐκ τούτων ὑποπέσωσιν. (διὸ καὶ τὰ γένη οὐκ ἐκκοπτόμενα ἰδίως τέλεσιν κατάλληλον ἔσχεν τὴν ἐν τοῖς τρισὶ γένεσιν θέσιν διὰ μιᾶς συλλαβῆς, εἶγε καὶ ἢ ἐξ αὐτῶν δείξις αὐτὸ μόνον οὐσίαν παρεμφαίνει.) —

25. καὶ γὰρ εἰ συνεμπέσοι λήξις ὀνοματικῆ αὐτῇ ἰδία τοῦ συνόντος 2.2.145 ἀριθμοῦ, ὑπεκλύεται τοῦ ἀκολουθου ἐκ τῆς ἐγγινομένης κλίσεως, ὡς ἔχει ἢ ἐγὼ καὶ ἢ ἐμοῦ. ἐφ' ἧς καὶ αἱ διάλεκτοι οὐ τὴν αὐτὴν λήξιν ἐπεμέτρησαν, ἄλλως τὰς φωνὰς προενεγκάμεναι ἢπερ τὰς γενικάς τῶν ὀνομάτων· ἐμεῖο γὰρ καὶ ἐμεῦ, οὐχ ὡς ἢ Ἀτρείδεω καὶ ἢ Ἀτρείδαο ἢ καλοῖο. (ἢ γοῦν ὁμόφωνος κτητικῆ, ὀνόματος ἤδη τὸ τέλος ἀναδεδεγμένη, ἐφ' ὃ καὶ φέρεται, πάλιν τὸ δέον ἀνεδέξατο κατὰ τὰς διαλέκτους, ἐμοῖο ὡς καλοῖο.)

26. Καθὼς πρόκειται οὖν, ἀναφερόμεναι ἢ δεικνύμεναι ἀπροσδεεῖς εἰσι τῶν παρεπομένων τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ ἀντίκειται ἢ τε ἐκεῖνος καὶ ἢ αὐτός. (ἢ γὰρ οὗτος παραγωγῆς κατάληξιν ἔχει, οὐκ ἀντωνυμίας, καθὸ καὶ τὸ τημοῦτος ἐπίρρημα ὄν παραγωγῆς τῆς αὐτῆς ἔτυχεν.) καὶ οὐκ ἀπεμφαῖνον δύο ἀντικεῖσθαι ἀπασῶν τὸ δέον σχῆμα ἀναδεδεγ-

μένων. μήποτε δὲ εὐλόγως καὶ διὰ τῆς φωνῆς συνεπίσχυσαν ὀρίσαι τὸ ὑποκείμενον. ἢ γὰρ ἐξ αὐτῶν νοουμένη ἀπόστασις ἀμαυροτέραν τὴν δεῖξιν καθιστάνει, καὶ ἔνθεν παρεισεδύετο τὸ γένος, οὐχ ἵνα τὴν οὐσίαν 2.2.146 παραστήσῃ, ἀλλ' ἵνα τὸ γένος διαστείλῃ. (τὰ γοῦν κοινὰ λεγόμενα ἐν γένει, λέγω ἐπὶ τῶν προσηγορικῶν, ἐξ ἀποστήματος ἐπινοηθέντα οὐκ ἐξίσχυσεν τὸ γένος διαστείλαι, λέγω ἐπὶ τοῦ ἵππος ἢ ἄνθρωπος· πλησιάσασι δὲ αὐτοῖς καὶ δήλοις γενομένοις κατὰ τὸ γένος συνεγένετο καὶ τὸ ἄρθρον.) πολλῶ δὲ μᾶλλον καὶ ἡ αὐτός· τὰ γὰρ ἀπόντα τῶν τρίτων προσώπων ἀναφέρουσα ὑπόμνησιν καὶ τοῦ γένους ἐποιεῖτο διὰ τοῦ χαρακτηῖρος. — 27. Ἄλλ' ἐκεῖνο λείπεται, τίνος ἔνεκα εἰς ος κατέληξαν, πλείστης οὔσης καταλήξεως ὀνομάτων· ἢ ὅτι γενικωτέρα ἐστὶν ἢ εἰς ος κατάληξις. διὰ τοῦτο καὶ τὰ ἄρθρα, πᾶσιν ὀνόμασι παρατιθέμενα, ἐν ταύτῃ τῇ καταλήξει ἐγένετο, καὶ αὐταὶ αἱ παραχθεῖσαι ἀντωνυμῖαι εἰς ὄνοματος κτήσιν, ὡς ἐπὶ τῆς ὀ ἐμός καὶ τῶν συζύγων, καὶ σχεδὸν ἅπασαι αἱ πτωτικαὶ πεύσεις, ἐπιζητοῦσαι πᾶν ὄνομα, ποῖος, πόσος, πηλίκος, ποδαπός. πρόσκειται τὸ σχεδόν διὰ τὸ τίς, ὅπερ οὐδὲ αὐτὸ ἐκτός ἐστιν τῆς εἰς ος καταλήξεως, εἶγε τὸ τίς παρ' Αἰ- 2.2.147 ολεῦσιν τῆς εἰς ος εὐθείας ἔτυχεν, συνεπισχύοντος καὶ τοῦ ἰσοδυναμοῦντος αὐτῶ, λέγω τοῦ ὅς, ᾧ καὶ συμφέρεται ἐν τῶ

ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα { Callimachi epigr. 21. AP VII 525 }

καὶ ἐν τῶ

ὅστις ἐπὶ δεῖπνον ὄψε κληθεὶς ἔρχεται { Corp. Paroemiogr. II p 577 }.

28. Ῥητέον δὲ καὶ περὶ τῶν τῇ φωνῇ ἄρθρων καθεστῶτων, τῇ

δὲ ἐξ αὐτῶν μεταλήψει ἀντωνυμιῶν,

ὁ γὰρ ἦλθε θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν { A 12 }

ἀντὶ τοῦ οὔτος·

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος { e. g. A 84 }·

ὡς ἡ ῥίμφα θέουσα { v 88 }·

εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν { β 206 },

ὁ μεταλαμβάνεται μὲν εἰς τὸ ταύτης, προσλαμβάνει δὲ ἔξωθεν δεόντως τὸ ἄρθρον, καὶ καθόλου περὶ ἀπάντων τῶν τοιούτων. — 29. Αἰ ὀνοματικά πτώσεις καὶ αἱ ἀντὶ τούτων παραλαμβανόμεναι ἀντωνυμῖαι 2.2.148 σύνταξιν τὴν αὐτὴν ποιοῦνται τοῖς ῥήμασιν, ὡς ἔχει τὸ Τρύφων διδάσκει καὶ οὔτος διδάσκει· αἶ γε μὴν πλάγιοι τὴν ἐκ τῶν εὐθειῶν σύνταξιν ἀναδέχονται, τῶν μεταξὺ πιπτόντων ῥημάτων ἐνδεικνυμένων τὴν ἐκάστης διάθεσιν, ὡς ἔχει τὸ Θέωνα διδάσκει Τρύφων, τοῦτον φιλῶ ἐγώ, φιλεῖ Θέων. — 30. ἔστιν γε μὴν κάκεῖνος ὁ λόγος ἀληθής, ὡς σύνεστι τὰ ἄρθρα μετὰ τῶν ὀνομάτων ἀνθ' ὧν παραλαμβά-

νεται ἡ ἀντωνυμία, οὐ σημαίνοντα τὰς πηλικότητας ἢ ποιότητας ἢ τι-
 τῶν παρεπομένων τοῖς ὀνόμασιν, καθὸ ὑπεδείξαμεν καὶ ἐπὶ τῶν ἀντω-
 νυμιῶν τὸ αὐτό· ὡς γὰρ τὸ οὗτος κατὰ παντὸς ὑποκειμένου παραλαμβάνεται,
 καὶ τὰ ἄρθρα σὺν παντὶ ὑποκειμένῳ παραλαμβάνεται, ὁ μέγας,
 ὁ βραχύς, ὁ λευκός, ὁ χρυσοῦς. — 31. καὶ τούτων τῆδε ἐχόντων,
 ὅταν τὸ ἄρθρον μὴ μετ' ὀνόματος παραλαμβάνηται, ποιήσεται δὲ σύν-
 ταξιν ὀνόματος ἦν προεκτεθείμεθα, ἐκ πάσης ἀνάγκης εἰς ἀντωνυμίαν
 μεταληφθήσεται, εἶγε οὐκ ἐγγινόμενον μετ' ὀνόματος δυνάμει ἀντὶ ὀνό-
 ματος παρελήφθη· καὶ ἐντεῦθεν ἢ σύνταξις αὐτοῦ προσεχώρει εἰς ἀντω-
 νυμικὴν μετάληψιν. ἔστω γὰρ τι τοιοῦτον, Χρύσης γὰρ ἦλθε θοὰς
 2.2.149 ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν { cfr A 12 }, καὶ ἔτι μετὰ ἄρθρου ὁ γὰρ Χρύσης
 ἦλθεν θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν· καὶ σαφές ὅτι ἡ ἔλλειψις τοῦ ὀνό-
 ματος τῷ ἄρθρῳ παραδώσει τὰ τῆς συντάξεως, καὶ οὐκ ἄλλο τι γενή-
 σεται τὸ ἄρθρον ἢ ἀντωνυμία, ἢ ἐστὶν ἀντὶ παντὸς ὀνόματος, ἐπεὶ καὶ
 αὐτὸ μετὰ παντὸς ὀνόματος, οὐκ ἐμποδιζόμενον ἐν ποιότητι ἢ ἄλλῃ
 τινὶ τῶν παρεπομένων, καθὼς εἶπομεν. ἐν μέντοι τοῖς ἐξῆς δεδείξεται,
 πότε οἱ λόγοι τὰ ὀνόματα παραιτοῦνται ἀντιπαραδεχόμενοι τὰς ἀντω-
 νυμίας. (32. Καὶ ἡ μὲν τοιαύτη σύνταξις προῦφεστώτων ὀνομάτων,
 καθ' ὧν ἀναφέρεται τὰ ἄρθρα, ποιεῖται ἀντωνυμικὴν μετάληψιν· ἢ
 μέντοι μὴ οὕτως ἔχουσα, αὐτόθεν δὲ ἐν προλήψει τοῦ ἐσομένου προσώ-
 που, ἀόριστον μετάληψιν τῶν ἄρθρων ποιεῖται, ὡς τὰ τοιαῦτα ἔχει, ὁ
 περιπατῶν κινεῖται, καὶ ἔτι ἐν ὑποτακτικοῖς ὅς ἂν παραγένηται
 ἀναγινωσκέτω, πάνυ εὐλόγως· συμφερόμενον γὰρ παντὶ ὀνόματι καὶ
 ἐπὶ πᾶν ὄνομα ἀναδραμεῖται ἐν καθεστηκός, ὅπερ ἴδιον ἀορίστου. —
 2.2.150 ὑγιῶς ἄρα τὰ ἄρθρα ἢ εἰς ὠρισμένα πρόσωπα παραλαμβάνεται, τὰς
 ἀντωνυμίας, ἢ εἰς τὸ ἀοριστότατον, λέγω τὸ τίς· οὐ γὰρ πόρρω πέπτωκε
 τὸ ὁ περιπατῶν κινεῖται τοῦ εἶ τις περιπατεῖ κινεῖται, οὐδὲ
 τὸ ὅς ἂν ἔλθῃ τοῦ εἶ τις ἂν ἔλθῃ. — εἰ γοῦν συνενεχθεῖ τι τῶν
 ὀνομάτων ταῖς προκειμέναις συντάξεσι, καὶ αὐτὰ καταστήσεται εἰς τὸν
 ἴδιον μερισμόν, ὁ Διονύσιος περιπατῶν κινεῖται· Τρύφων κοι-
 μᾶται, ὅς μενεῖ με διαναστάς).
 33. Δεόντως δ' ἂν καὶ ἀντωνυμίαι ῥηθεῖεν κατὰ τοὺς μερισμούς,
 καθότι καὶ ἄλλα μέρη λόγου, πάλιν μετατεθέντα τῆς ἰδίας συντάξεως
 καὶ ἄλλων ἀναπληρώσαντα τὰς ιδιότητας, πάλιν τῆς τούτων ὀνομασίας
 ἔτυχεν, ὡς ἔχει ἅπαντα τὰ ὀνοματικά ἐπιρρήματα, πυκνά, κάλλιστα,
 ἠδιστα, ἰδία, δημοσία, τόνω, κύκλω, καὶ ὅτε αἰ μετοχαὶ εἰς ὀνο-
 μάτων σύνταξιν παραλαμβάνονται, ὡς τὸ ἐρωμένη, εἰμαρμένη·
 ἐφ' ὧν χρή αὐτὸ μόνον τὴν μετάπτωσιν διδάσκειν. οὐ γὰρ μᾶλλον αἰ

φωναί ἐπικρατοῦσι κατὰ τοὺς μερισμοὺς ὡς τὰ ἐξ αὐτῶν σημαινόμενα.
2.2.151 34. Ὅμολόγως γ' οὖν καὶ ἡ οὔτος, παραχθεῖσα ἐξ ἄρθρου τοῦ
ὁ καὶ ὅς σημαίνοντος οὐκ ἀρθρικὴν σύνταξιν ἀλλὰ ἀντωνυμικὴν, εἰς
τὰς ἀντωνυμίας ἐχώρησεν (οὐ γὰρ θεματικὴ ἐστίν, ὡς τινες ᾤθησαν).
σαφὲς ἐκ τῶν συμπαραπομένων. — 35. Ἀπὸ παντὸς ἀρσενικοῦ πρω-
τοτύπου ἢ παραγωγοῦ τοῦ εἰς ος λήγοντος θηλυκὸν γίνεται τοῦ τέλους
εἰς ἡ ἢ εἰς α μακρὸν μεταπίπτοντος, ὅ τι μὴ μόνον ἐκ τῆς προκειμένης
παραγωγῆς· ἢ γὰρ τοιαύτη παραγωγή ὑποστρέφει εἰς τὸ πρωτότυπον
κατὰ γένος, τηλικὸς τηλικούτος — τηλικὴ τηλικαύτη, καὶ ἔτι ἐπὶ
οὐδέτερον· ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ τοσοῦτος, τοιοῦτος, ὅπερ
παρηκολούθει καὶ τῆ οὔτος· ὡς οὔτος οὐκ ἔχει τὸ θηλυκὸν οὔτη,
ἀλλὰ πάλιν παρὰ τὸ ἡ αὐτή. καὶ ἐπεὶ τὸ οὐδέτερον, λέγω τὸ τό,
ἀπὸ τοῦ τ ἤρχετο, καὶ τὸ τοῦτο ἀπὸ τοῦ τ ἤρχετο. — 36. καὶ κατὰ
πτῶσιν δὲ παράγεται. οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ τηλικαῦται γενικὴν φαμεν
τὴν τηλικαύτων ἢ ἀπὸ τοῦ τοιαῦται τοιαύτων, καθὸ ἔστιν ἐπι-
2.2.152 νοῆσαι ἐπὶ ἀπάντων θηλυκῶν· αὐταὶ γοῦν αὐτῶν φαμεν, καὶ ἔτι ἀπὸ
τοῦ ἀνεπεκτάτου τοῖαι τοίων, τηλικαὶ τηλικῶν. καὶ σαφὲς ὅτι
παρὰ μὲν τὸ τηλικαὶ τὸ τηλικαῦται, παρὰ δὲ τὸ τηλικῶν τὸ τηλικούτων.
ταῦτόν οὖν παρηκολούθει καὶ ἐπὶ τοῦ αἰ — αὔται, καὶ ἐπεὶ εἶχετο πα-
ραγωγῆς τῆς προκειμένης, οὐκέτι αὐτῶν, καθὼς καὶ ἐπὶ τοῦ ὄξυτόνου
πρόκειται αὐταὶ αὐτῶν. πάλιν οὖν τὸ τούτων ἔπιπτεν ἀπὸ γενικῆς
πρωτοτύπου τῆς τῶν, τοῦ τ συμπαραλαμβανομένου, ὅπερ ἐπὶ τῆς εὐ-
θείας οὐ συμπαραλαμβάνετο, ἐπὶ δὲ τῆς γενικῆς· αἰ γὰρ καὶ τῶν. —
(37. Τῆ προκειμένη παραγωγῆ συνυπάρχει ἐτέρα παραγωγή ἢ διὰ τοῦ
δε, οὔσα συνηθεστέρα ποιηταῖς, τοῖος τοιόσδε, τόσος τοσόσδε, ἥς
2.2.153 τὸ μεταλαμβανόμενον εἰς παραγωγήν τὴν διὰ τοῦ ουτος ἐγχωρεῖ,
τοιόνδε τοιοῦτον, τοσόνδε τοσοῦτον. ἔστιν οὖν καὶ τὸ ὅδε,
μεταλαμβανόμενον εἰς τὸ οὔτος, ἐκ συντάξεως τῆς διὰ τοῦ ὁ παραχθέν.)
38. Οὐ χρὴ ἄρα συγκατατίθεσθαι Ἄβρωνι ὅτι ἡ οὔτος παρῆκται
ἐξ ἄρθρου, καθότι καὶ ἐξ ἐπιρρήματος τοῦ ὁψέ ἄλλο μέρος λόγου
γένονεν τὸ ὀψινός. ἐν μὲν γὰρ ταῖς ἄλλαις παραγωγαῖς ἀδιαφορεῖ
τὸ τοιοῦτον, ἔν γε μὴν τῆ προκειμένη ἀδύνατόν ἐστιν εἰς ἄλλο μέρος
λόγου ἐγχωρῆσαι τὸ πρωτότυπον, ὅπου γε ἐδείχθη οὐ μόνον τὸ αὐτὸ
μέρος λόγου αἰτοῦν, ἀλλὰ καὶ ταῦτό γένος καὶ τὴν αὐτὴν πτῶσιν καὶ
τὸν αὐτὸν ἀριθμόν. δεόντως οὖν φαμεν ὡς ἐκ τῆς ἀντωνυμικῆς συν-
τάξεως τοῦ ἄρθρου ἢ παραγωγῆ ἐγένετο, καὶ ὡς ποιητικὸν μὲν τὸ
φάναι τηλικὸς τοῖος, σύνηθες δὲ τὸ τηλικούτος τοιοῦτος, τὸν
αὐτὸν τρόπον ποιητικὸν τὸ ὅς,

ὅς γάρ ῥα μάλιστα

ἦνδανε κηρύκων {ρ 172 };

σύνηθες δὲ τὸ ἐξ αὐτοῦ μεταλαμβάνομενον, οὗτος γάρ. — 39. Κάκεϊνο δὲ προσθετόν, ὡς ἐνέλειπεν ἡ εὐθειᾶ τῷ τ, καθὼς ἐπεδείξαμεν κὰν τῷ περὶ ἄρθρων. πάλιν οἱ Δωριεῖς οὐκ ἐπλεόνασαν ἐν τῷ ταῦται καὶ τοῦτοι, ἀλλ' ἀπέδωκαν τὸ προοφειλόμενον, ὡς δέδεικται καὶ ἐπὶ τῶν ἄρθρων. ὁμολογοῦσι καὶ αἱ πλάγιοι ἀπὸ τοῦ τ ἀρξάμεναι καὶ τοῦ οὐδετέρου ἢ εὐθειᾶ καὶ τὸ κατὰ τὴν εὐθειᾶν πνεῦμα. πότε γὰρ ἢ οὐ 2.2.154 δίφθογγος δασύνεται, ὅπου γε καὶ τὰ δασυνόμενα ἐγγινομένης αὐτῆς ψιλὰ γίνεται, ὄλος οὔλος, ὄρος οὔρος; δασύνεται δὲ τὸ οὔνεκα διὰ τὸ τούνεκα. οὐκ ἂν οὔν ἄλλως δασυνθεῖη τὸ οὔτοι, εἰ μὴ λάβοι ἀπολογία τὴν ἔλλειψιν τοῦ τ.

40. Τὴν τῶν ὀνομάτων σύνταξιν ἀνθυπῆλθον αἱ ἀντωνυμίαι οὐχ, ὡς τινες ᾤθησαν, δι' ἄγνοιαν τῶν ὀνομάτων· ποία γὰρ ἄγνοια τῶν ὀνομάτων ἐν τῷ

σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμοί {Δ 63 };

ἀλλὰ σαφὲς ὅτι οὐ δυναμένων τῶν ὀνομάτων ἐν τοῖς πρώτοις καὶ δευτέροις προσώποις καταγίνεσθαι, καθὼς δεδειξεται. — 41. Φήσει τις· Οὐχὶ οὔν καὶ ἀγνοίας οὔσης ὀνομάτων φαμέν σύ ἢ σέ; Πρὸς δ' ῥητέον 2.2.155 ὅτι ἐκ παρεπομένου τὸ τοιοῦτον ἐγένετο, εἶγε καὶ ἐν γνώσει ὄντα τὰ ὀνόματα πάλιν ἀπαιτεῖ τὴν ἀντωνυμικὴν σύνταξιν, οὐκ ἔλαττον δὲ καὶ οὕτως ἀνθυπέστη τοῦ ὀνόματος. καὶ γὰρ δυνάμει κύριον ὄνομα νοεῖται διὰ τῆς ἀντωνυμίας, οὐ φημι τὸ τῆς φωνῆς ὄνομα, τὸ δὲ ἐξ αὐτῆς δεικνύμενον, τουτέστιν ἡ ἰδία ποιότης τοῦ ὑποκειμένου. — (42. Ἐνεκεν τούτου πρὸς οὐδὲν χρεῖώδεις εἰσὶν αἱ ἀντωνυμίαι στερόμεναι τοῦ τε δεικνύοντος προσώπου καὶ τοῦ δεικνυμένου, εἶγε αἱ ἐγγραφόμεναι πάνυ ἀοριστόταται εἰσιν, ὅτι καὶ τῆς ἰδίας ὕλης ἀπεώσθησαν. ἔνθεν δοκεῖ μοι πάνυ εὐλόγως κατὰ τὰς ἐπισταλτικὰς γραφὰς χωρὶς τῶν προτεθειμένων ὀνομάτων τὰ τοῦ λόγου μὴ καθίστασθαι. ἐγγραφομένων γὰρ 2.2.156 τῶν ἀντωνυμιῶν διὰ τὰς ἐπισυμβεβηκυίας πράξεις τῷ τε ἀποφαινομένῳ προσώπῳ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τῷ πρὸς ὃν ἡ ἀπότασις τοῦ λόγου, ἀναγκαίως συμβαίνει τὸ γράφεσθαι τὴν τῶν ὀνομάτων θέσιν, ἵνα δυνάμει κατὰ τούτων τὰς δεῖξεις ποιήσωνται αἱ ἀντωνυμίαι. τὸ γὰρ ἐγώ σοι καὶ πάλαι ἔγραψα δείκνυσι διὰ μὲν τῆς ἐγώ τὴν προκειμένην εὐθειᾶν, διὰ δὲ τῆς σοὶ τὴν ἀνθυπαγομένην δοτικὴν. πρόδηλον γὰρ ὅτι τῶν ὀνομάτων περιγραφέντων καὶ τὰ τῶν ἀντωνυμιῶν ἀόριστα γίνεται.) 43. Ἔστιν οὔν αἴτιον τοῦ μὴ δύνασθαι τὰ ὀνόματα παραλαμβάνεσθαι κατὰ πρῶτον καὶ δευτέρον τὸ τὰς θέσεις τῶν ὀνομάτων μήτε

ἐν πρώτῳ μῆτε ἐν δευτέρῳ προσώπῳ δύνασθαι καταγίνεσθαι. οὐ γὰρ πρὸς τοὺς γενομένους ἢ ἀπότασις γίνεται τοῦ ὀνόματος ὑπὲρ τῆς αὐτῶν θέσεως, ὅπερ ἴδιον δευτέρου προσώπου· οὔτε μὴν ἑαυτοῖς τιθέμεθα, ὅπερ ἴδιον πάλιν τοῦ πρώτου προσώπου. ἀνάγκη οὖν πᾶσα εἰς τὰ 2.2.157 τρίτα πρόσωπα χωρεῖν τὰ ὀνόματα κατὰ πᾶσαν πτώσιν χωρὶς κλητικῆς· αὕτη γὰρ πρώτη ἐπιστρέφει τὴν ἐκ τῶν τρίτων προσώπων θέσιν εἰς τὸ δεύτερον διὰ τὴν ἐξ αὐτῆς γινομένην ἀντίληψιν τοῦ ἀναδεξαμένου προσώπου τὸ ὄνομα. — 44. Προφανὲς δὲ κάκεῖνό ἐστιν, ὡς ἐξ αὐτῶν ποιούμενοι τοὺς λόγους πρὸς τινὰς, ὀφείλομεν ἀναμερίσαι τὰ πρόσωπα. καὶ φαίνεται ὡς οὐκ ἐνὸν τοῖς ὀνόμασι συγχρησθαι, καθότι τρίτα ἦν ταῦτα, ὁ δὲ λόγος ἀπῆτει τὸ ἐκ πρώτου προσώπου δεύτερον. καὶ 2.2.158 ἐνθεν παρεισέδυνον αἱ ἀντωνυμῖαι τὸ ἀδύνατον τοῦ ὀνόματος ἀνταναπληροῦσαι, ἥνικα φαμὲν ἐγὼ σοι ἔγραψα. προεῖρηταί γε μὴν ἡ αἰτία τοῦ μίαν οὔσαν τὴν ἀντωνυμίαν ἀντὶ πάντων ὀνομάτων παραλαμβάνεσθαι.

45. Οὐκ ἂν οὖν τις ὑπολάβοι ὡς πρὸς οὐδὲν χρειώδεις αἱ κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ἀντωνυμῖαι, δυναμένων τῶν ὀνομάτων παραλαμβάνεσθαι; καὶ γὰρ εἰ ἐνεχώρει κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον παραλαμβάνεσθαι τὰ ὀνόματα, ἴσως ἂν ἐγένετο μὴδὲ τὴν ἀντωνυμίαν προσηρησθαι. ἀλλ' ἔστι γε πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναί· αἱ ἀντωνυμῖαι ἅπαξ ἀντὶ ὀνομάτων γενόμεναι ἐκ παρεπομένου ἔσχον καὶ τὴν δεῖξιν· ὑπ' ὅψιν γὰρ πίπτοντα τὰ ἐξ αὐτῶν πρόσωπα ἐωρᾶτο, καὶ οὕτως τὸ μόριον ἐξαιρέτως ἀπηνέγκατο τὴν δεῖξιν, ἥτις συνώδευσεν κατὰ συζυγίαν 2.2.159 τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου ἄχρι τοῦ τρίτου. οὐ καθὸ οὖν τὰ ὀνόματα ἀνέφικτα ἐν τρισὶ προσώποις, ἐγένοντο αἱ ἀντωνυμῖαι, ἀλλὰ καθὸ ἀμοιρεῖ δείξεως, ἥτις ἐστὶν ἐν ἀντωνυμίαις. σύνεστι γοῦν ἀμφοτέρω ἐν τῷ

οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος {Γ 229 },

πάνυ ἀναγκαίως· ἔνεκα γὰρ τοῦ ὀρᾶσθαι τὸν Αἴαντα ἢ δεῖξιν παρῆληπται, ἔνεκα δὲ τῆς ἰδίας ποιότητος, ὑπὲρ ἧς καὶ ἠρώτησεν, τὸ Αἴας.

46. Τούτων οὖν τῆδε ἐχόντων σαφὲς ὅτι τὸ Ἀπολλώνιος γράφω καὶ τὰ τούτοις ὅμοια προφανῶς ἀκατάλληλα, καὶ οὐ δι' ἄλλο τι ἢ διὰ τὴν τῶν προσώπων ἀκαταλληλότητα, εἶγε τρίτου μὲν προσώπου τὸ ὄνομα, πρώτου δὲ τὸ ῥῆμα· κατάλληλον δὲ τὸ ἐν δυσὶν τρίτοις Ἀπολλώνιος γράφει.

47. Ἄλλ' οὐκ ἐν τῷ καθόλου πάλιν τὸ τοιοῦτο. τὰ γὰρ ὑπαρξιν ἢ ἰδίας ποιότητος θέσιν σημαίνοντα τῶν ῥημάτων προσίενται τὸ δοκοῦν ἀκατάλληλον, εἰμὶ Ὀδυσσεύς, Τρύφων

2.2.160 ὀνομάζομαι καὶ τὰ τούτοις σύζυγα. πάλιν γὰρ οὐκ ἐγχωρεῖ τὴν ἰδίαν θέσιν κοινῇ φωνῇ προσχαρίσασθαι ἐπὶ πᾶν συντεινούση, εἰ φαίημεν ἐγὼ ὀνομάζομαι, ἐγὼ κληῖζομαι. (καὶ σαφές ἐστὶν ὅτι τὸ ἐγὼ εἰμι ἐνεχώρει ἐγγίνεσθαι· ὕπαρξιν γάρ, οὐκ ἰδίας ποιότητος θέσιν ἐσήμαινεν, κοινῆς δέ, ἐφ' ἣν συντείνει τὸ ἐγὼ.) ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ἐξῆς προσώπων. — σαφές οὖν ὅτι οὐ δυνάμενα διαψεύσασθαι τὴν ἰδίαν θέσιν τῶν ὀνομάτων τὰ ῥήματα ἐπισπᾶται αὐτὰ ἐκ τρίτου κατὰ τὸ πρῶτον, ὅτε φαμὲν Τρύφων ὀνομάζομαι, οὐ μὴν ἐν τῷ Τρύφων βιάζομαι. τὸ γὰρ βιάζεσθαι οὐκ ἴδιον ἦν Τρύφωνος, καθάπερ ἢ ἐπ' αὐτοῦ ὀνομασία· δι' ὃ καὶ τὴν κοινήν κατὰ παντὸς ὀνόματος ἀντωνυμίαν παραλαμβάνει.

2.2.161 48. Ἐξῆς ῥητέον καὶ περὶ συντάξεως τῆς τῶν ἀντωνυμιῶν πρὸς τὰ ῥήματα. Αἱ πλάγιοι πτώσεις τῶν ἀντωνυμιῶν πάντως ἐπὶ ῥήμα φέρονται, ἐξ ἧς συντάξεως νοεῖται ἢ ἐγγινομένη διάθεσις τοῦ προσώπου. — οὐ μὴν ἀναστρέφει τὰ τοῦ λόγου· οὐ γὰρ ἅπαντα τὰ ῥήματα πλαγίους ἀπαιτεῖ ὀνομάτων ἢ ἀντωνυμιῶν, ἐπεὶ ἃ μὲν αὐτῶν αὐτοτελῆ ἐστίν, ἃ δὲ ἐλλειπῆ· τό [τε] γὰρ περιπατεῖ ἢ πλουτεῖ ἢ ζῆ ἢ τι τῶν τοιούτων οὐκ ἐπιζητεῖ πλαγίαν πτώσιν, περὶ ὧν καὶ ἐντελῆ τὸν λόγον παραστήσομεν ἐν τῇ κατ' ἰδίαν αὐτῶν συντάξει.

49. Οὐ λέληθε δέ με ὡς οἱ πλεῖστοι ὑπέλαβον τὴν τῶν ῥημάτων σύνταξιν ἐντελεστέραν εἶναι, εἰ προσλάβοι καὶ τὰς ἀντωνυμίας, ἐγὼ 2.2.162 ἔγραψα, ἐγὼ λαλῶ, καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων τὸ αὐτό, καὶ τούτου ἀποδειξίν φασι τὸ μὴ δεόντως ἔχειν τὴν τοιαύτην φράσιν, εἰ μὴ συμπαραλάβοι τις καὶ τὰς ἀντωνυμίας, ἐγὼ μὲν [γὰρ] παρεγενόμην, σὺ δ' οὐ· ἀκατάστατα γὰρ τὰ τοῦ λόγου γενήσεται. ἐγὼ μέντοι οὐχ ὑπολαμβάνω ἐν τῷ καθόλου τὸ τοιοῦτον ἀληθές εἶναι, πιστούμενος οὐκ ἐκ ποιητικῶν παραθέσεων, εἶγε τῇ ποιητικῇ συντάξει ἐφεῖται καὶ λείπειν καὶ πλεονάζειν, ἐκ μέντοι τῆς κοινῆς φράσεως ἀπάσης καὶ τῆς τῶν συγγραφέων ἀκριβοῦς συνθέσεως καὶ τὸ μείζον ἐκ δυνάμεως τῆς τοῦ λόγου, ἦν καὶ δέον ἐστὶ παραθέσθαι τῶν ἄλλων συντάξεων προδήλων οὐσῶν.

2.2.163 50. Παρυφίσταται ἐν τισὶ μέρεσι λόγου δηλούμενα ἐτέρων μερῶν λόγου, ἐν τῷ Αἴας τὸ εἶς, ἐν τῷ Κρονίδης γενικὴ ἐνικὴ τοῦ πρωτοτύπου καὶ τὸ υἱός μετ' εὐθείας ἐνικῆς, ἐν τῷ Λεσβόθεν μετὰ τῆς ὀνοματικῆς ἐννοίας καὶ ἢ ἔξ πρόθεσις, ἐν τῷ Αἴαντε τὸ δύω, ἐν τῷ ταχύτερος τὸ μᾶλλον· πάμπολλος ἢ εἰς τὸ τοιοῦτο παράθεσις. καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις φησὶ τὸ Κρονίδης λείπειν τῷ υἱός, ὃ μᾶλλον προστεθὲν περισσὴν θέσιν ἐπαγγέλλεται. ἐφιστάνομεν τοὺς ἀποφαινομένους

2.2.164 ἐξ οἴκοθεν, ποιηταῖς χαριζόμενοι τὸ τοιοῦτο, παρ' οἷς λείπουσιν αἱ προθέσεις καὶ πλεονάζουσιν·

ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε {I 649 }
κατ' ἔλλειψιν τῆς ἀπό·

ἐξ οὐρανόθεν προῖαλλε {Θ 365 }
κατὰ πλεονασμὸν τῆς ἕξ. ἀλλ' οὐδὲ τὸ Αἴας ἐνικὸν καλούμενον λείπει τῷ εἶς. — 51. καὶ δὴ ἐν τοῖς ῥήμασιν πάμπολλά ἐστι παρυφιστάμενα, ἐν μὲν τοῖς ὀριστικοῖς αὐτὸς ὁ ὀρισμὸς καὶ ἡ ἕξ αὐτοῦ νοουμένη κατάφασις, ὅπου γε καὶ πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀνθυπάγομεν τὸ ναί ἢ οὐ ἢ ῥῆμα ὀριστικόν, ὡς ἂν πάλιν ἐγκειμένης τῆς καταφάσεως κατὰ τὰ ὀριστικά. γράφεις; λέγω κατ' ἐρώτησιν, καὶ τὸ ἀνθυπαγόμενόν ἐστιν ἢ ναί ἢ γράφω. ἐνθένδε καὶ ἡ οὐ ἀπόφασις τὸ ἐναντίον ἀναιροῦσα αὐτὸ μόνον τὰ ὀριστικά ἀποφάσκει, οὐ γράφω. ἀλλ' ἐνέσται καὶ ὑπὲρ 2.2.165 τούτων παραθέσθαι. — ἔγκειται καὶ ὁ ἐνικὸς ἀριθμὸς, καὶ πάλιν τὸ εἶς οὐκ ἐπιζητεῖ τὸ γράφω. — σαφὲς δ' ὅτι καὶ ἡ εὐθειᾶ ἐγκειται τῆς ἀντωνυμίας· καὶ εἰ τὰ κατειλεγμένα οὐ λείπει διὰ τὰ παρυφιστάμενα, οὐδὲ τὸ γράφω ἔλλειπές ἐστιν τῆς ἐγὼ ἀντωνυμίας.

52. Οὐχὶ οὖν λέγεται ἐγὼ γράφω, καὶ οὐ κακία τὸ τοιοῦτον;
Καὶ αὐτὸς προεῖρηκα ὅτι οὐκ ἐν τῷ καθόλου. ἰδοὺ γὰρ καὶ τὰ προ-
κατειλεγμένα ἀνάγκης ποτὲ οὐσης τῆς κατὰ τὸν λόγον συμπαραλαμβάνει
τὰ μόρια τὰ παρυφιστάμενα,
ῥήϊτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν {Ω 243 },

.....
δὶς γὰρ γενομένης ἐπιτάσεως, μιᾶς μὲν ὑπόουσης ἐν τῷ γοργότερος,
2.2.166 ἀνάγκη πᾶσα τὸ καὶ τὴν ἐτέραν συμπαραληφθῆναι. — φαμὲν δὲ καὶ
ναὶ γράφω, βεβαιότεραν ποιούμενοι τὴν ὑπόσχεσιν διὰ τῆς δις παρει-
λημμένης συγκαταθέσεως. ἀλλὰ καὶ ἓνα ἄνθρωπὸν φαμεν περιπατεῖν,
πρὸς τε τὸ ἀντιπαρακείμενον πλῆθος καὶ πρὸς τὴν τῶν πάντων ἀναί-
ρεσιν, λέγω οὐδεὶς περιπατεῖ, οὐδένα εὐρον. — τὸν αὐτὸν δὴ
τρόπον ὑπόουσης ἐκφορᾶς ἀπολελυμένης φήσομεν φιλολογῶ, φιλο-
λογεῖς· εἰ μέντοι γε τὴν πρὸς τινα σύγκρισιν ἐθέλοισιν διασαφῆσαι,
ἐπισπώμεθα τὴν ἀντωνυμίαν, ἴδιον ἔχουσαν τὴν ἐν τοῖς προσώποις
ἀντιδιαστολήν. σαφὲς γὰρ ὅτι οὐχ ἵνα τὸ πρόσωπον διαστείλωμεν·
τοῦτο γὰρ κοινὸν εἶχεν καὶ τὸ ῥῆμα. διὸ καὶ πάντως τὰ ἀπαρέμφατα
δέεται τῆς τούτων συντάξεως, ἔλλειπῆ καθεστῶτα προσώπων.

53. Φησὶ μέντοι Ἄβρων ὡς τὸ ἐγὼ μὲν παρεγενόμην οὐ
συνετόν, εἰ παραλείποι τὴν ἀντωνυμίαν, οὐκ ἐπιστήσας ὡς ὁ σύνδεσμος
αἴτιος γενόμενος ἐπιπλοκῆς ἐτέρου λόγου πάντως διήγειρεν τὴν ἀντω-

2.2.167 νυμίαν, ἴνα δεόντως ἀντιδιαστείλῃ τὸ ἐπιφερόμενον ἕτερον πρόσωπον, ὄπερ ἐνέκειτο ἐν τῷ ἐπιφερομένῳ λόγῳ. ὀρθοτονοῦμεν γοῦν τὸ

ἢ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλοῦσα {μ 33 }

διὰ τὸ ἀντιδιαστελλόμενον πρόσωπον τῶν ἐταίρων.

54. Τὸ δὲ πάντων συνεκτικώτατον, αὐταὶ αἱ ἀντωνυμίαι ὑπαγορεύουσιν τὸ ἔνεκα μόνον τῆς ἀντιδιαστολῆς συμπαραλαμβάνεσθαι. οὐποτε γὰρ μόνον περιπετεύουσαι παρήκαν μὲν τὴν ἐγκλιτικὴν τάσιν, ἐπεὶ αὕτη ἀνεπληροῦτο πρὸς τῶν ῥημάτων, ἐνέμειναν δὲ διὰ τὸ ἐπακολουθοῦν αὐταῖς ἰδίωμα. — 55. καὶ καθόλου πᾶσα ἀντωνυμία ὀρθῆς πτώσεως ἐγκλιτικῆς συντάξεως ἀπαράδεκτός ἐστιν, οὐ μόνον τῆς χρήσεως τὸ τοιοῦτον ἐπιδειξαμένης, ἀλλὰ καὶ τῆς φωνῆς συνεπισχούσης τῇ χρήσει, εἶγε ἀπὸ τοῦ ε ἀρχόμεναι αἱ ἀντωνυμίαι ἅμα τῇ ἐγκλίσει καὶ τὸ κατ' ἀρχὴν ε παρέφθειραν, ὄπερ οὐ παρηκολούθει τῇ ἐγῶ, ἐπειδὴ ἀπαρά-

2.2.168 δεκτός τῆς ἐγκλιτικῆς συντάξεως. — καὶ διὰ τοῦτο τῇ μονῇ τοῦ ε αἱ παρ' Αἰολεῦσιν ἀντωνυμίαι ὀρθοτονοῦνται, κἂν βαρύνωνται κατὰ τὸ τέλος. — πῶς οὖν οὐ γελοῖοι οἱ ὑπολαμβάνοντες τὴν ἐγῶ ἐγκλιτικὴν εἶναι, ἔτι τοῦ ἰδιώματος συντηρουμένου τῆς ὀρθῆς τάσεως, ὅπου γε καὶ πλεονάσαν τὸ ε τὰς ἐγκλινομένας τῶν ἀντωνυμιῶν εἰς τὸν ὀρθὸν τόνον μετέθηκεν, ἄς οὐκ ἄλλως τις ἐγκλίνειεν, εἰ μὴ περιγράψειεν τὸ ε, ὄπερ ἴδιον ἦν μόνον τῆς ὀρθοτονουμένης ἀντωνυμίας. — ἔνθεν μοι δοκεῖ μόνως ἐγκλίνεσθαι τὴν τὴν ἀντωνυμίαν παρὰ Δωριεῦσιν, ἴνα τὸ ἀλλότριον τῆς εὐθείας ἐγγινόμενον, λέγω τὴν ἐγκλιτικὴν σύνταξιν, ἀποβάλλῃ μὲν τὴν εὐθεῖαν πτώσιν, μετὶ δὲ ἐπὶ τὴν συγγενῆ αἰτιατικὴν, ἣ καὶ συνυπάρχει καὶ συνεπίπτει ἐν δυϊκοῖς καὶ τισὶ τῶν πληθυντικῶν καὶ ἐν ἅπασιν οὐδετέροις.

2.2.169 56. Ἀνάγκη μέντοι πᾶσα τοῖς τρίτοις προσώποις προσεῖναι ἢ αὐτὰς τὰς ἀντωνυμίας ἢ τὰ ἀνθ' ὧν παραλαμβάνεται, λέγω τὰ ὀνόματα, οὐχ ἔνεκεν πτώσεως, ἐπεὶ πάλιν παρυφίσταται ἡ εὐθεῖα, ἀλλ' οὐδὲ ἔνεκα προσώπου (νοεῖται γὰρ ὅτι τρίτον), ἀλλ' ἔνεκά γε τοῦ μὴ ἀοριστοῦσθαι. ἅπειρά γε ὄντα τὰ τρίτα πρόσωπα μᾶ ἐπαρκεῖται συντάξει τοῦ ῥήματος· καὶ σαφὲς ὅτι μία λέξις κατ' ἀπείρων κειμένη ἀόριστον πρόσωπον ὑπαγορεύει, εἰς πολλὰ τῆς διανοίας τρεπομένης. οὔσαι δὲ ὠρισμένων προσώπων παραστατικαὶ ἀναγκαίως παρατίθενται τοῖς ῥήμασιν, ἴνα ἐκ τῆς αὐτῶν παραθέσεως περιγράφηται ἡ ἀόριστος ἔννοια τῶν ῥημάτων· γράφει γὰρ ὅδε ἢ οὗτος, ἐκεῖνος, αὐτός.

57. Καὶ ὡς μὲν ἀναγκαίως αἱ τῆς εὐθείας μόνως ὀρθοτονοῦνται, ἐδείχθη. ἀκολούθως δὲ χωρητέον καὶ ἐπὶ τὰς ἐξῆς πτώσεις, αἷς τὸ δισσὸν τοῦ τόνου παρεπόμενόν ἐστιν παρὰ τὰς ὑπούσας συντάξεις τοῦ

λόγου, εἶγε μὴ τὸ τῆς φωνῆς ἰδίωμα ὑπεξέληται τὸ διτονῆσαι.

58. Ἔστιν οὖν ὁ γενικώτατος τρόπος τῆς ἐν αὐταῖς ὀρθῆς τάσεως, ἐπὶ ἔμφασις ἐτέρου προσώπου παραλαμβάνηται· τὸ γὰρ

2.2.170 παῖδα δ' ἔμοι λύσατε {A 20 }

εἴρηται πρὸς τὸ

ὕμιν μὲν θεοὶ δοῖεν {A 18 }.

καὶ σαφές ὅτι τὸ ὕμιν μὲν θεοὶ δοῖεν διὰ τῆς συνούσης τάσεως προσυνίστησι τὸ ἀνθυπαχθησόμενον πρόσωπον. τὸν δὴ προειρημένον τρόπον εἰς πλείονας τρόπους πάλιν τέμνουσιν, ἐξ ὧν πάλιν περιίσταται ταῦτὸν τῷ προειρημένῳ.

59. Πᾶσα, φασίν, ἀντωνυμία συμπλεκομένη ἐν τάσει ὀρθῆ ἔστι, Διονυσίῳ ἐλάλησεν καὶ ἐμοί, Διονύσιον τιμᾶ καὶ ἐμέ. εἰ γοῦν ἐκτὸς τοῦ συνδέσμου γένοιτο ἢ ἀντωνυμία, οὐ πάντως ὀρθοτονηθήσεται, ἐχαρίσατό σοι καὶ Διονυσίῳ, ἐτίμησέ σε καὶ Διονύσιον. καὶ φασὶ τὰ τοιαῦτα μὴ συμπεπλέχθαι ἐν τῇ ἀντωνυμίᾳ,

καὶ μ' ἐφίλησε {I 481 },

καὶ μοι ὑποστήτω {I 160 }.

καὶ δῆλον ὅτι, εἰ μὴ τὰ τοιαῦτά τις ἐπεξεργάζεται, δόξει αὐτὸ μόνον τοῖς ἀναγνώσμασιν ἠκολουθηκέναι, ἀφορμὴν τε δώσει τοῖς θέλουσιν διαταράσσειν τὰ ἀναγνώσματα, καθὸ οὐκ ἐπέχονται ὑπὸ λόγου δυναμένου ἐπιδειξάτω τε δέον τοῦ καταλλήλου καὶ τὸ ὑπερβατόν.

60. Οἱ δὴ καλούμενοι ἀθροιστικοὶ σύνδεσμοι ἐκ τῶν προκειμένων λόγων ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνουσιν ἢ ὄνομα ἢ ῥῆμα. ἐντεῦθεν καὶ στιγμῆς 2.2.171 ἀπροσδεεῖς εἰσιν, ὡς ἂν ἔτι ἐχομένου τοῦ προσιόντος λόγου ὡς πρὸς τὸν ὑποκειμένον. ἐκκείσθω δὲ ὑποδείγματα, ἐκ μὲν τοῦ συνήθους λόγου καὶ Διονύσιος περιπατεῖ καὶ Ἀπολλώνιος, κοινοῦ παραλαμβανόμενου τοῦ περιπατεῖ· ἐκ δὲ τοῦ ποιητικοῦ

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον

Ἄρκεσίλαός τε Προθοήνωρ τε Κλονίος τε {B 494 seq. },

κοινοῦ πάλιν παραλαμβανομένου τοῦ ἦρχον. οὐ φημι δὲ τοῦτο, ὡς πάντως ἐν κοινότητι τὰ τοιαῦτα παραλαμβάνεται, ἀλλ' ὡς τὰ ἐκ κοινοῦ παραλαμβανόμενα ἐν τοιαύτῃ συμπλοκῇ καθέστηκεν, λέγω τῇ ἐκ τοῦ καὶ τῶν τε τούτῳ ἰσοδυναμούντων. (61. δεῖξομεν γὰρ ὅτι ὁ δὲ καὶ πάλιν οἱ τούτῳ ἰσοδυναμοῦντες παραιτοῦνται τὰς κοινότητας, μετάβασιν ποιούμενοι καὶ τῶν πτωτικῶν καὶ ἔτι τῶν ῥημάτων. καὶ ἐνθεν ἀπροσδεεῖς ὄντες τοῦ παρακειμένου λόγου στιγμῆς αἴτιοι καθεστᾶσιν, ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα, Διονύσιος μὲν ἔγραψεν, Τρύφων δὲ ἀνέγνω· χωρὶς εἰ μὴ ἐπιμεριζόμενα εἶη ἐκ πλήθους, ὡς ἔχει τὸ φιλολογήσω-

μεν σήμερον σὺ μὲν κατὰ σχολὴν ἐγὼ δὲ ἐν οἴκῳ·

ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτ' ἐπιείξομεν ἀλλήλοισιν

σοὶ μὲν ἐγὼ σὺ δ' ἔμοι {Δ 62 seq. }.

τὴν δὴ τοιαύτην τήρησιν πάνυ ἀκριβεστάτην οὔσαν ἐν τῇ ἐπιβαλλούσῃ 2.2.172 τάξει πάλιν ἐκθησόμεθα. ἀνιτέον οὖν ἐπὶ τὸ προκείμενον.) — 62. Ἐὰν πτωτικὸν συμπλακῆ, οὔποτε κατὰ τὸν ἐξῆς λόγον δύναται κοινὸν παραληφθῆναι, τό γε μὴν ῥῆμα· καὶ ἀνάπαλιν ἐὰν ῥῆμα συμπλακῆ, οὔποτε κατὰ τὸν ἐξῆς λόγον κοινὸν παραλαμβάνεται, τό γε μὴν συνὸν πτωτικόν. ἐκκείσθω δὲ ὑποδείγματα· καὶ Τρύφων διελέξατο καὶ Ἀπολλώνιος, οὐ κοινοῦ μὲν τοῦ Τρύφων παραλαμβανομένου, τοῦ γε μὴν διελέξατο· καὶ ἀνάπαλιν καὶ διελέξατο Τρύφων καὶ ἀνέγνω, νῦν πάλιν τοῦ Τρύφων κοινοῦ παραλαμβανομένου. τὴν αὐτὴν σύνταξιν ποιήσει ὁ καὶ ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν. — 63. Εἰ μέντοι γε ὁ προκείμενος λόγος μὴ ἀναδέξαιτο τὸν σύνδεσμον, τὸ τηνικαῦτα ἀδιαφόρως ἔχει τὸ ἐπιφερόμενον τοῦ κοινοῦ, Τρύφων περιπατεῖ καὶ Ἀπολλώνιος, Τρύφων περιπατεῖ καὶ διαλέγεται, ἀμφοτέρων ἀπὸ κοινοῦ δυναμένων λαμβάνεσθαι. ὧ λόγῳ εἰ προσδῶμεν τὸν σύνδεσμον, 2.2.173 παρατὴν σύνταξιν τοῦ συνδεδεμένου τὰ τοῦ λόγου καταστήσεται, καὶ Τρύφων περιπατεῖ καὶ Ἀπολλώνιος, καὶ περιπατεῖ Τρύφων καὶ διαλέγεται· οὐ γὰρ ἐν ὑγιεὶ λόγῳ τὰ τοιαῦτα, καὶ περιπατεῖ Τρύφων καὶ Ἀπολλώνιος. — 64. Ὁμολογουμένως οὖν τὸ συνδεδεμένον πτωτικὸν ἀπαιτεῖ ἕτερον πτωτικὸν πάντως, καὶ τῆς αὐτῆς πτώσεως, ὡς γε προϋπτὸν ἐστὶν καὶ ἐξ ἐκείνου,

εἰπὲ καὶ ἡμῖν {α 10 },

καὶ γὰρ ἄλλοις·

[ὄν πέρι μοῦσα φίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε κακὸν τε·

ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἠδεῖαν ἀοιδὴν {θ 63 sq. }]

ἢ ὡς Ἀρίσταρχος ὡς οὐ κείμενον τὸν σύνδεσμον παραιτεῖται, ἵνα μὴ ἐξ αὐτοῦ τὸ ὁμοιόπτωτον πρόσωπον νοῆται.

65. Ἐνθεν οὖν ὀρθοτονοῦνται αἱ συμπλεκόμεναι ἀντωνυμίαι, διὰ τὸ ἐπισυμπλεκόμενον πτωτικόν. ἔνθεν τὸ

καὶ μοι ὑποστήτω {I 160 },

καὶ μ' ἐφίλησεν {I 481 }

2.2.174 οὐ συμπλέκεται κατὰ τὸ ἀντωνυμικόν, κατὰ δὲ τὸ ῥῆμα, καὶ ἔστι τὰ τοῦ λόγου ἐν ὑπερβατῷ· ἰδοὺ γὰρ ἡ συμπλοκὴ οὐκ ἐπήγαγεν ὁμοιόπτωτον πρόσωπον πρὸς τὸ συμπεπλεγμένον ὑπὸ τῶν ἀντωνυμιῶν. ἔνθεν δὲ ἀνεθεῖσαι τῆς διαστολῆς αἱ ἀντωνυμίαι παρήκαν τὸν ἴδιον τόνον, ὡς ἂν οὐκ ἐνεχόμεναι ὑπὸ τοῦ συνδέσμου.

66. Τὸν αὐτὸν δὴ λόγον ποιήσει καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ διάζευξιν παραλαμβανομένων καὶ καθόλου τῶν δυναμένων εἰς σύνταξιν πτωτικὴν παραλαμβάνεσθαι. φημί δὲ τὸ τοιοῦτον, καθότι ὁ ὅτι σύνδεσμος ἐπὶ ῥήματα φέρεται μόνον, ὅθεν οὐδὲ ἀναγκαίως διεγείρει τὰς ἀντωνυμίας, εἰ μὴ τὰ τοῦ λόγου ἀπαιτήσῃ· οἷόν τε γὰρ φάναι ὅτι σε ἐτίμησα ὑβρίσθην. καθόλου γὰρ οὐκ οἶδε τὴν ἀντωνυμίαν. εἰ δὲ κατ' ὀρθὴν τάσιν φαίμεν ὅτι σε ἐτίμησα, δηλὸν ὅτι ὡς οὐ διὰ τὸν σύνδεσμον, διὰ δὲ τὴν ἐπακολουθήσασαν ἀντιδιαστολήν.

67. Ἀνάπαλιν οὖν ὁ ἕνεκα σύνδεσμος, φερόμενος πάντοτε ἐπὶ 2.2.175 γενικὴν, μόνως ὀρθοτονεῖ τὴν ἀντωνυμίαν, ἥνικα τὰς τούτων γενικὰς συνδεῖ,

εἶνεκ' ἐμεῖο κυνός {Z 356 }.

τίς γὰρ ἂν θαρρήσειεν Ἑλλήνων ἐγκλίνειν τὸ ἕνεκ' ἐμοῦ; καὶ δηλὸν ὡς μόνως πάλιν ὀρθοτονοῦνται, καθὸ συνδεθεῖσαι πρὸς τι πτωτικὸν τὸν λόγον ἀνέχουσι.

68. Φησὶ δὲ που καὶ ὁ Ἄβρων οὐ δεόντως ἐγκεκλίσθαι τὸ

ἢ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ {Ψ 724 },

καθὸ διέζευκται ἢ ἀντωνυμία· ὡς οὐκ ἔνδον πρὸς αὐτὸν φάναι ὅτι τὸ ἐξῆς ἐστὶν ἢ ἀνάειρόν με, ὡς [αὐτὸς παρητήσατο] ἐν τῷ

καί μ' ἐφίλησεν {I 481 }

ἀντὶ τοῦ καὶ ἐφίλησέν με. αὐτὸς παρητήσατο εἰ μὴ κατέλειπεν, ὃν προσεθήκαμεν λόγον, ὡς ὄντως διέζευκται ἢ ἀντωνυμία, ἐκ τοῦ ἀντιδιαζευχθέντος λόγου, εἶγε ἐπιφέρεται ἢ ἐγὼ σέ. σαφὲς γὰρ ὅτι εἰ τὸ 2.2.176 ῥῆμα διέζευκτο, οὐκ ἂν αἰτιατικὴ πτώσις ἐπηνέχθη ἀλλὰ ῥῆμα, καθάπερ ἐπεδείξαμεν καὶ ἐπὶ τῆς συμπλοκῆς. τοὺς μέντοι ἀπαναγνόντας παρεκρούσατο ἢ ὡς μονοσύλλαβος ἀντωνυμία, ἣν δεόντως δισύλλαβον παρεδεξάμεθα, πείσαντες ὡς ὑποσυνηλείφθη κατὰ τὸν τρόπον τῆς κράσεως, ὁμοίως τῷ

τῷ μῶ κεχαρισμένε θυμῷ {δ 71 },

τῆ μῆ κλισίῃ {I 654 }.

καὶ δηλὸν ὅτι οὐ μεταθήσει τὸν ἴδιον τόνον ἐπὶ τὸν ἢ σύνδεσμον, συνέξει δὲ ἐν αὐτῇ ἐν τῷ

ἢ ἔμ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ,

καθάπερ καὶ ἐπὶ τοῦ διασαφητικοῦ,

ἢ ἐμοί, ὅς πέρ οἱ θαλερὸς πόσις εὐχομαι εἶναι {Θ 190 }

πρὸς τὸ

ὕμιν πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν {Θ 188 }. —

πάλιν μέντοι τὸ ἐξῆς ἐν τῷ

2.2.177 καί τοι ἐγὼ συνέριθος { ζ 32 }

ἐστὶ κἀγὼ σοι συνέριθος ἔσομαι, δῆλον ὅτι ταῖς συμπαρούσαις ἐπὶ τοὺς πλυνούς. προφανές ὡς ἐπὶ πάντων τῶν τοιούτων ὁ λόγος καταστήσει τὸ δέον τῆς συντάξεως.

69. Καὶ αἱ προθέσεις δὲ παρατιθέμεναι ταῖς ἀντωνυμίαις ταῦτὸν ἀποτελοῦσι, παρ' ἐμοί, διὰ σοῦ, ἀφικνεῖται παρὰ σέ. καὶ ἔνεκα τούτου τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ

σὺν καὶ τρίτος ἀμὶν Ἀμόντας { VII 2 }

δεόντως ἠξίωσάν τινες ὀρθοτονεῖν. Περισσὸν ἠγοῦμαι, τῆς συντάξεως προδήλου οὐσης, πλείοσιν ὑποδείγμασιν χρῆσθαι. ἐκεῖνο γὰρ ἐστὶν ἐπεξεργάσασθαι ἀναγκαῖον, εἰ κατὰ τινα φυσικὴν ἀκολουθίαν τὸ τοιοῦτο παρεπόμενόν ἐστιν. οὐ γὰρ οὕτω κατεπείγει τὸ τῆς συντάξεως, καθὸ πρόδηλόν ἐστι· τὸ δὲ τοῦ λόγου ἐπὶ πᾶσιν οὐκ εὐσύνοπτον.

70. Αἱ πλάγαι τῶν ἀντωνυμιῶν συντασσόμεναι τοῖς ῥήμασι καὶ προσώπων δύο παρεμφατικαὶ γενόμεναι, τοῦ τε διατιθέντος καὶ τοῦ διατιθεμένου, διὰ τῆς ὀρθῆς τάσεως παρεμφατικαὶ γίνονται καὶ τρίτου προσώπου, εἶγε διαφέρει τὸ τύπτω σε τοῦ σὲ τύπτω. καὶ ἔνεκα τούτου τὰ τῆς συντάξεως ἀνεμερίσθη, καθὸ ἡ ἀπολελυμένη σύνταξις αἰτοῦσα ὑποτακτικὴν ἀντωνυμίαν μετατίθησιν καὶ τὴν τάσιν, τουτέστιν 2.2.178 ἐγκλιτικὰς αὐτὰς καθίστησιν, ἢ δὲ πρὸς τι ἐν ἀρχῇ παρεδέξατο τὴν ἀντωνυμίαν, ἢ σύνεστι καὶ ἡ ὀλόκληρος φωνὴ καὶ ἡ παρεπομένη γραφή· πρόδηλον ἐκ τοῦ δός μοι καὶ ἐμοὶ δός. — 71. Ἀλλὰ κἀκεῖνος ὁ λόγος ἀληθής ἐστιν, ὡς αἱ προθέσεις συντίθενται κατ' εὐθείαν καὶ κατὰ τὰ ῥήματα, κατὰ δὲ τὰς πλαγίας παρατίθενται, ἐπὶ μὲν ἀντωνυμιῶν προφανῶς, ἐπὶ δὲ ὀνομάτων δόξει τὰ τοῦ λόγου διαψεύδουσθαι· λέγομεν γὰρ Ὑπέρβολον, Ἐπίκουρον. ὅπερ εἴ τις τὰ κριβέδες ἐξετάσειεν, οὐχ εὖροι ἂν τὴν πλαγίαν συντιθεμένην, συνθέτου δὲ εὐθείας κλίσιν γενομένην. ἰδιάζουσαι γοῦν αἱ πλάγιοι ἐν ταῖς προθέσεσιν πρόδηλον ποιοῦνται τὴν παράθεσιν, κατὰ Κτησιφώντος, πρὸ Ἀριστάρχου. καὶ δι' ὅτι τὸ τοιοῦτο παρεπόμενόν ἐστιν, ἐν τῇ περὶ αὐτῶν συντάξει εἰρήσεται. — 72. Αἱ γὰρ παρατιθέμεναι ἐν ταῖς πλαγίαις τῶν ἀντωνυμιῶν ἀναγκαίως ἀρκτικὰς αὐτὰς ποιοῦσιν· προθετικαὶ γὰρ οὔσαι συμπροτιθεῖσι 2.2.179 καὶ τὰς πλαγίους, αἷς καὶ συντάσσονται· καὶ οὕτω τῶν ῥημάτων δευτέρων γινομένων μετὰ τὰς ἀντωνυμίας ἀνάγκη πᾶσα ἐγγίνεσθαι ὀρθὴν τάσιν ταῖς ἀντωνυμίαις, καθὼς ἐπεδείξαμεν ὅτι ἀδύνατόν ἐστιν ἐπινοῆσαι ἐγκλιτικὴν πρὸ ῥήματος τοῦ πρὸς ὃ ποιεῖται τὴν σύνταξιν. φαμὲν γὰρ ἔγραψά σοι λαλήσαι Ἀπολλωνίῳ, οὐ τῆς ἀντωνυμίας συντασσομένης τῷ λαλήσαι, τῷ δὲ ἔγραψα, πρὸς ὃ καὶ τὴν τάσιν ἀπηρέισατο.

73. Ἐνθεν μοι δοκεῖ ἢ μετὰ τὰ ῥήματα τῶν ὀρθοτονουμένων
ἀντωνυμιῶν σύνταξις ἀνεστράφθαι, εἰ οὕτως τις φαίη, ἐλάλησας ἐμοί
τὸ γὰρ δέον ἐστὶν ἐμοὶ ἐλάλησας, καὶ τὸ οὕτως ἔχον

σοὶ μὲν δὴ Μενέλαε κατηφείη καὶ ὄνειδος

ἔσσεται ἤματα πάντα {P 556 seq., admixtus versus Π 499 }.

εἰ γὰρ τὸ ἀπολελυμένον πρόσωπον τῆς θέσεως τοῦ ὀρθοτονουμένου
οὐκ ἔτυχεν, τουτέστιν ἢ ἐγκεκλιμένη ἀντωνυμία οὐδέποτε προτακτική,
οὐδὲ ἐκείνη ὑποτακτικὴ δεόντως παραληφθήσεται, ὅπου γε καὶ αἱ ὑπο-
τακτικαὶ ἐν ἀρχῇ γενόμεναι παρήκαν μὲν τὴν ἰδίαν φωνήν, μετέλαβον
δὲ τὴν τῆς ὀρθῆς τάσεως·

ἔγνω δὲ ψυχὴ με ποδώκεος Αἰακίδαο {λ 471 },

καὶ ἐν ἑτέροις

ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπε {λ 91 }.

νῦν γὰρ οὐ δηλουμένῳ ἢ ὀρθῇ τάσις, τάξεώς γε μὴν ἐναλλαγῇ. —

2.2.180 74. Συνεπισχύει καὶ ὁ ἀπὸ τῆς φωνῆς λόγος. ὑπὲρ γὰρ τοῦ εὐληπτα
τὰ τῆς συντάξεως γίνεσθαι τὸ ἀπόλυτον πρόσωπον καὶ ὑποτακτικὸν
παρήκε τὸ ε, καὶ ἐπεὶ μὴ τοῖς μονοσυλλάβοις ἠδύνατο τὸ τοιοῦτο παρέ-
πεσθαι, λέγω τὸ συλλαβὴν ἀποβάλλειν, τόνου γε ἀποβολὴν ἐποιήσατο·
ἐνθεν γὰρ καὶ ἐγκλιτικαὶ ἐγένοντο. — (75. Οἰήσεται τις ἀντικεῖσθαι τὰς
πληθυντικάς, καθὸ εἰς ἐγκλισιν παραλαμβάνομεναι οὐ παραφθείρουσιν
τὸν ἐν ἀρχῇ χρόνον, ἤκουσεν ἤμων Διονύσιος, ἀλλ' εἵπομεν
κατ' ἀρχὴν ὡς ἔσθ' ὅτε ἰδίωμα φωνῶν ἐλλειπεστέρας καθίστησιν διηνεκεῖς
τηρήσεις, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς τριγενέσι τῶν ὀνομάτων πάλιν ἰδίωμα
φωνῆς ἐκκόπτει τριγένειαν. — πρῶτον μὲν γὰρ ἡ δασεῖα οὐ θέλει
2.2.181 ἀφαιρεῖσθαι· δείκνυμεν δὲ ὅτι ἀναγκαίως αἱ πληθυντικαὶ ἀπὸ δασείας
ἤρξαντο. εἰ γὰρ καὶ χρόνος ἀφηρεῖτο τοῦ η, πάντως ἂν καὶ ἡ ἄρχουσα
ψιλὴ ἐγένετο· αἱ γὰρ ἀπὸ βραχείας ἀρχόμεναι ἀντωνυμίαι ψιλοῦνται.
ἐνθεν ὁ Αἰολεὺς συνέστειλεν εἰς βραχὺ α τὸ ἄμμων. — καὶ συνεχῆς τὸ
2.2.182 ε ἐν ταῖς κατὰ πρόσωπον κλίσεσιν καὶ προστίθεται καὶ ἀφαιρεῖται,
ἑώρων, ἔηκα, ἔειπα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔβη βῆ, ἔφη φῆ, καὶ ἐν ἀντωνυ-
μίαις τὸ ἐοῖ, ἐοῦ. καὶ διὰ τοῦτο αἱ ἀπὸ τοῦ ε ἀρξάμεναι ἀντωνυμίαι
ἀναγκαίως τὸ ε διαφθείρουσιν. — ἠρκέσθη οὖν ἡ ἐγκλισὶς αὐτὸ μόνον
διὰ τῆς μεταθέσεως τοῦ τόνου, ἤκουσ' ἤμων, λέγω ἀπολύτως, τῆς τά-
σεως μετατιθεμένης κατὰ τὴν ἄρχουσαν· ἠδυνάτει γὰρ ἐπὶ τὸ προκει-
μενον μόριον προελθεῖν, εἶγε μέχρι τριῶν χρόνων τὰ τῆς ἀμοιβῆς τοῦ
τόνου ἐγγίνεται. καὶ ἔνεκα τούτου τὸ

καὶ σφεας {Δ 284. 337 alibi }

ἐξ ὅλης τῆς ἀντωνυμίας μετέθηκεν τὸν τόνον, οὐ μὴν πάλιν τὸ ἡμᾶς.

ἐν τῷ περὶ τόνων ἀκριβέστερον τὰ τοιαῦτα ἐπιδείκνυμεν.)

76. Κάκεινο δ' ἔτι ἔστι παραστήσαι, ὡς ταῖς μὲν ὀρθοτονουμέναις ἀρκτικαῖς οὔσαις παρείπετο καὶ μετατίθεσθαι τοῦ ἰδίου τόπου, καθὸ καὶ ἐν τάσει καὶ ἐν τῇ παρεπομένη γραφῇ ἀνελλειπείς οὔσαι οὐκ ἐκω-
2.2.183 λύνοντο τῆς μεταθέσεως· ἐκ γε μὴν τῶν ἐναντίων αἱ ἐγκλιτικαὶ προσα-
πηρεισμένοι προκειμένῳ τινὶ μορίῳ, ἐφ' ὃ καὶ τὴν τάσιν μετέθηκαν, οὐκ εἶχον ἐν δέοντι τὰ τῆς μεταθέσεως. ἐστέροντο γὰρ τοῦ παρεπομένου αὐταῖς ἰδιώματος· πρὸς οὐδὲν γὰρ εἶχον τὰ τῆς ἐγκλίσεως μεταθέσθαι. — ἐντεῦθεν καὶ μόνως ἐγκλιτικαὶ ἐπενοήθησαν ἢ σφίν καὶ ἢ σφέ καὶ ἢ μίν καὶ ἢ τοί διὰ τοῦ τ γραφομένη, καὶ ἢ παρὰ Δωριεῦσιν τύ κα-
τ' αἰτιατικὴν πτώσιν, καὶ αἱ δυϊκαὶ τοῦ τρίτου προσώπου· οὐ γὰρ ῥημάτων ποτὲ προηγῆσαντο.

77. Πάνυ μέντοι εὐηθές ἐστι δόξαι τοὺς λόγους διακρούεσθαι ὑποθεμένου τινὸς τὰ ἐναντία, ὡς καὶ ἐγκλιτικαὶ πρὸ ῥημάτων καὶ ὀρθοτονούμεναι ἐν ταῖς προθέσεσιν μετὰ τὰ ῥήματα τίθενται, εἰ οὔτω τις φαίη, σήμερον ἐλάλησα κατὰ σοῦ, σήμερόν σε ἐθεασάμην,

καὶ τυ φίλιππον ἔθηκεν { adesp. 43A. Lyr. gr. Bergk⁴ }.

εἰς γὰρ τὸ τοιοῦτο τὰ τῆς συντάξεως ἀπεδείχθη, ἵνα καὶ τὰ λεληθότα τῶν ὑπερβατῶν, ὄντα καὶ κατὰ τὸ σύνηθες, ἔχῃται τοῦ ἀκολουθίου λόγου,
2.2.184 καὶ μὴ μόνον τὰ παρὰ ποιηταῖς ὡς ἐξαιρετὰ τις ὑπολαμβάνοι. ἢ γὰρ δέουσα κατάστασις τοῦθ' ὑπαγορεύει, σήμερον ἐθεασάμην σε, τοῦ ἐπιρρήματος ἐπὶ τὸ ῥῆμα φερομένου καὶ τῆς ἀντωνυμίας ἐπὶ τὴν δέουσαν θέσιν τῆς ἐγκλίσεως, καὶ ἔτι ἐπὶ τῆς ὀρθοτονουμένης κατὰ σοῦ ἐλάλησα, καὶ ἔτι ἐπὶ τοῦ

καὶ τυ φίλιππον ἔθηκε,

καὶ ἔθηκεν σε. ὡς εἰ καὶ ἐπὶ τῶν συναπτικῶν τις ὑπολάβοι ἢ καὶ ἐπὶ παρασυναπτικῶν μὴ ἴστασθαι τὸ καὶ ἀρκτικούς αὐτοὺς εἶναι, εἰ φαίημεν φῶς ἐστίν, εἰ ἡμέρα ἐστίν. αὐτὸ γὰρ μόνον τῇ συνθέσει τὸ εἰ ἡμέρα ἐστίν δευτερεύει, οὐ μὴν τῇ διεξοδικῇ ἐπαγγελίᾳ· πρῶτον μὲν γὰρ ἐπιδέχεται ἢ διάνοια τὸ εἰ ἡμέρα ἐστίν, καὶ τότε ἐπιδέχεται τὸ φῶς ἐστίν, καὶ οὐ πάντως οὐχὶ προτακτικὸς ὁ εἶ συναπτικός, καίτοι γενόμενος καὶ ὑποτακτικὸς ἐνίοτε, οἷ τε παρὰ τοῦτον ἐσχηματισμένοι.

78. Ὄρθοτονοῦνται καὶ ὅσαι ἐκ προὑπηργμένης χάριτος τὴν ἐναντίαν διάθεσιν ὁμολογοῦσιν, ἐμοὶ ἐτόλμησεν ταῦτα ποιῆσαι, ἐμὲ
2.2.185 ὑπέμεινεν ὑβρίσαι. καὶ σαφές ὅτι συντείνει πάλιν ἐπὶ τὸν προειρημένον λόγον. τοιοῦτον γὰρ ἐστίν· ἄλλον ὤφειλεν ὑβρίσαι, οὐκ ἐμὲ τὸν παρ' αὐτῷ τίμιον. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν παραλαμβανομένων ἐκ

προϋπηργμένης ἀδικίας, δεῖ ἐμοῦ ὀρώντος ἐκεῖνον αἰκίζεσθαι· οὐκ ἄλλου γὰρ ἢ ἐμοῦ τοῦ προαδικηθέντος.

79. Ὁρθοτονεῖσθαι φασι καὶ τὰς πεπλεονακυίας, λέγω τὴν ἐμεῖο καὶ τὰς ὁμοίας, πάνυ εὐλόγως, πρῶτον καθὸ σύνεστι πάλιν ἢ ἐν αὐταῖς διαστολή,

εἶνεκ' ἐμεῖο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς {Z 356 }.

οὐ τοῦτο δέ φημι, ὅτι ἐὰν μὴ μετὰ τοῦ ι λέγηται, οὐ πάντως ὀρθοτονηθήσεται, ἐπεὶ ἰδοὺ καὶ τὸ δίχα τοῦ ι,

σέο δ' εἶνεκ' αὐτὴ τε πόλεμός τε {Z 328 }·

πρόδηλον γὰρ καὶ ἐκ τοῦ σημαιομένου καὶ τοῦ ἕνεκα συνδέσμου, καθὼς ἐπεδείξαμεν. — δεῦτερον οὐκ ἄλλως οὔτε πλεονασμὰ τις ἐπινοήσειεν οὔτε ἔνδειαν, εἰ μὴ πρότερον ἢ φωνὴ ὀλόκληρος ἐπιδειχθείη, ἵνα μὴ τὸ ἐγγενόμενον πάθος τὸ ἕτερον ἀποτρίψηται, λέγω τὴν ἔνδειαν ἢ τὸν πλεονασμόν. καὶ περισσὸν εἰς τὸ τοιοῦτο παρατίθεσθαι· ὁ γὰρ λόγος προφανής. οὐχὶ οὖν πλεονασμὸς ἐγγενήσεται ἐν ἀντωνυμίαις οὐχὶ αὐ-186 τῆς πρότερον ἐντελοῦς οὔσης· ἐντελής δὲ καθεστῶσα μόνως ὀρθοτονομένη ἐστίν. ὑγιῶς ἄρα τὸ ἐγγινόμενον πάθος ὁμολογεῖ ὀλόκληρον τὸ ἅφ' οὗ ἐγίνετο· ἦσαν δὲ ἐντελεῖς αἱ σὺν τῷ ε λεγόμεναι, καὶ οὕτως αἱ πλεονάσασαι μόνως ὀρθοτονοῦνται. — τρίτον τὸ μέγιστον μέγεθος τῶν ἐγκλιτικῶν τρίχρονόν ἐστι· πῶς οὖν ἢ ἐμεῖο ἐγκλιθήσεται; — ἀλλ' οὐδὲ ἢ σεῖο, κἂν τρίχρονος ἦ. εἰ γὰρ τὰ ἐγκλιτικὰ μόρια κατάφορα περὶ τοὺς ἐλάττονας χρόνους, πῶς οὐχὶ αἱ πλεονάσασαι χρόνῳ ἀντωνυμίας εἰς τὸ ἐναντίον τῆς ἐγκλίσεως μεταστήσονται; — 80. Καὶ ὁ τοῦ ε δὲ πλεονασμὸς, ἐν τῇ ἐέ — ἐοῖ καὶ ἔτι ἐν ταῖς συζύγοις ἐγγινόμενος, πολλῶ μᾶλλον ἐπισπᾶται τὴν ὀρθὴν τάσιν. εἰ γὰρ αἱ ἀπὸ τοῦ ε ἀρχόμεναι ἀντωνυμίας, ἠνίκα ἐγκλίνονται, παραφθείρουσι τὸ ε, ὡς ἐν τῷ δός μοι, ἄκουσόν μου, πῶς αἱ τοῦτο πλεονάσασαι οὐ τὰ ἐναντία τῆς ἐγκλίσεως ἀπαιτήσουσιν; καθάπερ καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις ἐδείξαμεν.

81. Ἀλλὰ καὶ αἱ δυϊκαὶ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου μόνως ὀρθοτονοῦνται διὰ τὸν τόνον τῆς βαρείας. προευθέτισται γὰρ τὰ ἐγκλιτικὰ μόρια ἐπὶ τέλους ἔχειν τὴν ὀξεῖαν, ἢ φύσει ἢ δυνάμει (λέγω δὲ δυνάμει διὰ τὰ περισπώμενα), ἵνα ἢ τοῦ τόνου ὑποστροφή τὸ μὲν 2.2.187 προκείμενον ὀξύνη, αὐτὸ δὲ μεταστήσῃ εἰς βαρεῖαν τάσιν· ὅπερ ἐπὶ τῆς νῶϊν καὶ σφῶϊν οὐκ ἠδύνατο ἐγγενέσθαι. — 82. Αἱ γοῦν κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον μόνως ἐγκλιτικαὶ μόνως καὶ ὀξύνονται, ἢ τε σφῶε καὶ ἢ σφῶϊν· ἐπεὶ τίς ἢ αἰτία τοῦ μὴ βαρύνεσθαι αὐτάς; ἔνθεν τὸ εἰμί καὶ φημί ὠξύνθη, διὰ τὴν ἐποῦσαν αὐτοῖς ἐγκλισιν, καίτοι τῶν ῥημάτων καταφερομένων εἰς τὴν ἐπὶ τέλους βαρεῖαν. τὰ πύσματα οὐκ

ἔστιν ἐγκλιτικά διὰ τὸ βαρύνεσθαι, τὰ γε μὴν παρακείμενα αὐτοῖς ἀόριστα, ἐπεὶ μᾶλλον ἐν τῷ τέλει ἔσχεν τὴν ὀξεῖαν. (οὐ τοῦτο δέ φημι, ὅτι τὰ ἀόριστα μόνως ἐγκλιτικά ἐστίν· ἀλλ' εἴ τι τῶν τοιούτων μορίων ἐγκλιτικόν ἐστι, τοῦτο καὶ ἀόριστόν ἐστιν, ὡς τὸ ἦλθέν τις, ἦλθέν ποτε.) καὶ ἔνθεν δείκνυται ὅτι τὸ τίς ἀοριστούμενον μᾶλλον ὀξύτονόν ἐστιν, πευστικὸν δὲ καθεστῶς τῷ λόγῳ ἐπὶ τῆς ἀρχούσης ὀξύνεται. ἔστιν καὶ ἄλλα παραθέσθαι.

83. Προϋπτον οὖν ὅτι καὶ ἡ ἐκεῖνος καὶ ἡ οὗτος ἀνέγκλιτοι διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, προστιθεμένου τοῦ ὅτι καὶ δεικτικά εἰσιν· ἦν δὲ πα-2.2.188 ρεπόμενον ταῖς ἐπιτεταμέναις κατὰ δεῖξιν τὸ μὴ παραφθεῖρειν τοὺς τόνους, καθὼς ἔστι τηρῆσαι ἐπὶ τῶν προκειμένων.

84. Ὁ προκείμενος λόγος ἀναγκαίως διδάσκει ὡς ἀναλόγως ἡ αὐτὸν αἰτιατικὴ τὴν ἔγκλισιν παρεδέξατο· ἡ γὰρ αὐτὸς ὠξύνθη· ἀπέωστο γὰρ τῆς δείξεως καὶ ἡ μετάληψις τῶν κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον, οἷς παρηκολούθει καὶ τὸ ἐγκλίνεσθαι. — ἀλλὰ διὰ τί ἐπὶ τῆς ὀνομαστικῆς οὐκ ἐγκλίνεται; σαφὲς ὅτι δι' αὐτὴν τὴν πτώσιν, καθότι καὶ ἡ ἐγὼ καὶ ἡ σύ καὶ αἱ σύζυγοι. τί οὖν οὐχὶ καὶ ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς; φαίμεν ἂν διὰ τὸ τετραχρονεῖν. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἡμῶν καὶ ἐπὶ τῶν τετραχρόνων τὰ τοῦ λόγου μάχεται. εἰ γὰρ καὶ τὴν τάσιν οὐκ ἀποβάλλουσιν, ἀλλ' αὐτὴν γε μετατιθέασιν κατὰ τὸ ἄρχον μέρος, ὡς ἐν τῷ ἄκουσον ἡμῶν· ὅπερ οὐ παρηκολούθει καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῷ ἢ αὐτοῦ. καὶ τὸ τοιοῦτον ἔχει ἀπολογίαν· εἰς γὰρ ὑποστολήν τὴν τοῦ Αἰολικοῦ τὰ τοῦ τόνου παρεπέμφθη. — διὰ τοῦτο καὶ ἡ αἰτιατικὴ 2.2.189 πτώσις ἀπολυθεῖσα τῶν ἐμποδιζόντων, λέγω τῆς τε πτώσεως καὶ τῶν χρόνων, ἀναγκαίως τὴν ἔγκλισιν παρεδέξατο. παραπεμπτέον γὰρ ἐκεῖνον τὸν λόγον, καθ' ὃν αἱ γένους παρεμφατικά ἀνέγκλιτοί εἰσιν καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐγκλίνεται ἡ αὐτός· γένος γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἡ ἔγκλισις οὐδὲ ἄλλο τι τῶν παρεπομένων, ὅπου γε καὶ ἐν συνδέσμοις καὶ ῥήμασιν καὶ ἔτι ἐν ἐπιρρήμασιν ἐγκλιτικά γίνεται καὶ ἐν τριγενεῖ τῷ τίς.

85. Εἴρηται οὖν διὰ τί ἡ ἐκεῖνος καὶ ἡ οὗτος οὐκ ἐνεκλίθησαν.

Ἄλλ' οὐδ' ὅτε ἄρθρα εἰς σύνταξιν ἀντωνυμίας παραλαμβάνεται, ἔγκλισιν ἀναδέχεται, οὐ καθὸ γένους ἐστὶ παρεμφατικά, ἀλλὰ καθὸ ἄρθρα ὄντα τῇ φύσει ἀδυνατεῖ εἰς ἔγκλισιν παραλαμβάνεσθαι· τόπον γὰρ ἐπέχει ἐναντίον τῇ ἐγκλίσει, λέγω τῶν προτακτικῶν, οὐ μαχομένων τῶν ὑποτακτικῶν, ἐπεὶ δόξειεν μὴ ἐμποδίζεσθαι τὰ τῆς ἐγκλίσεως. ἦν γὰρ καὶ αὐτὰ προτακτικά, τὴν μὲν ἀναφορὰν ἐπιστρέφοντα εἰς τὰ προκείμενα, ἐν ἀρχῇ δὲ λόγου παραλαμβανόμενα εἰς σύνταξιν ῥηματικὴν,

ὅς μάλα πολλά

πλάγχθη {α 1 seq. },
 ἢ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε {A 2 },
 τῆς ἐγγινομένης στιγμῆς ἐπιμαρτυρούσης τῆ ἀρκτικῆ συντάξει τῶν ἄρθρων.
 2.2.190 86. Ὄρθοτονοῦνται καὶ ὅσαι συντάσσονται τῇ αὐτὸς ἐπιταγματικῆ,
 ἢ ἐ τι Μυρμιδόνεσσι πιφάσκεαι ἢ ἔμοι αὐτῶ {Π 12 },
 σοὶ δ' αὐτῶ μελέτω {O 231 },
 οὐδὲ σεῦ αὐτῆς {Ξ 327 },
 οὐδ' ἔμοι αὐτῶ
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος {ε 190 seq. }.
 τὰ γε μὴν τοῦ τρίτου οὐκ ἐξωμάλισται .....
 ..... καθότι οὐδ' ἀληθῆς λόγος παρεδείχθη
 τὸ τὰς κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ὀρθοτονηθείσας πάντως μεταλαμβάνεσθαι
 εἰς συνθέτους, ὡς γὰρ ἐστὶ ψευδῆς ὑπόληψις καὶ οὐχ ὡς ἐξωμαλίσθη
 2.2.191 καὶ ὡς οὐ τόνου ἐναλλαγῆ αἰτία γίνεται συνθέτου μεταλήψεως, εἰρήσεται
 κατὰ τὸ ἐξῆς. ἐντεῦθεν οὖν ἐνεκλίθη τὸ
 ἀλλά οἱ αὐτῶ
 Ζεὺς ὀλέσειε βίην πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι {δ 667 seq. }
 καὶ τὸ
 Εὐρύαλος δέ ἐ αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσι {θ 396 },
 ὠρθοτονήθη δὲ τὸ
 ἀμφὶ ἔ παπτήνας {Δ 497 }.
 ἄλογόν τ' ἐδόκει τὸ
 οἱ τ' αὐτῶ {E 64 },
 διήκοντος τοῦ λόγου ἐπὶ ἀπάντων ὁμοίως. — ἔσται μέντοι ἢ σύνταξις
 εἰς ἔμφασιν πλείονα διαστολῆς παραλαμβανομένη, ἐμὲ αὐτὸν ἐτίμησεν,
 σὲ αὐτὸν ἐμέμψατο. — 87. Ἐν προτάξει γοῦν ἀπάντοτέ εἰσιν αἱ
 ἀντωνυμῖαι, καθὸ ἔχονται τοῦ ὀρθοῦ τόνου, ὡς γε ἐδείχθη κὰν τοῖς
 2.2.192 προκειμένοις, εἰ μέντοι τὰ τῆς συντάξεως ἀναστραφεῖη, οἷόν τέ ἐστιν
 καὶ ἐγκλίνεσθαι τὴν ἀντωνυμίαν,
 αὐτῶ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται {I 249 },
 αὐτόν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγεν {I 680 }.
 οὐ τοῦτο δέ φημι, ὡς οὐχ οἷόν τε καὶ ἐπὶ τῆς τοιαύτης συντάξεως
 ὀρθοτονεῖν, ἀλλ' ὡς ἀφορμὴν ἔχει ἐγκλίσεως ἢ τοιαύτη σύνταξις,
 αὐτόν με πρώτιστα συνοικιστῆρα γαίης
 ἔσδεξαι τεμενοῦχον { Pindari frgm. 167 Bergk⁴ 186 Schr. }.
 — 88. Πρὸς δὲ τοὺς οἰομένους τὴν αὐτὸς συμπαραλαμβάνεσθαι εἰς
 διαστολὴν γένους συγκεχυμένου κατὰ τὴν φωνὴν βραχὺς ἀρκέσει λόγος,
 ὡς γε καὶ πρόκειται, ὡς οὐ δέονται αἱ ἀντωνυμῖαι τοῦ διαστέλλοντος

τὸ γένος ἢ ὑπὸ δεῖξιν πίπτουσαι ἢ ὑπὸ ἀναφοράν. τί δ' ἂν εἴποι τις ἐπὶ τῆς τοιαύτης συντάξεως, οὗτος αὐτός, ἐκεῖνος αὐτός,

ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ {φ 207 vel ω 321 };

φαίνεται δ' ὅτι καὶ μὴ ἐπιτεταγμένα διήρθρωσαν τὸ γένος καὶ οὐκ ἄδηλον ἔσται κατὰ τὸ γένος τὸ

ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον {δ 746 }.

περισσὸν ἠγητέον πρὸς εὐθήεις ὑπολήψεις ἐπὶ πλέον ἀντιλέγειν.

89. Ὁρθοτονοῦνται μόνως καὶ ὅσαι ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ τὸ ῥῆμα ἔχουσιν· εἶγε ἐν τῷ

2.2.193 σὲ γὰρ ἄζομαι { Alcmanis fr. 54 Bergk⁴ }

τὸ μὲν ἄζομαι ἐν πρώτῳ ἐστὶ προσώπῳ, τὸ δὲ σέ ἐν δευτέρῳ, οὐ μὴν ἐν τῷ

σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ εἴσκεις {ν 313 },

τὸ τε γὰρ εἴσκεις καὶ τὸ σέ τοῦ αὐτοῦ προσώπου. ἔστι γε δὴ τὴν προτέραν σύνταξιν καὶ ἐγκλίναντα φάναι ἄζομαί σε, οὐ μὴν τὴν δευτέραν· ἐδείχθη γὰρ ἐντελέστερον ὡς ἀδύνατόν ἐστιν τὰς ἀντωνυμίας ἐγκλιθῆναι συνερχομένας τοῖς ῥήμασιν κατὰ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. καὶ ἔνεκά γε τούτου μόνως αἱ τῆς εὐθείας ὠρθοτονοῦντο, ἐπεὶ πάντοτε συμφέρονται τοῖς ῥήμασιν κατὰ τὸ αὐτὸ πρόσωπον· τῶν γε μὴν καὶ ἐν μεταβάσει γινομένων ἐφικτὰ καὶ τὰ τῆς ἐγκλίσεως ἐγίνετο. (οὐ τοῦτο δὲ φημι, ὡς πάντως ἐγκλιθήσονται ἀποστᾶσαι τῶν ῥημάτων, ἀλλ' ὡς καὶ ἔνεστί ποτε αὐτὰς ἐγκλίνεσθαι.) ὑγιῶς ἄρα πάλιν προσελθοῦσαι καὶ αἱ πλάγιοι τοῖς ῥήμασι κατὰ τὸ αὐτὸ πρόσωπον τὴν ὀρθὴν ἀναδέξονται,

οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον {N 269 },

ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέ λύσομαι {K 378 }.

90. Τὰ τῆς τοιαύτης χρήσεως ἀρχαϊκώτερα ὄντα παρεφθάρη μεταγενέστερον ἐπινοηθείσης τῆς ἀντ' αὐτῶν συνθέτου μεταλήψεως, εἰς ἣν καὶ μεταλαμβάνομεν τὰς προκειμένας συντάξεις. ἐντεῦθεν γοῦν ἡ Ὀμηρικὴ ποιήσις ἀπροσδεῆς ἐστὶ τῆς συνθέτου χρήσεως, καθὸ γινώσκει ἡ ποιήσις τὸ ἐμέ φημι. σαφὲς γὰρ ὅτι, εἰ ἀντὶ τοῦ τοιούτου ἐπενοήθησαν 2.2.194 αἱ σύνθετοι, περισσόν ἐστιν συγχρηθῆναι τῇ ἀπλῇ συντάξει· κακία γὰρ τὸ τοιοῦτον, ὡς γε εὐκαιρότερον ὑπὲρ τῶν τοιούτων κατὰ τὰ ἐξῆς εἰρήσεται.

91. Ἐνθεν δύο μέρη λόγου ἐστὶν τὸ

πυκάσασα ἔ αὐτήν {P 551 },

καὶ κατὰ τὸν προκείμενον λόγον, πάνυ ἀκριβέστατον ὄντα, καὶ καθὸ ἐν ταῖς ἄλλαις πλαγίαις τὰ τοῦ μερισμοῦ ἀναμφίλεκτά ἐστιν (ἔο γὰρ αὐτοῦ ἐστὶν καὶ ἐοῖ αὐτῷ), ὅποτε καὶ κατὰ δεύτερον πρόσωπον ὡς παραθέσεως οὔσης ἐνέθηκεν τὸν γὰρ σύνδεσμον,

σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ εἴσκεις {ν 313 }.
προφανῶς οὖν λύεται τὸ ἀμφίβολον τῶν προκειμένων ἀντωνυμιῶν διὰ τῆς ἀναμφιλέκτου παραθέσεως τῶν ἄλλων πλαγίων. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ

καὶ μαχόμεν κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγώ {A 271 }·
κατὰ γὰρ παράθεσιν τὰ τῆς συναλιφῆς ἐγένετο, τοῦ πλήρους ὄντος ἐμὲ αὐτόν, ὡς ἔχει τὸ

2.2.195 εἰ μή τις σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλω {ι 406 }
καὶ

εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελεύετ' ἔμ' αὐτὸν ἐλέσθαι {K 242 }.
ἐφ' ὧν καὶ ἐγκλιτικώτερον παρελήφθησαν αἱ ἀντωνυμῖαι, καίπερ ἐπι-
τεταγμένα· ὀρθοτονηθεῖσαι γὰρ ὡς ἀκαταλλήλου λόγου ἔμφασιν ἐποι-
οῦντο.

92. Διὸ καὶ μάτην τὰ τοιαῦτα ὑπ' ἐνίων προσεπνεύσθη,

τὴν αὐτοῦ φιλέει {I 342 },
αὐτόν μιν πληγῆσιν ἀεικελίησι δαμάσσας {δ 244 }.
μέγα μὲν κλέος αὐτῆς
ποιεῖται {β 125 seq. },

2.2.196 καὶ ἄλλα πλείστα. ὡς γὰρ ἐν ταῖς προκειμέναις συντάξεσιν ἀπεδείξαμεν ὅτι ἐκ παρεπομένων τῷ λόγῳ ἐλλείπουσιν λέξεις νοοῦνται, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἐπὶ τούτων ἔστιν παραστήσαι. συνηθέστερόν πως ἐλλειπτικός ἐστιν τῶν προκειμένων μορίων, ἀρκούμενος διὰ τῆς συντάξεως τοῦ λόγου τὸ λείπον ἐμφανίσει,

αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα {θ 443 }·

ἢ γὰρ αὐτὸς συμφέρεται ταῖς ὀρθοτονουμέναις ἀντωνυμίαις, καὶ τὸ μὲν ἴδε δύναται μὴ ἐλλείπειν, τό γε μὴν αὐτὸς ἴδε πάντως ἐλλείπει τῷ σύ· εἰς γὰρ τοῦτο ἢ αὐτὸς συμπαραλαμβάνεται καὶ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δευτέρον, ἵνα τὰς συνούσας ἀντωνυμίας ὀρθοτονήσῃ. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ

αὐτὸς ἐκῶν οἱ δῶκα {δ 649 }·

πάλιν γὰρ μόνον τὸ ῥῆμα οὐ λείπει, τὸ μέντοι ὅλον, ὡς πάλιν ἐγκει-
μένης τῆς αὐτός, αὐτὸς ἐγώ οἱ δῶκα. οὕτως ἔχει καὶ τὸ

αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίησιν {κ 27 },

αἰτούσης τῆς συντάξεως τὸ ἡμῶν αὐτῶν. ἔστιν οὖν ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῶν προκειμένων {I 342 } τὸ πλήρες τὴν ἔο αὐτοῦ, ὡς γε καὶ κατὰ πληθυντι-
κὴν σύνταξιν σφῶν αὐτῶν καὶ σφέας αὐτούς. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ
αὐτόν μιν πληγῆσιν {δ 244 },

τάχα τῆς μίν δυναμένης ἀναπληροῦν τὸ λείπον τῆς ἀντωνυμίας. προστί-

θημι τὸ τάχα, ἐπεὶ ἐν ἑτέροις παρέλκουσα εὐρίσκεται,

2.2.197 κὰδ δέ μιν αὐτόν

εἰλύσω ψαμάθοισι {Φ 318 seq. },

ἤέ μιν αὐτὸν πατρὸς ἐάσειε μνησθῆναι {δ 118 }.

οὐ μέντοι ἀνάγκη ἐπὶ τοῦ

μέγα μὲν κλέος αὐτῆς

ποιεῖται {β 125 seq. }

λείπειν τὴν ἀντωνυμίαν, τοῦ ποιεῖται νῦν ἐν ἴσῳ παραλαμβανομένου

τῷ γίνεται, καθότι καὶ φαμεν ποιεῖται ἀγορά ἐν ἴσῳ τῷ γίνεται. —

93. Τὸ δὲ μείζον, αἱ σύνθετοι δοκοῦσιν ἐντελέστεραι εἶναι ἀπὸ τοῦ ε

ἀρχόμεναι, ἑαυτοῦ ἤκουσεν ὁ δεῖνα, ἑαυτοὺς ὕβρισαν, ἑαυτὸν

ἐτίμησεν· καὶ προφανές ὅτι, εἰ τὰ ἐντελέστερα τῶν σχημάτων οὐποτε

παρ' αὐτῷ εὐρέθη, οὐδὲ τὰ ὑποσυνηλιμμένα· εἶγε παντὸς πεπονθότος

προϋφέστηκε τὸ ὀλόκληρον. — 94. Εἶπερ οὖν καὶ αὐταὶ αἱ λέξεις διὰ

τῆς τῶν συλλαβῶν συμμετρίας καὶ τὸ πλεονάζον ἐπιδείκνυνται καὶ τὸ

ἐνδέον, οὐ βίαιον κατὰ τὸ ἐξ αὐτῶν ἐπηυξημένον τῆ συμμεμετρημένη

τῶν λέξεων συνόδῳ καὶ τὸ πλεονάζον καὶ τὸ λείπον δείκνυσθαι. ἐδεί-

ξαμεν ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἄρθρων τοῦ λόγου τὸ τήρημα ἀνεπλήρου τὰ

λείποντα ἄρθρα· οὐ παρηλλαγμένον οὖν καὶ τὸ λείπειν ταῖς τοιαύταις

ἀντωνυμίαις τοὺς προκειμένους λόγους.

2.2.198 95. Εἶπερ οὖν αἱ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεῦτερον πρόσωπον ὀρθο-

τονούμεναι ἀντωνυμίαι εἰς σύνθετον μεταλαμβάνονται συνόντος τοῦ

ρήματος ἰσαρίθμως κατὰ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, καὶ μένουσι κατὰ τὴν αὐτὴν

ἀπλότητα τοῦ ρήματος ἐν ἑτέρῳ προσώπῳ νοουμένου, ὡς τὸ

ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν

εἶλετο {I 335 seq. },

σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν {Ω 754 },

πᾶσα ἀνάγκη καὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου προσώπου ταῦτὸν ἐγχωρεῖν, συνεπισχυού-

σης καὶ τῆς ἐγγενομένης χρήσεως. [ἔτι κατ' ὀρθὸν τόνον ἀνέγνωστο τὸ

μνηστήρεσσι μάχεσθαι, ἀμυνέμεναι δὲ οἱ αὐτῷ {χ 214 }]

2.2.199 (τὸ γὰρ ἀμύνειν ἐν προσώπῳ τῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἀπεικασθείσης τῷ Μέντορι

νοεῖται, οὐ τῷ τοῦ Ὀδυσσέως· μὴ πεισάτω σε Ὀδυσσεὺς ἡμῖν μάχεσθαι,

αὐτῷ γε μὴν ἀμύνειν) εὐλόγως τῆς ἀντωνυμίας ὀρθοτονηθείσης πρὸς

τὴν ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἡμῖν.] 96. τὸ γὰρ

ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεὺς {E 800 }

εἰς σύνθετον μεταλαμβάνεται, ἐπεὶ τὸ γείνατο ταῦτὸν ἦν πρόσωπον τῷ

ἀντωνυμικῷ· ἐγέννησεν γὰρ παῖδα οὐδὲ κατ' ὀλίγον ὅμοιον ἑαυτῷ·

πρόδηλον γὰρ ὅτι ἡ ἀπλὴ μετάληψις ἕτερον πρόσωπον ὑπαγορεύει τοῦ

Τυδέως, καὶ τὸ

πτωχὸν δ' οὐκ ἄν τις καλέοι τρύξαντα ἔαυτόν {ρ 387 }
μόνως ἀντωνυμίαν ἀπλῆν ὑπαγορεύει· οὐ γὰρ κλητέος ὁ πτωχός, ἵνα
μὴ αὐτόν, τὸν καλέσαντα, καταπονήσῃ, εἶγε χρειώδης ἢ ἀναδοχὴ τῶν
ἄλλων μετακλήτων, τέκτονος ἢ ἱατροῦ ἢ μάντεως. — 97. οὕτως ἔχει
καὶ τὸ

2.2.200 ἀλλὰ τὸδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἠδὲ οἱ αὐτῷ
ἔπλετο {O 226 seq. },

πάνυ ὑγιῶς τῶν ἀντωνυμιῶν τὸ δέον τοῦ τόνου ἀναδεξαμένων ἔνεκα
τῆς παρακολουθούσης πρὸς ἄλληλα διαστολῆς, συνούσης ἔτι καὶ τῆς
συμπλοκῆς, καὶ ἐπεὶ πάλιν τὸ ἔπλετο κοινὸν κατὰ ἀμφοτέρων τῶν
ἀντωνυμιῶν παρελαμβάνετο, οὐ δυνάμενον ἑτέρα προσχωρῆσαι κατὰ τὸ
αὐτὸ πρόσωπον, ἵνα τὸ σύνθετον μεταληφθῇ, ἀναγκαίως συνετήρει τὰς
ἀντωνυμίας εἰς ἀπλοῦν σχῆμα· εἶγε τὸ ἐν τῇ συνθέτῳ ἀντωνυμίᾳ ῥῆμα
οὐ δύναται ἕτερον πρόσωπον γινώσκειν, ὡς δὲ προεῖρηται, τὸ ἔπλετο
κοινὸν κατὰ ἀμφοτέρων εἴληπται, ἔχον τὴν διάθεσιν ἔξωθεν τῶν δύο
προσώπων, ὡς εἴ τις λέγοι ἐγένετο Τρύφῳνι καλῶς, δηλονότι ὑπὸ
τινος περιστάσεως. προεῖρηται δὲ ὅτι, εἰ μὴ αἱ διαθέσεις ἐξ αὐτῶν τῶν
προσώπων ἐγγίνονται, ἀδύνατον ἐπινοηθῆναι τὴν σύνθετον ἀντωνυμίαν.
— οὕτως ἔχει καὶ τὸ

ὅστις οἶ τ' ἐπέοικεν {I 392 },

ὅστις Ἀγαμέμνονι ἔοικεν· οὐ γὰρ νῦν ὁ λόγος ἀπαιτεῖ τὸν Ἀγα-
μέμνονα ἑαυτῷ ἔοικέναι, τοῦ ὅστις ἐπὶ τὸ ἀόριστον συντείνοντος τοῦ
τε οἶ ἐπὶ τὸ ὠρισμένον πρόσωπον τοῦ Ἀγαμέμνονος. —

τοὺς δ' ἄγαγον ζωοὺς σφίσι ἐργάζεσθαι ἀνάγκη {ξ 272. ρ 441 }·
οὐ γὰρ ἄγονται οἱ αἰχμάλωτοι ἵνα ἑαυτοῖς ὑπηρετώσιν, τοῖς γε μὴν
ἐπικρατήσασιν. — οὕτως ἔχει καὶ τὸ

2.2.201 σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι {δ 683 }·

οὐ γὰρ οἱ μνηστήρες ἑαυτοῖς τὰ πρὸς τὴν δαῖτα εὐτρεπίζουσιν.

98. Πῶς οὖν οὐκ ἄλογον παραδιώκειν ὡς ἄλογον τὸ

οἶ τ' αὐτῷ, ἐπεὶ οὐ τι θεῶν ἐκ θέσφατα ἦδη {E 64 },

κατὰ τρόπους πλείονας δυνάμενον μᾶλλον κατορθοῦσθαι τῶν προκει-
μένων; εἰ γὰρ δὴ καὶ ἦν ἀληθὲς τὸ πάντως τὰς ὀρθοτονουμένας εἰς
σύνθετον μεταλαμβάνεσθαι, εἶχεν ὑποπαραίτησιν τὸ σχῆμα, καθότι αἱ
ὀφείλουσαι [ἄπαξ] ἐγκλίνεσθαι ἄπαξ εἰς ἀρχὴν τοῦ λόγου γινόμεναι
εἰς ὀρθὴν τάσιν μεταλαμβάνονται, ὡς ἔχει τὸ

ἡμέας ὑβρίζοντες {Λ 695 },

ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπεν {λ 91 }.

ἀλλὰ καὶ συμπλέκεται. — 99. Τό τε συνερχόμενον ῥῆμα πληθυντικόν ἐστίν, ἔχον τὴν σύνταξιν τοιαύτην, ἐμοὶ ἐγένοντο, σοὶ ἐγένοντο, 2.2.202 οἱ ἐγένοντο. δι' ὃ καὶ ἔνεκα τοῦ τοιούτου μετατίθεται εἰς τὸ ἔτευξεν, ἵνα ἐνικὸν γενόμενον συμφωνήσῃ κατὰ ἐνικὸν τῷ οἱ τ' αὐτῷ, ἄς πᾶσι κακὸν Τρώεσσι ἐτευξεν καὶ ἑαυτῷ, ἢ ὡς ὁ Κομανὸς ἐν ὑπερβατῷ ἤκουεν, Ἀλεξάνδρῳ ἐτεκτήνατο νῆας καὶ ἑαυτῷ,

αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γέγοντο {E 63 },

ὡς φυσικῆς τινος ἀκολουθίας νόμον θεμένης τοῦ πάντως τὴν ὀρθὴν τάσιν ἐν τρίτοις προσώποις συνθέτου ἀντωνυμίας μετάληψιν ὁμολογεῖν. τί γὰρ ἂν ποιήσῃαν ἐπὶ τῶν καλουμένων κτητικῶν ἀντωνυμιῶν, ὧν ἡ θεοὺς ἀπαράδεκτος ἐγκλιτικῆς τάσεως; ἐφ' ὧν γε δεδειξεται ὡς κατὰ πᾶσαν πτώσιν μενούσης τῆς αὐτῆς τάσεως τό τε ἀπλοῦν σχῆμα τῶν ἀντωνυμιῶν εὐπαραδέκτον καὶ ἔτι τὸ σύνθετον, τῆς τοῦ ῥήματος συντάξεως πᾶν τὸ τοιοῦτο διαστελλούσης. — πῶς οὖν οὐκ ἀπανάγνωσμα τὸ

ἀλλὰ οἱ αὐτῷ {δ 667 },

κατ' ἐγκλισιν ἀναγνωσθέν, ἀντιδιασταλτικῆς ἐπιφερομένης τῆς πρὶν ἡμῖν, — Ἀπόχρη εἰς ἐντελῆ διάγνωσιν τὰ προκείμενα ὑποδείγματα.

2.2.203 100. Οὐ μὴν περισσὸν ἠγητέον παραθέσθαι τὸ εὐχρηστον τῆς γενομένης ἀφορμῆς κατὰ τὸ τρίτον, ὡς τὸ μὲν ὀρθοτονούμενον εἰς τὸ σύνθετον ἐχώρει, τὸ δὲ μὴ οὕτως ἔχον εἰς ἀπλήν μετάληψιν. — Ἡ ἐν τοῖς πρώτοις καὶ δευτέροις προσώποις σύνταξις προφανεστάτη ἐστὶν ἐν τε τῷ διαβιβαζομένῳ προσώπῳ ἐφ' ἕτερον καὶ τῷ μὴ οὕτως ἔχοντι, ὡς ἔχει τὸ

σὲ γὰρ ἄζομαι { Alcmanis fr. 54 Bergk⁴ }

πρὸς τὸ

σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ εἴσκεις {ν 313 },

καὶ τὸ

ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σώωσον {Λ 828 }

πρὸς τὸ

ἐμὲ λύσομαι {K 378 }·

τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων. ἡ μέντοι κατὰ τὰ τρίτα πρόσωπα σύνταξις πάνυ πῶς ἐστὶν δυσπαρακολούθητος· παμπόλλων γὰρ ὄντων τῶν τρίτων καὶ διὰ μιᾶς λέξεως νοουμένων, λέγω τῆς ῥηματικῆς ἢ καὶ ἔτι τῆς ἀντωνυμικῆς, παρείπετο διὰ τὴν ἐποῦσαν συνέμπτωσιν τά τε ἐν μεταβάσει πρόσωπα νοούμενα καὶ ἔτι τὰ ἐν τῇ αὐτοπαθείᾳ τῆς αὐτῆς συντάξεως ἔχεσθαι. — 101. ἡ ἔο ἀντωνυμία καὶ αἱ σύζυγοι κατὰ τὰς 2.2.204 πλαγίας πρόδηλον ὅτι τρίτου εἰσίν· ἀλλὰ καὶ τὸ κήδεται καὶ ἅπαντα τὰ τοιαῦτα ῥήματα ὁμοίως τρίτου ἐστὶν προσώπου, ἃ δὴ κατὰ τὴν σύν-

ταξιν τῶν ἀντωνυμιῶν δύο τρίτα ποιήσει, λέγω ἔν μὲν τὸ ἐκ τοῦ ἀντωνυμικοῦ πρόσωπον, ἕτερον δὲ τὸ ἐκ τοῦ ῥήματος. γενήσεται γὰρ ἕο κήδεται, ἔν δυσὶ προσώποις, αὐτοῦ κήδεται, δι' οὗ ἐμφανίζομεν, ὅτι τίς τινος κήδεται. ἀλλὰ κάκεῖνο ἔνδεκτόν ἐστιν τό τινα ἑαυτοῦ κήδεσθαι, καὶ δῆλον ὅτι οὐ δι' ἄλλων πάλιν συντάξεων τὸ τοιοῦτον εἰρήσεται ἢ τῶν αὐτῶν· πάλιν γὰρ ἐγγενήσεται τὸ ἕο κήδεται. ἔνθεν οὖν δυσέφικτον ἐγένετο διαγνῶναι, πότερόν τίς τινος κήδεται ἢ οὐ τινος μὲν, ἑαυτοῦ δέ. φέρε γὰρ τὸν Εὐμαιον ἑαυτοῦ κήδεσθαι· τί ἂν γένοιτο ἄλλο ἢ τὸ

ἐπεὶ ἕο κήδετο λίην {ξ 461 };

ἢ τοῦ Τηλεμάχου, καὶ πάλιν προσεχώρει τὸ

ἐπεὶ ἕο κήδετο λίην·

πρὸς τὸ τοιοῦτο οὖν εὐτρεπίζοιντο αἶ τε ὀρθοτονούμεναι εἰς τὸ ἀμετάβατον τοῦ προσώπου, λέγω εἰς τὸ σύνθετον, αἶ τε ἐγκλινόμεναι εἰς τὸ ἀπλοῦν, τουτέστιν τὸ διαβιβαζόμενον εἰς ἕτερον πρόσωπον.

102. Καὶ τὸ μὲν πιθανὸν τοῦ λόγου τοιοῦτον ἦν, χρή μέντοι τὸν νοῦν ἐπερείσαντας μὴ διὰ τοῦ τόνου διδάσκεσθαι, διὰ δὲ τοῦ παρεπομένου λόγου, καθάπερ καὶ ἐπ' ἄλλων ἀπειρῶν ἀμφιβόλων διακρίσεις παρέπονται ἐκ τῶν ἐπακολουθούντων τοῖς λόγοις, οὐκ ἐξ ἐγκλίσεων οὐδὲ ἐξ ὀρθῶν τάσεων. καθάπερ οὖν εἵπομεν ὅτι, εἰ καὶ δῶη τις ἐν 2.2.205 τῇ συνούση τάσει διάκρισιν τῶν ἀπλῶν καὶ συνθέτων, ἀνάγκη πᾶσα ὑποστρέψαι εἰς ὃν προεκτεθείμεθα λόγον. αἶ γὰρ κτητικαὶ τῶν ἀντωνυμιῶν τόνῳ οὐ διοριζόμεναι τὸ δισσὸν τῆς μεταλήψεως ἔχουσιν,

οὐνεκ' ἄρ' οὐχ ᾧ πατρὶ χαριζόμενος {ν 265 },

πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρι ᾧ {γ 39 }·

δῆλον γὰρ ὡς τῷ ἑαυτοῦ κατὰ σύνθετον προφοράν, καὶ οὐδαμόσε ἐναλλαγῇ τοῦ τόνου διέστειλεν τὸ σημαινόμενον διάφορον ὄν, τὸ μέντοι ἀκόλουθον τοῦ λόγου, ᾧ χρή ὁμοίως προσανέχοντας καὶ ἐπὶ τῶν προκειμένων ἀντωνυμιῶν ταῦτόν ἀποτελεῖν, καὶ μὴ παρὰ τὰς τῶν τόνων ἐναλλαγὰς ἐπιταράσσειν καὶ τὰς διανοίας ἢ καὶ καταμέμφεσθαι τὰς ποιητικὰς συντάξεις, ὅ τι μὴ τῇ προκειμένῃ τηρήσει ὑπαντήσεται τὰ τοῦ λόγου.

103. Ἀκολουθῶς ἰτέον καὶ ἐπὶ τὴν κτητικὴν σύνταξιν τῶν ἀντωνυμιῶν.

Αἶ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι δύο πρόσωπα παριστᾶσαι, λέγω τό τε τοῦ κτήματος καὶ τὸ τοῦ κτήτορος, δεόντως καὶ ἐν συντάξεσι τρισὶν καταγενήσονται, εἶγε αἶ τούτων πρωτότυποι μονοπρόσωποι οὔσαι δύο συντάξεις ἀνεδέξαντο, καθὼς ἀπεδείχθη. ἔχει δὲ τὰ τοῦ λόγου τῆδε. Τὰ

206 ῥήματα συνόντα ταῖς κτητικαῖς ἀντωνυμίαις ἦτοι ἐκ τοῦ προσώπου ἐστὶν τοῦ ὑπὸ τὴν κτήσιν πεπτωκότος ἢ ἐκ τοῦ κτησαμένου ἢ ἐξ οὐδετέρου μὲν τούτων, ὑπ' ἄλλου δὲ τινος ἔξωθεν παραλαμβανομένου. — καὶ ἔστι μὲν τοῦ πρώτου ὁ ἐμὸς ἵππος τρέχει, ὁ ἐμὸς ἀγρὸς εὐφορεῖ· ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου. ἢ τοιαύτη σύνταξις πάντως ἐν ὀρθῇ πτώσει ἐστίν, καθὸ τὰ ῥήματα πλαγίαις μὲν οὐ συντάσσονται κατὰ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ὀρθαῖς δὲ ἀπάντοτε. — τοῦ δὲ δευτέρου τὸν ἐμὸν ἀγρὸν ἔσκαψα, τὸν ἐμὸν φίλον ἔπεισα, τὸν σὸν υἱὸν ἐπαίδευσας. — τοῦ δὲ τρίτου τὸν ἐμὸν υἱὸν ἐδίδαξεν, τὸν σὸν υἱὸν ἐδίδαξεν, τὸν σὸν φίλον ἔπεισεν· πρόδηλον γὰρ ὅτι ἡ τοιαύτη σύνταξις ἐκτός ἐστιν τῶν δύο προσώπων τῶν ἐν ταῖς κτητικαῖς ἀντωνυμίαις νοουμένων. καὶ εἰσὶ πάντοτε ἐν πλαγίαις πτώσεσιν αἱ τοιαῦται συντάξεις, καθὸ τὸ ῥῆμα ἐν ἐτέραις εὐθείαις νοεῖται, ἐχθρὸν ἐμὸν ἐλύπησας, τουτέστιν σύ· ἐχθρὸν ἐμὸν ἐλύπησε Τρύφων ἢ τις ἄλλος τῶν δυναμένων κατὰ τρίτα πρόσωπα παραλαμβάνεσθαι.

104. Ἡ δὲ πρὸς τὸ κτῆμα συντρέχουσα διάθεσις, ἐάν τε κατ' ἐνεργητικὴν ἢ ἐκφορὰν ἐάν τε κατὰ παθητικὴν, μόνως ἀναλύεται εἰς ἀπλήν ἀντωνυμίαν, ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα, ἐμὸς διαλέγεται φίλος, σὸς ὑβρίζεται δοῦλος,

ὅθ' ἐὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν {δ 618 et ο 118 }

2.2.207 ἔστιν γὰρ ὅτε ὁ αὐτοῦ με δόμος ἐκάλυψεν,

κεῖσέ με νοστήσαντα {δ 619 et ο 119 }

σὸς δέ που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεός {δ 512 },

ὁ ἀδελφός σου ἐξέφυγεν,

ἐμὸς δέ κε καὶ πάις εἴης {I 57 },

πατήρ δ' ἐμὸς ἄλλοθι γαίης {β 131 }·

ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων. — 105. Οὐκ ἀπεμφαῖνον μέντοι ἐστὶν καὶ τὸ συντασσόμενον ῥῆμα ἐπὶ τὸν κτήτορα συντείνειν, εἰ σημαῖνοι ὑπαρξιν· εἰ γὰρ ἄλλο τι, τὰ τοῦ λόγου ἀκατάλληλα ἂν γένοιτο. οἶόν τε γὰρ ἐστὶν φάναι ἐμὸς εἰμι οἰκέτης, ὃ πάντως μεταληφθήσεται εἰς σύνθετον, ὅτε φαμὲν οὕτως, ἐμαυτοῦ εἰμι οἰκέτης· ἀσύστατον δὲ τὸ τοιοῦτον, ἐμὸς θεράπων γράφω. δέον γὰρ γράφει, εἶγε πρὸς τὴν ὑπακουομένην τρίτου προσώπου εὐθείαν συντρέχει τὸ ῥῆμα. ἢ εἴπερ ἐν δευτέρῳ γένοιτο, πάντως καὶ μετὰ τῆς ὑπαρκτικῆς μετοχῆς, ἐμὸς ὦν θεράπων τρέχεις.

106. Ἐντεῦθεν οὖν δεῖ νοεῖν ὡς πᾶν ῥῆμα ἐκ τοῦ κτήτορος γενόμενον, λέγω κατὰ διάθεσιν τὴν πρὸς τὸ κτῆμα, πάντως καὶ σύνθετον μετάληψιν ποιεῖται, εἰ ἐγγένοιτό τις διαστολή, τὸν ἐμὸν υἱὸν δι-

δάσκω, τὸν σὸν υἱὸν ἐπαίδευσας, τὸν ἑμαυτοῦ υἱὸν διδάσκω,
τὸν σαυτοῦ υἱὸν ἐπαίδευσας, πάνυ ἀναγκαίως. οὐ γὰρ ἔτι τὸ
2.2.208 ῥῆμα ἐκ τῆς κατὰ τὸ τέλος εὐθείας συνείχετο, μετῆι δὲ ἐπὶ τὸ ἀντ-
νυμικὸν πρόσωπον· πρόκειται δὲ ὅτι, ἐὰν ῥῆμα κατὰ τὸ αὐτὸ πρόσωπον
συντάσσεται πλαγίᾳ ἀντωνυμία, πάντως σύνθετον μετάληψιν ἀπαιτεῖ,
ὡς τὸ

ἐμέ φημι {N 269 }

καὶ τὰ ὅμοια. ἀλλὰ μὴν καὶ δέδεικται ὡς αἰ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι
μόνης γενικῆς εἰσιν πτώσεως, εἰς ἣν καὶ μεταλαμβάνονται, καὶ ὡς αἰ
ἐγκλινόμενα πτώσεις τῶν ὑπακουομένων κτημάτων εἰσίν. δυνάμει γὰρ
ὁ λέγων οὕτως, τὸν ἐμὸν δοῦλον ἔπαισα, φησὶν τὸν ἐμοῦ δοῦλον
ἔπαισα, ὅπερ οὐκ ἄλλο τι γενήσεται ἢ τὸν ἑμαυτοῦ. — 107. ἔνθεν
τὰ τῆς ἀναλύσεως, εἰ μὲν ἐν ἀπολύτῳ εἶη προσώπῳ, εἰς ἐγκλινομένην
μεταλαμβάνεται ἀπλήν ἀντωνυμίαν· εἰ δὲ δέοιτο ἀντιδιαστολῆς, πάντως
209 εἰς σύνθετον. δι' ὃ καὶ μόνως αἰ σύνθετοι ὀρθοτονούμεναί εἰσιν· χρειώδης
γὰρ ἦν ἡ ἐξ αὐτῶν διαστολή. παρὸν οὖν φάναι πρὸς ταῖς ἐμαῖς
θύραις ἔστηκα καὶ μεταλαβεῖν εἰς τὸ πρὸς ταῖς θύραις μου
ἔστηκα, ...ἔφη

πρὸς ταῖς ἑμαυτοῦ νῦν θύραις ἔστηκα' ἐγὼ { Menandri
fr. CCXCIII M. 830 K. },

καὶ πάνυ ἀναγκαίως τοῦ Μενάνδρου τὴν σύνθετον παραλαβόντος, συμ-
φερομένην ὀρθοτονουμένην τῇ ἔστηκα ἐγὼ· ἔμφασιν γὰρ ἔχει ὡς οὐ
πρὸς ταῖς ἄλλου.

108. Προφανῶς καὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου προσώπου τὰ τῆς συντάξεως
συντείνει, αὐτὸ μόνον ἐπιστάσεως τῆς αὐτῆς παρακολουθούσης ἥς κὰν
τοῖς προκειμένοις ἔφαμεν δεῖν μεμνήσθαι. ἢ ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ
2.2.210 ἐστὶ τὰ τῆς διαθέσεως καὶ τὰ τοῦ ἀντωνυμικοῦ προσώπου, ἢ ἐν ἑτέρῳ
προσώπῳ καταγίνεται ἢ ἐκ τῶν ῥημάτων διάθεσις, ἐπεὶ ὁμοίως πάλιν
διὰ μιᾶς φωνῆς πλείονα ὄντα τὰ πρόσωπα νοεῖται, ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα,

ὄν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Δίῳ οἴνοχοεῦειν
κάλλεος εἵνεκα οἴο {Υ 234 seq. }

ἔστι γὰρ ἔνεκα τοῦ αὐτοῦ κάλλους, καθὸ τὸ ἀνηρείψαντο συντείνει ἐπὶ
τὴν εὐθείαν τοῦ θεοῦ, ἀνήρπασαν οἱ θεοὶ Γανυμήδη τοῦ αὐτοῦ
ἔνεκα κάλλους. εἰ γοῦν μεταληφθεῖ ἡ αἰτιατικὴ τοῦ Γανυμήδους εἰς
εὐθείαν, εἰς ἣν καὶ προσχωρήσει τὸ ῥῆμα, πάντως καὶ ἡ μετάληψις
σύνθετος γενήσεται, ἡρπάγη ὁ Γανυμήδης ἔνεκα τοῦ ἑαυτοῦ κάλ-
λους, καθὸ ἐστὶν καὶ ἐπὶ τοῦ

δεύτερον αὐθώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν

οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος {Γ 332 seq. },
δῆλα δὴ ὡς ὁ Ἀλέξανδρος· καὶ ἐπεὶ τοι ἐξ αὐτοῦ τὰ τῆς διαθέσεως,
κτῆμα δὲ ἔχει τὸν ἀδελφόν, τὸ οἷο κασιγνήτοιο εἰς τὸ ἑαυτοῦ μετα-
ληφθήσεται. — 109. Ἔτι τὸ

ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή {Π 753 }

τὴν τοῦ ῥήματος διάθεσιν ἔχει ἐκ τοῦ κτήματος, ἐφ' ἧς πάλιν συντάξεως
ἀπλῆ μετάληψις γενήσεται, ἢ αὐτοῦ ἀλκή αὐτὸν ἀπώλεσεν. εἰ γοῦν
ὁ λέων τὰ τῆς διαθέσεως μεταλάβοι ὡς ἐπὶ τὸ κτῆμα, τὴν ἀλκήν,
2.2.211 γένοιτο ἂν ἐὼν ὤλεσεν ἀλκήν, τουτέστιν τὴν ἑαυτοῦ· εἰ δὲ γένοιτο
ἄλλο τι πρόσωπον τὸ ῥῆμα ἀναδέξασθαι, ὡς εἴ τις ἐφ' Ἡρακλέους
φαίη καταγωνισαμένου τὸν λέοντα ἐὼν ἀλκήν ὤλεσεν, ἔσται ἀπλῆ
πάλιν ἢ ἀντωνυμία, τὴν ἀλκήν ὤλεσεν αὐτοῦ, τοῦ λέοντος. —
110. Ἔτι τὸ

Νέστωρ φάσχ' ὁ γέρων ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σεῖο

οἴσιν ἐνὶ μεγάροισιν {δ 191 seq. }

ἔχει δύο ῥήματα δυνάμενα συντάσσεσθαι τῷ οἴσιν ἐνὶ μεγάροισιν,
ἐξ ὧν εἰ τὸ ἐνικὸν πρὸς ἓνα ὄντα τὸν Νέστορα καὶ κτήτορα τῶν οἰκη-
μάτων συντρέχον συνταγείη, καὶ τὰ τοῦ λόγου σύνθετον ἀπαιτήσκειν
τὴν ἀντωνυμίαν, ἔφασκεν ἐν τοῖς ἑαυτοῦ· εἰ δὲ τὸ ἐπιμνησαίμεθα,
ὃ ἐν πρώτῳ καταγενόμενον ἐν ἑτέρῳ εὐθείᾳ γένοιτο, τοῦ λέγοντος
κατὰ σύλληψιν τὴν τοῦ Νέστορος, ἀδύνατον τὰ τῆς μεταλήψεως μὴ
οὐκ εἰς ἀπλῆν χωρῆσαι·

ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σεῖο

οἴσιν ἐνὶ μεγάροισιν,

τουτέστιν ἐν τοῖς αὐτοῦ. — 111. Οὕτως ἔχει καὶ ἐπὶ τοῦ

τότε δὲ Ζεὺς Ἐκτορι δῶκεν

ἧ κεφαλῇ φορεῖν {Π 799 seq. }·

τρία γὰρ ὑποκείμενα νοεῖται, ὁ Ζεὺς, ὃς μετέδωκεν Ἐκτορι ὥστε τῇ
2.2.212 αὐτοῦ κεφαλῇ φορεῖν. εἰ γοῦν ἡ δοτικὴ ὑποσταλείη τοῦ Ἐκτορος,
γίνεται κτήτωρ ὁ Ζεὺς ὡς πρὸς τὴν κεφαλῇ, ὁ Ζεὺς ἔδωκεν ἧ
κεφαλῇ φορεῖν, ὃ γενήσεται τῇ ἑαυτοῦ. — 112. Ἀμφιβάλλεται γέ
μην καὶ τὸ

ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνήκε πολυτλήμων πολεμίζειν

θάρσει ᾧ {Η 152 seq. }.

δύναται γὰρ θάρσος ἔχειν ὁ θυμὸς, ὥστε εἶναι ἔπεισέ με ὁ θυμὸς τῷ
ιδίῳ κτήματι πολεμεῖν, τουτέστιν τῷ αὐτοῦ θάρσει· ἢ οὕτως,
ἔπεισέ με ὁ θυμὸς τῇ ἰδίᾳ δυνάμει, τουτέστιν τῷ ἑαυτοῦ θάρσει,
πολεμεῖν τῷ προκαλεσαμένῳ, ὃ καὶ μᾶλλον ἐπιδέχεται ἢ διάνοια,

ὥσει καὶ εἰ οὕτως τις λέγοι, τῷ ἰδίῳ λόγῳ ἔπεισέ με Τρύφων
διαλέγεσθαι Ἀπολλωνίῳ· ἢ καὶ τρίτου ἔπεισέ με ὁ θυμὸς τῷ
θάρσει τῷ ἐκείνου πολεμεῖν, κατὰ τρόπον τὸν τῆς περιφράσεως,
ἀνήκέ με αὐτῷ πολεμεῖν. καὶ πάλιν χρῆ νοεῖν ὡς τὸ ῥῆμα οὐκέτι
ἐγγινόμενον ἐν τῷ ἀντωνυμικῷ προσώπῳ ἀναγκαίαν μετάληψιν ἐποίει
τὴν εἰς τὸ αὐτοῦ· αὐτὸς γὰρ ὁ θυμὸς ἀνήκε, καὶ οὐκέτι αὐτοῦ κτῆμα
ἐγένετο τὸ θάρσος, ἀλλὰ τοῦ προκαλεσαμένου.

2.2.213 113. Πάμπολλος ἢ εἰς τὸ τοιοῦτο παράθεσις, ἦν τινες ἐπὶ πλεόν
παρέτειναν αὐτὸ μόνον τὴν χρῆσιν παραθέμενοι τῆς μεταλήψεως, οὐ
τὸν ἐμμεθόδως ἀποδειχθέντα λόγον, ὄνπερ ἡμεῖς παρεθέμεθα, πείσαντες
ὡς διὰ τῆς συνόδου τοῦ ῥήματος τὸ ἀμφιβαλλόμενον τῆς μεταλήψεως
ἀδιστάκτως καταστήσεται. παραπεμπτέον οὖν τὰς τοιαύτας ἀποδόσεις·

αἶτει δ' οἰωνὸν ἐὼν ἄγγελον {Ω 292 }·

νῦν γὰρ φασιν οὐκ ἀντωνυμικῶς κεῖσθαι τὸ ἐὼν ἀλλ' ἐπιθετικῶς, σημαῖνον
τὸ ἀγαθόν, ἢ καὶ ἐν μεταγραφῇ τοῦ ταχὺν ἄγγελον, ὡς πάντως
τῆς ἀντωνυμίας σύνθετον μετάληψιν ἀπαιτούσης· ἐπ' ἐκείνου δ' εὐπαρά-
δεκτα τὰ τῆς ἀντωνυμίας φασίν,

εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἐὼν ἄγγελον {Ω 296 },

ἀντὶ τοῦ τὸν ἑαυτοῦ. ἦν δὲ κάκεινο ἀντωνυμικῶς παραδέξασθαι ὁμοίως
τοῖς προκειμένοις, μετιὸν εἰς ἀπλήν μετάπτωσιν ἔνεκα τοῦ τὸ ῥῆμα
ἐπὶ τὸν Πρίαμον συντείνειν, αἶτει τὸν αὐτοῦ ἄγγελον. — 114. Ἀλλὰ
καὶ τὸ ἐν Ἰσθμιονίαις Πινδάρου ἐτάραξεν τοὺς ὑπομνηματισαμένους,

Αἰολίδαν δὲ Σίσυφον κέλοντο

ᾧ παιδί τηλέφαντον ὄρσαι

γέρας, φθιμένῳ Μελικέρτῳ { fr. 1 B.; 5 Schr. }·

2.2.214 μεταλαμβάνοντες γὰρ τὴν ᾧ ἀντωνυμίαν εἰς σύνθετον τὴν ἑαυτοῦ ἀποροῦ-
σιν πῶς, ὃν εἶπεν Ἀθαμαντιάδαν, καὶ Σισύφου παρίστησιν. ἔνιοι μέντοι
τὸ ὦ ἐπιρρηματικὸν ἐκδεξάμενοι τοῦ ἀπόρου δοκοῦσιν ἀπηλλάχθαι,
ἐγκλίνοντες τὸν τόνον ἴν' ἢ ᾧ παιδί, καθὼς ἔχει καὶ τὸ

ὦ τε χερναῖτις γυνά { fr. lyr. adesp. III p. 742 Bergk⁴ }.

οἱ δὲ καὶ εἰς τὴν οἷ μετέλαβον, κέλοντό οἱ, ἴν' ἢ δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς,
ἐκέλοντο τῷ αὐτῆς παιδί τηλέφαντον ὄρσαι γέρας, τουτέστι τῆς
προειρημένης Ἰνοῦς, πάντα μᾶλλον ἢ τὸ δέον ἐπιστήσαντες. τί γὰρ τὸ
ἐμποδῶν τὴν ᾧ ἀντωνυμίαν κτητικὴν ὑπάρχειν μεταλαμβάνεσθαι τε εἰς
τὸ αὐτῆς, ἐκέλοντο τῷ αὐτῆς παιδί, ὃν καὶ Ἀθαμαντιάδην εἶπεν; —

115. Καὶ τὸ Ὀμηρικὸν δὲ δυνάμενον κατ' ὀρθὴν τάσιν ἀναγινώσκεσθαι,
λέγω ἐπὶ τοῦ

οἱ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν {Ψ 387 },

2.2.215 παρεπέμφθη διὰ τὴν εἰκῆ πιστευθεῖσαν τήρησιν, συντάξεως ὁμοίας οὔσης τῆ οἱ ἔμοι ἐβλάβησαν, οἱ σοὶ ἐβλάβησαν, οἱ οἱ ἐβλάβησαν. καὶ φαίνεται ὅτι τὸ Ὀμηρικὸν ἰδίωμα ῥύεται τὸ ἀπανάγνωσμα, καθὸ ἀπειράκις δοτικὰς παραλαμβάνει ἀντὶ γενικῶν· ὡς εἰ μὴ ἦν τὰ τῆς ἐναλλαγῆς, τάχα καὶ ὁ στίχος ἠλογεῖτο, ὡς ἀκατάλληλον ἔχων τὴν ἀντωνυμίαν. — Κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον δεῖ νοεῖν, ὡς καὶ τὸ τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα

ἐν Λακεδαίμονι αὐθι φίλη {Γ 243 seq. },

ὄπερ εἶχε τὸ ἐῆ ἐν ταῖς πλείοσιν ἐκδόσεσιν, [ὄ] ἦν μάλιστα ἀκόλουθον· τὸ γὰρ κάτεχεν ῥῆμα συναφές ἐστιν τῷ γῆ, καὶ τὰ τῆς ἀντωνυμίας πάντως εἰς ἀπλὴν μεταστήσεται, κατεῖχεν ἢ γῆ τοὺς προειρημένους δαίμονας ἐν τῇ αὐτῆς πατρίδι, τῆς προειρημένης Ἑλένης, ὡς κάκεῖνο ἔχει,

2.2.216 τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι

δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἐῆ ἐν πατρίδι γαίῃ {X 403 seq. },

ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, τοῦ Ἑκτορος.

116. Οὐχ ἠγητέον τὴν τοιαύτην παράθεσιν παρέλκειν, καθὸ ἀπῆρκει τὸ ὑπόδειγμα τοῦ λόγου διακρίναι τὰ τοιαῦτα· εἰς γὰρ γυμνασίαν τοῦ λόγου παρεθέμεθα, καὶ ἔτι εἰς βεβαιότεραν πίστιν τῆς τηρήσεως καὶ ἔλεγχον τῶν παραπεμψαμένων τὸ δέον τῆς συντάξεως.

117. Ἐξῆς ῥητέον περὶ συντάξεως τῆς ἐμοῦ, κτητικῆς οὔσης κατὰ γενικὴν πτώσιν καὶ γενικῆς τῆς ἀπὸ τοῦ ἐγώ, ἥτις οὐ μόνον δύναται κατὰ φωνὴν συνεπίπτειν ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ συντάξει τῇ κατὰ κτήσεως. — ἢ τε γὰρ κτητικὴ, ἴδιον τοῦτ' ἔχουσα, ἐπὶ κτῆμα φέρεται, καθὸ καὶ αἱ ἄλλαι πτώσεις, ἐμός — ἐμόν καὶ ἐξῆς· ἀλλὰ μὴν καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ ἐγώ γενικὴ ἐπὶ κτῆμα φέρεται, διὸ καὶ πρὸς ἐνίων κτητικὴ ἐκαλεῖτο. φαμὲν γοῦν Ἀριστάρχου ἔκδοσις. τά τε κτητικὰ τῶν ὀνομάτων καὶ αἱ κτητικαὶ τῶν ἀντωνυμιῶν οὐκ ἀπ' ἄλλης πτώσεως παράγονται ἢ ἀπὸ γενικῆς, εἰς ἣν καὶ ἀναλύονται. καὶ δῆλον ὡς μὲν τὰ ὀνόματα οὐκ ἐδέετο ἐπιστάσεως· αὐτάρκεις γὰρ αἱ φωναὶ εἰς διαστολὴν τοῦ τοιούτου, 2.2.217 Ἑκτόρειος Ἑκτορείου ὡς πρὸς τὴν Ἑκτορος· ἡ μέντοι προειρημένη ἀντωνυμία οὐ σαφηνιζομένη διὰ τῆς φωνῆς δεηθήσεται τῆς εἰρημένης συντάξεως, ἵνα περιγράψῃ τὴν συνοῦσαν ἀμφιβολίαν. — 118. Οὐ λέληθεν δέ με ὡς παρὰ ταῖς ἄλλαις διαλέκτοις καὶ διὰ τῆς φωνῆς ἐστὶν ἡ διάκρισις· ὅθεν ὑπολαμβάνω τὸν ποιητὴν συνειδότα τὸ ἀμφίβολον τοῦ σχήματος τὴν μὲν πρωτότυπον σχεδὸν διὰ πάσης διαλέκτου προενέγκασθαι, ἐμέθεν λέγοντα ἢ ἐμέο ἢ ἐμεῖο ἢ ἐμεῦ, οὐ μὴν ἐμοῦ (οὐ γὰρ καθὸ ἀγνώως ἐστὶν τῆς εἰς οὐ ληγούσης γενικῆς, ὅπου γε καὶ τὰς ἀπ' αὐτῆς

πλαγίας άπάσας κοινότερον προηνέγκατο), τήν γε μήν κτητικὴν ἀκο-
λούθως κλιθεῖσαν κατὰ τὸ τέλος ἀπ' εὐθείας τῆς εἰς ος ληγούσης.
ἀπάντοτε γὰρ διὰ τῆς ου προφέρεται ἢ καὶ Θεσσαλικώτερόν πως διὰ
τοῦ οιο, καθὼς καὶ τὸ καλοῖο,

πατρὸς ἐμοῖο πατήρ {Ξ 118 et τ 180 }

καὶ

πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺν μετέρχομαι {γ 83 }·

εἰ δὴ τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠῦ {β 271 },

ἢ καὶ τεοῖο, Δωρικώτερον μετατεθέντος τοῦ ς εἰς τ καὶ ἐπενθέσεως
2.2.218 τοῦ ε γενομένης, καθὸ παρεπόμενόν ἐστιν μετὰ τὴν μετάθεσιν ἔσθ' ὅτε
τὸ ε πλεονάζειν. (οὐκ ἐνὸν γὰρ εὐρέσθαι τὸν πλεονασμὸν σὺν τῷ ς·
ἢ γοῦν πάλιν σοί, γενομένη τίν παρὰ Δωριεῦσιν, γίνεται καὶ τεῖν,
τεῖν τάδε μυθήσασθαι {Λ 201 }).

119. Ἀπάντοτε μὲν οὖν ἡ γενικὴ φερομένη ἐπὶ ῥῆμά ἐστι πρώτο-
τυπος, ἐμοῦ ἀκούει Θέων, σοῦ ἤκουσα, καὶ ἔτι ἐν ταῖς κατὰ διά-
λεκτον,

ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον {δ 746 },

σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν {Ω 754 },

ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον {τ 268 },

ἴσως παρὰ Ἴωνικὴν τὴν ἐμέο κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ι, ἢ καὶ κατὰ μετά-
θεσιν τοῦ υ εἰς τὸ ι παρὰ τὴν ἐμεῦ, ὡς καὶ παρὰ τὴν ἐμοῦ τὸ ἐμοῖο,
ὥστε καὶ κατὰ τὸ τοιοῦτον ἀναλογωτάτην τὴν φωνὴν καθίστασθαι.

120. Οὐχὶ οὖν καὶ ἐπὶ κτήμα φέρεται ἡ γενικὴ; Ἄλλ' ἐν δια-
φόρῳ τάσει, λέγω τῇ ἐγκλιτικῇ, καὶ διαφόροις κτήμασιν, ἐσκάφη μου
2.2.219 ὁ ἀγρός, ἐνίκησέν μου ὁ παῖς. καὶ τὰ ἐπιφερόμενα κτήματα ἀδια-
φορεῖ κατὰ γένος, κατὰ πτώσιν, κατὰ ἀριθμόν· παντὸς γὰρ κτήματος ἡ
γενικὴ πτώσις δεκτικὴ ἐστίν. καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομάτων ταυτὸν. τά γε μήν
κτητικῶς παραχθέντα ἀντωνυμικὰ ἢ καὶ ἔτι ὀνοματικὰ τὸν αὐτὸν ἀριθ-
μὸν ἐπιζητεῖ καὶ τὸ αὐτὸ γένος καὶ τὴν αὐτὴν πτώσιν, Ἐκτόρειος
χιτῶν — Ἐκτορείου χιτῶνος, ἐμὸς φίλος — ἐμοῦ φίλου πρόδηλός
ἐστίν ἢ ἐξῆς ἀκολουθία. τοιοῦτόν ἐστι τὸ

πατήρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' οἴσθεις {I 453 }

καὶ ἔτι

πατρὸς ἐμοῦ κλέος εὐρὺν μετέρχομαι {γ 83 }

καὶ ἔτι

τῶμῳ κεχαρισμένε θυμῳ {δ 71 }.

121. Οὐχὶ οὖν καὶ τῇ γενικῇ ὀρθοτονουμένη, λέγω τῇ πρωτο-
τύπῳ, συνοισθήσεται γενικὴ πτώσις, ὥστε κατὰ σύνταξιν καὶ κατὰ φωνὴν

ἀμφιβάλλεσθαι, καθότι καὶ παντὶ πτωτικῶ γενομένῳ κατὰ γενικὴν τὸ τοιοῦτο παράκειται; φαμέν γὰρ Ἀριστάρχου ἀγροῦ ὁ καρπὸς ἐστίν, καὶ οὐδὲν ἐμποδῶν τὸ φάναι, ὡς Ἀριστάρχου ἀγροῦ καρπός, οὕτως 2.2.220 ἐμοῦ ἀγροῦ καρπός. Ἀλλὰ πάλιν γενόμενον τὸ τοιοῦτον ὑποστρέφει εἰς κτητικὴν ἀντωνυμίαν τὴν ἀπὸ τοῦ ἐμός. οὐ γὰρ ἄλλως ἂν τῆς πρωτοτύπου γένοιτο, λέγω τῆς ἐγώ, εἰ μὴ καὶ ἐγκλιθεῖη, ὅπερ ἴδιον αὐτῇ παρηκολούθει πρὸς τὴν τῶν κτητικῶν ἀντεξέτασιν, καθὼ αὐταὶ μόνως ὀρθοτονοῦνται· γίνεται γὰρ τοῦ ἀγροῦ μου ὁ καρπός ἐστίν.

122. Ἄλλ' ἴσως οἰήσεται τις τὰ τῆς ἀποδείξεως ἐντελῶς μὴ ἀποχρῆν, ἔτι δὲ ἀμφιβάλλεσθαι τὰ τοῦ λόγου. πρὸς ὃν ἔστιν φάναι ὡς, εἴπερ ἡ πρωτότυπος γενικὴ ἦν κατ' ὀρθὴν τάσιν ἐκφερομένη, κἂν πάντως συμπαρείπετο τὰ ταύτης ιδιώματα. ἔφαμεν γὰρ τὰς γενικὰς περὶ τὰ ἐπιφερόμενα κτήματα ἀδιαφορεῖν, τὰ γε μὴν κτητικῶς παραχθέντα πρὸς ἐκάστην πτώσιν καταλλήλως ἐκφέρεσθαι. οὐ φαμεν δὲ γε τῶν ἐμοῦ ἀγρῶν ὁ καρπός οὐδὲ τῷ ἐμοῦ ἀγρῷ συνέβη ἐσκάφθαι οὐδὲ τῆς ἐμοῦ οἰκίας οὐδὲ ἄλλο τῶν κατὰ διαφορὰν ὡς πρὸς τὸ ἐμοῦ, ἀλλὰ κατὰ σύνταξιν τὴν τῶν ἐπιφερομένων συμμεταλαμβάνομεν τὰς ἀντωνυμίας, τῶν ἐμῶν ἀγρῶν καρπός, τῷ ἐμῷ ἀγρῷ συνέβη ἐσκάφθαι. διὰ τοῦ τοιοῦτου λύεται ὡς, ἐπὶ φῶμεν τοῦ ἐμοῦ 2.2.221 ἀγροῦ ὁ καρπός, σύνταξις ἐστίν τῆς κτητικῆς ἢ περὶ τῆς γενικῆς ὀρθοτονουμένης. — παρὸν γοῦν, ἐγκλίναντα τὴν ἀντωνυμίαν καὶ περιγράφαντα τὴν κτητικὴν σύνταξιν, διὰ τῆς ἐγκλίσεως προσδοῦναι τὰ ιδιώματα τῆς γενικῆς, καὶ ὅσα μὴ κατάλληλα ἐν τοῖς προκειμένοις, ταῦτα διὰ τῆς ἐγκλίσεως κατάλληλα ποιῆσαι, τῶν ἀγρῶν μου ὁ καρπός, τῷ ἀγρῷ μου συνέβη ἐσκάφθαι, καὶ ἐπὶ τῶν ἐξῆς ταῦτόν.

123. Δέδεικται ἄρα ὡς ἡ ὁμοφωνήσασα γενικὴ τῆ κτητικῆ ἀντωνυμία περιγραφῆσεται τῆς κτητικῆς συντάξεως διὰ τὸ ἐπικρατεῖν τὴν φύσει κτητικὴν ἀντωνυμίαν, ἰδίωμα ἔχουσαν τὸ κτήμα, ὃ οὐ μόνον διὰ τῆς γενικῆς νοεῖται, ἀλλὰ πολὺ πρότερον ἀπὸ τῆς εὐθείας εἶχεν. ἡ γὰρ ἐν πρωτοτύποις κτητικῆς σύνταξις διὰ μιᾶς πτώσεως τὸ τοιοῦτον ἐπαγγέλλεται, ἢ τῆς γενικῆς μετατεθείσης καὶ τὰ τῆς κτήσεως συμμετατίθεται. — 2.2.222 προσθείην δ' ἂν κάκεῖνο, ὡς οὐδ' ἂν ἡ ἐγκλινομένη γενικὴ πρωτότυπος κτητικὴν σύνταξιν ἀνεδέξατο, εἴπερ αἱ κτητικαὶ τῶν ἀντωνυμιῶν ἐγκλισιν ἀνεδέχοντο· κἂν οὕτω γὰρ κατεκράτησεν ἡ κτητικὴ ἀντωνυμία. σαφὲς οὖν ὅτι ἀποφυγοῦσα τὴν φωνὴν τὴν κτητικὴν εἰς τὴν ἐγκλιτικὴν μετέβη· καὶ γὰρ ἐν τῷ καθόλου τὸ τοιοῦτον ἐπιδεικνύεται, ἥνικα κατὰ τὸ εὐκαιρὸν περὶ αἰτίας καταλλήλου καὶ ἀκαταλλήλου διαληψόμεθα.

124. Ὁμολόγως οὖν τῶν κτητικῶν ἀπάντοτε ἐπὶ κτῆμα φερο-
μένων τὸ

ὡς μὴ πάντες ὄλονται ὀδυσσαμένοιο τεοῖο {Θ 37 }
ἄλογον καταστήσεται μετὰ καὶ τῶν συμπαραπομένων τῆ ἀθετήσει τῶν
στίχων· αἱ γὰρ συντάξεις αἱ ἐπὶ τὰ ῥήματα καὶ ἐπὶ τὰς μετοχὰς γενι-
κὰς πρωτοτύπους ἐπιζητοῦσιν, καθὼς πρόκειται. — 125. Διὸ καὶ τὸ
Ζηνοδότειον οὐ πάντως ἄλογον, λέγω δ' ἐπὶ τοῦ

2.2.223 Πηλείδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ οὗ χειρὶ παχείῃ
ἔσχετο ταρβήσας {Υ 261 seq. }.

εἰ γὰρ καὶ ἡ κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον καὶ δεύτερον ἐπὶ ῥῆμα φέρε-
ται, ἀπ' ἐμοῦ ἔσχετο σάκος, ἀπὸ σοῦ ἔσχετο σάκος, οὐδὲν ἐμ-
ποδῶν καὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου ταῦτὸν ἐγγενέσθαι, νῦν οὐ κτητικῶς ἀκου-
ομένης τῆς ἀντωνυμίας, ὡς τινες ὑπέλαβον, ὅπου γε καὶ τὸ ἀμφίβολον
τῆς γενικῆς ὡς πρὸς τὴν κτητικὴν γενικὴν παραπέμπεται ἢ τοῦ ῥήμα-
τος σύνταξις, καθάπερ προεκτεθείμεθα. εἰ δὴ ἢ οὐ φέρεται ἐπὶ ῥῆμα ἐν
τῷ ἔσχετο ἀπὸ οὗ, τί τὸ κωλύον πρωτότυπον γενικὴν αὐτὴν φάναι,
κἂν συνεμπίπτει κτητικῆ; ἔστιν γε μὴν πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναι ὡς ἐν
ἐτέρᾳ μὲν συντάξει κατῶρθωται, οὐ μὴν ἐν τῇ Ὀμηρικῇ, εἴγε τὴν
τούτων συνέμπτωσιν ἐφυλάξατο, ὡς ἐδείχθη ἐν τοῖς προκειμένοις. δει-
κνυται οὖν ὡς οὐ παρὰ τὰς ἀντωνυμίας Ζηνοδότος ἤμαρτεν, παρὰ δὲ
τὸ Ὀμηρικὸν ἔθος. καὶ ἔνεκα τούτου προκρίεται ἢ Ἀριστάρχειος ἀνά-
γνωσις, ἀπὸ ἔο χειρὶ παχείῃ

126. Ἐτι κάκεῖναι αἱ γραφαὶ εἰς αὐτὸν ἀναφέρονται,

μνήσαι πατρὸς σεῖο {Ω 486 },

πατρὸς ἐμεῖο πατῆρ {Ξ 118. τ 180 },

2.2.224 ὥστε κατὰ τὸ ἐναντίον τῷ προκειμένῳ λόγῳ γενικαῖς αὐτὸν κεχρηῆσθαι
πρωτοτύποις ἀντὶ τῶν κτητικῶν. καὶ ἔστι πως συνηγορήσαι τῆ πρὸς
αὐτοῦ γενομένη γραφῇ, ὅτι οὐκ ἀπεμφαῖνον τὰς γενικὰς ἐπὶ κτῆμα
φέρεσθαι, ἐπεὶ καί, ὡς ἔφαμεν, αἱ κτητικαὶ εἰς γενικὰς μεταλαμβάνονται.
ἔτι καὶ ἄλλαι συντάξεις εἰσὶν ἐν αὐτοῖς τοῖς ποιήμασιν τὸν αὐτὸν ἐπέ-
χουσαι λόγον,

πρώτῳ γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο {Δ 343 },

σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα {Δ 174 },

εἰ μὴ τίς σευ μῆλα {ι 405 },

οἷ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσιν {Τ 105 }·

ὥστε μὴδὲ κατὰ τὸ Ὀμηρικὸν ἔθος ἀπαραδέκτους εἶναι τὰς γραφάς.
πρόδηλον γὰρ ὡς, εἰ αἱ Ζηνοδότειοι μετατεθεῖεν, αἱ τοιαῦται ἀντι-
κείσονται· εἰ δὲ εὐπαραδέκτοι αὐταί, οὐδὲ αἱ Ζηνοδότου ἀπόβλητοι. —

127. Ἡ δέον πρὸς τὴν γραφὴν οὕτως ἀντιθεῖναι, ὡς ἀδύνατον παραδέξασθαι ὀρθοτονομένην ἀντωνυμίαν εἰς κτητικὴν σύνταξιν, ἀλλ' ἢ 2.2.225 ἐγκλινομένην ἢ κτητικὴν, καθάπερ ἀπεδείχθη. — καὶ προφανὲς ὡς δεόντως ἔχει τὸ

εἰ μὴ τίς σευ μῆλα βροτῶν {ι 405 }

καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, ἐγκλιτικῆς συνούσης ἀντωνυμίας. — τὸ γὰρ

πρῶτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο {Δ 343 }

συνήρπασται εἰς κτητικὴν σύνταξιν· ἄμεινον γὰρ τῷ ῥήματι συντάσσειν

Ὀμηρικώτερον λειπούσης τῆς περὶ προθέσεως, ὡς τὸ

τίσασθαι δ' Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε {B 356 },

ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσσεται Ἀτρείδαο {α 40 },

Κύκλωπος κεχόλωται {α 69 },

καὶ ἄλλα πλεῖστα, ἔχοντος τοῦ λόγου οὕτως· ἐμοῦ ἀκουάζεσθον

πρῶτω περὶ δαιτὸς, τῆς ὀρθῆς τάσεως δεόντως ἐχούσης διὰ τὴν

τοῦ ι παρένθεσιν. — 128. Οὐχὶ οὖν ὀρθοτονεῖται τὸ

σέο δ' ὅστέα πύσει ἄρουρα {Δ 174 },

οἷ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσιν {T 105 };

Ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ τοιοῦτον ἔστιν φάναι ὡς πᾶσα ἀντωνυμία τότε

2.2.226 ἄλογος γίνεται κατὰ τάσιν, ὅταν τὸ δισσὸν τοῦ τόνου δυναμένη ἐπι-

δέξασθαι παρὰ τὸ δέον τοῦ τόνου ἐναλλαγῆ. (τοῦ γὰρ λόγου οὐκ

ἀπαιτοῦντος ὀρθὴν τάσιν ἐν τῷ

πολλάκι γὰρ σεο πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα {A 396 }

ἄλογον τὸ κατ' ὀρθὴν τάσιν ἀνάγνωσμα· ἐπί γε μὴν τοῦ

ὡς σέο νῦν ἔραμαι {Ξ 328 }

ἄλογον μὴ ὀρθοτονησαὶ διὰ τὴν ὑποῦσαν διαστολήν. — οὐ γὰρ ἐκεῖνο

ἄλογον,

ὃς σφῶϊ προῖει Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης {A 336 },

ὀρθὴν τάσιν ἀναδεξάμενον τοῦ λόγου ἀπαιτοῦντος ἀπόλυτον ἐκφοράν,

εἰς ἣν καὶ μεταλαμβάνεται, ὃς ἐξέπεμψεν ὕμας· τοῦτο γὰρ τῆ

φωνῆ συμβέβηκεν, τὸ μὴ δύνασθαι ἐγκλιθῆναι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις τὴν

227 ἀνάγνωσιν καταμέμψαιτο. ἐπιμένειν τοῖς τοιούτοις ὑποδείγμασι περισσὸν

οιητέον· πρόκεινται γὰρ αἱ τε μόνως ἐγκλινόμεναι καὶ μόνως ὀρθοτο-

νούμεναι.) — ἐδείξαμεν ὡς αἱ ἀρκτικαὶ ἀντωνυμίαι φυσικῶς ὀρθοτο-

νοῦνται· τὸ οὖν

σέο δ' ὅστέα πύσει ἄρουρα {Δ 174 }

ἀπανάγνωσμα; ἢ δύναται ἐγκλιθῆναι καὶ μὴ ἐγκέκλιται; ὁμοίως ὅτι καὶ

αἱ προθέσεις ὀρθοτονοῦσι τὰς ἀντωνυμίας· οὐκ ἄλλην ἄρα τάσιν ἀνα-

δέξεται τὸ

ἐξ ἐμεῦ {T 105 }

ἢ τὴν ὀρθήν. — 129. Οὐ μὴν τοιαύτη πρόφασίς ἐστὶν ἐπὶ τῆς Ζηνοδοτείου γραφῆς τοῦ παραδέξασθαι τὴν ἐμεῖο, καθὸ κυριωτέρα λέξις, λέγω ἢ κτητικὴ ἀντωνυμία, δυναμένη καὶ ἔνεκα μέτρου καὶ ἔνεκα λόγου παραλαμβάνεσθαι, πρὸς οὐδὲν χρειώδεις μετετίθετο. καὶ γὰρ ἐν τῷ καθόλου τὸ ποιοῦν ἀκαταλληλίαν οὐκ ἄλλο τί ἐστὶν ἢ κυριωτέρου σχήματος παρεκτροπὴ κατὰ τὴν αὐτῷ ἐπιβάλλουσαν σύνταξιν. —

130. Ἐπεὶ οὖν προήλθομεν εἰς τὰς ἀντωνυμικὰς γραφὰς τοῦ Ζηνοδότου, οὐ παρέλκει καὶ περὶ τοῦ

τίς τάρ σφωι {A 8 }

2.2.228 διαλαβεῖν· τὴν γὰρ τοιαύτην γραφὴν καὶ Σέλευκος προκρίνει καὶ ἄλλοι πλεῖστοι, παρατιθέμενοι καὶ ἐκδόσεις Ὀμηρικός. καθιστᾷσι τε τὸν λόγον οὕτως, εἴπερ ἡ γενικὴ πτώσις καὶ δοτικὴ κατὰ δεύτερον πρόσωπον μεταθεῖσα τὸν τόνον, τουτέστιν ἐγκλιθεῖσα, μενούσης τῆς γραφῆς τὸ τρίτον πρόσωπον παρίστησιν, ἐν τῷ

γυιώσει μὲν σφῶιν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους {Θ 416 },
καὶ κατ' ἐγκλισιν ἐπὶ τοῦ τρίτου προσώπου

γυιώσω μὲν σφωιν ὑφ' ἄρμασι {Θ 402 },
πᾶσα ἀνάγκη καὶ τὴν σφῶι, ὀρθοτονουμένην κατὰ δεύτερον πρόσωπον, τὸν τόνον μεταθεῖσαν κατὰ τὴν αὐτὴν γραφὴν τὸ τρίτον παραστήσει. — ἔστιν καθολικώτερον φάναι κάκεινο, ὡς τὸ ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ προσώπῳ ἀνομοιοκατάληκτον πάντως κἂν τρίτῳ. πρόσκειται ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ διὰ τὸ ἐγώ, σύ, ἴ· ἰδοὺ γὰρ ἀναλόγως καὶ τὸ τρίτον διήλλαξεν τοῦ δευτέρου, καθὸ καὶ αὐτὸ τὴν τοῦ πρώτου κατάληξιν οὐκ ἐνεδέξατο. καὶ κατὰ τοῦτο ἄρα ἀναλογωτέρα ἢ σφῶι διὰ τοῦ ι γραφομένη.

2.2.229 131. Ἄλλ' ἔστι γε καὶ ὑπὲρ τῆς παραδεδομένης γραφῆς ἐκεῖνο φάναι, 1. ὡς μᾶλλον κατῴρθωται, ἵνα μὴ ἡ αὐτὴ οὔσα φωνὴ παρὰ τὴν ἐγκλισιν προσώπου μεταβατικὴ γίγνηται, ὅπερ οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι ἐν ἀντωνυμιαῖς παρεπόμενον· αὐτὸ γὰρ μόνον ἀνίεται τὰ πρόσωπα καὶ ἐπιτείνεται, οὐ μὴν ἐναλλάσσεται. — 2. τὰ τε ὁμοιοκατάληκτα κατὰ τρίτα πρόσωπα οὐποτε συνάρχεται, ἡμῶν — ὑμῶν — σφῶν, ἐμέ — σέ — ἐ, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁ αὐτὸς λόγος. ἀσύστατον οὖν καὶ συνάρξασθαι καὶ συλλῆξαι τὴν κατὰ τὸ τρίτον τῷ δευτέρῳ, καὶ δηλὸν ὅτι, εἰ τὰ ὁμοιοκατάληκτα οὐ συνήρξατο, οὐδὲ τὰ συναρξάμενα λήξεως τῆς αὐτῆς τεύξεται. κατὰ τοῦτο οὖν ἢ σφωέ κατῴρθωται. — 3. κάκεινο δὲ δείκνυται, ὡς ἐν μὲν ῥήμασιν τὰ δεύτερα πρόσωπα πρὸς τὰ τρίτα συμπάθειαν ἔχει, καὶ περισσὸν εἰς τὸ τοιοῦτο παρατίθεσθαι· ἐν μέντοι ἀντωνυμιαῖς τὸ πρῶτον πρὸς τὸ δεύτερον, τῶν τρίτων ἔσθ' ὅτε καὶ ἐκλειπόντων καὶ πλεο-

ναζόντων καὶ ἐν ἰδίοις θέμασι καταγινομένων, ὡς ἡ ἐκεῖνος, ἡ οὗτος, ἡ μὴν, ἄλλαι πλεῖσται· οὔσης γε μὴν τῆς κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον δυϊκῆς εὐθείας οὐ πάντως καὶ κατὰ τὸ τρίτον συνυπάρχει· συνθέτων γινομένων πληθυντικῶν κατὰ τὸ τρίτον οὐ συνυπάρχει καὶ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον· ἔστι πλεῖστα παραθέσθαι. οὐκ ἄρα κατηνάγκασται 2.2.230 οὔτε διὰ τὸ σφωέ ἢ κατὰ τὸ πρῶτον εἰς ε λῆξαι, οὔτε διὰ τὴν νῶϊ ἢ κατὰ τὸ τρίτον εἰς ι καταλήγειν.

132. Σαφές ἐστὶν ὡς τὰ συνηγοροῦντα τῇ σφωέ ἀντωνυμία μάχεται τῇ κατὰ τὸ τρίτον σφωίν. ὑπὲρ ἧς ἐκεῖνο ἔστιν φάναι, ὡς ἀσύστατον ταύτην δοτικὴν οὔσαν ἐκστήναι τοῦ ἰδιώματος, λέγω τῆς τοῦ ι γραφῆς μετὰ τοῦ ν, ὅτι δυϊκὴ δοτικὴ. — καὶ εἰ τὰκριβές τις ἐπιστήσειεν, εἴσεται ὡς ἐπὶ τοῦ δευτέρου προσώπου δυϊκαὶ [δεόντως] ἐξέλιπον, αἱ δὲ τοῦ τρίτου δεόντως καὶ εἰς τὸ δεύτερον μετατιθέμεναί εἰσιν, εἴγε πᾶσα ἀντωνυμία διὰ τοῦ σφ ἐκφερομένη μόνως τρίτου ἐστὶν προσώπου, σφέας — σφίσι — σφέτερος — σφός. — καὶ οὕτω καὶ τὰ τῆς τάσεως ἐπεμερίσθη, ὥστε τὰ μὲν τῆς ὀρθῆς τάσεως μετατεθῆναι εἰς τὸ δεύτερον, τάχα οὐκ ἀπιθάνως, ἐπεὶ τὰ δεύτερα ὑπὸ δεῖξίν ἐστιν ἢ συντρέχει ἡ ὀρθὴ τάσις· τὰ μέντοι κατὰ τὸ τρίτον ἀποστάντα τῆς δείξεως εὐθέτισται εἰς ἔγκλισιν. διὰ τοῦτο καὶ μοναδικαὶ τρίτου προσώπου ἐγκλιτικαὶ ἐπενοήθησαν, ἡ σφέ, ἡ μὴν. — οὐ μέντοι ἀπεμφαῖνον τὴν σφωέ ἀντωνυμίαν διὰ τοῦ ε λέγεσθαι, συνεκδραμοῦσαν τῇ ἐνικῇ αἰτιατικῇ πτώσει.

133. Ἀκολούθως ρητέον καὶ περὶ τῆς ἐμαυτοῦ, ἢ καὶ συντεθεῖσα, καθά φησι Τρύφων { p 29 Vels. }, τὴν αὐτὴν ἔχει ἀμφιβολίαν, ἐκ κτητικῆς 2.2.231 συντεθεῖσα καὶ πρωτοτύπου. τὴν γὰρ ἀπαράδεκτον τοῦ ἄρθρου οἶεται ἐκ πρωτοτύπου συντεθεῖσθαι, ἐμαυτοῦ ἀκούω, σαυτοῦ φείδη, τὴν δὲ ἐν προσλήψει τοῦ ἄρθρου ἐκ συνάρθρου τῆς ἐμοῦ, τοῦ ἐμαυτοῦ φίλου ἤκουσα, τοῦ ἐμαυτοῦ οἴκου δεσπόζω. φαίνεται δὲ ὅτι παρήξεν αὐτὸν ἡ κτητικὴ σύνταξις καὶ ἡ πρόσθεσις τοῦ ἄρθρου, ἅπερ οὐκ ἐξαιρέτᾳ ἐστὶν τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας. παρὸν γοῦν ἐξ ὧν ὑπενόησεν, ἀποδειξάι ὡς οὐκ ἔγκειται ἡ κτητικὴ ἀντωνυμία ἐν τῇ τοιαύτῃ συνθέσει, καὶ πρῶτόν γε ἐξ αὐτῶν τῶν ἄρθρων.

134. Πρόκειται ὅτι ἐκάστη τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν ἄρθρον ἐπι- παραδέχεται ὁμοίωπττον καὶ ἰσάριθμον γένους τε τοῦ αὐτοῦ· πῶς οὖν ἔγκειται ἡ κτητικὴ ἀδιαφόρως συνόντων τῶν ἄρθρων, τὸν ἐμαυτοῦ, τοὺς ἐμαυτοῦ, τὰς ἐμαυτοῦ, καὶ ἅπαντα σχεδὸν τὰ γένη μετὰ τῶν συνόντων διαφόρων ἀριθμῶν; εἰ δὲ αἱ γενικαὶ ἐπὶ κτήμα φερόμεναι διαφόρων κτημάτων εἰσὶν δεκτικά, πῶς οὐχὶ γενικὴ ἐστὶν ἡ ἐγκειμένη ἢπερ κτητικὴ ἀντωνυμία; — 135. ἀλλ' εἰ, καθὸ ἄρθρον προσέλαβεν, ἡ

2.2.232 σύναρθρος ἔγκειται, οὐδὲν κωλύει σύναρθρον ἐκδέχεσθαι καὶ τὴν ἐγκλι-
 τικὴν ἀντωνυμίαν, τοὺς φίλους μου, τοῦ φίλου μου ὡς οὖν
 δικαίως εὔηθες τὸ τοιοῦτον, εὔηθες καὶ τὸ διὰ τῆς παραθέσεως τοῦ
 ἄρθρου ἐκδέξασθαι συνάρθρου σύνθεσιν. οὐ γὰρ δὴ γε τὰ παρατιθέμενα
 ἄρθρα τῆς ἀντωνυμίας ἐστίν, τῶν δὲ ὑπακουομένων κτημάτων πρὸς ἃ
 καὶ τὰ ἄρθρα ὑκείωται. — 136. Ἄλλ' εἰ, καθὸ ἐπὶ κτῆμα φέρεται, ἡ
 κτητικὴ ἔγκειται, οὐδὲν κωλύει καὶ πᾶσαν γενικὴν παντὸς πτωτικοῦ
 ἐπὶ κτῆμα φερομένην κτητικὴν καλεῖν ἀντὶ γενικῆς. καθὸ οὖν γενικὴ
 ἐστὶν ἡ ἔμαυτοῦ, παρεδέξατο καὶ κτῆσιν· καὶ δῆλον ὡς τῆς πτώσεως
 ἐστὶν ἡ σύνταξις, οὐχὶ τῆς συνθέσεως. μετελθοῦσα γοῦν εἰς αἰτιατικὴν ἢ
 δοτικὴν κτήματός ἐστὶν ἀπαράδεκτος, ὅπερ ἐπὶ τῶν κτητικῶς παρηγημένων
 οὐκ ἐνὸν ἐπινοῆσαι· κατὰ γὰρ πᾶσαν πτῶσιν τῆς κτητικῆς παραγωγῆς
 ἐγκειμένη σύνθεσιν ἢ κτητικὴ σύνταξις, ἐμός — ἐμοῦ — ἐμῶ — ἐμόν, Ἀρι-
 στάρχειος — Ἀρισταρχείου — Ἀρισταρχείῳ. καὶ ἐν μὲν τῷ Ἀρίσταρχος
 οὐδὲν ὑπακούεται κατὰ κτῆσιν, οὐδὲ μὴν ἐν τῷ Ἀρίσταρχον, ἐν γε μὴν
 τῇ Ἀριστάρχου γενικῇ. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῆς ἐγὼ καὶ ἐμέ· πάλιν
 γὰρ ἐν γενικῇ μόνῃ τῇ [ἐ]μοῦ, οἶκός μου, φίλος μου. ὅπερ παρα-
 2.2.233 κολουθεῖ καὶ τῇ ἔμαυτοῦ, οὐκ οὔσης κτητικῆς ἐννοίας ἐν τῇ ἔμαυτῶ ἢ
 ἔμαυτόν. (διὰ γοῦν τὸ τοιοῦτο τὸ μὲν Νέα πόλις, ἀγαθὸς δαίμων,
 τὰ παραπλήσια οὐ κτῆσιν ὑπαγορεύοντα ἀκώλυτον ἔχει τὴν ἐν ἀμφο-
 τέροις τοῖς ὀνόμασι κλίσιν· τὸ δὲ Κόρακος πέτρα ἢ υἱὸς κύαμος ἢ
 τι τῶν παραπλησιῶν συνέβη μοναδικῶς κλίνεσθαι κατὰ τὴν συνοῦσαν
 εὐθείαν. κλιθεῖσα γὰρ ἡ γενικὴ ἀποτίθεται τὴν κτητικὴν σύνταξιν, καὶ
 ἄσημα τὰ τοῦ ὑποκειμένου γίνεται). — 137. Ἐτι εἶπερ ἡ κτητικὴ
 ἐνέκειτο ἐν τῷ ἔμαυτοῦ, κἂν ἐπεδέχετο ποτε τὸ σχῆμα δισσὰς κτήσεις,
 μίαν μὲν τὴν ἐγκειμένην ἐν τοῖς κτητικοῖς, ὡσπερ καὶ ἡ ἐμός ἔχει καὶ
 ἡ ἐμόν, ἐτέραν δὲ τὴν ἐκ τῆς γενικῆς ἐγγινομένην, καθὸ ἔστιν ἐπινοῆσαι
 καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων κτητικῶν, Ἀρισταρχείου ἀγροῦ πρόσσοδος,
 κτῆμα γὰρ καὶ ὁ ἀγρὸς καὶ ἡ πρόσσοδος (ἀπλή γὰρ νοεῖται ἡ ἐκ γενικῆς
 κτήσεις, Ἀριστάρχου ἀγρὸς, Ἀριστάρχου πρόσσοδος). καὶ πάλιν
 ἐπὶ τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας, ἐμός ἀγρὸς, τοῦ ἐμοῦ ἀγροῦ πρόσσο-
 δος· κτῆμα γὰρ καὶ ὁ ἀγρὸς καὶ ἡ πρόσσοδος. οὐ δὴ ἐπὶ τοῦ ἔμαυτοῦ
 δισσή ποτε κτήσεις νοεῖται, ἀλλὰ μία ἀπάντοτε.
 2.2.234 138. Τοῦτό γε δὴ ἀπεδείχθη ἐπὶ τῆς γενικῆς, ἔμαυτοῦ ἀγρὸν
 ἔσκαψα, ἔμαυτοῦ φίλῳ ἀνεθέμην· τὴν μέντοι τῶν τοιούτων γενι-
 κῶν εὐθείαν οὐκ ἔστιν εὐρεῖν οὔτε ἐν λόγῳ οὔτε ἐν χρήσει δυναμένην
 συνίστασθαι, οὐ καθάπερ ἄλλα ἀτριβῆ σχήματα (ἐν ἀγνοίᾳ γὰρ τοῦ
 λόγου τινὲς γενόμενοι ὡς ἀτριβεῖς τὰς τοιαύτας εὐθείας παραδέξονται),

οὐδὲ μὴν ἐν συντάξει τῆ κατ' εὐθείαν, εἶγε οὐ ῥητὸν τὸ ἐμαυτὸς ἢ σαυτὸς, ἀλλ' οὐδὲ ἢ τοιαύτη σύνταξις, ἐμαυτοῦ δοῦλος ἔτυπεν, ἢ ἐμαυτοῦ δοῦλος ἔτυπα, τῆς ἀσυνθέτου γενικῆς τὴν σύνταξιν τῆς εὐθείας παραδεχομένης ὁμοίως ἀπάσαις γενικαῖς, ὡς ἐν τῷ ὁ δοῦλός μου ἔτυπεν. — 139. καὶ συμφανὲς ὅτι οὐχ ἢ πτώσις ἐστὶν ἢ ἀπαράδεκτος, τὸ δὲ ἐν αὐτῇ γενόμενον σχῆμα σύνθετον, ὅπερ ἐπενοήθη εἰς διάκρισιν τῆς ἐκ προσώπου γενομένης διαθέσεως εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον. ὁ γὰρ οὕτω λέγων, ἐμαυτὸν ἔτυπα, διάθεσιν ὁμολογεῖ τὴν ἐξ αὐτοῦ γενομένην εἰς αὐτόν, ὡς εἰ καὶ ἔλεγεν οὕτως, ἐγὼ ἐμὲ αὐτὸν ἔτυπα. τοῦ οὖν ῥήματος συνόντος τῆ πλαγία πτώσει κατὰ τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἀνέφικτον ἦν τι ἕτερον πρόσωπον ἐν εὐθείᾳ πτώσει ἐπινοῆσαι, οὐ λέγω κατ' αἰτιατικὴν ἢ δοτικὴν· οὐδὲ γὰρ αὐταῖ τι ἔξωθεν πρόσωπον ἐπιζητοῦσιν· ἢ μέντοι ἐπὶ κτήμα φερομένη γενική, πρόσωπον ἔχουσα 2.2.235 τοῦ κτήτορος, ἐπιζητοῦσα δὲ τὸ τοῦ κτήματος, ἀπαράδεκτος ἐγίνετο εἰς τὸ ἐπιδέξασθαι τὴν τούτου ὀνομαστικὴν, καθὸ ἔμελλεν ἢ ἐκ τοῦ κτήματος εὐθείᾳ ἀνθέλκειν εἰς αὐτὴν τὸ ῥῆμα, ὡς γε καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων συντάξεων προφανὲς ἐστὶν, Ἀριστάρχου γνώριμος ἀνέγνω, φίλος μου διαλέγεται. οὐ δὴ οὖν ἐδύνατο τὸ μεταξὺ πίπτον ῥῆμα ἐπαρκέσαι ἀμφοτέροις τοῖς προσώποις, διαφόροις οὖσιν, εἶγε δὴ τὸ ἐμαυτοῦ ἐστὶν πρώτου προσώπου, ᾧ δὴ πάντως ὀφείλει συντετάχθαι τοῦ αὐτοῦ προσώπου ῥῆμα, ἐμαυτοῦ ἔτυπα παῖδα. ἀλλ' εἰ καὶ ἢ συντασσομένη αἰτιατικὴ μετέλθοι εἰς εὐθείαν, οὐκ ἄλλο τι προσλήψεται ῥῆμα ἢ τὸ τοῦ τρίτου προσώπου, παῖς ἔτυπε. καὶ ἔνθεν οὐτε τὸ ἐμαυτοῦ ἔτυπα παῖς συστατόν, οὐτε μὴν τὸ παῖς ἔτυπεν ἐμαυτοῦ [ἢ ἐμαυτόν]. — 140. ὅτι δὲ τὸ διάφορον πρόσωπον αἰτιὸν ἐστὶ τοῦ ἀκαταλλήλου, σαφὲς ἂν γένοιτο, εἰ ἢ ἐν τρίτῳ νοουμένη εὐθεία κατὰ τὴν ὑπαρκτικὴν σύνταξιν τῶν ῥημάτων ἐπινοηθεῖη καὶ ἐν πρώτῳ προσώπῳ, εἰμὶ δοῦλος· ἐφ' οὗ εἰ καὶ προσθειῆμεν τὸ ἐμαυτοῦ, κατάλληλα ἂν 2.2.236 γένοιτο τὰ τοῦ λόγου, καθὸ τὸ ῥῆμα οὐκέτι ἀνθέλκεται ὑπὸ διαφορῶν προσώπων. καὶ ἔτι ἐπὶ δευτέρου, σαυτοῦ εἰ ὑπερέτης, καὶ ἐπὶ τρίτου, ἑαυτοῦ ἐστὶν ἐπίβολος. ἐφ' ἧς συντάξεως εἴ τις πάλιν παραλάβοι τὰς ἀπλᾶς ἀντωνυμίας, προσχωρήσει ἢ εὐθεία ἐν ἐτέρῳ προσώπῳ νοουμένη μετὰ τοῦ συνόντος ῥήματος, ἐπίβολος αὐτοῦ ἐστὶ, δοῦλός μου εἶ. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῆς συντάξεως.

141. Περὶ δὲ τῆς ἀνυποστάτου εὐθείας ἢ ἀπόδειξις πάλιν ἂν γένοιτο τῆδε. Ἐφαμεν ἐν τοῖς προκειμένοις τὰς μὲν πλαγίας πτώσεις ἀναφέρεσθαι ἐπ' εὐθείας τῶν μεταξὺ ῥημάτων τὴν μὲν ἐνέργειαν ταῖς εὐθείαις ἀναπεμπόντων, τὸ δὲ πάθος ταῖς πλαγίαις, ὡς Διονύσιος

ἔτυψεν Θέωνα, ἐγὼ σε ἐτίμησα. (τὸ δὲ πάθος ἐγγενόμενον κατὰ τὰς πλαγίας μεθίστησιν αὐτὰς εἰς εὐθείαν, τῆς προκατειλεγμένης εὐθείας τρεπομένης εἰς γενικὴν μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως, ἐγὼ σε ἔδειρα, σὺ ἐδάρις ὑπ' ἐμοῦ.) ἦν μέντοι καὶ τοῦτο ὁμόλογον, τό τινα διάθεσιν ἐμποιῆσαι οὐ μόνον εἰς ἕτερον πρόσωπον ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἑαυτοῦ. ἐξ 2.2.237 ἥς συντάξεως ἐπενοεῖτο τὸ δισσὸν σχῆμα τῆς ἀντωνυμίας, λέγω τὸ ἀπλοῦν, ὅπερ ἐστὶν ἐν μεταβάσει ἐτέρου προσώπου, καὶ τὸ σύνθετον, ὅπερ τὴν ἐκ τοῦ αὐτοῦ προσώπου διάθεσιν ὑποστρέφουσιν εἶχεν εἰς ταῦτό, τὸ διατεθὲν καὶ διατιθὲν πρόσωπον (ἔνθεν καὶ ἀντανακλωμένον ἐκλήθη, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν εἰς αὐτὰ ἀντανακλωμένων σωμάτων, ἢ αὐτοπαθές· τὰ γὰρ ἀπλᾶ τῶν προσώπων ἐδείχθη ἀλλοπαθῆ, τουτέστιν ὑπὸ ἄλλου προσώπου διατιθέμενα), πάνυ καὶ τῶν φωνῶν συνφκειωμένον τῇ τοῦ συμφραζομένου ἐνώσει· ἐπεὶ γὰρ ἐν πρόσωπον τὸ διατιθὲν καὶ τὸ διατιθέμενον, μία καὶ ἡ φωνὴ κατὰ σύνθεσιν ἐγένετο, ἑμαυτὸν ἔπαισα, ὑπ' ἑμαυτοῦ ἐπλήγην.

142. Εἴπερ οὖν αἱ πλαγίαι ἐπιζητοῦσιν εὐθείας, ἴν' ἡ διάθεσις προφανῆς γένηται ἢ ἐκ τινος γινομένη, [πῶς ἡ σαυτοῦ γενήσεται σαυτός; γενομένη γὰρ πλαγίαν ἐπιζητήσει ἐφ' ἣν τὰ τῆς συντάξεως ἐρείσειεν] φήσει τις, πῶς δὴ πλαγία οὕσα ἐν τῇ σαυτὸν οὐκ ἐπιζητήσει 2.2.238 εὐθείαν ἐξ ἧς ἡ διάθεσις; πρὸς ὃν φαίημεν ὡς ἔνεστιν ἡ εὐθεΐα διὰ τοῦ ῥήματος, σαυτὸν ἔπαισας, τουτέστιν σύ. γενομένη γὰρ ἐν τῷ σαυτὸς ἔπαισας δύο συνέξει εὐθείας, τὴν τε ἐκ τῆς ἀντωνυμίας καὶ τὴν ἐκ τοῦ ῥήματος, δι' ὃ λόγον καταστήσαι οὐκ ἂν δύναιτο, εἰ μὴ ἢ ἑτέρα αὐτῶν πλαγία γένοιτο. καὶ ἢ μὲν ἐκ τοῦ ῥήματος παρυφισταμένη ἄκλιτος, καθὸ ἄπτωτα τὰ ῥήματα· ἢ μέντοι ἐκ τῆς ἀντωνυμίας ἐφικτὴ εἰς τὸ κλιθῆναι. — 143. Ἔτι κάκεῖνό τις ἐπιζητήσει, ὡς, εἴπερ ἐκ τοῦ ῥήματος παρυφίσταται εὐθεΐα, οὕτως καὶ ἐκ τῆς ἑμαυτός καὶ σαυτός ὑποστήσεται πλαγία κατὰ τὸ ἄρχον μέρος τῆς ἀντωνυμίας, 2.2.239 ἑμαυτὸς ἔπαισα, τοιοῦτου ὄντος τοῦ λόγου, ἐμὲ αὐτὸς ἔπαισα, ὡς εἰ καὶ χωρὶς τῆς ἐπιταγματικῆς φαίημεν ἐμὲ φημι, καὶ οὐδὲν ἐμποδῶν τὸ συστήναι τὸ ἑμαυτὸς ἔπαισα. ἀλλ' ἔστι γε πρὸς τὸ τοιοῦτο φάναι, ὡς οὐ μία πλαγία ἐστὶν ἢ παρυφισταμένη, αἱ τρεῖς δέ· τί γὰρ μᾶλλον ἐν τῷ ἑμαυτὸς ἔγκειται ἢ ἐμέ ἢ ἐμοῦ ἢ ἐμοί; καὶ ἦν χρεΐα τῶν τοιούτων πτώσεων ὑπὲρ τοῦ τὸ κατάλληλον προφανὲς γίνεσθαι, ἄδηλον δὲ γίνεται κατὰ τὴν σύνθεσιν· περισσὸν ἠγητέον τὸ ἄδηλον προκρίναι τοῦ προφανοῦς καὶ συνήθους. — 144. Ἄλλ' ἴσως πρὸς τὸ τοιοῦτόν τις πάλιν ἐνστήσεται, ὡς τὰ ἀμφίβολα πρὸς τῶν συντασσομένων ἐκλύεται· εἴπερ οὖν τὰ συνιόντα τῶν ῥημάτων οὐ πρὸς πᾶσαν πλαγίαν πτώσιν

εὐθέτισται συνίστασθαι, ἀλλ' ἃ μὲν γενικὴν αἰτεῖ, ἃ δὲ αἰτιατικὴν, τινὰ δὲ δοτικὴν, διὰ τῆς συντάξεως τοῦ ῥήματος τὸ ἄδηλον τῆς πτώσεως προφανὲς γενήσεται. φέρε γὰρ εἶναι τὸ τοιοῦτον, ἑμαυτὸς ἀκούω· τὸ ἀκούω γενικὴν μηνύει ἐγκειμένην, ἐφ' ἣν φέρεται· ἑμαυτὸς τύπτω· 2.2.240 διὰ τοῦ τύπτω ἢ ἐμέ αἰτιατικὴ δηλωθήσεται. ἀλλ' ἐκεῖνο πάλιν ἀνακύψει, ὡς ἔνια ἐπὶ δύο πτώσεις φέρεται, τέμνω σέ — τέμνω σοί, γυμνάζω σέ — γυμνάζω σοί· καὶ πῶς ἐπὶ τῶν τοιούτων τὸ ἑμαυτὸς [τέμνω] διάκρισιν τῆς πτώσεως ποιήσεται; οὐδὲ γὰρ ἐκ παραθέσεως ἄρθρων τὸ τοιοῦτο βοηθεῖται. μένον μέντοι τὸ σύνθετον σχῆμα τῆς συνηθεστέρας παραδόσει διακρίνει τὸ ἑμαυτὸν τέμνω καὶ ἑμαυτῶ τέμνω. — 145. Τὸ δὲ μεῖζον, εἰ καὶ τις ἀποσταίη τῆς τοιαύτης ἀποδείξεως, πάλιν μάτην τὰ τῆς ζητήσεως καταστήσεται· παραδεχθεῖσα γὰρ ἢ ἑμαυτὸς ἄκλιτος γενήσεται. οὔτε γὰρ κατὰ τὸν λόγον τῆς συνθέσεως δύναται κλίνεσθαι, λέγω ἐν μέσῃ τῇ λέξει, καθὸ ἄπαξ συντεθέντα τὰ πτωτικὰ ἄκλιτὰ ἐστίν· ἀλλ' οὐδὲ κατὰ τὸ τέλος· αἰεὶ γὰρ ἢ εὐθεῖα ἔστηκεν μετὰ τοῦ ῥήματος, ἐγὼ ἀκούω σου, ἐγὼ ἐτίμων σε, ἐγὼ σοι χαρίζομαι. [καὶ δὴ ἐν τῷ ἑμαυτὸς ἔτυψα ἢ αἰτιατικὴ νοεῖσθω ἐκ τοῦ ἔτυψα.] οὐχὶ οὖν γενήσεται ἄκλιτος ἢ ἑμαυτὸς κατὰ μὲν τὸ τέλος διὰ τὸ ῥῆμα, κατὰ δὲ τὸ ἄρχον διὰ τὴν σύνθεσιν; καὶ εἰ τοῦτο ὑγιές, πῶς οὐχὶ μάταιον τῆς ἑμαυτοῦ ζητεῖν εὐθειαν; γενομένης γὰρ ἢ 2.2.241 εὐθεῖα οὐχ ἔξει πλαγίαν, καὶ δῆλον ὡς καὶ πάλιν τῶν πλαγίων οὐσῶν οὐκ ἐγγενήσεται ἢ εὐθεῖα.

146. Ἀκολούθως μέντοι προσκείσεται καὶ τὸ αἴτιον τοῦ μὴ συντεθῆναι τὴν εὐθειαν. ἔστω γὰρ σύνταξις ἢ ἐγὼ αὐτὸς ὕβρισα καὶ παθητικῶς ἐγὼ αὐτὸς ὑβρίσθην, ἐφ' οἷς ὁμόλογόν ἐστιν ὡς ἐν δυσι προσώποις αἱ ἐγγενόμεναί εἰσι διαθέσεις, ἢ τε τοῦ ὑβρίσαντος ἢ τε τοῦ ὑβρισθέντος. (εἰ γὰρ πάλιν μοναδικὴ γένοιτο ἢ διάθεσις ἐκ τοῦ αὐτοῦ προσώπου εἰς τὸ αὐτό, ὥστε φάναι ἐγὼ αὐτὸς ὕβρισα ἐμέ, ὑποστρέψει τὰ τῆς συντάξεως εἰς τὴν σύνθετον πλαγίαν ἐν τῷ ἑμαυτὸν ὕβρισα.) — σαφὲς δὲ κάκεῖνο, ὡς αἱ συνθέσεις πρὸς ἐξαλλαγὴν τῶν κατὰ παράθεσιν ἐπενοήθησαν. εἰ γὰρ τὴν αὐτὴν σημασίαν εἶχον τοῖς κατὰ παράθεσιν, κἂν πάντως παρέλκοντα ἦν τὰ συντιθέμενα τῶν σχημάτων. διαφέρει τὸ χῆν καὶ ἀλώπηξ τοῦ χηναλώπηξ, τὸ μισῶν 2.2.242 γυναῖκα τοῦ μισογύνης, ἄλλα πλεῖστα. εἰ δὴ οὖν τὸ ἐγὼ αὐτὸς συντεθὲν πλεον τι ἐσήμαιεν τοῦ κατὰ παράθεσιν, ἀναγκαία ἦν ἢ σύνθεσις· νυνὶ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει. ὅπου γ' οὖν ἐγένετο διαφορὰ τις ἐκ τῆς συνθέσεως, ἐκεῖσε καὶ προσεχώρησεν τὰ τῆς συνθέσεως. αἱ πλάγαι ἀπλαῖ οὔσαι σύνταξιν τὴν ἐφ' ἕτερον πρόσωπον ἔχουσιν, συντεθεισαὶ γε

μὴν ἠλλοτριῶνται τῆς μεταβάσεως τοῦ προσώπου. ὅπερ οὐκ ἐνεχώρει, ὡς ἔφαμέν γε, καὶ ἐπὶ τῆς εὐθείας, δεόντως ἄρα ἡ εὐθεΐα ἀπροσδεῖς ἐγένετο τῆς συνθέσεως.

147. Οὐ μόνον δὲ αἱ ἀντωνυμῖαι ἐκ τῶν πλαγίων ἀρχὴν ἔσχον συνθέσεως, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀλλήλων· οὐ γὰρ δὴ τε ἡ τούτου εὐθεΐα πάλιν συστατή. ἡ γὰρ τοῦ ῥήματος σύνταξις τὴν ἐν τοῖς δύο προσώποις μετάβασιν δηλοῖ· τὸ γὰρ ἀλλήλων ἤκουσαν τοιοῦτόν τί ἐστιν, ἄλλοι ἄλλων, ἀλλήλους ἔπαισαν, ἄλλοι ἄλλους. ἐγγενομένης γὰρ τῆς εὐθείας ἐν τῷ ἀλλήλοι νοηθήσεται τὸ ἄλλοι ἄλλοι, ὅπερ ἄλογον· οὐ 2.2.243 γὰρ κατακλείει διάνοιαν διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν δύο εὐθειῶν. — 148. Ἔστιν γε μὴν οὐχ ὁμοιον τῇ ἀντωνυμικῇ συνθέσει. ἡ μὲν γὰρ τὴν αὐτοπάθειαν σημαίνει, ἑαυτοὺς ἔτυψαν, ἡ δὲ τὴν ἐκ προσώπων πρὸς ἕτερα πρόσωπα μετάβασιν. τὸ γὰρ

ἀλλήλους τρώσητε {π 293, τ 12 }

οὐ ταῦτόν ἐστιν τῷ ἑαυτοὺς τρώσητε, ὥσπερ καὶ τὸ Πινδαρικὸν οἱ περὶ Τρύφωνα { p 29 Vels. } ἐσημειοῦντο ἐπὶ τε τοῦ Ὠτου καὶ τοῦ Ἐπιάτου, συγκατατιθέμενοι μὲν τῷ

ἀλλαλοφόνους ἐπάξαντο λόγχα { fr. 137 Boeckh, 140 Bgk4, 163 Schr. },

οὐ μὴν ἐν τῷ

ἐνὶ σφίσιν αὐτοῖς·

οὐ γὰρ ἑαυτοῖς τὰ δόρατα ἐνήκαν, ἀλλὰ ἀλλήλοις. — 149. Φαίνεται δ' ὅτι καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ σύνταξις, πλαγίαν ἐπιζητοῦσα καὶ εὐθεΐαν, δεόντως τὴν εὐθεΐαν ἐν τῷ ἄρχοντι μέρει ἤνωσεν, ἵνα κατὰ τὸν λόγον τῆς φωνῆς ἀκίνητος μένη καὶ [κατὰ τὸ δέον τῆς συντάξεως] διὰ τὸ συνερχόμενον ῥῆμα· τὸ τέλος δὲ κινεῖται κατὰ τὸ δέον τῆς συντάξεως. 2.2.244 ἐν γὰρ τῷ ἀλλήλους ἔτυψαν τὸ ἔτυψαν πρὸς τὴν ἀρκτικὴν σύνθεσιν ἀναφέρεται, ἄλλοι ἔτυψαν ἄλλους, καὶ ἐπεὶ χρεΐα τῶν διαφόρων πλαγίων πτώσεων, ἵνα τὰ συνόντα τῶν ῥημάτων τοῦ καταλλήλου τύχη, εἰς τὸ κλιτικὸν μέρος παρελαμβάνοντο, λέγω τὸ τελικόν, ἵνα δεόντως διὰ τὸ ἤκουσα γενικὴν ὁμολογήσῃ, αἰτιατικὴν τε ἐν τῷ ἀλλήλους διὰ τὸ ἔτυψαν ἢ τι τῶν τοιούτων, καὶ ἔτι ἀλλήλοις διὰ τὸ ἐχαρίσαντο. πρόδηλον γὰρ πάλιν ὡς εἰ ἀνέστραπτο ἡ σύνθεσις, ἄκλιτον τὸ μόριον καθιστῆκει, καθὸ πάλιν οὔτε τὰ ἠνωμένα κινεῖται οὔτε ἡ εὐθεΐα μετὰ τῶν ῥημάτων ἀφίσταται τῆς τοιαύτης συντάξεως.

150. Ἐπεὶ δὲ καὶ ταῖς συνθέτοις ἀντωνυμίαις ἀριθμὸς πληθυντικὸς σύνεστιν ἐν τρίτοις προσώποις, οὐ μὴν ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ, ἀνάγκη καὶ περὶ τοῦ τοιούτου τὸ δέον παραστήσαι. Τὸν μὲν οὖν Ἀρίσταρχόν

φασι μὴ παραδέχασθαι τὰς ἐγγενομένας τῶν τρίτων προσώπων συνθέσεις, καθὸ ἀνέφικτον τὸ ἐνικῶς συντεθὲν πρόσωπον εἰς πληθυντικὸν μετατίθεσθαι, ὡς ἔχει τὸ ἑαυτὸν τε καὶ ἑαυτοῦς, ἔτι ἐπιμαρτυρόμενον 2.2.245 τὴν τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου χρήσιν, ἣτις οὐ γενομένη διήλεγγε τὴν κατὰ τὸ τρίτον οὐ δεόντως γινομένην σύνθεσιν, καὶ ἐκ τρίτου παρατιθέμενον τὴν Ὀμηρικὴν χρήσιν· πρὸς γὰρ ἀκολουθίαν τὴν τοῦ ἡμέας αὐτοῦς καὶ ὑμέας αὐτοῦς ἦν πάλιν τρίτου προσώπου τὸ σφέας αὐτοῦς.

151. Ὁ γε μὴν Ἄβρων πειράται τοὺς τοιοῦτους λόγους ἀνασκευάζειν τὴν χρήσιν ἐπάγων καὶ ταύτην πιστούμενος ἐκ παραθέσεων Πλατωνικῶν· καὶ ὡς ἔνδεκτον εἶναι ἀπὸ ἐνικῆς συνθέσεως γίνεσθαι πληθυντικὸν ἀριθμὸν, ὅπου γε καὶ τὸ ἐνδέκατον συντεθὲν ἀποτελεῖ τὸ ἐνδεκάτους πληθυντικόν. οὐ μὴν, φησὶν, ἀνάγκη τὸ ἐν τρίτῳ γενόμενον πάντως καὶ ἐν πρώτῳ καὶ ἐν δευτέρῳ [προσώπῳ] γίνεσθαι, τουτέστι τὸ μὴ πάντως ἐξακολουθῆσαι τῷ ἑαυτῶν ἢ ἑαυτοῦς τὸ ἑμαυτῶν ἢ ἑμαυτοῦς, εἶγε καὶ τὰ ἐν τοῖς πρώτοις καὶ δευτέροις γινόμενα οὐ πάντως καὶ ἐν τρίτοις· εἰσὶν γοῦν πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου δυϊκαὶ ὀρθῆς πτώσεως, οὐ μὴν τρίτου. [εἰ] καὶ φαίνεται ὅτι εἰς τὸ τοιοῦτο κάκεινο ἂν προσήγαγεν 1. τὸ ὡς ἢ ἐκεῖνός ἐστιν ἐν τρίτοις, οὐ μὴν σύζυγοι ταύτης κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον, ἢ αὐτός, ἢ οὗτος, ἢ μίν. — 2. καὶ ὅσαι μὲν ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ δυϊκαὶ, ὀρθοτονοῦνται, αἱ δὲ κατὰ τὸ τρίτον μόνως ἐγκλιτικά. — 3. καὶ κτητικά εἰσὶν πρώτου καὶ δευτέρου δυϊκαὶ, οὐ μὴν τρίτου. — φησὶ δὲ που κάκεινο, ὡς κατὰ τύχην τινὰ ἢ χρήσις παρεώσατο, καὶ οὐδὲν ἐμποδῶν ταῦτὸν παρηκολούθηκεν αἰς συνθέτοις ἀντωνυμίαις.

2.2.247 152. Ὑπὲρ γε μὴν τοῦ Ἀριστάρχου ἔστιν φάναι ὡς οὐ συνείδε τὸ πρὸς αὐτοῦ εἰρημένον. οὐ γὰρ ἐν ἀγνοίᾳ ἦν τοῦ ἐνδέκατοι, οὐδ' ὅτι ἀπὸ ἐνικῆς συνθέσεως πληθυντικὸν γίνεται. ἔστι γὰρ ἐπινοῆσαι τὸ πρὸς αὐτοῦ διαπορηθὲν οὕτως, εἶπερ ἐκ δύο ἐνικῶν συνέστηκεν τὸ ἑαυτὸν, καὶ δύο ἐνικά ἐπὶ ἐν πρόσωπον συντείνει διάθεσιν δηλοῦν τὴν ἐξ ἑαυτοῦ εἰς ἑαυτό, πῶς ἐκ τοῦ τοιοῦτου πλήθους παρέμφασις ἂν γένοιτο, τῆς μὲν κατ' ἀρχὴν συνθέσεως ἐνικὸν ἀριθμὸν ὑπαγορευούσης, τῆς δὲ κατὰ τὸ τέλος πληθυντικόν; — 153. Οὐ γὰρ ἐστιν ὅμοιον τὸ ἐνδέκατος καὶ ἐνδέκατοι· δύο γὰρ ὑποκειμένων παρέμπτωσίς ἐστιν ἐν τῷ ἔνδεκα· μετὰ γὰρ δέκα εἷς. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἐνδέκατοι· πάλιν γὰρ μετὰ δέκα οἱ πλείους ὑπὸ τάξιν τὴν τοῦ ἔνδεκα ἐξαριθμούμενοι μετέσχον τοῦ καλεῖσθαι ἐνδέκατοι. Ἀλλά, φήσει τις, πῶς τοῦ ἐνός 2.2.248 ἐγκειμένου ἔμφασις δευτέρου πληθυντικοῦ γίνεται; πρόσκειται ὅτι

τάξεως

ὀνόματά ἐστιν. — ἄλλως τε αἱ δύο προσώπων ἐμφατικάι συνθέσεις καὶ ἐξ ἐνικῆς συνθέσεως πλῆθος ὑπαγορεύουσιν καὶ ἐκ πληθυντικῶν ἐν παρεμφαίνουσιν· τὸ γὰρ φιλόανθρωπος ἐνικῶς συντεθεὲν πλῆθος ὑπαγορεύει, καὶ ἐκ τῶν ἐναντίων πληθυντικῶς λεγόμενον τὸ φιλοπλάτωνες ἔνα τὸν Πλάτωνα σημαίνει. οὐ δὴ οὖν παρηλλαγμένον καὶ τὸ ἐνδέκατοι ἐξ ἐνικῆς συνθέσεως πλεόν τι παραστήσαι· διάφορα γὰρ τὰ πρόσωπα. ὅπερ οὐκ ἐνεχώρει ἐπὶ τῆς ἑαυτόν· ὡς γὰρ εἶπομεν, ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

154. Πῶς δ' οὐχὶ εὐηθες φάναί ἔλλειψιν κατὰ τύχην γεγενῆσθαι τοῦ τρίτου προσώπου κατ' εὐθείαν πτώσιν; λέγω ἐπὶ τοῦ δυϊκοῦ ἀριθμοῦ. φυσικώτερον γὰρ ἢ ἀντωνυμία ἀπέστη, εἶγε οὐδέτερος τῶν τόνων 249 αὐτῆς παρεδέχετο, οὔτε ὁ ὀρθοτονούμενος, ὅτι τρίτου προσώπου δυϊκαῖς παρείπετο τὸ μόνως ἐγκλίνεσθαι, οὔτε ὁ ἐγκλιτικός, εἶγε ἀδύνατον εὐθείας πτώσεως ἐγκλιτικὴν εὐρέσθαι ἀντωνυμίαν. (ἡ γοῦν βιασθεῖσα πρὸς Δωριέων, ἅμα τῷ ἐγκλιθῆναι παρείσα τὴν οὐ δυναμένην ἐγκλιθῆναι πτώσιν, μεταπίπτει εἰς τὴν συγγενῆ αἰτιατικὴν.) — 155. Κτητικὴ γε μὴν τρίτου προσώπου δυϊκὴ οὐκ ἐγένετο, οὐχ, ὡς τινες ᾤθησαν, ὅτι οὐδὲ τρίτου προσώπου δυϊκὴ ἔστι γενικῆς πτώσεως, ἀφ' ἧς ἔδει παρήχθαι τὴν κτητικὴν, ἀλλ' αἱ παρελημμένα δοτικά εἰσιν ἀντὶ γενικῶν· ἔστιν γὰρ καὶ ἔνεκα τῆς φωνῆς καὶ ἔνεκα τοῦ σημαινομένου. οὐ μὴν 2.2.250 παρήχθη ἐξ αὐτῆς κτητικόν, καθότι ὑπεδείξαμεν ἐξ ὀρθοτονουμένων τὰς παραγωγὰς γίνεσθαι.

156. Ἄλλα μὴν καὶ ἐν τοῖς προειρημένοις εἴρηται ὡς δεόντως πλείονες ἐκ πρώτων καὶ δευτέρων ἢ ἐκ τρίτων προσώπων ἐγένοντο ἀντωνυμίαι. πῶς δ' οὐ δοθήσεται τὸ ἔλαττον ὑπὸ τοῦ πλείονος διελέγεσθαι, οὐ μόνον ἐν παραθέσει τῶν λέξεων, ἀλλὰ καὶ ὅτε ἡ συμπεφωνημένη παρὰ πᾶσιν ἱστορία τὴν παρηλλαγμένην πρὸς τινος οὐ προσίεται, καὶ σχεδὸν ἐπὶ ἀπάντων τὸ τοιοῦτον συμφωνεῖν; οὐ δὴ κατὰ τύχην 2.2.251 πλείονα σχήματα δύναται σεσιγῆσθαι τῶν ὄντων· ὡς γὰρ πρόκειται, ἐκ τῶν ἐναντίων δύναται. — 157. ἀλλ' οὐδ' ὑπ' ἀκολουθίαν τὰ ὅπως δῆποτε ἐκλιπόντα ἐστίν. γυνῆς γοῦν οὐ φαμεν, καὶ οὐ πάντως τὰ τοιαῦτα συνεκλείπει· ἀλλ' οὐδ' ὁ μέγας, καὶ οὐ πάντα εἰς λος λήγοντα συνεξέλιπεν, ἀλλὰ πλείστα. πρὸς οἷς ἀντὶ τούτων ἕτερα θέσις ἔστιν ἰσοδυναμοῦσα, ἡ γυναικός ἀντὶ τοῦ γυνῆς, ἡ μέγας ἀντὶ τοῦ μέγας, ἡ ὕδωρ ἀντὶ τοῦ ὕδατος. πῶς οὖν ἡ ἑμαυτῶν καὶ αἱ ἐξῆς μετὰ τῶν συνόντων προσώπων ὡς ἐξ ἐπιτάγματος ἀπεώσθησαν καὶ τοῦ κοινοῦ ἔθους καὶ τοῦ παρὰ ποιηταῖς; οἷς προσφιλές μᾶλλον μεταδιώκειν

τὸ παρηλλαγμένον τῆς συνήθους χρήσεως. δίδεται γοῦν καὶ ἐν ἀντωνυμiais σέο φάναι αὐτοὺς καὶ μίν καὶ ἄλλα πλείστα.

2.2.252 158. Λείπεται γ' οὖν ἐκεῖνο προσδιασαφήσαι, εἴπερ τὸ σφέας αὐτοῦς ἀναλογώτερον τοῦ ἑαυτοῦς, τί δὴ ποτε, καὶ εἰ ἐν ἐλάττονι λόγῳ τὸ ἑαυτοῦς τετόλμηται κατὰ τρίτον πρόσωπον ἐγγενέσθαι, — τί μὴ καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀκόλουθον καὶ ἐν τῷ ἡμέας αὐτοῦς ἐνεχώρησεν, κἄν πάλιν ἐν ἐλάττονι λόγῳ καταγίνηται, τὸ ἑμαυτοῦς; ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου προσώπου. — 159. Ἐπιδέδεικται ἐν τοῖς προκειμένοις ὡς ἐπενοήθησαν αἱ σύνθετοι ἀντωνυμιαί εἰς τὸ μὴ παραδέξασθαι διαφόρου προσώπου σύνταξιν, τῶν ἀπλῶν συντασσομένων διαφόροις προσώποις. — ἦν δὲ κάκεῖνο ἀληθές, ὡς ἅπαν πληθυντικὸν πρῶτου προσώπου καὶ δευτέρου σύλληψιν ἀναδέχεται διαφορῶν προσώπων. τὸ γὰρ ἡμᾶς τοιοῦτόν ἐστιν, ἐμὲ καὶ σὲ κάκεῖνον, ἦ ἐμὲ καὶ ὑμᾶς, ἦ ἐμὲ καὶ αὐτοῦς. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου πάλιν γὰρ τὸ ὑμᾶς σὲ καὶ αὐτοῦς ἐστιν. — πῶς οὖν ἡ ἑμαυτοῦ ἀντωνυμία καὶ αἱ σύζυγοι ἐπιδέχονται ἀριθμὸν μαχόμενον τῷ ἰδιώματι τῆς συνθέσεως, καθὸ διάφορα πρόσωπα 2.2.253 νοηθήσεται, ἐκ συλλήψεως, γενόμενα δευτέρου καὶ τρίτου καὶ πρῶτου; τό γε μὴν τρίτον πρόσωπον, ἀπεωσμένον τῆς προειρημένης τηρήσεως, λέγω τῶν διαφορῶν προσώπων, εὐέφικτον ἔσχεν τὴν εἰς τὸ πληθυντικὸν μετάθεσιν· ἦν γὰρ ἐκ τῶν αὐτῶν προσώπων συνεστηκός. — 160. Φαίνεται δ' ὅτι καὶ κατὰ τὸν προειρημένον λόγον οὐκ ἀπορήσει τις δι' ἣν αἰτίαν ἐκ πληθυντικῶν πληθυντικαὶ συνθέσεις οὐκ ἐγένοντο· ἐκ γὰρ τῶν ἀπλῶν πληθυντικῶν ἀντωνυμιῶν ἔστιν ἐπινοῆσαι τὸ μαχόμενον ὡς πρὸς τὴν σύνθετον ἀντωνυμίαν. εἴπομεν γὰρ ὅτι ἐπιμιξίαι διαφορῶν προσώπων εἰσὶν ἐν πληθυντικοῖς· περισσὸν οὖν τὸ τὰς πληθυντικὰς ἀντωνυμίας συντίθεσθαι, ὅπου γε αἱ ἐνικαὶ ἀντωνυμιαί συντεθεῖσαι παρέμειναν τῷ ἐνικῷ ἀριθμῷ. ἀλλ' οὐδὲ τὸ σφέας αὐτοῦς καὶ τὰ τοιαῦτα, οὐκ ὄντα ἐκ διαφορῶν προσώπων, συνετέθη, καθὸ τὸ ἐσόμενον ἐξ αὐτῶν εὐχρηστον 2.2.254 ἢ προειληφυῖα πληθυντικὴ προφορά περιέγραψεν, εἰς ἣν καὶ μεταλαμβάνονται·

σφέας αὐτοῦς ἀρτύναντες {N 152 },
ἑαυτοῦς παρασκευάσαντες.

161. Ἐπεὶ οὖν ἐδείχθησαν ἀσύνθετοι πληθυντικαὶ ἀντωνυμιαί κατὰ τὸ προειρημένον τήρημα, φέρε καὶ εἰς ἐντέλειαν τοῦ λόγου περὶ τοῦ ἡμεδαπός καὶ ὑμεδαπός διαλάβωμεν, ἐπεὶ τινες οὐδὲ κατ' ὀλίγον ἐνδοιάζουσιν ὡς παρὰ τὸ ἡμῶν καὶ τὸ ἔδαφος τὰ τῆς συνθέσεως ἀπετελέσθη. οἷς ἂν τις συνηγορήσειεν μαρτυρόμενος καὶ τὸν ἀπὸ τῆς φωνῆς λόγον καὶ τὸν ἀπὸ τοῦ δηλουμένου, εἴγε παντὶ συνθέτῳ τὸ τοιοῦτο

παρακολουθεῖ. — ἐν γὰρ τῷ μισογύνης καὶ τὸ μισεῖν ἔγκειται καὶ ἡ 2.2.255 γυνή, καὶ ἐν τῷ φιλόπονος τὸ φιλεῖν καὶ ὁ πόνος. οὐ γὰρ τὰ ἐν μιᾷ λέξει ἀπλῆ πλείονα σημαίνοντα σύνθετα, ὡς ἐπὶ τοῦ τοξότης, σκυτεύς, κἄν ἐνέργειαν σημαίνει τὴν τοῦ τέμνειν, εἰ μὴ καὶ τὴν φωνὴν προσλάβοι ἐν τῷ σκυτοτόμος. — ἐντεῦθεν τὸ Ἀρίσταρχος καὶ τὰ τούτῳ ὅμοια κύρια ὄντα πρὸς ἐνίων οὐ κατηριθμεῖτο εἰς τὰ σύνθετα, ὅτι μὴ καὶ τοῖς δηλουμένοις ἐκέχρητο. ἀλλ' ἐπὶ γε τούτων ἐδείκνυτο ὡς ἡ πρώτη σύνθεσις ἐπεκράτει, καθὼς ἔχει τὸ

2.2.256 ἀρίσταρχος Ζεύς

παρὰ τοῖς περι Βακχυλίδην { XII 58 Blass.3, fr. 52 Bergk⁴ }, καὶ οὐχ ἡ ἐξ ὑστέρου γενομένη συμβολικὴ μετάθεσις. — ἐγκειμένων οὖν καὶ τῶν φωνῶν καὶ τῶν σημαιομένων ἀκώλυτον τὸ φάναι σύνθετα τὰ σχήματα. 162. Ἄλλ' ἔδει, φασίν, αὐτὰ βαρύνεσθαι, καθὼς ἔχει τὸ ἄξιφος, δύσριγος, εὔτειχος. τὸ τοιοῦτο δ' οὐ συνεκτικόν· ἰδοὺ γὰρ καὶ ἐπ' ἄλλων συνθέσεων διάφοροι τόνοι ἐγένοντο. ὀξύνεται τὸ εὐτελής, εὐειδής, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τὸ εὐμήκης, μεγακήτης, καθὸ τὸ ἡ ἔχει παρε- 2.2.257 δρευόμενον. τί οὖν ἐμποδίζει τὸ φάναι· τὰ παρὰ τὸ ἔδαφος συντιθέμενα ὀξύνεται, καθὸ καὶ τὰ παρὰ τὸ ἔργον ἐν τῷ κακοεργός, ὑπουργός, εἰ μὴ τὰ ῥήματα προϋπέστη, λέγω τὸ ὑπουργῶ καὶ τὰ ὅμοια. — Ἄλλα κοινά, φασίν, αὐτὰ ἔδει εἶναι. πρὸς ὃ ἔστιν ἄλλο πάλιν φάναι ὡς ἅπαξ εἰ δέδοται ἡ ὀξεῖα τάσις, συνδοθήσεται καὶ ἡ τοῦ γένους παραλλαγή, εἶγε τὰ κοινὰ καὶ ἐν βαρεῖα τάσει ἐστί, κακόπαστος, δύσριγος, κακόπαθος.

163. Εἶη οὖν καὶ τὰ τῆς ἀνασκευῆς ἀκριβέστερα, εἰ τῆδέ τις ἀποφαίνοιτο, ὡς οὐδέποτε ἀντωνυμία πρώτου ἢ δευτέρου προσώπου συντίθεται μετὰ ἄλλου μέρους λόγου, καὶ ὡς οὐδέποτε πληθυντικὴ ἀντωνυμία συντίθεται· παράγονται γὰρ μᾶλλον αἱ ἀντωνυμῖαι ἢ περὶ συν- 2.2.258 τίθενται μετὰ ἄλλου μέρους λόγου, καθάπερ παρὰ τὸ ἐμοῦ ἐμός, νῶν νωίτερος, ἡμῶν ἡμέτερος, εἰ γὰρ δοθείη τὰ τῆς συνθέσεως, οὐ συνστήσεται οὔτε ἐν ἀντωνυμίαις τὰ σχήματα οὔτε ἐν ὀνόμασιν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς συνθέσεσιν τὰ τέλη ἐπικρατεῖ (εἶγε τὸ μισάνθρωπος ὄνομα κἄν τὸ μισεῖν ῥῆμα ἐνυπάρχει, καὶ τὸ εὐσεβῶ ῥῆμα κἄν τὸ εὖ ἐπίρρημα ἔγκειται, ὁμοίως καὶ τὸ χειρογραφῶ κἄν ἡ χεῖρ συνυπάρχει· καὶ ἔνεκα τοῦ τοιοῦτου πᾶν μέρος λόγου ἔστιν ἐπινοῆσαι τὸ αὐτό, καὶ ἀπλοῦν καὶ σύνθετον, λέγω τὸ δυνάμενον συντεθῆναι, οὐ μὴν τὴν πρόθεσιν καίτοι ἀπειράκις τοῦ μορίου συντεθειμένου, καθὸ ἡ σύνθεσις ἀπάντοτε αὐτῆς ἐν ἀρχῇ ἐστίν, ἢ δὲ ἀρχὴ οὐκ ἐπικρατεῖ) — εἰ δὴ τοῦτο ἀληθές, πῶς οὐκ ὄνομα τὸ ἡμεδαπός, εἰ τὸ ἔδαφος ἔγκειται; ἀλλὰ πῶς ὄνομα

τὸ ἀντ' ὀνόματος παραλαμβανόμενον; πῶς ὄνομα ὠρισμένου προσώπου διάκρισιν ποιεῖται; φαιμέν γὰρ ἡμεδαπός καὶ ὑμεδαπός, ἑαυτοὺς τε ἀντονομάζοντες καὶ πρὸς οὓς ἢ ἀπότασις.

2.2.259 164. Ἀλλά, φήσει τις, καὶ αἱ παραγωγαὶ ἐπικρατοῦσιν, εἶγε παρὰ τὸ ὀψὲ ὀψινός οὐκ ἐπίρρημα, τό τε παρὰ τὸ ποιῶ ῥῆμα ὄνομα, τὸ ποιητής. οὕτως εἰ παραγωγὸν τὸ ἡμεδαπός, δοθείη ἂν τὸ πᾶν ὄνομα εἶναι. πρὸς ὃν φήσομεν· τὸ ὀψινός ἀπέστησε τὸ ἐπίρρημα πῶσιν καὶ γένος ἐπιδεξάμενον, ἐπιθετικῶς ἐπ' ὄνομα φερόμενον καὶ οὐκέτι ἐπὶ ῥῆμα, εἶγε διαφέρει τὸ ὀψὲ ἦλθε τοῦ ὀψινός ὁ Διονύσιος ἦλθεν· εἶγε τὸ ὀ ποιητής οὐκ ἐν ἀκολουθίᾳ ἐνέργειαν καὶ πάθος ἔχει, οὐ προσώπου διάκρισιν, οὐ χρόνου μετασχηματισμόν. τὸ μέντοι ἡμεδαπός, ἐπεὶ ἀντ' ὀνόματός ἐστιν, ἔτι τὰ πρόσωπα διακρίνει· οὐκ ἀπέστη οὖν τοῦ ιδιώματος, καὶ ἔνεκα τούτου οὐδὲ τῆς ὀνομασίας συναποστήσεται, ᾧ λόγῳ καὶ τὸ ἡμέτερος μένει ἔτι ἀντωνυμία, κἂν ἢ κατὰ τὸ τέλος παραγωγῆ ὀνοματικῆ καθειστήκει· ἅπαντα γὰρ πάλιν διασφύζει τὰ τῆς ἀντωνυμίας.

2.2.260 165. Τοῦ τοιοῦτου δὲ ἀποδειχθέντος καὶ τὰ προειρημένα συλλήψεται τῷ λόγῳ, οὐ μὴν συνεκτικὰ γενήσεται, καθὼς πρόκειται, ἔτι καὶ τῆς γραφῆς ὁμολογούσης τὸ μὴ ἔχειν τὸ ἔδαφος. — ἢ ψευδῆς οὖν ὑπόληψις ἐγένετο ἐκ τοῦ τὴν παραγωγὴν ὁμοίαν καθίστασθαι τῇ τοῦ ἐδάφους φωνῆ, καθότι καὶ ἄλλαι πλείσταί εἰσι τοιαῦται δόξαι, εἶγε τὸ χαλκήρης οὐ τὸ ἀρηρέναι ἔχει, ὅμοιον δὲ ἐστὶν τῷ .....

Φανίας καὶ Ἀρχίας καὶ Γοργίας· οὐδὲ μὴν ἔχει τὸ τηρεῖν τὸ μελιτηρὸν ἀγγεῖον, ἀπὸ γενικῆς δὲ τῆς μέλιτος, ὡς δειμάτος δειματηρός, 2.2.261 καμάτου καματηρός, ὀλίσθου ὀλισθηρός· ἔστιν εἰς τὸ τοιοῦτο πάμπολλα παραθέσθαι. — ὃν οὖν τρόπον καὶ ἄλλαι παραγωγαὶ λέξεως σημαινόμενον ἀποτελοῦσιν εἰς ἣν καὶ μεταλαμβάνονται (Κρονίδης γὰρ ὁ τοῦ Κρόνου υἱός, καὶ γοργότερος ὁ μᾶλλον τινος γοργός, καὶ ἐν ἐπιρρήμασιν οἴκοθι ἐν οἴκῳ), τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ τὸ ἡμεδαπός ἐθνικῶς παραχθὲν μετὰ τῆς παραγωγῆς καὶ τὸ σημαινόμενον ἔσχεν συντρέχον τῇ μεταλήψει τοῦ ὀνόματος.

166. Χρὴ μέντοι κάκεῖνο ἐπιστῆσαι, δι' ἣν αἰτίαν ἀπὸ μόνων πληθυντικῶν ἢ παραγωγῆ ἐγένετο, τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν καθ' ἕκαστον ἀριθμὸν παρηγμένων, καὶ δι' ὃ τι μέχρι τρίτου ἢ παραγωγῆ οὐ συνέτεινεν. ἀντὶ γὰρ τῆς σφεδαπός τὸ ἀλλοδαπός παρήχθη, καὶ οὐ τολμῶ τοῦτο φάναι, ὡς τὸ ἄλλος ἀντωνυμία ἐστίν, ὅπου γε καὶ μάχεται τῇ

2.2.262 ἐννοίᾳ τῶν ἀντωνυμιῶν· ἃ γὰρ ὀρίζει ἢ ἀντωνυμία, ταῦτα ὑπὸ τοῦ ἄλλος ἀναιρούμενα ἀοριστοῦται, ἄλλος, οὐκ ἐγώ· ἄλλος, οὐ σύ.

167. Πρὸς μὲν οὖν τὸ πρότερον ἔστιν φάναι, ὡς μᾶλλον ἀνέφικτον ἦν ἐξ ἐνικῶν ἢ δυϊκῶν ἐθνικὴν παραγωγὴν γενέσθαι· οὐ γὰρ δὴ τις ἐπινοήσῃ ἔθνος ἐν ἐνὶ ἀνθρώπῳ ἢ δυσίῳ, ἐν μέντοι ἀπείροις, οἷον ὁ φάμενος οὗτος ἡμεδαπός ἐστι συλλαμβάνει ἑαυτὸν τε καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ πολίτας. τό γε μὴν ἐμός, ἡμέτερος, φερόμενα ἐπὶ πάντα τὰ δυνάμενα ὑπὸ κτῆσιν πίπτειν, ἀδιάφορον ἔσχε τὸ ἀπὸ παντὸς ἀριθμοῦ τὴν παραγωγὴν ἀναδέξασθαι. (δι' ὃ τῷ μὲν ἡμέτερος ὑπακούεται τὸ πολίτης, οὐ μὴν τῷ ἡμεδαπός· εἰς γὰρ τὸ τοιοῦτον ἡ παραγωγὴ ἐμόνασεν.)

2.2.263 168. Ὑπὲρ δὲ τοῦ τὴν ἐν τῷ τρίτῳ προσώπῳ μὴ παραδεδέχθαι οἰήσεται τις αἴτιον τὸ ἀσύνηθες τῆς ἀντωνυμίας· ὅπερ οὐ πιθανόν. ἔστι γοῦν καὶ τὸ σφετερίζεσθαι παρηγμένον ἀπὸ ἀσυνήθους τῆς σφῶν (καὶ ἔτι τὸ μὲν μῆλον ἀσύνηθες ὡς πρὸς τὴν ὀνομασίαν τὴν τοῦ προβάτου, οὐ μὴν τὸ ἀπ' αὐτοῦ παραγωγόν, λέγω τὸ μηλωτὴ· καὶ ἔτι τὸ δέρκεσθαι, οὐ μὴν τὸ δορκάς ἢ σύνθετον τὸ ὀξυδορκεῖν). —

169. φαίνεται γὰρ ὅτι φυσικώτερόν πως τὰ τῆς ἐλλείψεως ἐγένετο. ὃν γὰρ τρόπον οὐκ ἀπίθανος ἀφορμὴ ἐγένετο τῆς ἐν τρίτοις συνθέσεως, λέγω κατὰ τὸ πληθυντικόν, τῆς ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ προσώπῳ οὐκ ἐγγενομένης, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐγγενομένων κατὰ τὴν παραγωγὴν τῶν κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον οὐκ ἐξακολουθήσει τὸ πάντως καὶ κατὰ τὸ τρίτον τὴν παραγωγὴν γενέσθαι. καὶ δῆλον ὅτι αἰτίας ὑπόυσης 2.2.264 ὁμόλογόν ἐστιν ὡς τὰ πρῶτα καὶ δεύτερα πληθυντικὰ σύλληψιν εἰς ἑαυτὰ ποιεῖται τῶν κατὰ τὸ τρίτον διαφόρων προσώπων. ὁ γὰρ λέγων ἡμᾶς ἑαυτὸν τε λέγει καὶ τὰ συνόντα ἔξωθεν αὐτῷ πρόσωπα, καὶ ἀποτεινόμενος τις ἐρεῖ πρὸς τινὰ ὑμᾶς, συλλαμβάνων πάλιν καὶ τὸ παρὸν πρόσωπον καὶ τὰ ἀπόντα. ἀπὸ δὴ τούτων ἐθνικὴ παραγωγὴ γινομένη τῇ ἐπικρατείᾳ τῶν ἐγκειμένων ἐνικῶν κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος παραστήσει. τό γε μὴν τρίτον ἐκ πλειόνων τρίτων νοούμενον οὐ ποιήσεται ἐθνικὴν παραγωγὴν· δηλώσει γὰρ οὐχ ἐν ἔθνος, ἀλλὰ πάντα τὰ δυνάμενα ἐμπεριλαμβάνεσθαι κατὰ τὸ τρίτον πληθυντικόν. οὐ γάρ, ὡς ἔφαμεν, ἐν ἐξ ἐνικῆς ἐπικρατείας τρίτον ἐστίν, ἴν' οὕτως καὶ ἡ ἐθνικὴ παραγωγὴ μία νοηθῇ ὡς ἐπὶ τοῦ ἡμεδαπός.

170. Ἄλλως τε ἐγχωρούντων τῶν ἐθνικῶν ὀνομάτων κατὰ τὸ τρίτον παραλαμβάνεσθαι τὰ τοῦ ἐπιμερισμοῦ τῶν ἐθνικῶν γίνεται, ὅτε 2.2.265 φαμὲν Περγαμηνός, Ἐδεσσηνός, Ἀλεξανδρεύς. ὅπερ οὐκ ἐνεχώρει ἐπὶ πρώτου καὶ δευτέρου, λέγω τὰ ὀνόματα παραλαμβάνεσθαι. εἰ γοῦν Ἀθηναῖος ἀφορῶν εἰς Ἀθηναῖον εἴποι ὅδε Ἀθηναίων πολίτης ἐστίν, ἑαυτὸν ἀποστήσει τοῦ ἔθνους, καθὸ οὐ συνείληπται τοῖς Ἀθηναίοις·

συλλαμβανόμενος δὲ ἐν πρώτῳ γενήσεται προσώπῳ, καθότι αὐτὸς ἀπο-
 φαίνεται. καὶ εἰ τὸ ἐν πρώτῳ προσώπῳ παραλαμβανόμενον ὄνομα μὲν
 οὐ δύναται εἶναι, ἀντωνυμία δέ, σαφὲς ὅτι ἀντωνομάσει ἑαυτὸν. καὶ
 εἰ τὸ πρῶτον ἐπικρατεῖ τῶν διαφόρων προσώπων, οὐκ ἄλλο τι ἐγγενή-
 σεται ἢ τὸ ἡμεδαπός, ὅπερ τὴν ἀνάλυσιν ἔξει εἰς τὸ ἡμῶν πολίτης,
 καθότι καὶ τὸ Κρονίδης εἰς τὸ τοῦ Κρόνου υἱός, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια.
 ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου προσώπου. ἐπὶ γὰρ τρίτου
 γινωσκόμενα μὲν τὰ ἔθνη παραληφθήσεται αὐτοῖς τοῖς ὀνόμασιν, καθὼς
 ἔφαμεν, οὐ μὴν γινωσκόμενα παραγωγὴν ἀναδέχεται ἐξ ὀνόματος τοῦ
 ἀναιροῦντος τὰς θέσεις τῶν ὀνομάτων, λέγω τοῦ ἄλλων. τὸ γὰρ
 2.2.266 ἄλλοδαπός ἀποφάσκει τὸ οὐχ ἡμεδαπός ἐστιν, οὐχ ὑμεδαπός, οὐκ
 Ἀθηναίων πολίτης. κατ' οὐδένα λόγον ἄρα τοῖς ἀντωνυμικοῖς συζυγεῖ
 τῷ ἡμεδαπός καὶ ὑμεδαπός, κατὰ δὲ ἀναίρεσιν τῶν προειρημένων ἐθνῶν.
 2.2.267 1. Τῶν ἐξαιρέτως παρεπομένων ταῖς ἀντωνυμίαις κατειλεγμένων
 ἐν τῷ πρὸ τούτου, ἀναγκαίως καὶ περὶ τῶν κοινῇ αὐταῖς παρεπομένων
 μετὰ καὶ τῶν ἄλλων τοῦ λόγου μερῶν πειρασόμεθα διαλαβεῖν, καθὼς ἂ
 μὲν αἴτια γίνεται ἀκαταλληλότητος, ἂ δὲ ἀδιαφορεῖ, ὡς γε ἔστιν τὸ
 πρῶτον ἐπινοῆσαι ἐξ αὐτῶν τῶν ἀντωνυμιῶν. —
 2. Ἐπιταγματικὴν καλοῦσιν τὴν αὐτός, καθό, φασίν, ἐπιτάσσεται
 2.2.268 ἅπασιν τοῖς ἀντωνυμικοῖς προσώποις. καὶ εἰ μὲν ἐξαιρέτως, σαφὲς ὅτι
 οὐκ ἀληθεύουσιν· ἰδοὺ γὰρ καὶ ἡ ὄδε,
 ὄδ' ἐγὼ χεῖρων {},
 κείνος μὲν δὴ ὄδ' αὐτὸς ἐγώ, πάτερ {ω 321 }
 οὗτος ἐγὼ ταχυτάτι { Pind. Ol. IV 26 Boeckh, 22 Schroed. }.
 εἰ δὲ κατὰ τὸ πλεον παρὰ τὰς ἄλλας, συγκαταθείμην ἂν τῷ λόγῳ· οὐ
 γὰρ δὴ γε θαρρήσει τις ἀλόγους τὰς τοιαύτας συντάξεις φάναι, τῶν
 ἔλλογιμοτάτων ἀνδρῶν χρησαμένων καὶ τοῦ λόγου οὐκ ἐμποδίζοντος,
 ὡς δεῖξω. δῆλον οὖν ὡς ἡ κατὰ πολὺ γενομένη σύνταξις ἀπηνέγκατο
 τὴν ὀνομασίαν, ὧς λόγῳ καὶ ἄλλα κατὰ τὸ πλεον ἐπεκράτησεν.
 2.2.269 3. Διαπορῶ γε μὴν τί δὴ ποτε αἰ μὲν τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου
 οὐ μετίασιν ἐπὶ τὰ τρίτα πρόσωπα, τὰ γε μὴν τρίτα πρόσωπα μετίασιν
 ἐπὶ τὰ πρῶτα καὶ δευτέρα, καὶ πάλιν οὐχ ἅπαντα. ἰδοὺ γὰρ ἡ ἰ καὶ
 ἡ ἔο καὶ αἰ σύζυγοι ἐνικαὶ ἀπλαῖ οὔσαι ἐπὶ τὰ πρῶτα ἢ δευτέρα πρό-
 σωπα οὐ μετέρχονται, ἢ γε μὴν μεταλαμβανομένη ἐξ αὐτῶν αὐτός,
 αὐτὸς ἐκῶν οἱ δῶκα {δ 649 },
 αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα {θ 443 }.
 τὸ δὲ μεῖζον, πρὸς ἀπάντων ὠμολόγηται ὅτι ἡ ἑαυτοῦ καὶ ἑαυτὸν
 καὶ αἰ σύζυγοι ἐκ δύο τρίτων συντεθειμέναι εἰσίν, ἐξ ὧν καὶ αἰ πλη-

θυντικά ἑαυτῶν, ἑαυτοῦς, αἴπερ κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον παραλαμβάνονται. πῶς οὖν οὐκ ἄλογον τὸ καθ' ἐνικὴν σύνταξιν ἀπαράδεκτον ἐν πληθυντικῇ μεταπτώσει εὐπαράδεκτον γίνεσθαι; οὐ γὰρ φαμεν ἑαυτὸν ὕβρισα ἢ ἑαυτὸν ὕβρισας, ἑαυτοῦς δὲ ὕβρίσαμεν.

4. Ἔστιν γε μὴν συνελόντι ἐκεῖνο φάναι· μὴ ἄρα αἰ τοιαῦται συντάξεις σολοικισμὸν ὑπαγορεύουσιν παρὰ τὴν τῶν προσώπων μεταλλα-
2.2.270 γήν. εἰ γὰρ τί ἐστιν ἐν τρίτῳ, τοῦτο ἐν πρώτῳ παραλαμβανόμενον ἢ δευτέρῳ ἀκατάλληλον ποιεῖ λόγον. (καὶ ἀνάπαλιν εἰ τί ἐστιν ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ, τοῦτο ἐν τρίτῳ παραλαμβανόμενον τὴν αὐτὴν ἀκαταλληλότητα παρέξει, εἰ τῆδέ τις ἀποφαίνοιτο, γράφω ἐγώ, γράφεις σύ, γράφουσιν ἡμεῖς.) καὶ εἰ τοῦτο ἀληθές, πῶς τὸ ἑαυτοῦς τρίτον καὶ ἐκ τρίτων γενόμενον κατὰλληλον ποιεῖ λόγον ἐν τῷ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ; τὸ γὰρ δέον ἐστὶν ἑαυτοῦς τύπτουσιν, οὐ μὴν τὸ ἑαυτοῦς τύπτομεν. — 5. Ἄλλα πάλιν πᾶν ἀκατάλληλον ἔχει ἐπανόρθωσιν διὰ τοῦ ἀκολουθοῦ σχήματος. εἴπερ οὖν σολοικισμὸς τὸ ἑαυτοῦς ὕβρίζομεν, τί τὸ ἐπανορθοῦν τὸ σχῆμα; φήσει τις τὸ ἡμᾶς ὕβρίζομεν. ... οὐ φημι ἔνεκα μόνον χρήσεως, ἀλλὰ καὶ ἔνεκα ἀποδείξεως ἧς προεξεθέμην τοῦ
2.2.271 μὴ δύνασθαι μετὰ τῶν συζύγων ῥημάτων ἀπλᾶς ὑπάρχειν τὰς ἀντωνυμίας, ὅ τι μὴ μόνον ἐπὶ τῆς εὐθείας, ἐγὼ ὕβρισα, ἡμεῖς ὕβρίσαμεν· τὸ γὰρ ἐμὲ ὕβρισα εἰς τὸ ἑμαυτὸν μεταλαμβάνεται. οὐ δὴ οὖν συστήσεται τὸ ἡμᾶς ὕβρίσαμεν ἢ ἡμῖν ἐλαλήσαμεν.

6. Χρὴ οὖν ἐπιστήσαντας ἐκθέσθαι τί δήποτ' ἔστι τὸ ποιοῦν τὸ ἀκατάλληλον, οὐ παραθέσει τρόπων χρησάμενον μάτην, καθάπερ τινὲς
2.2.272 αὐτὸ μόνον ἐκήρυξαν τοὺς σολοικισμοὺς, οὐ μὴν ἐδίδαξαν τὸ ποιοῦν, ὅπερ εἰ τις μὴ συνίδοι, εἰς οὐδὲν συντείνουσιν ἔξει τὴν παράθεσιν τῶν τρόπων.

7. Πρὸς οἷς οὐδ' ἀληθεύουσιν οἱ ἐξ αὐτῶν λόγοι. φέρε γὰρ φάναι ὡς γίνεται ἀκατάλληλον παρὰ τοὺς ἀριθμοὺς, ὡς τινες ὑπέλαβον, κούρω δὲ κρινθέντε δύω καὶ πενήκοντα {θ 48 }.

οὐ γὰρ φασὶ κατὰ τοῦ πληθυντικοῦ τὸ δυϊκὸν τίθεσθαι, τό γε μὴν πληθυντικὸν κατὰ δυϊκοῦ. καὶ σαφὲς ὅτι αἰτίας τινὸς ὑπόουσης, οὐδὲ τοῦ τοιοῦτου διδομένου, ὡς γε ἐν τοῖς ἐξῆς δεδειξεται, ὅτι τὸ κρινθέντε διήκει καὶ κατὰ τοῦ πενήκοντα. — ἀλλὰ καὶ παρὰ τὰ πρόσωπα,

ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἦσιν ἔχων ἀλάλημαι οἰζύν {ν 320 mixtus cum λ 167 }·

ἀκατάλληλον γὰρ, δέον ἐμῆς. καὶ ἔστι πρὸς τὸ τοιοῦτον ἐγκείμενος
2.2.273 λόγος· εἰ γοῦν τὸ ἑαυτοῦς ὕβρίζομεν καὶ ἔτι τὰ τοιαῦτά τις παραδέξεται, δῆλον ὡς καὶ τὸ προκείμενον· ἢ ἔστιν τις αἰτία ἢ τὸ τοιοῦτο

μὲν παραπέμπεται, προσίεται δὲ τὸ ἑαυτοὺς ὑβρίζομεν; — ἀλλὰ καὶ
παρὰ τὰς πτώσεις, ἡνίκα ἐν ἐκείνῳ τῷ σχήματι ἀπαιτοῦσι γενικὴν, ἐν τῷ
οἱ δὲ δύο σκόπελοι {μ 73 }·

πάλιν γὰρ ἔστι συνιδεῖν καὶ ἐπὶ τούτου, εἴ τι λείπει, ἢ τί τὸ αἰτιόν
ἐστὶν τὸ τὴν γενικὴν ἀπαιτοῦν. Παρείσθω τοίνυν ἢ τοιαύτη παράθεσις
ὑπὲρ τοῦ μὴ πολὺ ἀφίστασθαι ἡμᾶς τοῦ προκειμένου.

8. Οὐδὲ ἐκεῖνο δέ με λέληθεν, ὡς τινες ἐπετάραξαν τὴν παρὰ
πᾶσιν συμφώνως πιστευθεῖσαν δόξαν, ὡς μιᾶς λέξεως κακία ἐστὶν ὁ
βαρβαρισμός, ἐπιπλοκῆς δὲ λέξεων ἀκαταλλήλων ὁ σολοικισμός, αὐτοὶ
εἰσηγησάμενοι τὸ καὶ ἐν μιᾷ λέξει καταγίνεσθαι σολοικισμόν, εἰ κατὰ
θηλείας φαίη τις οὗτος ἢ πλήθους ὑπόντος, παραθέμενοι καὶ ἄλλα τῆς
2.2.274 αὐτῆς ἐχόμενα εὐηθείας. τὸ πρῶτον, ὅτι οὐδεμία εὐθεῖα συνίσταται
δίχα ῥήματος εἰς αὐτοτέλειαν, καὶ ῥήματος τοῦ μὴ ἀπαιτοῦντος ἑτέραν
πλαγίαν. ἔστιν γὰρ τὸ οὗτος περιπατεῖ αὐτοτελές, οὐ μὴν τὸ
βλάπτει· λείπει γὰρ τὸ τίνα. ἀλλ' εἰ καὶ οὕτως φαίημεν, τίς σε ἔτυψε;
τὸ ἀνθυπαγόμενον οὗτος κοινὸν ἔχει παραλαμβανόμενον τὸ ῥῆμα·
τίς καλεῖται Αἴας; οὗτος, οὐκ ἄρα ἀληθὲς τὸ ἐν μιᾷ λέξει σολοι-
κισμόν γίνεσθαι. — 9. Καὶ φαίνεται ὅτι ὅσον ἐπ' αὐτῷ ὁ λόγος κατῶρ-
θωται, παρὰ δὲ τὴν ἐξ αὐτοῦ γενομένην δεῖξιν τὰ τοῦ γένους ἐνήλλακται.
σαφές τε ὡς οὐδὲ ἐν νυκτὶ ἐγχωρήσει ὁ καινότερον ἐπινοηθεὶς διὰ τῆς
οὗτος ἀντωνυμίας σολοικισμός, καὶ δέον προσθεῖναι τῷ ὄρω, ὅτε μὴ ἐν
νυκτερινῷ καταστήματι εἴη τὰ τῆς συντάξεως· δῆλα γὰρ τὰ ὑπ' ὄψιν
πίπτοντα τοῦ γένους ἐστίν. ὅπερ γελοῖον· οἱ γὰρ σολοικισμοὶ ἀκοῆ
ὑποπίπτουσιν, ἐλεγχόμενοι ἐκ τῆς κατὰ παράθεσιν τῶν λέξεων συνούσης
ἀκαταλληλίας, ὧν μεταλαμβάνουσιν καὶ οἱ τεθρυμμένοι τὰς ὄψεις· οὐ
γὰρ ἐλλειπεῖς εἰσὶν τοῦ ἐξιδιοποιουμένου τὴν φωνήν, λέγω τῆς ἀκοῆς.
275 δοθήσεται δὲ κάκεῖνο, ὡς παρὰ τὰς προτάξεις ἐναλλασσόμενα ὑπὸ λόγον
τὸν τοῦ σολοικισμοῦ οὐ πεσεῖται. ὡς γὰρ εὐηθεὶς τὸ τοιοῦτον, καὶ
τὸ προειρημένον. — 10. Τὸ οὖν κατὰ θηλείας λεγόμενον οὗτός με
ἔτυπεν οὐχ ἀμάρτημα τοῦ λόγου· τὸ δέον γὰρ τοῦ καταλλήλου ἀνε-
δέξατο. εἰ γοῦν ὑπούσης θηλείας φαίη τις αὕτη με ἔτυπαν, ὁμολόγως
σολοικιεῖ διὰ τὸ ἀκατάλληλον τῶν λέξεων, κἂν ἀληθεύει τὸ γένος, οὐ
γὰρ ἐν τοῖς ὑποκειμένοις τὸ ἀκατάλληλόν ἐστὶν ἢ κατάλληλον, ἐν δὲ
τῇ συντάξει τῶν λέξεων, αἷς παρέπεται τὸ μεταποιεῖσθαι εἰς τὸ δέον,
τῶν ὑποκειμένων ἀπάντοτε τῶν αὐτῶν ὄντων. ἔστι γοῦν καὶ οὐδετέρως
φάναι τοῦτό με ἔτυψε, καὶ οὐδὲ οὕτως τὰ τοῦ λόγου ἠλόγηται.
2.2.276 κατ' οὐδένα γὰρ τρόπον ἐλλειπὲς γενήσεται, ἀναφερόμενον ἐπὶ τὸ
γύναιον, καθάπερ ἐκεῖ τὸ

νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε
 κυανέη, τὸ μὲν οὖ ποτ' ἔρωεῖ {μ 74 seq. }·
 πρὸς γὰρ τὸ συνώνυμον τοῦ νέφους ἀπήντησε. καὶ ἔτι ἐπὶ πλήθους
 ἢ μάλα δὴ τάδε δώματα κάλ' Ὀδυσῆος {ρ 264 },
 οὐκ ἄν τις μιν ἀνήρ ὑπεροπλίσσαιτο {ρ 268 }·
 πρὸς γὰρ τὸ συνώνυμον τοῦ οἴκου παρείληπται· ἐπιφέρει γοῦν
 γινώσκω δ' ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται {ρ 269 }·
 11. Ἦν μέντοι ἐκεῖνο παρακινδυνεύομενον, τὸ ἐν συνθέτῳ λέξει
 ὑποφαίνεσθαί τινα σολοικισμόν, λέγω ἐπὶ τοῦ ἐνδέκατος ἢ ἐπὶ πλεόν ἐπὶ
 2.2.277 τοῦ ἐνδεκάτη. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἔστιν φάναι, ὅτι ἡ ἐνός ἔγκειται
 γενική· παρὰ γὰρ εὐθείας αἱ συνθέσεις τῶν τοιούτων γίνονται, τρισκαί-
 δέκατος, τεσσαρεσκαιδέκατος. καὶ οὕτως δὲ τὸ ἐνδεκάτη οὐ συνίστατο.
 Ἐφ' οὗ σχήματος ἔστιν φάναι, τὸ μὲν ἀπλοϊκόν, ὡς παρὰ τὸν ἀριθμὸν
 τὸν ἕνδεκα, εἴτ' ἐκ παραθέσεως ὄντα εἴτε καὶ ἐκ συνθέσεως, παραγωγὴ
 τις ἐγένετο ἢ τοῦ ἐνδέκατος, ὡς ἑβδομος ἐβδόματος, ἀφ' οὗ καὶ τὸ θη-
 λυκὸν ἐβδομάτη ἐνδεκάτη. ὅτι δὲ ἐκ παραθέσεων δύο ἐν γίνεται παρα-
 γωγόν, διὰ πλειόνων ἐδείξαμεν, τὸ αὐτό — ταυτότης, παρὰ ποταμὸν
 2.2.278 μένει ὁ δεῖνα — παραποτάμιος. — 12. Ἔστιν δὲ καὶ οὕτως φάναι.
 κἂν παρὰ τὸ δέκατος ἦν ἡ σύνθεσις, τὰ τῆς συνθέσεως ἐν λόγῳ τὴν
 τοῦ οὐδετέρου σύνθεσιν ἀνεδέχετο. εἴ τι γὰρ παρὰ ἀριθμὸν σύγκειται,
 τοῦτο ἐκ κοινότητος τοῦ ἀριθμοῦ παρελαμβάνετο, οἷον οἱ τέσσαρες — αἱ
 τέσσαρες — τεσσαρεσκαιδέκατος, τρεῖς — τρισκαιδέκατος, καὶ οἱ λοιποὶ
 ἀριθμοί. οὐ δὴ οὖν παρὰ τὸ εἶς ἐδύνατο τὰ τῆς συνθέσεως ἐγγίνεσθαι, ὅτι
 μὴ κατηγορεῖτο καὶ τὸ θηλυκόν· οὐδὲ μὴν παρὰ τὸ μία, ὅτι μὴ συγκα-
 τηγορεῖτο καὶ τὸ ἀρρενικόν. καὶ εἰ ἀμφοτέρω τὰ γένη συνωθεῖται εἰς
 τὰ οὐδέτερα (τὸ γὰρ οὗτος καὶ αὕτη εἰς ἐν συνωθεῖται τὸ τοῦτο, καὶ
 2.2.279 πάλιν ὑποστατόν τί ἐστιν· δι' ὃ καὶ κατὰ τοῦτο, κἂν φῶμεν ἐπὶ γυναιίου
 τοῦτο, οὐ σολοικιοῦμεν, ὡς τινες ὑπέλαβον· καὶ περισσὸν εἰς τὸ τοιοῦτο
 παρατίθεσθαι), — ἀναλόγως ἄρα τὸ ἐν παρελήφθη κατὰ τὴν σύνθεσιν,
 ἵνα μήτε τὸ ἀρρενικὸν ἐξιδιοποιήσεται μήτε τὸ θηλυκόν.
 13. Ἔστι γε μὴν, ὡς προείπομεν, συνεκτικωτάτη αἰτία τοῦ ἀκα-
 ταλλήλου ἥδε. Τῶν μερῶν τοῦ λόγου ἃ μὲν μετασχηματίζεται εἰς ἀρι-
 θμοὺς καὶ πτώσεις, ὡς τὸ ὄνομα καὶ τὰ ἄλλα ὅσα δύναται ἀριθμὸν
 μετὰ πτώσεως ἐπιδέξασθαι· ἃ δὲ εἰς πρόσωπα καὶ ἀριθμὸν, ὡς τὰ ῥή-
 ματα καὶ αἱ ἀντωνυμίαι· ἃ δὲ εἰς γένη, ὡς τὰ προκατειλεγμένα ὀνό-
 ματα καὶ ὅσα δύναται γένους διάκρισιν ποιήσασθαι· τινὰ δὲ οὐδὲ ἐν
 τοιοῦτον ἐπιδέχεται, ὡς τὰ καθ' ἓνα σχηματισμὸν ἐκφερόμενα, ὥσπερ
 οἱ σύνδεσμοι καὶ αἱ προθέσεις καὶ σχεδὸν ἅπαντα τὰ ἐπιρρήματα.

2.2.280 14. Τὰ δὴ οὖν προκείμενα μέρη, μεταληφθέντα ἐξ ἰδίων μετασχηματισμῶν εἰς τὰς δεούσας ἀκολουθίας τῶν προκατειλεγμένων ἀριθμῶν ἢ προσώπων ἢ γενῶν, τῇ τοῦ λόγου συνθέσει ἀναμεμέρισται εἰς ἐπιπλοκὴν τοῦ πρὸς ὃ δύναται φέρεσθαι, εἰ τύχοι πληθυντικὸν πρὸς πληθυντικὸν κατὰ τὴν τοῦ αὐτοῦ προσώπου παρέμπτωσιν, γράφομεν ἡμεῖς, γράφουσιν οἱ ἄνθρωποι. τὸ γὰρ ἐν διαβάσει τοῦ προσώπου οὐ πάντως ἐξαιτήσεται τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν· οἷόν τε γὰρ ἐστὶν φάναι τύπτουσι τὸν ἄνθρωπον ἢ καὶ πάλιν τύπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. — 15. Ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ γένος συμπαραλαμβανόμενων καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ πτώσιν, ἡμῶν αὐτῶν ἀκούουσιν· πάλιν γὰρ τὸ ἐν διαβάσει ἀδιαφορεῖ καὶ κατὰ τὴν πτώσιν καὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν, ἡμῶν αὐτὸς ἀκούει, ἡμῶν αὐτοὶ ἀκούουσιν. ὅπερ πάλιν εἰ συνέλθοι κατὰ τὴν αὐτὴν πτώσιν, ὑποδραμεῖται εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον διὰ τὸ κατάλληλον τῆς πτώσεως, εἰ μὴ συνδεσμικὴ παρέμπτωσις ἀποσπάσει τὸ πρόσωπον, ὡς τὸ ἡμῶν καὶ αὐτῶν ἀκούουσιν. — 16. Ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν γενῶν. φήσομεν γὰρ οὗτοι οἱ ἄνδρες, ἢ καὶ κατὰ πλαγίαν πτώσιν τούτους τοὺς ἄνδρας· πάλιν γὰρ τὸ ἐν μεταβάσει τοῦ προσώπου ἀδιαφορήσει καὶ κατὰ γένος καὶ κατὰ ἀριθμὸν, τούτους γυνὴ ὕβρισε. περισσὸν εἰς τὸ τοιοῦτο παραθέσει χρῆσθαι· προφανὲς γὰρ τὸ λεγόμενον.

2.2.282 17. Εἴπερ οὖν, ὡς προείπομεν, μὴ ἐπισυμβαίῃ τινὶ λέξει τούτων διάκρισιν ποιήσασθαι, ἀδιαφορήσει τὸ ἐπιπλέκεσθαι ἅπασιν τοῖς προκατειλεγμένοις, λέγω γένεσι διαφόροις, πτώσεσιν, ἀριθμοῖς, προσώποις, ἄλλοις τοῖς δυναμένοις τοιοῦτό τι ἀναδέξασθαι· οὐ γὰρ δὴ γε ἔλεγχον ἔχει τὸν ἴδιον μετασχηματισμὸν. — 18. Ἐστω γὰρ σύνταξις τις τοῦ καλῶς ἢ τῶν ὁμοίων ἐπὶ παντὸς προσώπου, ἐπὶ παντὸς ἀριθμοῦ, ὅτε φαμὲν καλῶς ἔγραψα ἢ καλῶς γράφω ἢ καλῶς γράφετε, καὶ ἐπὶ τῶν μετασχηματιζομένων χρόνων, λέγω τοῦ ἔγραψα ἢ γράψω. ἢ δὴ

2.2.283 τοιαύτη σύνταξις πρόδηλον ὅτι κατάλληλος· ἢ γὰρ τοῦ ἐπιρρήματος σύνοδος, οὐ δεκτικὴ οὔσα τῶν ἀριθμῶν ἢ τῶν προσώπων ἢ τῶν ἐγκλίσεων καὶ ἔτι τῶν χρόνων ὧν τὸ ῥῆμα παραδέχεται, ἀκώλυτον ἔσχε τὴν ἐπιπλοκὴν, οὐκ ἐλεγχόμενον ἐκ τοῦ ὁμοειδοῦς. οὐ μὴν ἔτι ἐπὶ τοῦ καλὸς ταῦτόν ἐστιν εὐρέσθαι· προσώπου γὰρ τυγχάνει τρίτου ἀριθμοῦ τε τοῦ ἐνικοῦ, καὶ ἔνθεν προσίεται αὐτὸ τὸ τρίτον ἐνικὸν τοῦ γράφειν, καλὸς γράφει, καλὸς περιπατεῖ. καὶ ἐπεὶ πάλιν τὸ καλὸς οὐ παρέμπτωσιν χρόνου σημαίνει, ἀδιαφορεῖ τὸ ἐν διαφόροις χρόνοις συντάσσεσθαι. — 19. Ἐνθεν πάλιν τὰ τετμημένα τῶν ἐπιρρημάτων εἰς διαφόρους χρόνους τοῖς μὲν διαφόροις προσώποις καὶ ἔτι ἀριθμοῖς συντάσσεται, οὐ μὴν τοῖς τοῦ

2.2.284 μέλλοντος ἢ τοῦ ἐνεστώτος .....

..... οὐ μὴν πάλιν τὰ ἐν παρατάσει τοῦ

ὄλου χρόνου παραλαμβανόμενα, λέγω ἐπὶ τοῦ νῦν καὶ τῶν ὁμοίων. — ὁμοίως δὲ καὶ ὅσα σημαινόμενον ἐγκλίσεως ἐπιδέχεται, λέγω τὸ εἶθε ἢ ἄγε· ἢ γὰρ προστακτικὴ ἐγκλισις ἀνεπίπλοκος τῇ εὐκτικῇ, καὶ οὕτως τὸ 2.2.285 εἶθε ἀφίσταται τῶν προστακτικῶν καὶ τὸ ἄγε τῶν εὐκτικῶν. πάλιν οὖν ἀμοιρήσαντα τὰ ἄλλα ἐπιρρήματα τῆς τοιαύτης σημασίας ἀκώλυτον ἔσχον ἐν ἀπάσαις ταῖς ἐγκλίσεσι σύνταξιν. τὴν τοιαύτην σύνταξιν ἀκριβέστερον ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων ἐξεθέμεθα· περὶ ἧς ἔτι καὶ κατὰ τὸ δέον πάλιν εἰρήσεται.

20. Ἔστι καὶ ἐκ συνδέσμων τὸ τοιοῦτο παραστήσαι, ὡς εἰς οὐδὲν ἀναμεριζόμενοι τῶν προκατειλεγμένων ἀδιαφοροῦσι τὰς συνδέσεις ποι-εἶσθαι πρὸς γένη διάφορα ἢ πτώσεις ἢ διακρίσεις προσώπων. εἰ γοῦν τις πάλιν μερικὴ γένοιτο ἐπ' αὐτῶν διαφορά, ἀπολειφθεῖ ἂν πάλιν τῆς προκειμένης συντάξεως διὰ τὸ ἐγκείμενον τοῦ συνδέσμου. ὑπὲρ δὲ τοῦ μὴ περὶ συνδέσμων ἄρτι λέγεσθαι αὐτὸ μόνον ἐνὶ ὑποδείγματι 2.2.286 χρησόμεθα. — 21. Ὁ δὲ ἂν σύνδεσμος αὐτὸ μόνον ἐκ τηρήσεως εἴρηται ὡς παρωχημένοις συντάσσεται, ἐξηρημένου πάλιν τοῦ παρακειμένου. ἐφ' ἧς συντάξεως εἰ ἔροϊτό τις, ἐν τῷ γράψω ἂν παρὰ τί τὸ ἀκατάλληλον ἐγένετο, οὐκ ἔστι φάναι ἢ μόνον ἐκ τῆς ἀντιλήψεως, ὃ ἀκατάλληλόν ἐστιν· οὔτε γὰρ ἀριθμοῦ ἀνθυπαλλαγῆ οὔτε ἄλλου του, ὃ δύναται διελέγξαι τὸ ῥῆμα μὴ συμπληθυνόμενον ἢ συγχρονούμενον ἢ συνδιατιθέμενον. ἦν δὲ τὸ αἴτιον τοῦτο. τὰ γεγονότα τῶν πραγμάτων ὁ σύνδεσμος ἀναρῆναι θέλει, περιστάνων αὐτὰ εἰς τὸ δύνασθαι, ἔνθεν καὶ δυνητικὸς εἴρηται. τὸ μὲν γὰρ ἔγραψα ἢ τὸ ἔγραφον ἢ τὸ ἔγε- 2.2.287 γράφειν ἢ ἀπὸ μέρους γεγονότα ἐστὶν ἢ καὶ ἔκπαλαι γεγονότα· ἔνθεν προσέρχεται τοῖς δυναμένοις τὴν ὕλην αὐτοῦ παραδέξασθαι, ἔγραφον ἂν, ἔγραψα ἂν, ἐγεγράφειν ἂν, οὐ μὴν τῷ γράφω ἢ γράψω· οὐ γὰρ παρῶχεται, ἴν' ἐγχωρήσῃ καὶ ἢ ἐκ τοῦ συνδέσμου ἀναίρεσις μὲν τοῦ γεγονότος, ἐπαγγελία δὲ τοῦ ἐσομένου. καὶ ἐντεῦθεν δὲ πειθόμεθα ὅτι 2.2.288 οὐ παρωχημένου συντέλειαν σημαίνει ὁ παρακειμένος, τὴν γε μὴν ἐνεστώσαν, ὅθεν οὐδὲν δυνησόμενον γενέσθαι παρεδέξατο καὶ διὰ τοῦτο ἀπροσδεῖς τοῦ ἂν συνδέσμου ἐγγόνει. ἐν τῇ συνδεσμικῇ συντάξει ἐντελέστερον τὰ τοιαῦτα δεδειξεται. ἀνιτέον μέντοι ἐπὶ τὸ προκειμένον. 22. Αἰ δὲ οὖν λέξεις, ὡς προείπομεν, ἀναμεμερισμένοι κατὰ τὰς ἰδίας θέσεις, τὰς ὅπωςδήποτε παρεμπιπτούσας εἰς οὐκ ἐπιβάλλουσαν θέσιν διελέγχουσιν διὰ τῆς ἐξ αὐτῶν ἀκολουθίας. παρὸν πιστώσασθαι καὶ δι' ὧν ἠπορήσαμεν ἐν τοῖς προκειμένοις καὶ δι' ὧν παραθησό-

μεθα. — τὸ ἐμοὶ ἐπὶ τρίτου οὐ τίθεται· ὑπὸ γὰρ συζύγου τοῦ οἴ
 διελέγχεται. καὶ σαφὲς ὅτι καὶ τὸ οἴ οὐκ ἐπὶ πρώτου διὰ τὸν αὐτὸν
 2.2.289 λόγον, ὡς οὐδὲ τὸ γράφω ἀντὶ τοῦ γράφει οὐδὲ μὴν τὸ γράφει
 ἀντὶ τοῦ γράφω. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν δευτέρων προσώπων.
 πῶς οὖν ἢ αὐτὸς τρίτου καθεστῶσα σύνταξιν τὴν κατὰ τὸ πρῶτον καὶ
 δεύτερον ποιεῖται; ἔνεκα τοῦ μὴ ἔχειν ἀκόλουθον πρόσωπον κατὰ συζυ-
 γίαν, ὃ συνελέγξει τὸ ἀλλότριον τοῦ προσώπου. ἔνθεν γὰρ οἶμαι
 ἔρρηκέναι καὶ τὸ ἀκόλουθον πρὸς τὰ ἀναμερισθέντα μόρια ἐν τῇ δεούσῃ
 ἀκολουθία. — 23. καὶ σαφὲς ὅτι τὸ μὴ γενόμενον ἐν προσώπου ἀκο-
 λουθία οὐδὲ παρὰ τὸ ἀκόλουθον τῶν προσώπων ἀμαρτήσεται, γενόμενόν
 γε μὴν ἐν γένους ἀκολουθία καὶ πτώσεως καὶ ἀριθμοῦ οὐκέτι συνοισθή-
 σεται παρὰ τὸ δέον τῶν προκειμένων· ἐμὲ γὰρ αὐτόν καὶ ἡμᾶς αὐ-
 τούς. — σαφὲς δὲ πάλιν καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἀντωνυμιῶν, αἱ γένος οὐ
 διακρίνασαι ἀκώλυτον ἔχουσι τὴν ἐν τοῖς τρισὶ γένεσιν ὑπαγωγήν· φα-
 2.2.290 μὲν γοῦν σὺ αὐτός ἢ σὺ αὐτή καὶ ἔτι ἐμοὶ αὐτῷ καὶ ἐμοὶ αὐτῇ,
 καὶ οὐ κακία τὸ τοιοῦτο, ὅτι μὴ ἐνεχώρει τὸ δυνάμενον ἐλέγξει τὴν
 κακίαν. — ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῆς οὔτος καὶ ὄδε· πάλιν γὰρ ἀκώ-
 λυτον τὸ ὄδ' ἐγὼ καὶ οὔτος ἐγὼ, καθὼς προείπομεν. — λύεται δὲ
 κάκεινο τὸ ἄπορον, ὡς τὸ ἑαυτούς καὶ ἐπὶ πρῶτον συνέτεινεν· ὅπερ
 ἦν ἂν ἐν κακία, εἰ διηλέγχετο ὑπὸ τοῦ ἑμαυτούς ὡς παρὰ τὸ πρόσωπον
 ἡμαρτημένον. ἀνεξέλεγκτον οὖν καθεστῶς ἀδεεστέραν τὴν σύνταξιν κατὰ
 τῶν προσώπων ἐποιήσατο.

24. Καὶ ἐπὶ ῥημάτων δὲ ὁ αὐτὸς λόγος. πᾶσαι γοῦν αἱ ἐγκλίσεις,
 μερισθεῖσαι εἰς πρόσωπα καὶ ἀριθμούς, τὸ ἀκατάλληλον συνελέγχουσιν
 διὰ τῶν ἀριθμῶν καὶ τῶν προσώπων· ἢ γε μὴν ἀπαρέμφατος τούτων
 ἀμοιρήσασα ἐπιτρέχει καὶ ἐπὶ πάντα τὰ πρόσωπα καὶ ἅπαντας τοὺς
 2.2.291 ἀριθμούς, γράφειν ἐμέ, γράφειν ἡμᾶς, γράφειν σέ, γράφειν
 ὑμᾶς. καὶ ἐπεὶ πάλιν οὐκ ἀμοιρεῖ διαθέσεως ἢ χρόνων, παρὰ τὴν τού-
 των ἐναλλαγὴν τὸ ἀνακόλουθον ἐπιδείκνυται. — 25. φυσικώτερον δὲ
 πως καὶ ψυχικῆς διαθέσεως ἢ ἐγκλισίς ἀμοιρήσασα οὐκ ἐμποδίζεται καὶ
 ἀντὶ πασῶν ἐγκλίσεων παραλαμβάνεσθαι, προστιθεμένου τοῦ ιδιώματος
 τῆς ἐγκλίσεως, καὶ πάλιν πᾶσαν ἐγκλισιν εἰς ταύτην ὑποστρέφειν. τὸ
 γὰρ γράφε δύναται ἴσον εἶναι τῷ γράφειν σοι προστάσσω, ἀναγκαίως
 2.2.292 καὶ τοῦ προστάσσειν ἐγκειμένου καὶ τοῦ ἀντωνυμικοῦ· τούτων γὰρ
 ἡμοίρει τὸ ἀπαρέμφατον· περιπατοίης — εὐχομαί σε περιπατεῖν, γρά-
 φεις — ὀρίζομαί σε γράφειν. πρόδηλος καὶ ἡ ἐκ τούτων μετάληψις,
 γράφοι Διονύσιος — ἠὔξατο γράφειν Διονύσιον, γραφέτω Διονύσιος
 — προσέταξεν γράφειν Διονύσιον. διὰ τί μέντοι αἱ συνοῦσαι πτώσεις

εὐθεΐαι πλάγιοι γίνονται, ἀκριβώσομεν ἐν τῷ περὶ ῥημάτων, ἐν ᾧ καὶ διαληψόμεθα περὶ τῆς παρεπομένης καθόλου συντάξεως τῶν ἀπαρεμφάτων.

26. Παρὸν καὶ ἐκ τῶν μετοχῶν αὐτὸ πιστώσασθαι, αἷς προσδίδωσι μὲν ἢ ἐκ τῶν ῥημάτων μετάληψις γένος καὶ πτώσιν καὶ τὸν ἐν τούτοις ἀριθμὸν, ἀφαιρεῖται δ' αὖ τὴν προσώπου διάκρισιν καὶ ψυχικὴν ἔννοιαν. καὶ ἔνεκα τούτου παρὰ τὰ ἀφηρημένα οὐχ ἀμαρτάνομεν, ἐν μὲν προσώποις γράψας ἀνέστην, γράψας ἀνέστης, γράψας ἀνέστη, ἐν δὲ ἐγκλίσει γράψας ἀνασταίην, γράψας ἀνάστηθι· τὰ γε μὴν ἐμμεΐναντα, λέγω διάθεσιν ἢ χρόνων διαφοράν, τῷ ἀκαταλλήλῳ λόγῳ ὑποπίπτει, εἰ παρὰ τὸ δέον συνταγείη.

27. Ὁμόλογον δ' ὅτι καὶ τὰ συνεμπεσόντα ἢ κατὰ γένος ἢ πτώσιν ἢ πρόσωπον ἢ τι τῶν δυναμένων τὴν ταυτότητα ἀπενέγκασθαι κατὰ 2.2.293 φωνὴν ἀποστήσεται τῆς τοῦ ἀκαταλλήλου κακίας. ἔσθ' ὅτε γὰρ ἐν οὐ δεοῦση συντάξει καταγιγόμενα μέτεισιν ἐφ' ἑτέραν σύνταξιν ἐν λόγῳ δυναμένην παραλαμβάνεσθαι διὰ τὸ συγκεχυμένον τῆς φωνῆς. ἔστω γάρ τι σοφός ἢ κλυτός ἢ τι τῶν δυναμένων ὑπὸ τριγένειαν πίπτειν, ἔστω δὲ καὶ τὸ θεός ἢ τι τῶν δυναμένων κατὰ κοινότητα μόνον ἀκούεσθαι. ἐφ' ὧν τῆς συντάξεως τὸ μὲν θεός, κὰν ἐπὶ θηλυκοῦ τάσσηται, ἀνενδοίαστον κατὰ τὸ γένος ἐστίν, οὐ γε μὴν τὸ κλυτός ἢ ἄγριος ταυτὸν πείσεται. καὶ ἔνθεν γνωρίζεται τὸ

κλυτός Ἰπποδάμεια {B 742 }

καὶ

ἄγριον ἄτην {T 88 }

ἐν ὑπαλλαγῇ γένους καθεστῶτα. — 28. Δι' ὃ καὶ τὸ παρ' Ἀθηναίοις μὰ τῷ θεῷ οὐκ ἐν τῷ θεῷ τὸ σχῆμα ἐπεδείξατο, ἐν δὲ τῷ συνόντι 2.2.294 ἄρθρῳ, ὃ οὐ κοινωνοῦν τῷ θηλυκῷ ἐδείκνυεν ὡς καὶ τὸ θεός νῦν ἄρρενικόν ἐστι· δῆλον γὰρ ὅτι, εἰ ἀφαιρεθείη τὸ ἄρθρον, καὶ τὰ τοῦ σχήματος ἀποστήσεται. οὐ γὰρ ὅμοιον ἐστὶ τῷ

καλυψαμένῳ χροῖα καλόν { Hesiod. opp. 198 }

οὐδὲ τῷ

οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ {Θ 455 },

εἶγε τὰ τοιαῦτα δι' αὐτῶν ἐπεδείξατο τὰ σχήματα, τὸ δὲ προκείμενον διὰ τῆς τοῦ ἄρθρου παραθέσεως.

29. Προφανῆς ὁ λόγος ἐπὶ ἀπάντων τῶν χρόνων, εἶγε τις μὴ ἐνδεέστερον τὴν τούτων διάκρισιν γινώσκοι. τὸ γράφω καὶ ἔγραφον ὁμόλογον ὅτι χρονικῶς διαφέρει, καὶ οὐχ οἷόν τε φάναι ἐχθὲς γράφω, ἐπὶ γε μὴν παρατατικοῦ ἐχθὲς ἔγραφον. ὁμόλογον δὲ κάκεϊνό ἐστιν.

ὡς τοῦ γράφω ἢ μετοχή γράφων ἐστίν, καὶ οὐχ οἶόν τε ἦν φάναι
2.2.295 ἐχθὲς γράφων, ὅτι μηδὲ ἐχθὲς γράφω. ἀλλ' οὖν γε παρεδέξατο ἢ
μετοχή τὸ ἐπίρρημα, καθὸ συνέμπτωσιν ἐπεδέχετο τὴν τοῦ παρατατικοῦ·
φαιμέν γοῦν οὕτως, ἔγραφον καὶ ἠνιώμην, ἐφ' ἧς συντάξεως ἢ μετά-
ληψις γενήσεται γράφων ἠνιώμην. — Ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν
ἀπαρεμφάτων. πάλιν γὰρ τὸ γράφειν, μεταληφθὲν ἐξ ἐνεστώτος καὶ
παρατατικοῦ κατὰ τὴν αὐτὴν φωνήν, ἐν τῇ προκειμένη συντάξει τῶν
ἐπιρρημάτων κατάλληλον ἀποτελεῖ λόγον· οἶόν τε γὰρ φάναι συνέβη
ἐχθὲς γράφειν Ἀπολλώνιον καὶ συνέβη σήμερον γράφειν. οὐ
γε μὴν ἐπὶ τῶν ἕνα χρόνον ὑπαγορευόντων τὸ τοιοῦτον ἂν εὔροις,
λέγω ἐπὶ τοῦ γράψαι, γράψαι ἐχθὲς· ἐπὶ γε μὴν πάλιν τοῦ ἀσυ-
νεμπτώτου, λέγω τοῦ γράψαι, συνέβη ἐχθὲς γράψαι Ἀπολλώνιον.
2.2.296 30. Ἔστι καὶ ἐπὶ διαθέσεως τὸ τοιοῦτον ἐπιδειξαι. τὰ γὰρ καλού-
μενα μέσα σχήματα συνέμπτωσιν ἀνεδέξατο ἐνεργητικῆς καὶ παθητικῆς
διαθέσεως, ὡς γε ἀκριβέστερον ἐπιδειξομεν ἐν τῇ δεούσῃ συντάξει τῶν
ῤημάτων, καὶ ἔνθεν οὐ παρὰ τὰς διαθέσεις ἀμαρτάνεται. τὸ γὰρ ἔλου-
σάμην καὶ ἐποισάμην καὶ ἐτριψάμην καὶ τὰ τούτοις ὅμοια ἔχει
ἐκδηλοτάτην τὴν σύνταξιν ὅτε μὲν ἐνεργητικὴν, ὅτε δὲ παθητικὴν, εἶγε
τὸ ἔτριψα τοῦ ἐτριψάμην διαφέρει καὶ τὸ ἔλουσα τοῦ ἔλουσάμην,
παράκειται δὲ τῷ ἐποίησα τὸ ἐποισάμην καὶ ἔτι τῷ προῆκα τὸ
2.2.297 προηκάμην. οἶ γε μὴν ἀπειρότερον περὶ τὰς τούτων διαφορὰς κατα-
γιγνώμενοι οἶονται ἔσθ' ὅτε παθητικὰς διαθέσεις ἐντὶ ἐνεργητικῶν παρα-
λαμβάνεσθαι, οὐ μικρὸν ἀμάρτημα προσάπτοντες τοῖς λόγοις. τὸ γὰρ
ἀντὶ ἐνεργητικοῦ παθητικῶ χρήσθαι λόγου ἐστὶν τοῦ ἀκαταλλήλου· οὐκ
ἂν γοῦν τις τὸ φύσει ἐνεργητικὸν ἢ τὸ φύσει παθητικὸν εὔροι ἂν ἐν
ὑπαλλαγῇ τῶν διαθέσεων, λέγω τὸ ἐποίησα ἀντὶ τοῦ ἐποιήθην ἢ
τὸ ἐποιήθην ἀντὶ τοῦ ἐποίησα. ὁμόλογον οὖν τὸ
ἀμφοτέρω κεκοπῶς {N 60 }
ἢ
πεπληγῶς ἀγορήθην {B 264 }
ἢ
ράβδω πεπληγυῖα {κ 238 }
ἢ
ὅτι ῥα θνήσκοντας ὄρατο {A 56 },
τὰ τούτοις ὅμοια, ὡς διὰ τὸν προειρημένον λόγον τῆς μεσότητος οὐκ
ἀνθυπήλλακται κατὰ τὴν διάθεσιν, κατὰ δὲ τὸν δέοντα λόγον τῆς συν-
τάξεως ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς διαθέσεις ἔφθασαν.
31. Ἔστι καὶ ἐπὶ συνεμπτώσεως προσώπων ταῦτ' ἐπιδειξαι. τὸ

γὰρ νικῶ πρώτου ὄν προσώπου οὐ μετελεύσεται ἐπὶ δευτέρου, καθ' οὗ
2.2.298 ἔχει δεύτερον τὸ νικᾶς· ἀλλ' ἐπεὶ πάλιν προστακτικὴ τις προφορά ἐν
δευτέρῳ προσώπῳ ἀναμένει τὴν φωνήν, κἂν ἐπὶ δευτέρου τιθῆται,
καταλληλότητα ἀναδέχεται, ὡς ἔφαμεν, γενόμενον προστακτικόν. μέτεισιν
ὁ λόγος καὶ μέχρι τοῦ τρίτου, ὃ δύναται περιγραφεσθαι τῆς συνεμπτώ-
σεως διὰ τὴν προσιούσαν τοῦ ἰ γραφῆν· ὅμως γοῦν ἀκουόμενον συ-
νεμπίπτει τῇ πρὸς τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον προφορᾶ, καὶ ἔστιν ἐν τῷ
δέοντι λόγῳ, ἐὰν ἡ ἐπακολουθοῦσα αὐτῷ ἔγκλισις συνῆ, λέγω ἢ εὐκτική,
ὡς ἔχει τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι

νικῶ δ' ὁ κάρρων { frgm. 89 B4 },

καὶ ἔτι ἐν τῷ Ὀμηρικῷ

τρυπῷ δόρυ νήϊον ἀνήρ {ι 384 }.

σαφὲς γὰρ ὅτι ἐν ὀριστικῇ ἐγκλίσει ἀκατάλληλόν ἐστιν, ἐν δὲ τῇ εὐκτικῇ
κατάλληλον, ὡς γε καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις τὸ μὲν νικῶ ἐγὼ πρὸς τὸ
299 νικῶ σύ. ὀριστικὸν γὰρ ὄν ἀκατάλληλόν ἐστιν, χρή γὰρ νικᾶς σύ, προστα-
κτικὸν δὲ κατάλληλον. Ἀπόχρη τὸ παράδειγμα εἰς ἀφορμὴν τῶν
παραπλησίων τοῖς ἀνελλειπέστερον κεκλικόσι τὰ ῥήματα.

32. Ἔστι καὶ ἐξ ἀριθμοῦ τοῦ ἐν ὀνόμασιν ταῦτόν ἐπιδειξαι. τὸ
γὰρ φίλων ἢ τι τῶν τοιούτων, γενικῆς ὄν πληθυντικῆς τριγενείας τε
τῆς ὑπόουσης, σύνταξιν ἀπαιτήσῃ κατὰ τὴν ταυτότητα τοῦ προσώπου
γενικῆς πληθυντικῆς, οὐκ ἐν γένει δυναμένην ἀκατάλληλον εἶναι διὰ τὸ
συγκεχυμένον τοῦ γένους (οἷόν τε γὰρ φάναί φίλων περιπατούντων
καὶ φίλων περιπατουσῶν), ἔν γε μὴν πτώσει ἢ ἀριθμῷ, εἰ φαίη τις
φίλων περιπατοῦντας ἢ περιπατοῦντα· οὐ μὴν ἐν τῷ Φίλων
περιπατῶν ἢ περιπατεῖ, ἐπεὶ πάλιν εὐθεῖα ἐνικὴ συνεμπέπτωκε.
πάλιν γὰρ προφανῆς ὁ λόγος ἐπὶ τῶν ὁμοίων.

33. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ῥημάτων. τὸ γὰρ ἔλεγον καὶ τὰ ὅμοια ἐνικά
2.2.300 ἐστὶ πρώτου προσώπου, ὅμοια ὄντα τῷ ἔγραψα, ἔλεξα. ἐφ' ὧν εἴ τις
φαίη ἔλεξα ἐκεῖνοι, ἀκατάλληλον λόγον παραστήσει καὶ ἔνεκα τοῦ
πρώτου προσώπου καὶ ἔνεκα τοῦ ἀριθμοῦ, οὐ μὴν ἐν τῷ ἔλεγον
ἐκεῖνοι· πάλιν γὰρ ἢ συνέμπτωσις ἢ πρὸς τὸ τρίτον πληθυντικὸν τὸ
ἀκατάλληλον παρήτῃται, καθὸ δέουσα σύνταξις γέγονεν ἢ πρὸς τὸ πλη-
θυντικόν. Ὑπεξηρήσθω τὰ Δωρικά· ἢ γὰρ παρ' αὐτοῖς καταβιβαζομένη
ὀξεῖα ἐπὶ πληθυντικῶν ἀφίστησι τὴν πρὸς τὸ ἐνικὸν συνέμπτωσις.

34. Ἔστιν καὶ κατὰ τὰς πτώσεις τὸ τοιοῦτο παραστήσαι. τὰ γὰρ
ἀναμερισθέντα εἰς πέντε πτώσεις τὰς ἀνθυπαλλαγὰς τῶν πτώσεων ἐμ-
φανίζει, ἄς παραδεχόμεθα ἢ κατὰ τὸν τῶν σχημάτων λόγον, ἐθιμώτερον
διαλέκτου τὸ τοιοῦτον ἐνδειξαμένης, ἢ ἀπαραδέκτους ποιούμεθα κατὰ

τὸν τοῦ ἀκαταλλήλου λόγον. οὐχ ὑποπίπτουσα γὰρ ἀρχαϊκῇ χρήσει, ἀπειράκις κατὰ τὸ αὐτὸ παρειλημμένη .....

..... τὸ

2.2.301 ἡέλιός θ', ὅς πάντ' ἐφορᾶς {Γ 277 },

δός, φίλος {ρ 415 },

ὦ φίλτατ' Αἴας { Soph. Ai. 977 et 996 },

ἄπειρα τὰ τούτοις ὅμοια, ἃ τὸ Ἄττικὸν σχῆμα παραστήσει, καθότι, ὡς ἔφαμεν, ἡ κλητικὴ ἕτερον τέλος ἀπῆτει. ἢ ἀντεστραμμένως, ὅτε ἡ κλητικὴ ἀντ' εὐθειῶν παραλαμβάνεται κατὰ Μακεδονικὸν ἔθος ἢ Θεσσαλικόν, ὡς οἱ πρὸ ἡμῶν τὸ τοιοῦτον ἐπιστώσαντο,

αὐτὰρ ὁ αὐτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι {B 107 },

συνελέγχοντος καὶ τοῦ ἄρθρου τὴν παραλλαγὴν τῆς πτώσεως. Ἄλλ' ὀπηνίκα ἡ κλητικὴ καὶ ἡ εὐθεΐα συνεμπίπτει, εὐθέως καὶ τὰ προκείμενα τῶν σχημάτων ἀφίστανται· οὐδετέρη γὰρ τῶν πτώσεων εἰς ἔλεγχον 302 τοῦ σχήματος δύναται παραλαμβάνεσθαι, οὐθ' ὅτι ἡ κλητικὴ ἀντ' εὐθείας, οὐθ' ὅτι ἡ εὐθεΐα ἀντὶ κλητικῆς.

35. Καὶ δῆλον ὅτι διὰ τὴν τοιαύτην συνέμπτωσιν Τρύφων ἐν τῷ περὶ προσώπων { p 32 Vels. } αἴτιος ἀφορμῆς ἐγένετο τοῖς ἐθέλουσιν πρὸς αὐτὸν ἀντιλέγειν, οὐ παραδεξάμενος τὴν συνέμπτωσιν τῆς εὐθείας καὶ τῆς κλητικῆς ἐπὶ τῆς σύ· ἀντωνυμίας. φησὶν γὰρ μόνης εἶναι κλητικῆς διὰ σύνταξιν τὴν πρὸς τὸ δεῦτερον πρόσωπον τῶν ῥημάτων· ὡς γὰρ φαμεν Ἀρίσταρχε γράφε καὶ ἔτι ἐπὶ ὀριστικῆς προφορᾶς Ἀρίσταρχε ἀναγινώσκεις ἢ καὶ κατ' ἐπερώτησιν, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ τὸ σὺ γράφε ἢ σὺ γράφεις τὴν κλητικὴν ὁμολογεῖ. κάκεῖνο δὲ παρατίθεται, ὡς ἡ μὲν εὐθεΐα ἐν τρίτῳ προσώπῳ νοεῖται, ἢ γε μὴν κλητικὴ ἐν δευτέρῳ, οὐ ἔστι καὶ ἡ σύ· καὶ δῆλον ὅτι κατὰ τὸν λόγον τῆς κλητικῆς. πιστοῦται τε πρὸς τοὺς ζητήσαντας, πῶς ἂν συσταίῃ κλητικὴ εὐθείας μὴ οὔσης, τῷ καὶ εὐθείας μὲν οὔσης μὴ ὑπάρχειν κλητικὴν ἐπὶ τῆς ἐκεῖνος καὶ ἐπὶ τῆς αὐτός καὶ ἐπὶ τῶν οὐ δυναμένων κλητικὴν ἐπιδέξασθαι.

36. Τὴν πρὸς αὐτὸν ἀντίρρησιν γενομένην ἐπιτομώτερον ἐκθησόμεθα, ἐκεῖνο ἔτι προστιθέντες, ὡς μᾶλλον παρακινδυνεύεται ἢ σύ· ἀντωνυμία κατὰ τὴν τῆς κλητικῆς σύνταξιν ὡς οὐ δεόντως παρειλημμένη ἢ περ κατὰ τὴν τῆς εὐθείας σύνταξιν. ἔχει δὲ τὰ τοῦ λόγου οὕτως. —

1. Τὸ πρῶτον, ὅτι μάτην ἢ ἐν τοῖς ὀνόμασιν εὐθεΐα παραβάλλεται τῇ τῶν ἀντωνυμιῶν· τοῦτο γὰρ ἐξαίρετον ἔσχεν ἡ ἀντωνυμία, τὸ καὶ ἐν πρώτῳ καὶ ἐν δευτέρῳ προσώπῳ ἐν εὐθείᾳ παραλαμβάνεσθαι, οὐ δυναμένων τῶν ὀνομάτων τὸ τοιοῦτον ἀναδέξασθαι, καθὼς παρεστήσαμεν. —

2. Ἄλλ' εἰ καθὸ δεύτερον πρόσωπον, διὰ τοῦτο κλητική, οὐδὲν κωλύει καὶ τὰς ὑπολοίπους τῶν πλαγίων κατὰ δεύτερον πρόσωπον κλητικὰς εἶναι· καθάπερ οὖν ἐκεῖναι ἀντ' ὀνομάτων ἐν πλαγία πτώσει κεκλιμένων παρελήφθησαν, οὕτως καὶ ἡ σύ ἀντ' εὐθείας. — 3. Εἰ τὸ σοὶ ὄντι ἀγαθῶ καὶ σὲ ὄντα ἀγαθὸν τῶν αὐτῶν πτώσεων, δῆλον ὅτι καὶ τὸ σὺ ὦν ἀγαθός. — 4. Εἰ τὰ ῥήματα μιᾶς συντάξεως ἔχεται καὶ τὸ ἐγὼ εἰμι ὀρθῆς καὶ τὸ ἐκεῖνός ἐστιν ὀρθῆς, δῆλον ὅτι καὶ τὸ σὺ εἶ τῆς αὐτῆς πτώσεως. — 37. 5. Εἰ τὸ εἶ οὐδέποτε κλητικῆ συντάσσεται, εὐθεία δέ, Ἀρίσταρχος εἶ, γραμματικὸς εἶ, οὐ μὴν Ἀρίσταρχε 2.2.304 εἶ οὐδὲ γραμματικὸς εἶ, πῶς οὐ δοθήσεται ὅτι τὸ σὺ εἶ ἐν εὐθείᾳ συντάξει ἐστίν; (οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἀληθές ἐστιν, ὡς ἀπάντοτε αἱ εὐθείαι τῶν ὀνομάτων ἐν τρίτοις καταγίνονται, καθὼς ἐπεδείξαμεν ὅτι τὰ ὑπαρκτικὰ τῶν ῥημάτων τὰς εὐθείας συνεγκλείει εἰς τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον). — 38. 6. Εἴπερ τὰ πρῶτα πρόσωπα πληθυντικὰ ὄντα σύλληψιν ἀναδέχεται δευτέρου καὶ τρίτου τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν πτώσιν, ἠνίκα φαμὲν κατὰ μὲν μερισμὸν ἐμοὶ καὶ σοὶ καὶ Διονυσίῳ ἐλάλησεν Τρύφων, κατὰ δὲ σύλληψιν ἡμῖν ἐλάλησεν Τρύφων, καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν, πῶς οὐκ ἂν δοθείη τὸ ἐγὼ καὶ σὺ καὶ Τρύφων ἐν ταῖς αὐταῖς πτώσεσιν καταγίνεσθαι συνόντος πάλιν τοῦ κατὰ σύλληψιν πληθυντικοῦ ἐν εὐθείᾳ, ἡμεῖς παραγινόμεθα. — 39. 7. Ἔστιν κακὴ τῆς συντάξεως τῶν συνδέσμων παραστήσαι. συνδεόμενα τὰ πτωτικὰ 2.2.305 κατὰ τὴν αὐτὴν κοινότητα τῶν ῥημάτων πάντως καὶ τῆς αὐτῆς πτώσεως ἔχεται, ἢ ἐμοὶ χαρίζεται Τρύφων ἢ σοὶ ἢ Διονυσίῳ, ἢ ἐμοῦ ἀκούει Τρύφων ἢ σοῦ ἢ Θέωνος, καὶ σαφὲς ὅτι τὸ παρεμπύπτον ἀλλότριον τῆς πτώσεως ἢ σολοικισμὸν ποιήσει ἢ παρέμπτωσιν ἐτέρου ῥήματος· ἢ ἐμοῦ ἀκούει Τρύφων ἢ σοῦ ἢ Δίωνος, διὰ τὴν κοινότητα τοῦ ῥήματος, ἐπεὶ οἶόν τε φάναι ἢ ἐμοῦ ἀκούει Τρύφων ἢ σοὶ ὁμιλεῖ. ὁμολόγως οὖν ἐνὸς ὄντος τοῦ ῥήματος καὶ λόγου καταλλήλου ὄντος δίδεται καὶ τὰς αὐτὰς πτώσεις εἶναι. ἢ ἐγὼ οὖν ἀπέρχομαι ἢ σὺ ἢ Διονύσιος· καὶ εἰ μὲν ἀκατάλληλος ὁ λόγος, εἴη ἂν καὶ τὸ σὺ ἐτέρας πτώσεως, εἰ δὲ κατάλληλος, δίδεται τὸ καὶ εὐθείας εἶναι. — 40. 8. Ἄλλ' οὐδ' ἐκεῖνο δίδωμι, ὡς καὶ τὸ σὺ γράφεις ἔχει ἐν κλητικῆ συντάξει. τὸ γὰρ τοιοῦτον οὐ παραστήσει τὸ σὺ, ὅτι καὶ εὐθείας, ἀλλ' ὅτι καὶ κλητικῆς· ὅπερ ἐνούμενον εὐθείας ἐστίν, ὅμοιον τῷ ἐγὼ γράφω 2.2.306 κάκεῖνος γράφει, ἐπεχόμενον δὲ κατὰ τὴν σύ καὶ ἐπιστρέφον τὸ προσφωνούμενον κλητικὴν ὁμολογήσει οὐ δεόντως παρελημμένην κατὰ τὸ ἀντωνυμικὸν ἔθος. ἐδείξαμεν γὰρ ὅτι οὐ δυναμένων τῶν ὀνομάτων παραλαμβάνεσθαι ἐπενοήθη τὸ μόριον· ἢ δὲ κλητικῆ τῶν ὀνομάτων

φθάνει κατὰ δεύτερον πρόσωπον, καὶ σαφὲς ὅτι ἐν κλητικῇ περισσῇ ἡ ἀντωνυμία ἐστίν. — 41. οὐδὲ γὰρ ἔχει ἀπολογία ἢ ἡπερ ἔσχον αἱ κατὰ τρίτον πρόσωπον ἀντωνυμίας, ὡς δυναμένων τῶν ὀνομάτων παραλαμβάνεσθαι περισσαὶ αὐταὶ ἐγένοντο· ἐφ' ὧν ἦν ὁ λόγος ὡς ἔνεκα τῆς δεξιῶς ἢ τῆς ἀναφορᾶς παρελημμένα εἰσίν, καθὸ ἠδυνάτει πάλιν τὸ ὄνομα τὸ τοιοῦτον ἐμφανίσει. παραλαμβανομένη γὰρ ἡ σύ κατὰ κλητικὴν οὔτε ἀναφορὰν ἠδύνατο παραστήσει, δευτέρου γὰρ προσώπου, οὔτε τὴν δεῖξιν, καθὸ οἱ προσφωνούμενοι ἐπιστρέφονται καὶ οὐ δείκνυνται, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τοὺς μὴ ὑπ' ὄψιν πίπτοντας φθάνει ἡ κλητικὴ. οἱ 2.2.307 γ' οὖν προσφωνούμενοι διὰ τῆς ἀντωνυμίας δυσανασχέτως ἔχουσι, σαφὲς ὅτι ἐπιζητοῦντες τὸ ἴδιον ὄνομα, καίπερ ἐπὶ τῶν συζύγων ἀντωνυμιῶν τοῦ τοιοῦτου παρεπομένου· οὐ γὰρ ἐνεχώρει ἡ ὀνοματικὴ θέσις, καθὼς ἐπεδείξαμεν. — Πῶς οὖν ἡ οὐ δεόντως παραλαμβανομένη ἀντωνυμία παρῴσεται μὲν τὴν ἀναγκαιῶς παρελημμένην κατὰ δεύτερον πρόσωπον ἐν εὐθείᾳ πτώσει, αὐτὴ δὲ ἀποίσεται τὸ μόνης εἶναι κλητικῆς; Περισσὸν οἶμαι ἐπεισάγειν ἄλλας συντάξεις τοῦ λόγου ἀνεκδοιάστως ἀποδειχθέντος.

42. Ἐκεῖνό γε μὴν οὐ δοκεῖ μοι παρέλκειν, τὸ καὶ ὑπὲρ τῶν ὑπολοίπων κλητικῶν, λέγω ἐν ἀντωνυμιαῖς, προσδιασαφήσει, ὡς κατὰ τὸν αὐτὸν μὲν λόγον καὶ αἱ δυῖκαι καὶ αἱ πληθυντικαὶ σύνεισι καὶ ἐν κλητικῇ τοῦ αὐτοῦ ὑπόντος λόγου, πάλιν ἐν ὁμοφωνίᾳ οὔσαι ταῖς κατ' εὐθείαν, οὐ γε μὴν ἐν πρώτῳ ἢ τρίτῳ, καθότι οὔτε ἑαυτὸν τις προσκαλεῖται οὔτε τὰ ἀπόντα καὶ κεχωρισμένα τῶν προσώπων· κλητικὴ 2.2.308 γὰρ παρόντος προσώπου πτώσις ἐστίν, τοσαύτην ἔχοντος ἀπόστασιν ἐφ' ἣν ἂν ἡ φωνὴ συντείνειεν. ὀρθῶς οὖν οὔτε ἡ αὐτὸς κλητικὴν ἔχει, ἄπεστι γὰρ, οὔτε ἡ ἐκεῖνος· εἰς ἀπόστασιν γὰρ προσώπου ἐπενοήθη, ἣτις μάχεται τῷ ἰδιώματι τῆς κλητικῆς. — ἡ γοῦν οὔτος, οὐ ταῦτα ἐπιδεξαμένη ταῖς προκειμέναις ἀντωνυμιαῖς, δεόντως καὶ ἐπὶ κλητικῆς τίθεται. δι' ὃ καὶ μάτην κατεμέμψαντο τὴν τῶν ἀρχαίων χρῆσιν, αὐτὸ μόνον ὑπολαβόντες ὡς τὸ τρίτον πρόσωπον ἐν ἀντωνυμιαῖς ἀπαράδεκτόν ἐστι κλητικῆς πτώσεως. ἦν δὲ οὐ τὸ τρίτον, τὸ δὲ παρεπόμενον τῷ τρίτῳ, ἐπεὶ καὶ τὰ ὀνόματα τρίτου ἐστὶν προσώπου καὶ οὐκ ἀμοιρεῖ κλητικῆς πτώσεως.

43. Ἀκόλουθόν ἐστιν διαλαβεῖν καὶ περὶ τῶν ἐν ταῖς κτητικαῖς κλητικῶν. Αἱ μὲν οὖν τοῦ πρώτου προσώπου καὶ ἔνεκα τοῦ παρεπομένου 309 λόγου συνίστανται καὶ ἔτι τῆς συνούσης χρήσεως. οἷόν τε γὰρ προσφωνεῖν τὰ ὑπακουόμενα κτήματα, ὅπου γε καὶ ἐν εὐθείᾳ πρὸς πρόσωπον λέγεται κατὰ τὰς ὑπαρκτικὰς συντάξεις, ἡμέτερος ὑπάρχεις φίλος, ἐμὸς

εἶ γνώριμος.

[ἀλλὰ πατήρ τεός εἰμι {π 188 }]

ἔστι δὲ καὶ τὰ τῆς χρήσεως, ἠνίκα ὁ Νέστωρ τοὺς ἰδίους παῖδας προσφωνεῖ

παῖδες ἐμοί {γ 475 },

καὶ ἔτι παρὰ Καλλιμάχῳ

ὦ ἐμαὶ τοῦ ἀπιόντος ἄγκυραι { fr. 97 Schn. },

καὶ ἐπὶ τῆς συλλαμβανούσης τοὺς ἄλλους παῖδας Ἀθηνᾶς

ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη {Θ 31. α 45 et 81. ω 473 }.

2.2.310 44. Ἦ γε μὴν κατὰ τρίτον ὑπὸ μὲν τοῦ λόγου συνίσταται· οἶόν τε γὰρ τό τινος κτῆμα προσφωνεῖν, ὡς ἔστιν ἐπινοῆσαι καὶ ἐπὶ τῶν κτητικῶν ὀνομάτων. καὶ ταῦτα γὰρ ἐν δυοῖ τρίτοις προσώποις καταγινόμενα ἔχει χρῆσιν τῆς κλητικῆς, Ἀριστάρχειε, Αἰάντειε, Τελαμώνιε. ὅπερ ἂν συμβαίη καὶ ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν· συσταίη γὰρ ἂν ἡ σφέτερε· οὐ γε μὴν τὰ τῆς χρήσεως ἐγένετο ἡμῖν ἐμφανῆ.

2.2.311 45. Τὰ γὰρ ἐπὶ δευτέρου προσώπου οὐ μόνον ἢ χρῆσις κατέλειψεν, ἀλλὰ καὶ ὁ λόγος ἀδυνατεῖ συνέχειν, οὐχ, ὡς οἶεται Ἄβρων, ὅτι διάφορος ὁ ἐπ' αὐτοῖς ἀριθμὸς γενήσεται. τὸ γὰρ ὑμέτερε, φησί, πληθυντικὸν μὲν ἀκουσθήσεται κατὰ τὸν κτήτορα, ἐνικὸν δὲ κατὰ τὸ κτῆμα· καὶ σαφὲς ὅτι δώσει τὸ ὑπάρξει κλητικὴν δευτέρου προσώπου ἰσαριθμοῦ καθεστῶσης τῆς ἀντωνυμίας, εἴ τις φαίη ὦ ὑμέτεροι. — 46. ἔστιν οὖν αἴτιον τοῦ μὴ συνίστασθαι τὴν ἀντωνυμίαν τὸ διάφορον τῆς πτώσεως, ἔχοντος τοῦ λόγου οὕτως. πᾶν πρόσωπον πληθυντικὸν συνέστηκεν ἐξ ἐνικῶν ὁμοιοπτώτων, ἐάν τε ἦ κατὰ σύλληψιν διαφόρων προσώπων, ἐάν τε καὶ ἐξ ὁμοειδῶν συνεστήκη. διαφόρων μὲν οὖν προσώπων,

2.2.312 ἐμὲ καὶ σὲ καὶ τοῦτον ἐθεάσατο Τρύφων, ὃ γενήσεται ἡμᾶς ἐθεάσατο Τρύφων· ἐμοὶ καὶ σοὶ καὶ τοῖς περὶ Διονύσιον ἐλάλησεν Τρύφων, ὃ γενήσεται ἡμῖν ἐλάλησεν· ἐκ δὲ τῶν αὐτῶν προσώπων σὲ καὶ σὲ ἐθεάσατο Δίω — ὑμᾶς ἐθεάσατο Δίω, τοῦτον καὶ τοῦτον μέφομαι — τούτους μέφομαι. δεδομένου δὲ τοῦ τοιούτου δίδεται κάκεινο, ὡς πάντα τὰ δεύτερα πρόσωπα προσφώνησιν ἔχει τὴν πρὸς αὐτά, ὡς ἔχει τὸ ὑμῶν, ὑμᾶς. τὸ δὴ οὖν ὑμέτεροι δευτέρου ἔστιν προσώπου κατ' ἄμφω τὰ πρόσωπα· καὶ γὰρ προσφωνοῦνται οἱ κτήτορες ἔνεκα τῆς ἐγκειμένης ἀντωνυμίας, καὶ τὰ κτήματα ἔνεκα τῆς ἐγγενομένης κλητικῆς. ἀμφοτέρα οὖν δεύτερα καθεστῶτα διάφορά ἐστιν κατὰ τὰς πτώσεις, εἴγε γενικὴ μὲν ἔγκειται τῶν κτητόρων, κλητικὴ δὲ τῶν κτημάτων. δι' ὃ καὶ οὐκ ἀπεριεδόμενοι μόνον πρὸς τὴν χρῆσιν περιγράφομεν τὰς ἀντωνυμίας, πρὸς δὲ τὸν ἐκτεθειμένον λόγον.

47. Ἐτι δὲ καὶ ἡ χρῆσις τῆς ἐμός τὸ κλητικὸν παρέωσται, ὅπερ
2.2.313 ἦν ὁμόφωνον αἰτιατικῇ τῇ ἐμέ. καὶ ἴσως τοῦτο αἴτιον ἐγένετο τῆς
ἐλλείψεως, καθὸ παραλαμβανόμενον ἔμφασιν ἀκαταλλήλου λόγου παρι-
στάνει. δεόντως γ' οὖν Ἀττικῶ σχήματι συνεχρήσατο ὁ ποιητῆς κατε-
πείξαντος τοῦ λόγου παραλαβεῖν τὸ κλητικὸν σχῆμα ἐν τῷ

γαμβρὸς ἐμός θύγατέρ τε {τ 406 }.

πῶς ἄρ' οὐ δοθείη καὶ διὰ τὸν προεκκείμενον λόγον καὶ διὰ τὰ συνυ-
πάρχοντα αὐτῷ ἐνικὰ κατὰ γένος, οὐδετέρως μὲν

τέκνον ἐμόν {λ 155 },

θηλυκῶς δὲ

μητὲρ ἐμή {λ 164 };

τούτων γὰρ ὑπαρχόντων ἀνάγκη καὶ τὸ ἀρσενικὸν συνυπάρχειν.

2.2.314 48. Εἴρηται ἡμῖν περὶ συνεμπτώσεως τῆς ἐμοῦ, πότε κτητικὴ ἐστὶ
καὶ πότε πρωτότυπος, ἡνίκα καὶ περὶ τῆς Ζηνοδοτείου γραφῆς δια-
λαμβάνομεν. — πρόδηλός τέ ἐστὶ καὶ ἡ ἐμοὶ ἀντωνυμία συνεπίπτουσα
πληθυντικῇ συνάρθρῳ καὶ δοτικῇ ἐνικῇ κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον, οὐ
μὴν κατὰ τρίτον· ὀρθοτονουμένη γὰρ ἡ ἐνικὴ περισπᾶται, ἢ γε μὴν
κτητικὴ ὀξύνεται. σαφὲς δ' ὅτι καὶ ἐγκλιθεῖσαι αἱ πρωτότυποι ἀπο-
βάλλουσι τὴν συνέμπωσιν. δι' ὃ κάκεινο τὸ ἀνάγνωσμα οὐκ ἐγκλινόμενον
τὴν κτητικὴν ἀντωνυμίαν σημαίνει,

οἱ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν {Ψ 387 }·

ἐγκλιτικῶς γε μὴν ἀναγνωσθέν, ἡνίκα ὀξύνομεν τὴν δέ συλλαβὴν, ἔθος
τηρεῖ Ὀμηρικὸν τὸ δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς παρελῆφθαι.

49. Εἵπομεν καὶ περὶ συνεμπτώσεως τῆς τῶν ἄρθρων, ὡς τὰ
ὑποτακτικὰ ταῖς κτητικαῖς κατὰ τρίτον πρόσωπον ὁμοφωνεῖ, καὶ ὡς
πάλιν διὰ τὸ τοιοῦτον πτωτικῶν μὲν συνόντων κτητικαὶ εἰσιν ἀντωνυ-
μίαι τὰ τοιαῦτα,

2.2.315 ὄν γόνον {λ 234 },

οὔνεκ' ἄρ' οὐχ ᾧ πατρί {ν 265 },

ᾧ θυμῷ εἷξασα {ε 126 },

ἢ κεφαλῇ φορέειν {Π 800 },

ἦε ὄν αὐτοῦ χρεῖος {α 409 }.

ῥημάτων δὲ ἐπιφερομένων πάλιν κατάλληλα τὰ σχήματα γίνεται ἀρθρικὴν
ἀναδεξάμενα σύνταξιν, εἶγε καὶ τὸ τοιοῦτον ἐδείχθη, ὡς καὶ τὰ ὑπο-
τακτικὰ ἄρθρα ἐπὶ ῥῆμα φέρεται,

ἢ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν {Α 2 },

τοῦ ἐξῆς ὄντος ἢ ἔθηκεν μυρία κακὰ τοῖς Ἑλλησιν·

ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος {Η 127 },

ὄς εἰρόμενός με.

Δυσέφικτόν ἐστιν τὴν ἐν ἅπασιν τοῖς μέρεσιν τοῦ λόγου συνέμπτωσιν παραθέσθαι· ἀρκετὴ γάρ ἐστι καὶ ἡ προκειμένη εἰς τὸ παραστήσαι τὴν ὑπόλοιπον συνέμπτωσιν.

50. Οὐ μὴν ἐκεῖνο ἄξιόν ἐστι παραλιπεῖν, δι' ὅτι ἐπὶ μὲν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν πληθυντικῶν προφανές γίνεται τὸ ἀκατάλληλον ποιουμένων σύνταξιν τὴν πρὸς τὸ ἐνικόν, εἰ φαίημεν οἱ ἄνδρες λέγει, αἱ γυναῖκες λέγει, οὐ μὴν κατ' οὐδετέραν προφοράν, κἂν τὸ αὐτὸ δηλούμενον ἢ μόνον τοῦ χαρακτήρος ἐνηλλαγμένου, εἰ φαίημεν τὰ γύναια 2.2.316 λέγει. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ ἄπορον ἐπιλύει, ὡς Βοιώτιόν ἐστιν ἔθος, ὅμοιον τῷ παρὰ Πινδάρῳ

ἀχεῖται ὄμφαι μελέων σὺν αὐλοῖς { fr. 45, 18 Boeckh,

75, 18 Schroeder }

αὐτὸ γὰρ τοῦτο ἐπιζητεῖ ὁ λόγος, ὡς λανθάνει τὸ σχῆμα τὸ τοῦ οὐδετέρου. ὅτι γὰρ οὐδὲν ἢ τοῦ γένους σύνταξις ὑπεκλύει τὸν λόγον, ὡς ὅτι τὰ οὐδέτερα ἀρμόδιά ἐστιν τοῖς ἐνικοῖς, σαφές ἐκ τοῦ ἐν μὲν τοῖς ἄπτωτοις ἀδιαφορεῖν τὴν τῶν γενῶν σύνταξιν· πᾶν γὰρ μέρος λόγου ἄπτωτον μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἔχει σύνταξιν ἅπασιν τοῖς γένεσιν. —

51. Ἔστιν δὲ καὶ οὕτως φάναι. ἐδείξαμεν ἐν τοῖς προκειμένοις ὡς 2.2.317 οὐδὲν μέρος λόγου γίνεται ἀκατάλληλον ἐν ᾧ μὴ διεκρίθη, ὡς τὰ ἐπιρρήματα ἐν ἀριθμῷ, χωρὶς εἰ μὴ αὐτὰ δηλώσειεν ἀριθμὸν, οὐδ' ἐν διαφόροις χρόνοις, χωρὶς εἰ μὴ αὐτὰ πάλιν διαστείλειε χρόνον, ὡς ἐν τῷ χθές, αὔριον καὶ ἄλλοις οἷς παρεθέμεθα. οἱ σύνδεσμοι ἀριθμὸν οὐκ ἐπιδεξάμενοι οὐδὲ παρὰ τοὺς ἀριθμοὺς ἀμαρτάνονται, ἀλλ' οὐδὲ γένος. πρόδηλον τὸ εἰρημένον ἐπὶ πάντων τῶν μερῶν τοῦ λόγου. τὰ δὲ ῥήματα γένος μὲν οὐ διακρίνει, ἀριθμὸν δὲ καὶ πρόσωπον καὶ ἄλλα περὶ ἃ καταγίνεται. οὐκ ἄρα ὀφείλει γινώσκειν ἐν διαφορῷ σχήματι τὸ οὐδέτερον καὶ ἐν διαφορῷ τὸ ἀρσενικὸν ἢ θηλυκόν· πῶς οὖν φαμεν λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ λέγει τὰ παιδία; εἰ δὲ ἀριθμὸν παρεμφαίνει, σαφές ὅτι συμπληθυνθήσεται τοῖς συνοῦσι πληθυντικοῖς, καὶ δῆλον ὅτι τὸ σπάρτα λέλνται {B 135 }

ἀναλογώτερον τοῦ

δοῦρα σέσηπεν {B 135 }. —

52. Παρὸν κἂκ τῶν πρώτων καὶ δευτέρων προσώπων διελέγξαι τὸ 2.2.318 σχῆμα. εἰ γὰρ ὑγιὲς τὸ φάναι φιλοπονοῦμεν παιδία ὄντα, οὐχὶ φιλοπονῶ παιδία ὄντα, καὶ ἔτι ἐπὶ δευτέρων προσώπων ταυτόν, πῶς οὐ δοθήσεται ἄλογον μὲν καθίστασθαι τὸ φιλοπονεῖ παιδία ὄντα; Καὶ αὕτη μὲν ἀπόδειξις ἐστὶν τοῦ ὑγιοῦς λόγου.

53. Αίτιον μέντοι ύπολαμβάνω τοῦ παραδέξασθαι τὴν ἐνικὴν σύν-
 ταξιν τὰ ῥήματα οὐκ ἄλλο τι ἢ τὴν ὁμοφωνίαν τῆς εὐθείας ὡς πρὸς
 τὴν αἰτιατικὴν, ὅπερ οὐ παρείπετο τοῖς τε ἄρρениκοῖς καὶ θηλυκοῖς.
 δι' ὃ καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ προφανῆς ἢ ἀκαταλληλότης γίνεται ἐν τῷ οἱ
 ἄνδρες γράφει, οὐ μὴν ἐν αἰτιατικῇ· ἐν μεταβάσει γὰρ τὸ πρόσωπον
 νοεῖται τοῦ γράφει, ἄνδρας γράφει. ἀναμερισθεῖσαι οὖν αἱ πτώσεις
 ἐν ἰδίαις φωναῖς διέκριναν τό τε κατάλληλον καὶ τὸ ἀκατάλληλον. οὐ
 τοῦ τοιοῦτου δὲ παρεπομένου κατ' οὐδέτερον σχῆμα συνέβαινε τὸ μὲν
 ἕτερον φυσικώτερον πως ἔχειν, λέγω τὸ κατ' αἰτιατικὴν, φέρε εἰπεῖν
 γράφει τὰ παιδία, ὡς εἰ καὶ γράφει τοὺς παῖδας· καὶ ἐπεὶ ἐν μὲν
 τῷ ἄρρениκῷ οὐχ αἱ αὐταὶ φωναί, γράφει γὰρ οἱ παῖδες, ὅπερ ἦν
 ἀνακόλουθον, ἐν δὲ τῷ οὐδετέρῳ ταῦτόν, τῇ πρὸς τὴν αἰτιατικὴν ὁμο-
 319 φωνία συντρέχον τὸ σχῆμα δύσληπτον ἐποίει τὸ ἀκατάλληλον. — Ἐδείχθη
 ἄρα καὶ δι' ὅτι ἀκατάλληλον καὶ δι' ὅτι λανθάνει.

54. Ἐξῆς ῥητέον καὶ περὶ τῆς καθολικῆς συντάξεως τῶν ῥημάτων,
 ἦν πάνυ διείληφα πολυμερεστάτην οὖσαν δεῖσθαι οὐ μετρίας ἐπιστάσεως·

1. αἱ τε γὰρ παρεπόμεναι ἐγκλίσεις λόγον ἀπαιτήσουσι τῆς συντάξεως,
 καὶ 2. οἱ ἐν αὐταῖς ἀναμερισθέντες χρόνοι, καὶ 3. ἡ συμπαραπομένη
 διάθεσις, ἐνεργητικὴ οὖσα ἢ παθητικὴ, καὶ ἡ μεταξὺ τούτων πεπτωκυῖα
 μέση, οὐ προσχωροῦσα οὐδετέρα, καὶ 4. τὰ ἐγγινόμενα πρόσωπα ἐν τῷ
 καθόλου ἢ μερικῶς ἢ οὐδ' ὅλως, καὶ 5. εἰ ἅπασιν σύμφωνοὶ εἰσιν αἱ
 δύο διαθέσεις, ἢ τε ἐνεργητικὴ καὶ ἢ παθητικὴ, 6. τίνα τε αὐτῶν πλα-
 γίαις θέλει ἐπαρτᾶσθαι, καὶ πότερον ἀδιαφόρως ἢ κατὰ μερισμὸν τὸν
 δέοντα τῶν πτώσεων. εἰσὶ καὶ ἄλλαι ἰδικώτεραι συντάξεις τῶν προκα-
 τειλεγμένων, ἃς κατὰ τὸ ἐπιβάλλον διακρινούμεν.

2.2.320 55. Ἡ ἀπαρέμφατος ἐγκλισις διστάζεται πρὸς τινων εἰ ἐγκλισις
 καὶ εἰ ὅλως ῥήματα τὰ ἀπαρέμφατα· Τί γὰρ μὴ μᾶλλον ἐπιρρήματα
 ἐκ ῥημάτων γενόμενα; καὶ εἴη ἂν τὰ συνηγοροῦντα τῷ λόγῳ τοιαῦτα.
 Τοῖς ῥήμασιν ἐξαιρέτος παρέπεται ἡ ψυχικὴ θιάθεσις, ὅπερ οὐ σύνεστι
 τοῖς ἀπαρεμφάτοις, καὶ τὸ ἐν ἀριθμοῖς καὶ προσώποις καταγίνεσθαι, ὧν
 τῆς διαφορᾶς οὐκ ἔτυχεν τὸ ἀπαρέμφατον, καθὼ καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν
 321 μεταληφθεῖσα μετοχὴ στερουμένη τῶν προκειμένων καὶ τῆς τῶν ῥημάτων
 ιδέας ἀπεβλήθη. οὐ γὰρ δὴ γε ὁ μετασχηματισμὸς τοῦ χρόνου ἐν τῷ
 γράφειν ἢ γράψαι καὶ ἔτι ἢ συνοῦσα διάθεσις συνάξει τὸ ῥήματα αὐτὰ
 πάντως καλεῖσθαι, ἐπεὶ ταῦτόν σύνεστι τῇ μετοχῇ καὶ οὐ ῥήματα αἱ
 μετοχαί. 56. Πόθεν δέ, ὅτι ἐπιρρήματα; 1. Καθότι ἐγκλισις μὲν διά-
 φορος κατὰ σύνταξιν τοῦ αὐτοῦ προσώπου οὐ παραλαμβάνεται· οὐ γάρ
 φαμεν γράφεις λέξαις ἢ τι τῶν τοιούτων μὴ δυναμένων παρα-

λαμβάνεσθαι, ἀλλὰ φαμεν θέλεις γράφειν, ἀναγινώσκειν βούλει. —

2. ἴδιον δὲ ἦν ἐπιρρημάτων τὸ σὺν ῥήμασι παραλαμβάνεσθαι προτακτικῶς ἢ ὑποτακτικῶς, ὅπερ παρείπετο τῷ γράφειν θέλω, θέλω γράφειν, ὡς εἰ καὶ Ἑλληνιστὶ λέγω, λέγω Ἑλληνιστί. — 3. καὶ ὡς

2.2.322 τὸ Ἑλληνιστὶ προσλαβὸν τὸ λέγω ἀπαρτίζει τὸν λόγον, οὕτω τὸ γράφειν προσλαβὸν τὸ θέλω. — 4. καὶ ὡς ἀδιαφορεῖ κατὰ παντὸς ἀριθμοῦ τὰ ἐπιρρήματα, οὕτως καὶ τὸ γράφειν θέλω ἢ θέλομεν. — 5. καὶ ὡς ἀδιαφορεῖ κατὰ τὰ πρόσωπα, Ἑλληνιστὶ λέγω, Ἑλληνιστὶ λέγεις, οὕτως τὸ γράφειν θέλω, γράφειν θέλεις. — 6. καὶ εἰ ἀπὸ ῥημάτων ἔσθ' ὅτε τὰ ἐπιρρήματα παράγεται, ὡς αὐτῷ τῷ Ἑλληνιστὶ τὸ ἐλληνίζω παρακεῖται, οὐ κωλύει καὶ τὸ γράφω παρακεῖσθαι τῷ γράφειν, οὐ μαχομένου τοῦ διαφόρου χρόνου· δύναται γὰρ κατὰ χρόνον τὸ ἐπίρρημα ἀποτελεῖσθαι, καθὸ ἔστιν ἐπινοῆσαι κάπιν τῶν μετοχῶν, εἴγε τῷ μὲν γράφω ἢ γράφω παρακεῖται, τῷ δὲ ἔγραψα ἢ γράψας. τῷ γὰρ αὐτῷ λόγῳ καὶ τῷ γράφω τὸ γράφειν παρακεῖσεται, τῷ τε ἔγραψα τὸ γράψαι.

2.2.323 57. Ἄλλ' ἔστιν γε πρὸς ταῦτα φάναι. καὶ πρὸς μὲν τὴν σύνταξιν τοῦ θέλω γράφειν καὶ τῶν τοιούτων, ὡς οὐκ ἐν τῷ καθόλου δίδοται τὸ κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου διαφόρους ἐγκλίσεις μὴ παραλαμβάνεσθαι· φαμέν γὰρ ἐὰν ἀναγινώσκῃς πρόσεχε, ἐὰν διαλέγῃ ἐπίστρεφε σεαυτόν, πρὸς τῷ μηδὲ ἐν τῷ καθόλου τὴν τοιαύτην σύνταξιν διήκειν· φαμέν γὰρ προαιροῦμαι ἀναγινώσκειν καὶ φιλῶ γράφειν, οὐ μὴν γελῶ γράφειν οὐδὲ σκάλλω λέγειν, ἅπερ εἰ κατὰ τὸν λόγον ἦν τῶν ἐπιρρημάτων, οὐκ ἂν ἦν τι ἐμποδῶν τὸ τὰ ἐπιρρήματα ἐπὶ ῥήματα φέρεσθαι. — 58. Ἔστιν οὖν τῆς συντάξεως αἰτία ἡδε. τῶν ῥημάτων ἃ μὲν ἐστὶν ἐμπερικτικὰ πραγμάτων, ἐφ' ἃ καὶ ἡ ὀριστικὴ ἔγκλισις ἐπερείδεται καὶ αἱ ὑπόλοιποι, ὡς τὸ γράφω, ἐρέσσω, τύπτω· ἃ δὲ

2.2.324 αὐτὸ μόνον προαίρεσιν ψυχῆς ὀρίζεται, ἐλλείποντα τῷ πράγματι, ὡς τὸ θέλω, βούλομαι, προθυμοῦμαι, ἃ δὴ ὡσπερὶ κενὰ ὄντα ἀναπληροῦνται τῇ τοῦ πράγματος παραθέσει, ὅπερ οὐκ ἄλλο τί ἐστὶν ἢ τὸ προκειμένον ἀπαρέμφατον, γενικώτατον καθεστῶς τῶν ἄλλων ῥημάτων, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς δεδειξεται, θέλω περιπατεῖν, βούλομαι γράφειν.

τά γε μὴν ἀπειληφότα διὰ τοῦ ἐπακολουθοῦντος ὀρισμοῦ τὸ πρᾶγμα ἀπροσδεῖ καθειστήκει ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν τῶν ἀπαρεμφάτων· ἐγκειμένου γὰρ τοῦ τύπτειν ἐν τῷ τύπτω περισσὸν τὸ ἐπάγειν ἕτερον πρᾶγμα, τύπτω γράφειν, οὐ μὴν ἐν τῷ θέλω γράφειν.

59. Καθὼς ἔφαμεν, ἔστιν γενικωτάτη ἢ τῶν ἀπαρεμφάτων ἔγκλισις, ἀναγκαίως λείπουσα τοῖς προδιαπορηθεῖσι, τοῖς προσώποις καὶ τῷ

παρεπομένω ἀριθμῶ, ὃς οὐ φύσει παρέπεται τῷ ῥήματι, παρακολού-
 2.2.325 θημα δὲ γίνεται προσώπων τῶν μετεληφόντων τοῦ πράγματος. αὐτὸ
 γὰρ τὸ πρᾶγμα ἓν ἐστίν, τὸ γράφειν, τὸ περιπατεῖν· ὅπερ ἐγγινόμενον
 ἐν προσώποις ποιεῖ τὸ περιπατῶ, τὸ περιπατοῦμεν, τὸ περιπατοῦσιν. —
 Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἀληθεύσει, ὡς τὸ ῥῆμα δεκτικόν ἐστίν προσώπων·
 πάλιν γὰρ ἐκ τοῦ παρεπομένου τὸ τοιοῦτον ἐπεγένετο. τὰ γὰρ μετε-
 ληφότα πρόσωπα τοῦ πράγματος εἰς πρόσωπα ἀνεμερίσθη, περιπατῶ,
 περιπατεῖς, περιπατεῖ· αὐτὸ γε μὴν ἐκτὸς ὄν προσώπων καὶ ἀριθμῶν
 συμφέρεται ἅπασιν ἀριθμοῖς καὶ ἅπασι προσώποις. — Ἄλλ' οὐδὲ ψυχικὴν
 διάθεσιν τὸ ῥῆμα ἐπιδέχεται. πάλιν γὰρ τὰ μετεληφότα πρόσωπα τοῦ
 πράγματος τὴν ἐν αὐτοῖς διάθεσιν ὁμολογεῖ διὰ τοῦ ῥήματος· τὰ δέ,
 ὡς οὐκέτι ἐγγενόμενα ἐν προσώποις, οὐδὲ τὸ ἐν τούτοις ἐπιγενόμενον
 ἐνδιάθετον τῆς ψυχῆς ὁμολογεῖ. — 60. Ἴδιον οὖν ῥήματός ἐστίν ἐν
 ἰδίοις μετασχηματισμοῖς διάφορος χρόνος διάθεσίς τε ἢ ἐνεργητικὴ καὶ
 παθητικὴ καὶ ἔτι ἢ μέση· ὧν πάντων μετέλαβεν τὸ γενικώτατον ῥῆμα, λέγω
 2.2.326 τὸ ἀπαρέμφατον, ἐπεὶ εἴπερ τῇ φύσει ἦν ἀπαρέμφατον, πῶς ταῦτα παρεμ-
 φαίνει; ἔστι γοῦν ἐπινοῆσαι τὸ γενικώτατον ὄνομα ἐν θέσει ἰδίᾳ καταγινό-
 μενον ἢ κοινῇ, ἐν πτώσει τῇ παρεπομένῃ, ἐν γένει τῷ δέοντι· τὸ γε μὴν
 ἰδικώτατον καταγίνεσθαι ἐν πατρωνυμικῇ ἐννοίᾳ ἢ ἐν κτητικῇ καὶ ἔτι
 ταῖς ὑπολοίποις· καὶ δῆλον ὅτι οὐκ ἂν θαρρήσειέ τις φάναι μὴ εἶναι
 ὄνομα ὃ μὴ ἐστίν πατρωνυμικὸν ἢ κτητικὸν ἢ τι τῶν ὑπὸ τοιοῦτο εἶδος
 πιπτόντων. τούτῳ οὖν τῷ λόγῳ παραδεξόμεθα τὸ ὀριστικὸν ῥῆμα
 καὶ εὐκτικὸν καὶ ἔτι τὰ ὑπόλοιπα εἶδη τοῦ γενικοῦ ῥήματος, ὃ δὴ οὐ
 πάντως στερήσεται τοῦ μὴ ῥῆμα εἶναι, ἐὰν μὴ ὑπαγορεύῃ τὴν ἰδικὴν
 σημασίαν.

61. Ἔστιν καὶ οὕτως ἐπιδειξαι. Καθόλου πᾶν παρηγμένον ἀπό
 τινος ἀνάλυσιν ἔχει τὴν πρὸς τὸ πρωτότυπον μετὰ λέξεως τῆς σημαί-
 2.2.327 νούσης ταυτὸν τῇ παραγωγῇ. παρὰ τὴν Ἔκτορος γενικὴν ἀποτελεῖται
 τὸ Ἐκτορίδης, ᾧ καὶ προσγίνεται τὸ υἱός, καὶ διὰ τοῦτο ἀναλύεται
 εἰς τὸ Ἐκτορος υἱός. παρὰ τὸ γοργός ἀποτελεῖται τὸ γοργότερος
 προσγινομένου τοῦ μᾶλλον, ὃ δὴ πάλιν ἀνάλυσιν ἔχει εἰς τὸ γοργός
 μᾶλλον. παρὰ τοὺς ἵππους ἐμπερικτικὸν τι ἀποτελεῖται, τὸ ἵππων,
 ὃ δὴ πάλιν ἀναλύεται εἰς τὸ ἵππους συνέχον. καὶ περισσὸν ἂν εἴη εἰς
 τὸ τοιοῦτο παρατίθεσθαι· δῆλον γὰρ τὸ εἰρημένον. Καὶ δὴ πᾶσα ἐγκλισίς
 οὐκ εἰς ἄλλο τι μεταλαμβάνεται ἢ εἰς ἀπαρέμφατον μετὰ λέξεως τῆς
 σημαίνουσης ταυτὸν τῇ ἐγκλίσει, ὅτε οὕτως φαμέν, περιπατῶ — ὠρισάμην
 περιπατεῖν, περιπατοῖμι — ἠῤῥάμην περιπατεῖν, περιπάτει —
 προσέταξα περιπατεῖν. Πῶς οὖν οὐ βίαιον τὸ τὰ συνεκτικώτατα

τῶν ἀπάντων ῥημάτων περιγράφειν τῆς τῶν ῥημάτων ἐννοίας;

62. Οὐ λέλησμαι ὡς ἐν ἑτέροις συμφερόμενός τισι τὴν ὀριστικὴν ἔγκλισιν παρεδεχόμεν ὡς πρωτεύουσαν τῶν ἄλλων. ἀλλ' οὖν γε ἡ ἀκριβὴς ἐξέτασις τοῦ λόγου κατηνάγκασε τὸ μεταθέσθαι, συγχωρουμένου 2.2.328 ἐκείνου, ὡς δεόντως ἀπὸ τῆς ὀριστικῆς ἐγκλίσεως ἀρχόμεθα, οὐχ ὡς πρώτης οὔσης, ὡς δὲ ἐκφανεστάτης οὔσης καὶ πολλῆς καὶ δυναμένης διδάξαι καὶ τὰς ἐγγενομένας συνεμπτώσεις καὶ τὰ ἐγγεγόμενα πάθη καὶ παραγωγάς, οὐδὲ τοῦ τοιούτου μαχομένου, καθὸ ἐν τοῖς τοιούτοις ἐλλειπεστέρα ἢ ἀπαρέμφατος ἔγκλισις, εἶγε καὶ τὰ πρωτότυπα τῶν λέξεων ἐν ἐλάττονι καταγίνεται ὕλη τῶν παραγωγῶν.

2.2.329 63. Οἶμαι δὲ καὶ τὸ Ὀμηρικὸν ἔθος, ἐκστὰν τῆς προστακτικῆς συντάξεως, δεόντως ἀνθυπαλλάξαι τὴν ἀπαρέμφατον ἔγκλισιν, οὔσαν γενικὴν, εἰς ἣν καὶ ἐδείχθη ἅπαντα τὰ ἰδικὰ μεταλαμβάνόμενα. Οὕτως γὰρ ἔχει καὶ ἡ ἐπισταλτικὴ σύνταξις, Τρύφων Θέωνι χαίρειν, τοῦτο διαφέρουσα τῆς Ὀμηρικῆς συνηθείας, καθὸ ἡ μὲν ἐπὶ τὸ προστακτικὸν φύσει καταφέρεται, καὶ οἷόν τέ ἐστιν ἐπ' αὐτῆς τὰ προστακτικὰ παραλαμβάνειν, προσῆπται μέντοι τῷ δοθέντι σχήματι τοῦ λόγου· οὐ μὴν ἔτι τὸ ἐν τῇ ἐπισταλτικῇ συντάξει ἠδύνατο τοιούτον παραδέξασθαι. ἔχει γὰρ ὁ λόγος οὕτως.

64. Εἵπομεν ὡς ἀναγκαίως ἡ εὐθεΐα τῶν κυρίων ὀνομάτων παραλαμβάνεται· ἀλλὰ καὶ ἡ δοτικὴ, ἣν περιποιεῖται ἡ τοῦ λόγου σύνταξις, 330 οὐ δυναμένη τὴν προστακτικὴν ἔγκλισιν παραδέξασθαι, ἀλλ' οὐδ' ἄλλην τινά. ἔστι γὰρ τῷ Διονυσίῳ χαίρειν ἐν ἴσῳ τὸ Διονύσιε χαῖρε, ὅπερ οὐ δύναται ἐγχωρῆσαι, ἐπεὶ ἡ προστακτικὴ ἔγκλισις καὶ ἔτι ἡ κλητικὴ πτώσις ἐπὶ παροῦσι τοῖς προσώποις σύνεστιν, ὥ δὲ τὰ τοῦ λόγου ἐπιστέλλεται, ἄπεστι, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἐπιστέλλων παρῶν ἀπόντος σύνταξιν ποιεῖται. ἡ γὰρ εὐθεΐα τῶν ὀνομάτων δέδεικται ὡς τρίτον ἐστὶν πρόσωπον. (ἐδείξαμεν γὰρ ὡς οὐ προσεχώρει ἡ ἐν εὐθείαις ἀντωνυμικὴ σύνταξις, ἐν δείξει οὖσα τῶν παρόντων προσώπων. ὁ πάλιν οὐκ ἐνεχώρει τῷ λόγῳ, εἶγε ἀμφοτέρω τὰ πρόσωπα οὐχ ὀρώμενά ἐστιν, τό τε τοῦ ἐπιστέλλοντος καὶ τὸ τοῦ ἐπιστελλομένου.) συνούσης οὖν 2.2.331 τῆς εὐθείας καὶ ἔτι τῆς δοτικῆς κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὰ συντασσόμενα ῥήματα ἐν τρίτῳ καταγίνεσθαι, καὶ συντάσσεσθαι οὐκ ἐν ἄλλῃ γε πτώσει ἢ τῇ εὐθείᾳ. — 65. Τό γ' οὖν προκείμενον ῥῆμα ἐπὶ τὴν εὐθεΐαν συντείνειεν· Ἀπολλώνιος Διονυσίῳ χαιρέτω ἢ καὶ ἔτι χαίρει ἢ χαίροι. ἀλλ' ἵνα δῶμεν τὰ τοῦ λόγου κατάλληλα εἶναι, ἐκεῖνο σαφέστατόν ἐστιν, ὅτι τὸ κατὰ τὴν εὐθεΐαν μετέλαβεν τοῦ χαίρειν, οὐχὶ τὸ κατὰ δοτικὴν· ἦν γε μὴν τὸναντίον τὸ προσχωροῦν

τῷ ἐπιστελλομένῳ τὸ χαίρειν, ὡς εἰ καὶ τοῖς ὑπ' ὄψιν συνοῦσιν φαμεν τὸ χαῖρε, οὐχ ἑαυτοῖς προστιθέντες τὸ χαίρομι ἢ χαίρω. οὐ δυναμένου οὖν τοῦ τοιοῦτου παραλαμβάνεσθαι ἀνάγκη πᾶσα εἰς τὸ γενικὸν ἀπαρέμφατον μεταλαμβάνεσθαι τὴν σύνταξιν, συνηθέστερον ὑπακουομένης τῆς συντάξεως τῆς λέγει ἢ εὔχεται, Τρύφων Θεώνι λέγει χαίρειν, συνήθως καὶ ἄλλων ὑπακουομένων, ὡς

κόπτων ἀμφοτέρησιν {ς 28 },

2.2.332 ὕει, βροντᾶ. ἐξαιρέτως γε μὴν καὶ τῶν ῥημάτων αἱ ἐγκλίσεις ἔχουσιν ἐγκείμενα ῥήματα, καθὼς ἐδείξαμεν ὅτι ἐν τῷ χαίροις ἐγκείται τὸ εὔχεσθαι, ἐν τῷ χαῖρε τὸ προστάξει, ἅπερ μετὰ τῶν ἀπαρεμφάτων παραλαμβάνεται, ὀπηνίκα καὶ ἐγκλίσεις εἰς αὐτὰ μετατίθενται. — 66. Τὸ δὴ οὖν Διονυσίῳ χαίρειν ἔχει συνυπάρχον ῥῆμά τι τῶν προκειμένων, φέρε εἰπεῖν τὸ εὔχεται ἢ λέγει, ὅπερ συνηθέστερον· ἔννοϊαν γὰρ προστακτικωτέραν ὑπαγορεύει, ἣ καὶ ἐν δευτέροις προσώποις συγχρώμεθα τὴν εὐκτικὴν παραπεμπόμενοι, οὕτως ἐχόντων καὶ τῶν Ὀμηρικῶν

ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα {α 1 },

χαῖρε, ξεῖνε {θ 461 },

μῆνιν ἄειδε, θεά {Α 1 }·

ἐνθὲνδε γὰρ καὶ προειλόμην φάναι ὡς ἀντὶ προστακτικῶν τὰ ἀπαρέμφατα παρείληπται κατὰ τὴν τοιαύτην σύνταξιν. — σαφὲς γὰρ ὅτι καὶ τῷ

2.2.333 ὑπακουομένῳ ῥήματι προσχωρεῖ τὰ τῆς αὐτοτελείας. οὐ γὰρ ἡ ἐξ ἀπαρεμφάτου σύνταξις κατακλείει λόγον, εἰ μὴ ἀναπληρωθεῖ δι' ὧν ἀπαρέμφατός ἐστι. τὸ δὴ οὖν Θεῶν Ἀπολλωνίῳ χαίρειν οὐκ ἂν εἶη αὐτοτελές, εἰ μὴ, ὡς εἶπομεν, τὸ συνυπάρχον ἐγκέοιτο ῥήμα. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῆς ἐπισταλτικῆς συντάξεως.

67. Ἐχομένως ῥητέον καὶ περὶ τῆς ὑπολοίπου συντάξεως τῶν ἀπαρεμφάτων. Τὸ δεῖ γράφειν, δεῖ ἀναγινώσκειν, χρή φιλολογεῖν καὶ τὰ τούτοις ὅμοια σαφὲς ὅτι τῆς ἐπισταλτικῆς συντάξεως διαφέρει. ἐκείνη μὲν γὰρ ἀπροσδεῆς τῶν προκειμένων μορίων, λέγω τοῦ χρή καὶ τοῦ δεῖ· ἡ δὲ οὐ συγκλείει διάνοϊαν χωρὶς τούτων, δεῖ ἀναγινώσκειν Τρύφωνα, δεῖ ἀκούειν σου, χρή ὀμιλεῖν Τρύφωνι. καὶ τί ποτε τὸ ποιοῦν ἐστὶν ἐν μὲν τῇ ἐπισταλτικῇ συντάξει τὸ ἀκατάλληλον, ἄξιον διαλαβεῖν, προευκρινηθέντος γε τοῦ τοιοῦτου, λέγω δὴ τοῦ τίνι μέρει λόγου ὑπαχθήσεται τὸ χρή καὶ τὸ δεῖ. περὶ ὧν καὶ ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων ἀπαιτοῦντος τοῦ λόγου ἐξεθέμεθα· καὶ νῦν δὲ ἐπιτομωτέρα χρῆσόμεθα φράσει ὑπὲρ τοῦ ταυτὸν συμπαραστήσαι, εὐλογον ἡγούμενοι ἀνελλιπῆ τὴν πραγματείαν καθίστασθαι.

2.2.334 68. Ἡ μὲν οὖν συνηγορία τοῦ τὰ προκείμενα μόρια ἐπιρρήματα

εἶναι γένοιτ' ἂν τοιαύτη. 1. Καθάπερ τῆς εὐκτικῆς ἐγκλίσεως ἐπὶ τινος συντάξεως προηγεῖται ἐπιρρημα τὸ εἶθε καὶ ἐπὶ τῆς προστακτικῆς τὸ ἄγε, τοῦτον τὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τῆς ἀπαρεμφάτου ἠγήσεται τὸ χρή καὶ τὸ δεῖ ἐπιρρήματα. — 69. 2. Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό τις οἰήσεται, ὡς σύνδεσμοὶ εἰσιν, καθὸ οὐ συνδέουσιν ἐπιφορὰν ἑτέρου λόγου, ὅπερ ἴδιον συνδέσμων, ἐμφαίνουσίν τε ἐπίτασιν ὡς καὶ τὸ μάλα ἢ ἄγαν, καὶ ἔτι ἐν συνθέσει τοιαύτη καταγίνονται, ἢ οὐ παρακολουθεῖ συνδέσμοις, ῥήμασι δὲ ἢ ἐπιρρήμασιν· φαμὲν γὰρ ἀποδῖς, ἀπεχθές, ἀπῆλθεν, ἄπεστιν· εἶχε δὲ οὕτω καὶ τὸ ἀποδεῖ, ἀπόχρη. — 70. 3. Ὁμόλογον δὲ κάκεῖνο, ὡς τὰ ἐπιρρήματα σύνεστιν διαφόροις προσώποις, σύνεστιν διαφόροις ἀριθμοῖς, καλῶς γράφω ἢ καὶ γράφομεν καὶ ἔτι ἐπὶ τῶν ἐξῆς προσώπων· τὰ 2.2.335 γε μὴν ῥήματα συμπληθύνεται καὶ συμμεταβαίνει τοῖς προσώποις, ἡμεῖς γράφομεν, ὑμεῖς γράφετε. οὐ μὴν τὸ χρή καὶ τὸ δεῖ· χρή γὰρ ἡμᾶς γράφειν, χρή ἐμὲ γράφειν, καὶ δεῖ σὲ ἀναγινώσκειν, δεῖ ὑμᾶς διαλέγεσθαι. καὶ ἔνεκα πάλιν τοῦ τοιούτου μᾶλλον ἐπιρρημάτα ἐστίν. — 71. 4. Οὐδὲ γὰρ ἐνὸν φάναι ὡς ῥημάτα ἐστίν ἀπαρέμφατα, οἷς παρακολουθεῖ τὸ μὴ εἰς ἀριθμὸν διάφορον παραλαμβάνεσθαι, τὸ μὴ προσδιακρίνειν πρόσωπον, περὶ ὧν καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις ἐκτεθείμεθα. ἰδοὺ γὰρ οὔτε τὰ τῆς φωνῆς ὑπακούει ἰδιώματα οὔτε τὰ τῆς συντάξεως. ποῖον γὰρ ἀπαρέμφατον εἰς εἰ δίφθογγον λήγει ἢ εἰς η; ἢ πότε ἀπαρέμφατα δύο μετὰ πτωτικῷ τινος λόγον παράστησιν; φαμὲν δὲ γε δεῖ περιπατεῖν Διονύσιον. καὶ ἔνεκα τούτου ἀποστήσεται τοῦ μερισμοῦ τῶν ἀπαρεμφάτων. οὐ μὴν πάλιν ὑποσταλήσεται τοῖς λοιποῖς ῥήμασι, καθὸ πάλιν ἀντίκειται τὸ ἀδιάκριτον πρόσωπον καὶ ἔτι ὁ μὴ παρακολουθῶν ἀριθμὸς, ὃς ἦν κοινὸς ἀπάντων ῥημάτων.

72. Ἄλλ' ἔστι γε πρὸς ταῦτα φάναι· 1. Εἰ ἔστιν ἐπιρρήματα αὐτὸ 2.2.336 μόνον φερόμενα ἐπὶ ἀπαρέμφατα, ὡς τὸ εἶθε ἐπὶ εὐκτικά καὶ τὸ ἄγε ἐπὶ προστακτικά, τί δὴ ποτε οὐ συμφέρεται τοῖς κατ' εὐθείαν προσώποις; ὡς ἔχει τὸ εἶθε ἐγὼ γράφοιμι, εἶθε ἡμεῖς γράφοιμεν, ἄγε γράφομεν ἡμεῖς, ἄγε γράφετε ὑμεῖς. οὐδὲ γὰρ ἔστι φάναι δεῖ ἐγὼ γράφειν οὐδὲ χρή ὑμεῖς γράφειν, τῆς τῶν ἐπιρρημάτων συντάξεως τὸ τοιοῦτον οὐκ ἐμποδίζουσης, εἶθε ὑμεῖς ἀκούοιτε, εἶθε ὑμᾶς θεάσαιτο, εἶθε ὑμῶν ἀκούοι· ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων. —

73. 2. Ἴδιον ῥημάτων τὸ ἐν παρωχημένοις χρόνοις καὶ χρόνον ἔξωθεν προσλαμβάνειν, οὐ μὴν ἐπιρρημάτων. φαμὲν σήμερον γράφω, σήμερον ἔγραφον, τοῦ μὲν ῥήματος προσλαμβάνοντος κατ' ἀρχὴν χρόνον, τοῦ δὲ ἐπιρρηματος συναρχομένου. φαμὲν δὲ γε δεῖ γράφειν καὶ ἔδει γράφειν, καὶ τὸ μὲν ἔδει χρόνον προσέλαβεν ὁμοίως τῷ ἔπλει

καὶ ἔπνει, τὸ γε μὴν γράφειν οὐ προσελάμβανε. καὶ τάχα τὸ παρα-
κινδυνευόμενον εἶναι ἐπίρρημα ἔνδειξιν ἰκανὴν τοῦ εἶναι ῥῆμα παρίστησιν,
τὸ δὲ γράφειν παρεκινδυνεύετο εἰ ῥῆμα ἦν, περὶ οὗ πᾶσαν ἀκρίβειαν
2.2.337 εἰσηνεγκάμεθα ὡς ἔστι γενικώτατον τῶν ἄλλων ῥημάτων. πρὸς οἷς καὶ
διπλασιάζεται, ὅπερ ἴδιον ῥημάτων, ὡς ἐν τῷ γεγραφέναι καὶ τοῖς
ὁμοίοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό φαμεν, ὡς τὰ μὴ προσειληφότα κατὰ τοὺς
παρωχημένους τῶν χρόνων οὐχὶ ῥήματά ἐστιν, ἐπεὶ καὶ αἱ ἐξῆς ἐγκλίσεις
ἅπασαι οὐ προσλαμβάνουσιν (μόνη γὰρ ἡ ὀριστική), ἀλλ' ἐκεῖνο ἦν
ἀληθές, ὡς τὰ προσλαβόντα ῥήματος μερισμὸν ὑπαγορεύει, ὑπεδείκνυτο
δὲ καὶ τὸ ἐχρῆν καὶ τὸ ἔδει προσειληφότα· οἷς καὶ ὡς ῥήμασι σύνεστιν
ἀπαρέμφοτα τὸ χρῆναι καὶ τὸ δεῖσθαι, καθότι καὶ στήναι καὶ
πνεῖσθαι. — 74. 3. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν τόνων ἔστιν αὐτὰ καταλαβέσθαι.
περισπᾶται τὸ δεῖ ὁμοίως τῷ πλεῖ. οὐχὶ οὖν καὶ ἐπιρρήματα περισπᾶται,
ὡς τὸ πεί, αὐτεῖ, τουτεῖ; τὸ πρῶτον Δώρια, ὅπερ οὐ παρείπετο
2.2.338 τῷ δεῖ· τὸ δεύτερον ἀντιπαρακειμένου τοῦ ποῦ καὶ ἔτι τοῦ οὗ καὶ αὐτοῦ
σύνεστι τὸ πεί, τὸ εἶ, τὸ αὐτεῖ, ὅπερ οὐ παρείπετο πάλιν τῷ δεῖ· ἦν
γὰρ κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ δέει, συνηρημένον ὁμοίως τῷ πλέει καὶ
ῥέει καὶ χέει, πρῶτον δὲ πρόσωπον ἔχει τὸ δέω ὡς πνέω. — ἦν δὲ
κάπι τοῦ χρῆ τι πάθος παρεπόμενον, ὅπερ ἔστιν εὐρέσθαι καὶ ἐπὶ ἐτέρου
ῥήματος. τοῦ δέω σημαίνοντος τὸ ἐνδέομαι, συνωνυμῆ τὸ χρῶ καὶ
χρέω, ἀφ' ὧν καὶ τὸ δέος καὶ τὸ χρέος. καὶ δὴ παρείπετο τῷ χρῶ
παραγωγή ἢ τοῦ χρῆμι, ὡς φημί, ἀφ' οὗ τρίτον πρόσωπον χρῆσι
ὡς φησί, ἐξ οὗ τὸ χρῆ ἐν ἀποκοπῇ ἀπετελείτο ὁμοίως τῷ παρὰ
Ἀνακρέοντι

2.2.339 σὲ γὰρ φη Ταργήλιος ἐμμελέως δισκεῖν { fr. 40 B.4 }.

75. 4. Καὶ τὰ μὲν τῆς φωνῆς οὕτως καταστατέον, τά γε μὴν τῆς συντά-
ξεως τῆδ' ἀναπληρωθείη. Δοκεῖ ἐνικῶς συντάσσεσθαι διαφόροις προσώποις
καὶ ἀριθμοῖς, ῥῆμα καθεστῶς ὀριστικόν· ὅπερ οὐ παρείπετο, εἰ τὴν σύν-
ταξιν ἐλάμβανε τῶν προσώπων καὶ τῶν ἀριθμῶν. ἔστιν γὰρ τὸ δεῖ
ἡμᾶς γράφειν ἔχον σύνταξιν τοῦ δεῖ πρὸς τὸ γράφειν, οὐ πρὸς τὸ
ἡμᾶς. καὶ διὰ τοῦτο ἀπάντοτε ἐν τῇ τοιαύτῃ συντάξει οὔτε πρόσωπον
διακρίνει οὔτε ἀριθμὸν, ἐπεὶ ᾧ συμφέρεται τούτων ἔστιν ἀπαρέμφοτον,
2.2.340 καὶ διὰ τοῦτο οὐ συμμετατίθεται τῷ οὐ μετατιθεμένῳ, λέγω δὲ τῷ
ἀπαρεμφότῳ. — 76. 5. Ἔστιν γὰρ καὶ τὸ δηλούμενον τοιοῦτον. τῶν
οὖν γινομένων πραγμάτων ἑλλειπέστερον ἀποτελουμένων ἢ ἐγγινομένη
παράθεσις τῶν προκατειλεγμένων ῥημάτων παρελαμβάνετο εἰς ἐντέλειαν
τῶν προσηκόντων. τὸ γὰρ δεῖ φιλολογεῖν τοιοῦτόν ἐστιν, ἐπεὶ
λείπει τὸ φιλολογεῖν φιλολογῶμεν, ὡς εἰ καὶ αὐτῷ τῷ λείπει

προσχηρσαίμεθα, οὐδὲν ἔλαττον τὰ τῆς συντάξεως ἐνδεῆ καταστήσεται, λείπει τὸ φιλολογεῖν ἡμᾶς, λείπει τὸ φιλολογεῖν ἐμέ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις τολμήσει φάναι τὸ λείπει ἐπίρρημα, κἂν ἀπειράκις καθ' ἓνα σχηματισμὸν ἐκφέρηται ἔνεκα τῆς συνουσίας συντάξεως τοῦ ἀπαρεμφάτου. — 77. 6. Αὕτη γὰρ καὶ μόνη ἂν εἴη αἰτία τοῦ μὴ ἐν τοῖς ἐπισταλτικοῖς τῶν ἀπαρεμφάτων παραλαμβάνεσθαι. εἶπομεν γὰρ ὡς τοῖς τοιοῦτοις ἀπαρεμφάτοις ὑπακουόμενόν ἐστι τὸ ῥῆμα τὸ λέγει ἢ εὔχεται, Διονυσίῳ 2.2.341 Ἀπολλώνιος λέγει χαίρειν ἢ εὔχεται· ἀσύστατον δὲ παραδέξασθαι ἀπαρέμφατον δύο συντάξεις ὀριστικῶν ῥημάτων, ἐνός γε μὴν. καὶ διὰ τοῦτο φαμεν θέλει γράφειν, δεῖ γράφειν· ἐγκειμένου γε μὴν ἐν τῷ Διονυσίῳ χαίρειν τοῦ λέγει ἢ εὔχεται ἀσύστατον τὸ ἐπεντεθῆναι τὸ χρή ἢ δεῖ, εἰ μὴ ἀποσταίη ἢ ἐπισταλτικὴ σύνταξις, ἐφ' ἧς ἂν λοιπὸν φαίημεν δεῖ χαίρειν. ἄλλως τε προσγίνεται τῷ ἐπιστελλομένῳ τὸ χαίρειν, οὐχὶ ἀφίσταται, ὅπερ ἐν τῷ δεῖ χαίρειν ἐγγενήσεται. 78. Ἐξῆς ῥητέον καὶ περὶ τῶν συντασσομένων πτώσεων τοῖς ἀπαρεμφάτοις. Καὶ πρῶτόν γε ἐξεταστέον, εἰ ἀληθεύει τὸ ἐπὶ αἰτιατικῆν αὐτὰ πάντως φέρεσθαι, ὡς ἐν τῷ χρή καὶ δεῖ, χρή ἀναγινώσκειν Διονύσιον, καὶ τοῖς τοιοῦτοις. ἦν μέντοι τὸ ἀληθεῦον τοῦ λόγου, ὡς οὐκ αὐτὰ τὰ ἀπαρέμφατα πάντως αἰτιατικῆν ἀπαιτεῖ, πτώσιν δὲ τὴν καὶ ἐν τοῖς ὀριστικοῖς καὶ τῇ ὑπολοίπῳ ἐγκλίσει συντασσομένην. ἔστι γὰρ τὰ τοῦ λόγου οὕτως ἔχοντα. — 79. τὸ χρή καὶ τὸ δεῖ αἰτία γίνεται αἰτιατικῆς παραθέσεως, καθὸ ῥήματα ὄντα πλαγίαν ἀπαιτεῖ τὴν 342 δέουσαν, καθὸ καὶ ἄλλοις πλείστοις ῥήμασι τὸ τοιοῦτο παρηκολούθει, τὸ ἐπὶ γενικῆν φέρεσθαι ἢ ἐπὶ δοτικῆν ἢ αἰτιατικῆν. ᾧ γὰρ λόγῳ καὶ ἡ τοῦ λείπει σύνταξις πάλιν ἐπ' αἰτιατικῆν φέρεται, λείπει Δίωνα, λείπει ἐμέ, τούτῳ τῷ λόγῳ καὶ τὸ δεῖ ἐπ' αἰτιατικῆν φέρεται, δεῖ ἐμέ, δεῖ σέ· τοῦτο γὰρ ἐστὶν τὸ κατάλληλον τοῦ λόγου, δεῖ ἐμέ ἀκούειν. οὐ γάρ, ὡς ἔφαμεν, ἢ τῶν ἀπαρεμφάτων χρήσις τὸ τοιοῦτον ἀπαιτεῖ· πρόκειται γοῦν ἢ ἐπισταλτικὴ σύνταξις οὐκ οὔσης αἰτιατικῆς πτώσεως. ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς τοιοῦτοις, τῷ περιπατεῖν ἡδομαι καὶ περιπατεῖν θέλω ἢ περὶ γράφειν, ἐθέλει κοιμᾶσθαι ἢ περιπατεῖν· ὧν εἴ τις ἀφέλοι τὰ συνόντα μόρια καὶ προσθεῖη τὸ δεῖ, πάντως ὑπακουσθήσεται καὶ ἡ αἰτιατικὴ, δεῖ περιπατεῖν, χρή διαλέγεσθαι. 80. Οὐχὶ οὖν καὶ τὰ ἀπαρέμφατα οἶδεν αἰτιατικῆν; Οὐ τὴν ἐν τῷ καθόλου, ἀλλὰ τὴν ἐμφερομένην ἐν ταῖς ὑπολοίποις ἐγκλίσεσιν, φιλεῖ Θέωνα, φίλει Τρύφωνα, ἐὰν φιλή Τρύφωνα, καὶ οὕτως γίνεται φησὶ φιλεῖν Τρύφωνα. ἔνθεν γὰρ καὶ δύο αἰτιατικαὶ προσγίνονται 2.2.343 τῇ τοιαύτῃ συντάξει. — 81. γενικῆς μὲν γὰρ καὶ δοτικῆς γίνεται σύν-

ταξίς, ὅταν πάλιν καὶ ἡ ὑπόλοιπος ἐγκλισίς ἐπὶ γενικὴν φέρηται, ἀκούει Τρύφωνος, ἢ ἐπὶ δοτικὴν, δίδωσι Τρύφῳνι, καὶ πάλιν ἐπὶ τῶν ἐξῆς ἐγκλίσεων, ἐξ ὧν πάλιν τὰ μεταλαμβάνόμενα ἀπαρέμματα ταῦτ' ἀναδέχεται, φησὶν ἀκούειν Τρύφωνος, φησὶν δίδόναι Τρύφῳνι. οἷς εἴ τις προσθεῖ τὸ δεῖ, ὑφελόμενος ἀναγκαίως τὸ φησὶν, καθὼς ἐπεδείξαμεν, πάλιν προσγενήσεται καὶ ἡ αἰτιατικὴ, δεῖ ἀκούειν Τρύφωνος Ἀπολλώνιον, δεῖ ἐρᾶν Θέωνος ἐμέ, δεῖ σοὶ Τρύφῳνα χαρίζεσθαι. — (82. ἐὰν γὰρ ἐπὶ τούτων τὴν αἰτιατικὴν ὑποστέλλειν ἐθέλη τις τῇ δεούσῃ συντάξει, ὁμολογος ἔσται τῇ λειπούσῃ αἰτιατικῇ, εἰ οὕτως φαίημεν, δεῖ σοὶ χαρίζεσθαι, δεῖ σου ἀκούειν· πάντως γὰρ αἰτιατικὴ ἔστιν ἡ ὑπακουομένη, ἣν ἀπολαβὼν ὁ λόγος τὸ ἑαυτοῦ τέλος παραστήσει, ἐπεὶ εἰ μὴ ἔλιπεν, ἔδει τὸ προσενεχθὲν ὡς ἐν πλεονασμῷ τῆς αἰτιατικῆς καταγίνεσθαι, δεῖ σοὶ χαρίζεσθαι ἐμέ, δεῖ ἀκούειν σου Δίωνα.) — 83. Τούτων οὖν τῆδε ἐχόντων, ἐὰν ὡς εἵπομεν τὸ ῥῆμα φύσει φέρηται ἐπ' αἰτιατικὴν, λέγω τὸ ἀπαρέμματον, τὸ τῆνικαῦτα καὶ δύο αἰτιατικαὶ προσγίνονται, μία μὲν ἐκ συντάξεως τοῦ δεῖ καὶ χρή, ἑτέρα δὲ ἐκ τῆς τοῦ ἀπαρεμμάτου συντάξεως, ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα, δεῖ Τρύφῳνα διδάσκειν Διονύσιον, δεῖ σὲ ἐμέ τιμᾶν.

2.2.344 84. Ἔστι καὶ ἑτέρα σύνταξις δύο αἰτιατικὰς ἀποτελοῦσα, ὀπηνίκα καὶ τὰ ἐγκείμενα ῥήματα ἐπ' αἰτιατικὰς φέρεται, οἷον τὸ ἀναγκάσαι, τὸ ποιῆσαι, τὰ ὅμοια· φέρεται γὰρ ἐπ' αἰτιατικὴν. ἀλλὰ καὶ τὸ ἐλεῖν, ὑβρίσαι, τὰ τούτοις ὅμοια. ἐφ' ἧς ἂν συντάξεως γένοιτο ἀνάγκασόν με ὑβρίσαι σε, ποιῆσον Τρύφῳνα φιλεῖν Ἀπολλώνιον.

85. Ἐκ δὲ τῶν τοιούτων συντάξεων καὶ τὰ ἀμφίβολα γίνεται.

γενικῆς μὲν γὰρ συνούσης ἢ δοτικῆς εὐληπτα τὰ τοῦ λόγου ἔστιν, λέγουσι Τρύφῳνα ἀκούειν Ἀπολλωνίου, ποιῆσον Τρύφῳνα χαρίζεσθαι Ἀπολλωνίῳ· οὐ μὴν ἐν τῷ

δὸς δέ τ' ἔμ' ἄνδρα ἐλεῖν {E 118 },

συνέβη ἐμὲ φιλεῖν Τρύφῳνα· προσνεῦον γὰρ τὸ ἀπαρέμματον ἀμφοτέραις ταῖς αἰτιατικαῖς οὐκ ἐμφανῆ καθίστησι τὸν ἐνεργοῦντα καὶ τὸν ἐνεργούμενον. — 86. Τὰ μέντοι τῆς διαλύσεως οὕτως ἂν ἔχοι. εἴπερ ἐκ τοῦ πλουτεῖ Τρύφῳν, ὑγιαίνει Τρύφῳν γίνεται μετάληψις φασὶ

Τρύφῳνα πλουτεῖν, λέγουσι Τρύφῳνα ὑγιαίνειν, δῆλον ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων ταῦτ' ὄντων γενήσεται. ἔστω γὰρ τι Θεῶν ὕβρισε Δίωνα, 2.2.345 προδήλου ὄντος τοῦ ὑβρίσαντος καὶ τοῦ ὑβρισθέντος· ἐξ οὗ κατὰ τὴν αὐτὴν διάθεσιν μεταληφθήσεται λέγουσι Θεῶνα ὑβρίσαι Δίωνα· καὶ δῆλόν ἐστιν ὡς τὸ ῥῆμα πρόσκειται τῇ προτέρᾳ αἰτιατικῇ, ἢ καὶ προσέκειτο κατ' εὐθείαν, Τρύφῳν ὕβρισε, λέγουσι Τρύφῳνα ὑβρίσαι,

ἐπιφερομένου τοῦ διατιθεμένου προσώπου, φέρε εἰπεῖν Δίωνα, Θέωνα. ἐκ δὴ τοῦ τοιούτου ἢ πρωτεύουσα αἰτιατικὴ μετὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου προσχωρήσει καὶ τῇ ἐνεργητικῇ διαθέσει, καὶ εἰ ὡδέ τις ἀποφαίνοιτο, περιέχει ὁ οὐρανὸς τὴν γῆν, ἐξ οὗ γενήσεται λέγουσι τὸν οὐρανὸν περιέχειν τὴν γῆν, καὶ ἀνάπαλιν, περιέχει ἡ γῆ τὸν οὐρανόν, λέγουσι τὴν γῆν περιέχειν τὸν οὐρανόν. — 87. Κἀκεῖνο γὰρ ὁμόλογόν ἐστιν, ὅτι ἡ ἐνεργητικὴ διάθεσις προτέρα τῆς παθητικῆς· τότε γὰρ πέπονθεν, ὅτε καὶ ἀναδέδεται τὴν ἐνεργητικὴν διάθεσιν, ὡς γε καὶ τὰ τούτων ἀποφατικὰ ὁμολογεῖ. ὁ γὰρ λέγων οὐκ ἔχει ἀναίρει τὴν προκατάρξασαν διάθεσιν τοῦ ὁμολογήσαντος προσώπου τὴν παθητικὴν διάθεσιν ἐν τῷ δαρῆναι. καὶ εἰ τοῦτο ὑγιές, εὐλογον ἂν εἴη τὸ προσχωροῦν ῥῆμα τῇ προτέρα αἰτιατικῇ τὴν ἐνεργητικὴν διάθεσιν ἐμφανίζειν, καὶ τὴν δευτέραν παραλαμβανομένην αἰτιατικὴν ἐν πάθει καταγίνεσθαι, ἐπεὶ καὶ δευτέρα τὰ πάθη τῶν ἐνεργειῶν ἐστιν, συνέβη ἐμὲ φιλεῖν Ἀπολλώνιον· τοιοῦτο γὰρ ἂν εἴη, ἐγὼ φιλῶ Ἀπολλώνιον. καὶ δῆλον ὅτι τὸ τοιοῦτο ὑπερβατόν ἐστιν, τὸ

2.2.346 δὸς δέ τ' ἔμ' ἄνδρα ἐλεῖν {E 118 },

τόνδε τὸν ἄνδρα. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ συντάξεως τῶν ἀπαρεμφάτων.

88. Ἀκολουθῶς ῥητέον καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων ἐγκλίσεων, αἷς παρέπεται ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς δηλουμένων πραγμάτων τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος ἀναδεδέχθαι. Ἡ μὲν γὰρ καλουμένη ὀριστικὴ καλεῖται καὶ ἀποφατικὴ. καὶ δῆλον ὅτι κοινῆς μὲν ἐννοίας εἶχετο τὸ καλεῖσθαι αὐτὴν ἀποφατικὴν, εἶγε καὶ τὸ ἀποφαίνεσθαι κατὰ πάσης φράσεως παραλαμβάνεται, ἀλλὰ καὶ ἐπιρρήματά τινα ἀποφατικὰ καλοῦμεν· ἰδίας μὲντοι ἐννοίας ἔχειται ἡ ὀριστικὴ· διὰ γὰρ ταύτης ἀποφαινόμενοι ὀρι- 2.2.347 ζόμεθα. — 89. Ἐνθεν γὰρ καὶ οἱ καλούμενοι διαβεβαιωτικοὶ σύνδεσμοι καὶ ἔτι αἰτιολογικοὶ συντείνουσιν ἐπὶ ταύτην. ὀριζόμενοι γὰρ φάμεν γέγραφα, καὶ ἐπιδιαβεβαιούμενοι ὅτι γέγραφα εἰς ἐπίτασιν τοῦ ὀρισμοῦ· πρὸς δ' ἀνθυπάγεται πάλιν τούτου ἐναντίον κατὰ ἀπόφασιν ὅτι οὐ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ αἰτιολογικῆς ἐννοίας· ὡς γὰρ καταφασκομένου τοῦ περιπατῶ ἐπὶ λήμματι τῷ τοιούτῳ τὸ αἰτιῶδες συνταχθήσεται, ὅτι περιπατῶ κινουμαι. (ὅπερ οὐκ ἀληθεύσει, εἰ ἀναστροφὴν λάβοι τὰ τοῦ λόγου, ὅτι κινουμαι περιπατῶ. καὶ δῆλον ὅτι οὐ διὰ τὸν ὀρισμὸν τὸν ἐγκείμενον τοῖς ῥήμασιν, διὰ δὲ τὸ ἀκόλουθον τὸ ἐκ τοῦ συνδέσμου ἐγγινόμενον, ἐπεὶ ὅσον ἐπ' αὐτοῖς τὰ ῥήματα κατ' ἰδίαν τασσόμενα διὰ τὸν ἐγκείμενον ὀρισμὸν ἀληθεύει· κινουμαι, περιπατῶ.)

90. Σαφές οὖν ὅτι καὶ ἐγκειμένην ἔχει τὴν κατάφασιν. καὶ ἔνεκα τούτου τὸ καλούμενον ἀποφατικὸν ἐπίρρημα, ὡς ἂν μαχόμενον τῇ ναί

καταφάσει, ἐπιτρέχει τὴν ὀριστικὴν ἔγκλισιν, ἵνα τὴν ἐγκειμένην κατά-
 φασιν ἀποστήσῃ, οὐ γράφει, οὐ περιπατεῖ· οὐ μὴν ἔτι τὴν εὐκτικὴν
 ἢ προστακτικὴν· οὐδὲ γὰρ ἔγκειται ἐν ταῖς τοιαύταις ἐγκλίσεσιν ἢ μαχο-
 2.2.348 μένη τῇ ἀποφάσει κατάφασις, ἦν ὡς προείπομεν συνέβη ἀναιρεῖσθαι
 ὑπὸ τῆς οὐ ἀποφάσεως. δι' ὅτι μέντοι ἢ μὴ ἀπαγόρευσις ἐπὶ τὰς
 προειρημένας ἐγκλίσεις συντείνει, ἐν τῷ περὶ αὐτῶν εἰρήσεται· φαμὲν
 γὰρ μὴ γίνωσκε, μὴ γνοίης, μὴ γνῶς. — 91. Χρὴ μέντοι νοεῖν ὅτι
 οὐδὲ ἐπὶ τὴν ἀπαρέμφατον συντείνει ἢ οὐ ἀπόφασις· οὐδὲ γὰρ δι' αὐ-
 τῆς τι καταφάσκειται. ἐν γὰρ τῷ οὐ δεῖ γράφειν πάλιν τὸ ὀριστικόν
 ἔστιν ῥῆμα τὸ ἀποφασκόμενον, λέγω τὸ δεῖ ἢ χρὴ, ὡς εἰ καὶ λέγομεν
 οὐ λείπει τὸ φιλολογεῖν. καὶ διὰ τῆς τοιαύτης συντάξεως ἄρα δέ-
 δεικται ὅτι τὸ χρὴ καὶ τὸ δεῖ ὀριστικὰ ῥήματα. — 92. Ὁμόλογον δ' ὅτι
 καὶ ἡ καλουμένη ὑποτακτικὴ ἔγκλισις, συνηρητισμένη οἷς ὑποτέτακται, τὴν
 ἐκ τούτων δύναμιν ἀναδεξαμένη ἀπροσδεῆς γενήσεται τῆς οὐ ἀποφάσεως.
 μετὰ γοῦν τὴν τούτων σύνταξιν οἷόν τε πάλιν ἔστιν αὐτὴν ἀποφαίνεσθαι,
 ἐὰν θέλῃς οὐκ ἀναγινώσκω ἢ οὐκ ἀναγνώσομαι, καὶ μάλιστα γε
 ἐπὶ ἐνεστῶτος καὶ μέλλοντος· δι' ὅτι γὰρ οἱ παρωχημένοι οὐ παρα-
 λαμβάνονται ἐν ὑποτακτικοῖς, ἐν τῷ ἰδίᾳ περὶ αὐτῶν εἰρήσεται.

2.2.349 93. Ἡ δὴ οὖν προκειμένη ἢ ὀριστικὴ ἔγκλισις τὴν ἐγκειμένην κα-
 τάφασιν ἀποβάλλουσα μεθίσταται καὶ τοῦ καλεῖσθαι ὀριστικὴ. εἰς γὰρ
 ἐπερώτησιν τῶν πραγμάτων ἐγχωρεῖ, ἠνίκα φαμὲν γέγραφας; λε-
 λάληκας; καὶ εἰ μὲν μὴ εἶη τὸ τοιοῦτον ἀληθές, φαμὲν οὐ· εἰ δὲ
 ἀληθές εἶη τὸ γεγραφέναι, φαμὲν ναί. καὶ οὕτως ἢ ἐπερώτησις ἀνα-
 πληρωθεῖσα διὰ τῆς καταφάσεως ὑποστρέφει εἰς τὸ εἶναι ὀριστικὴ. —
 καὶ μεγίστη ἂν εἶη ἔνδειξις τοῦ τοιούτου τὸ ἔσθ' ὅτε τῷ ναί μὴ χρῆ-
 σθαι μορίῳ, ῥήματι δὲ τῷ αὐτῷ δι' ὀριστικῆς προφορᾶς, ὡς ἂν ἐγκειμένης
 τῆς καταφάσεως· πρὸς γὰρ τὸ γράφεις; κατ' ἐπερώτησίν φαμεν γράφω
 ἢ κατὰ βεβαίωσιν τοῦ ὀρισμοῦ, δυνάμει διπλασιάσαντες τὴν κατάφασιν,
 ναί γράφω. οὕτως ἔχει καὶ τὸ

ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν

ἔειπες { e. g. A 286 },

οὐκ ἀλόγου τοῦ τοιούτου ὄντος, εἶγε ἐν τοῖς προκειμένοις παρεστήσαμεν
 350 ὅτι πολλάκις τὰ ἰσοδυναμοῦντα παραλλήλως τίθεται εἰς πλείονα ἔμφασιν,
 ὡς τὸ τάχιον περιπάτει καὶ μᾶλλον τάχιον περιπάτει.

94. Ὁμοίως δὲ καὶ ἡ εὐκτικὴ ἔγκλισις ἀπὸ τῆς γινομένης εὐχῆς
 κατὰ παραγωγὴν τῆς κλήσεως ἔτυχεν. Εἰ οὖν ἔστιν τὰ τῆς εὐχῆς ἐπιρρή-
 ματα παραστατικά,

αἶθ' ἔγω, χρυσοστέφαν' Ἀφροδίτα,

τόνδε τὸν πάλον λαχοίην { Sapph. fr. 9 B.4 },

αἶθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων {Δ 178 }·

καὶ μήποτε τὰ τῆς συντάξεως δόξη κατὰ παρολκὴν ἔχειν τὰ συνόντα ἐπιρρήματα, καθὸ ἡ ἔγκλισις δυνάμει ἐγκείμενον ἔχει τὸ εἶθε. (ἐπὶ μὲν 2.2.351 γὰρ τοῦ εἶθε ἔγραψε Τρύφων, εἶθε ἐλάλησε καὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων δῆλον ὅτι ἐν τῷ δέοντι παράκειται τὸ εἶθε, ἵνα ἡ ὀριστικὴ ἔγκλισις διὰ τοῦ παρακειμένου εὐκτικοῦ ἐπιρρήματος εὐκτικὴν σύνταξιν ἀναδέξεται· δῆλον γὰρ ὡς διαφέρει τὸ ἔγραψεν Τρύφων τοῦ εἶθε ἔγραψεν Τρύφων.) ἀλλὰ σαφὲς ὅτι εἰς πλείονας ἐπιτάσεις τῶν σημαινομένων αἰ τοιαῦτα παραθέσεις γίνονται, ὡς παρεστήσαμεν καὶ ἐπὶ τοῦ ναὶ γράφω καὶ ἄλλων πλειόνων.

95. Χρὴ μέντοι νοεῖν ὡς διαφέρει ἡ ἐκ τῶν ῥημάτων εὐκτικὴ ἔγκλισις τῆς ἐπιρρηματικῆς τῷ τὰ μὲν ῥήματα μετὰ τοῦ συνόντος πράγματος σημαίνει τὴν εὐκτικὴν διάθεσιν· τὸ γὰρ γράφοιμι εὐχὴ ἐστὶν πράγματος τοῦ γράφειν καὶ τὸ φιλολογοῖμι τοῦ φιλολογεῖν, τό γε μὴν εἶθε σχεδὸν ὄνομά ἐστιν εὐχῆς· οὐ γὰρ συμπαρίσταται καὶ τὸ ἐν τίνι τὰ τῆς εὐχῆς. — 96. Τὸ τοιοῦτον καὶ ἐπ' ἄλλων πλείστων παρεπόμενον ἔστιν ἐπιδειξαι. 1. τὸ λευκότερος ἐπιτέταται εἰς τὴν τοῦ λευκοῦ ποιότητα καὶ ἔτι τὸ γλυκύτερος εἰς τὴν τοῦ γλυκέος· κοινῆς μέντοι ἐπιτάσεως ὀνόματά ἐστι τὰ τοιαῦτα, βελτίων, ἄριστος, ἀμείνων. 2.2.352 2. ἀλλ' εἰ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔχεταιί τινος ἐννοίας, ἀφ' ἧς καὶ τὴν ὀνομασίαν εἴληφε, καὶ τροπικώτερον μετῆλθεν εἰς κοινὴν ἐπίτασιν (ὡς τὸ ἀλιεύς, κἂν ποτάμιος ἦ, καὶ ἡ πυξίς, κἂν διαφόρου ὕλης τύχη), ἐκεῖνο μέντοι ὁμόλογόν ἐστιν, ὡς τὸ εἶς διαφέρει τοῦ Αἴας, ἢ αὐτὸ μόνον ὄνομά ἐστιν ἀριθμοῦ τὸ εἶς, τὸ δὲ Αἴας μετὰ ἰδίας ποιότητος παρφυριστάμενον ἔχει τὸ εἶς. 3. καὶ ἔτι τὸ ἐγὼ πρὸς τὸ γράφω, καθὸ μετὰ πράγματος καὶ τῶν συμπαρεπομένων τὸ γράφω ἐγκείμενον ἔχει τὸ ἐγὼ, αὐτὴ γε μὴν ἢ ἀντωνυμία αὐτὸ μόνον ὄνομά ἐστι προσώπου. 4. ἔτι καὶ τὸ Ἰλιόθεν διαφέρει τοῦ ἄλλοθεν, καθὸ τὸ μὲν Ἰλιόθεν μετὰ τῆς ἐκ τοῦ τόπου σημασίας συμπαρίστησι καὶ τὸ ἴδιον τοῦ τόπου, τό γε μὴν ἄλλοθεν αὐτὸ μόνον παρίστησιν τὴν ἐκ τόπου σχέσιν. 5. ἔτι καὶ τὸ τάχιτος μετὰ τινος ὑποκειμένου τὴν ἐπίτασιν σημαίνει, οὐ 2.2.353 μὴν τὸ ἄγαν· αὐτὸ γὰρ μόνον ὄνομα ἐπιτάσεώς ἐστιν. 6. οὕτως ἔχει καὶ τὸ γράψον ὡς πρὸς τὸ ἄγε· πάλιν γὰρ μόνον ὄνομα προστάξεώς ἐστὶ τὸ ἄγε, τὸ δὲ γράψον μετὰ τῆς ἐγκειμένης προστάξεως καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπαγορεύει καὶ τοὺς συνόντας ἀριθμούς, ἔτι καὶ τὰ πρόσωπα. ἔστιν πλείστα εἰς τὸ τοιοῦτο παραθέσθαι.

97. Τό γε μὴν

αἴθ' ὄφελος παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων
ἦσθαι {A 415. 6 }

καὶ τὸ

ὡς ὄφελος σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτης ἀλίησι
ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν {Σ 86. 7 }

οὐ χρὴ παραλαμβάνειν εἰς τὸν τῶν παραλλήλων λόγον· ἰδοὺ γὰρ ἐκ
τοῦ ὄφελον παρφυρίσθαι καὶ προσώπου διάκρισις, ἥτις οὐ σύνεστιν τῷ
εἶθε. καὶ δῆλον ὅτι ἔνεκα τοῦ τοιοῦτου τὸ μὲν εἶθε συντάσσεται εὐκτικοῖς,
οἷς σύνεστι τὸ διακρίναι πρόσωπον,

αἴθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο {ξ 440 }·

αἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων {Δ 178 }·

2.2.354 ἀλλὰ παρεστήσαμεν ὡς καὶ ἐν ὀριστικοῖς ἐν τῷ εἶθ' ἔγραψε Τρύφων·
οὐ μὴν τοῖς ἀπαρεμφάτοις, ἐπεὶ καὶ διὰ τοῦ ἐπιρρήματος καὶ διὰ τοῦ
συνόντος ἀπαρεμφάτου ἄδηλον ποῖω προσώπῳ τὰ τῆς εὐχῆς ἐπιγίνεται.
ὅθεν εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ λείποντος τὸ ὄφελον παραλαμβάνεται, εἰς
ἐμφανισμὸν προσώπου ὧ τὰ τῆς εὐχῆς περιγίνεται· ἐν γὰρ τῷ

αἴθ' ὄφελος παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων
ἦσθαι {A 415. 6 }

νοεῖται ὁ Ἀχιλλεύς, πρὸς ὃν ἡ ἀπότασις τοῦ λόγου, οὐκ ἐξ ἄλλου του
ἢ τοῦ ὄφελος. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ συντάξεως τοῦ εἶθε καὶ τῶν
ὁμοίων.

98. Ἦδη μέντοι καὶ περὶ τῆς ἐγγινομένης χρονικῆς διαθέσεως ἐν
τῇ ἐγκλίσει διαποροῦσιν οἱ τινες, ὡς μάτην εἰσκυκλείται ἡ τῶν παρῳχημέ-
νων χρόνων φωνὴ κατὰ τὴν ἐγκλισιν, ὡς οὐ δυναμένου τοῦ τοιοῦτου
συστῆναι, καθὸ καὶ ἐπ' ἄλλων μερῶν λόγου δηλουμένου παρέμπτωσις
αἰτία γίνεται τοῦ μὴ συνίστασθαι σχήματά τινα τῆς λέξεως, ἐν ῥήμασιν
ἢ τοῦ πλουτῶ ἢ ὑπάρχω ἢ τινος τῶν τοιοῦτων παθητικῆ ἐκφορά, καὶ
2.2.355 ἐπὶ τοῦ μάχομαι ἢ ἐνεργητικῆ· καὶ ἐν γένεσι, καθὸ οὔτε τοῦ ἐκτροῦσα
τὸ ἀρρενικόν τις ζητήσῃ, οὔτε τοῦ ἄρσην τὸ θηλυκόν. καὶ ἦν εἰς τὸ
τοιοῦτο παράθεσις δυσπερίληπτος, καὶ δὴ οὖν ἐπὶ τοῦ προκειμένου
ἐκεῖνό φασι· εἰ ἐν τοῖς οὐκ οὔσιν αἱ εὐχαὶ γίνονται εἰς τὸ ἐγγενέσθαι,
πῶς τὰ γενόμενα εὐχῆς ἔτι δέεται; — 99. Πρὸς δ' ἔστιν φάναι ὡς
πᾶσα ἀνάγκη ὑπάρξαι καὶ τὴν ἐκ παρῳχημένου εὐχὴν. φέρε γὰρ τὸν
ἐπιβάλλοντα χρόνον τοῦ γινομένου ἀγῶνος Ὀλυμπίασι παρῳχηθῆναι, καὶ
2.2.356 πατέρα εὐχεσθαι ὑπὲρ παιδὸς ἀγωνισαμένου περὶ τῆς τούτου νίκης·
καὶ δῆλον ὡς οὔτε ποιήσεται εὐχὴν διὰ τῆς τοῦ ἐσομένου χρόνου οὔτε
μὴν τοῦ κατὰ τὸν ἐνεστῶτα παρατεινομένου (τὰ γὰρ τοῦ παρῳχημένου
ἀντίκειται), ἐξ οὗ ἂν ἀκολούθως γένοιτο ἢ εὐχὴ εἶθε νενικήκοι μου

ὁ παῖς, εἶθε δεδοξασμένος εἶη.

100. Ἔστι καὶ οὕτως φάναι, ὡς ἀληθεύει ὅτι ἐπὶ τοῖς μὴ συνοῦσιν αἱ εὐχαὶ γίνονται· οὐ συνόντος γὰρ τοῦ φιλολογεῖν φαίμεν ἂν φιλολογοῖμι, οὐ συνόντος τοῦ πλουτεῖν τὸ πλουτοῖμι· χρή μέντοι νοεῖν ὡς τὸ ἐξαιτούμενον ἐκ τοῦ εὐκτικοῦ ἢ εἰς παράτασιν τοῦ ἐνεστῶτος παραλαμβάνεται, ἵνα ἐν αὐτῷ διαγίνηται, ὡς εἶ τις φαίη ζῶοιμι ὦ 2.2.357 θεοί, ἢ εἰς τελείωσιν τῶν μὴ ὄντων πραγμάτων, ὡς ὁ Ἀγαμέμνων εὐχεται, εἶθε ὦ θεοὶ πορθήσαιμι τὴν Ἴλιον· εὐχὴ γὰρ νῦν γίνεται εἰς τὸ παρωχημένον καὶ συντελὲς τοῦ χρόνου. τὴν γὰρ παράτασιν ἀπευκταίαν ἔξει· πορθοῦντι γὰρ αὐτῷ τὴν Ἴλιον

ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί,
καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται {B 134 seq. }·
καθότι πάλιν κατὰ τὸ ἐναντίον ἔστιν ἐπινοῆσαι ἐπὶ τοῦ ζῶοιμι. οὐ γὰρ δὴ γέ τις παραλήψεται εἰς εὐχὴν τὴν τοῦ ζῆν συντέλειαν ἐν τῷ ζῆσαιμι. ἢ γὰρ τοιαύτη συντέλεια τῆς εὐχῆς δυνάμει περιγράφει τὴν τοῦ βίου διατριβήν.

101. Τὸ αὐτὸ ἄπορον μέτεισι καὶ ἐπὶ τὰ προστακτικά. πάλιν γὰρ τὰ οὐ γενόμενα προστάσσεται, καὶ ἀληθὲς ὅτι τὰ παρωχημένα γέγονεν. καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ οὐ χρή παρωχημένου χρόνου προστακτικὸν παραλαμβάνειν. Καὶ ἔστιν γε πάλιν ἐπὶ τῶν τοιούτων ταυτὸν φάναι, ὡς τὸ πρῶτον διαφέρει τὸ κλειέσθω ἢ θύρα τοῦ κεκλειέσθω, καθὸ ἢ μὲν κατὰ τὸν 2.2.358 ἐνεστῶτα ἐκφορὰ ὑπαγορεύει τὴν ὑπόγυον πρόσταξιν, ὅπερ ἐνεστῶτος τοῦ παραινομένου ἦν ἴδιον, τό γε μὴν κεκλειέσθω τὴν ἔκπαλαι ὀφείλουσαν διάθεσιν γενέσθαι. — 102. Ἄλλὰ καὶ εἶπομεν ὡς ἂ μὲν προστάσσεται αὐτῶν εἰς παράτασιν. ὁ γὰρ ἀποφαινόμενος οὕτως, γράφε, σάρου, σκάπτε, ἐν παρατάσει τῆς διαθέσεως τὴν πρόσταξιν ποιεῖται, ὡς ἔχει καὶ τὸ

βάλλ' οὕτως, αἶ κέν τι φῶως Δαναοῖσι γένηαι {Θ 282 }·
φησὶ γὰρ ἐν τῷ πολέμῳ καταγίνου εἰς τὸ βάλλειν. ὅ γε μὴν λέγων κατὰ τὴν τοῦ παρωχημένου προφορὰν γράψον, σκάψον, οὐ μόνον τὸ μὴ γινόμενον προστάσσει, ἀλλὰ καὶ τὸ γινόμενον ἐν παρατάσει ἀπαγορεύει, εἶγε καὶ τοῖς γράφουσιν ἐν πλείονι χρόνῳ προσφωνοῦμεν τὸ γράψον, τοιοῦτόν τι φάσκοντες, μὴ ἐμμένειν τῇ παρατάσει, ἀνύσαι δὲ τὸ γράφειν.

103. Τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν προστακτικῶν πρόδηλον ἔχει τὴν σύνταξιν, κἂν ὁμόφωνα καθεστήκη τῇ ὀριστικῇ ἐγκλίσει· ἢ γὰρ συνοῦσα αὐτοῖς κλητικὴ ἀφίστησι τὴν ἀμφιβολίαν τὴν πρὸς τὸ ὀριστικόν, καὶ τὸ 2.2.359 συντασσόμενον ἐπίρρημα, λέγω δὴ τὸ ἄγε, ὡς γε ἐν τοῖς ἐξῆς παρα-

στήσομεν. τὰ γὰρ τρίτα καὶ τῆ φωνῆ ἰδιάσαντα οὐδὲ κατ' ὀλίγον ἀμφιβάλλεται.

104. Τὰ γε μὴν τοῦ πρώτου προσώπου πρὸς τινων οὐδὲ παραλαμβάνεται, λόγοις τοιούτοις. κεχωρίσθαι φασὶ δεῖν τὸν προστάσσοντα τοῦ προστασομένου, ὅπερ οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι ἐν πρώτῳ προσώπῳ· ἔστιν γὰρ πρῶτον τὸ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀποφαινόμενον, δεύτερον δὲ τὸ πρὸς ὃ ἢ ἀπότασις ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ προσφωνουμένου, εἰς ὃ καὶ ἐγχωρεῖ ἢ ἔγκλισις ἐν τῷ φεῦγε, λέγε, γράφε. — 105. ἀλλὰ κάκεῖνο δῆλόν ἐστιν, ὡς αἱ κλητικαὶ ἐν δυσὶ προσώποις καταγίνονται, τῷ τε προσκαλοῦντι καὶ τῷ προσκαλουμένῳ· καὶ διὰ τοῦτο τῶν κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἀντωνυμιῶν κλητικαὶ οὐκ ἦσαν, τῶν γε μὴν πάλιν κατὰ τὸ δεύτερον. σαφὲς οὖν ὅτι καὶ ἐκ τῆς τοιαύτης συντάξεως δείκνυται ὡς πρώτου προσώπου οὐκ ἔστι προστακτικά· τὴν γὰρ ἐκ τῶν κλητικῶν 360 σύνταξιν ἀναδέχονται, ἢ τις ἐδέδεικτο ἀσύστατος κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον. καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι ἑαυτὸν τινα προσκαλούμενον διὰ τὸ ἀχώριστον τοῦ προσώπου, οὕτως οὐδὲ ἑαυτῷ προστάσσοντα διὰ τὸ ἀχώριστον τοῦ προσώπου· πᾶν γὰρ προστακτικὸν ἐκ προσώπου ἐπικρατοῦντος συνέστηκεν ὡς πρὸς ἐπικρατούμενον.

106. Οἱ γε μὴν παραδεχόμενοι τὴν ἐν πρώτοις προσώποις ἐπινομένην πρόσταξιν, οὐκ ἀνασκευάσαντες τοὺς προκειμένους λόγους, παρατίθενται ὡς προστακτικὰ ἐν τῇ χρήσει,

φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν {B 140 et I 27 },

ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων {E 249 },

καὶ ἅπαντα κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν οὕτω λεγόμενα. ἐξ ὧν πειρῶνται καὶ τὰ ἐνικὰ παραλαμβάνειν. ὃν γὰρ τρόπον τῶν δευτέρων πληθυντικῶν ἢ παραλήγουσα ἀποβάλλουσα τὴν τε λήγουσα γίνεται τῶν ἐνικῶν, λέγετε λέγε, νοεῖτε νόει, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τῶν πρώτων ἢ παραλήγουσα ἀποβαλοῦσα τὸ μὲν καταστήσει τὸ ἐνικὸν προστακτικόν, φέρωμεν φέρω, ἀριθμήσωμεν ἀριθμήσω. καὶ οὐ ξένον εἰ ὁμοφωνεῖ ταῖς ὀριστικαῖς φωναῖς, ὅπου γε καὶ ἢ ἐν δευτέροις προσώποις ὁμοφωνία ἐγγίνεται. — 107. πρόδηλον κακὴ τῆς συντάξεως τῆς ἄγε λέγωμεν, ἄγε φέρωμεν, ἦς τὸ ἐνικὸν γενήσεται φέρε λέγω, φέρε ἀριθμήσω.

2.2.361 (τὸ γοῦν δεύτερον πρόσωπον τῆς ὀριστικῆς ἐγκλίσεως, οὐ συνεπιπτόν τῇ προστακτικῇ ἐγκλίσει, οὐδὲ τὴν τούτων σύνταξιν ἀναδέχεται· τίς γὰρ ἂν φαίη φέρε λέγεις ἢ φέρε ἀριθμήσεις;) οὕτως δ' ἔχει κάκεῖνο

ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἴδωμαι {v 215 }·

ἀλλ' ἄγ' ἐγὼν, ὃς σεῖο γεραίτερος εὐχομαι εἶναι,

ἐξείπω {I 60 seq. }.

108. Ἐμοί γε μὴν δοκεῖ τὰ τῆς ἐγκλίσεως ἐπιτεταράχθαι, ἐπεὶ σχεδὸν ἐγκλίσεις δύο συνωθοῦσιν εἰς μίαν ἔγκλισιν. ἔχει δὲ τὰ τῆς ἀποδείξεως τῆδε. Δέδοται ὅτι οὐ προσκαλούμεθα ἑαυτοὺς, οὐδὲ μὴν προστάσσομεν ἑαυτοῖς, καθ' ἣν εἶπομεν ἔννοιαν τῶν προστακτικῶν. ὑποτιθέμεθα μέντοι ἑαυτοῖς, ὡς γε ἔχει ἐπὶ τοῦ Διός. ἐν γὰρ πολλαῖς ὑποθήκαις ἐγγενόμενος καὶ μίαν ἀρίστην ὑπονοήσας τοιοῦτό τι εἶπε, πέμψω ἐπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι οὐλον ὄνειρον·

2.2.362 οὐ πάλιν ἢ μετάληψις γενήσεται εἰς ἀπαρέμφατον κατὰ τὸ διηγηματικόν, πέμψαι ἐπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι οὐλον ὄνειρον {B 6}. —

109. Ἀπὸ δὴ τοῦ τοιοῦτου ἐνικοῦ μετῆι καὶ πληθυντικός ἀριθμός, ἐπισπώμενος τὴν ἐκ δευτέρων καὶ τρίτων προσώπων σύλληψιν, πέμψωμεν, ἀριθμήσωμεν· ἦν μάλιστα καὶ εὐχρηστον ὑπολαμβάνω καθίστασθαι ὡς πρὸς τὰ ἐπικρατοῦντα πρόσωπα, εἶγε σύνταξιν ἐπικρατουμένων προσώπων ἀντικρυς οὐκ ἀναδέχεται. εἶπομεν γὰρ ὡς τὰ προστακτικά ἐξ ἐπικρατούντων ἐστὶν προσώπων καὶ ἐξ ἐπικρατουμένων, ἃ καὶ τὴν πρόσταξιν ἀναδέχεται τοῦ πράγματος. ἴν' οὖν ἐκκλίνη τὴν ἐν δευτέροις προσώποις γινομένην πρόσταξιν, σύλληψιν ἀναδέχεται τὴν εἰς τὸ πρῶτον, ἣτις κατὰ τὸ ἐνικὸν ἐδείχθη ὑποθετική. καὶ δῆλον ὅτι τῇ ἐπικρατεῖα τῇ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ τὰ συγγενόμενα πρόσωπα τῆς αὐτῆς ἐγκλίσεως ἐτύγχανεν. τοιοῦτο γὰρ ἐστὶ καὶ τὸ πρὸς Σθενέλου εἰρημένον

2.2.363 ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων {E 249},

ἵνα μὴ ἐν τῷ ὑπερέχοντι προσώπῳ προστάξῃ ἐν τῷ χάζου. τοιοῦτό ἐστὶν καὶ τὸ πρὸς Νέστορος εἰρημένον

ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν {Z 70}·

ἑαυτὸν γὰρ συλλαβῶν προθυμότερους καθίστησι τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸν κατεπεύγοντα πόλεμον.

110. Οὐ δὴ οὖν δεύτερα καὶ τρίτα ὑπολαμβάνω πρόσωπα εἶναι τῶν τοιοῦτων ὑποθετικῶν· ἵνα γὰρ μὴ γένηται δεύτερον, πρῶτον ἐγένετο καθ' ἣν εἶπομεν σύλληψιν τῶν ἐνικῶν. ἔστι καὶ διὰ τῆς φωνῆς τὸ τοιοῦτον παραστήσαι. πάσης ἐγκλίσεως τὰ δεύτερα πρόσωπα πληθυντικὰ εἰς τε λήγοντα ἰσοχρονεῖ κατὰ τὴν παρεδρεύουσαν τοῖς πρώτοις, 2.2.364 λέγοιμεν λέγοιτε, λέγομεν λέγετε. διὰ τοῦτο φαμεν τῷ ῥίπτοῦμεν παρακεῖσθαι τὸ ῥίπτετε, τῷ δὲ ῥίπτομεν τὸ ῥίπτετε. περισσὸν ὑποδείγμασιν χρῆσθαι καθολικοῦ ὄντος τοῦ λόγου. πῶς οὖν καὶ κατὰ τὸν λόγον τῆς φωνῆς παρακεῖσεται τῷ φεύγετε τὸ φεύγωμεν; τὰ εἰς θε λήγοντα μιᾷ ἐνδεῖ συλλαβῇ τῶν εἰς θα ληγόντων κατὰ πᾶσαν ἔγκλισιν· οὐκ ἄρα καὶ κατὰ τὸ τοιοῦτον τῷ πεποιηκώμεθα παρακεῖσεται δεύτερον τὸ πεποιήσθε.

111. Φαίνεται οὖν ὅτι τὸ λείπον τῶν προστακτικῶν προσώπων, 2.2.365 λέγω τὸ πρῶτον, καὶ τὰ λείποντα τῶν ὑποθετικῶν δεύτερα καὶ τρίτα εἰς ἔνωσιν ἄγει τὸ τὰς δύο ἐγκλίσεις παραλαμβάνεσθαι, ἴν' ἑκατέρα ἀνταναπληρωθῇ τοῦ λείποντος, τῶν ἐγκλίσεων καὶ κατὰ τὸ σημαινόμενον συντρεχουσῶν. Εἰ δέ τινες προσβιάσονται καὶ ἐν δευτέροις προσώποις καταγίνεσθαι τὰ ὑποθετικά καθ' ὁμοφωνίαν τὴν πρὸς τὰ προστακτικά, ἐκεῖνο ἂν φαίημεν, ὡς συνοῦσα ἢ διὰ τοῦ ἄγε σύνταξις ἐξαίρετον καταστήσει τὴν προστακτικὴν ἐγκλίσιν· προφανῶς γὰρ τὸ ἐγκελευστικὸν ἐπίρρημα ἐπέτεινε τὴν πρόσταξιν.

2.2.366 112. Ἐχομένως ρητέον καὶ περὶ τῶν κατὰ τρίτον πρόσωπον προστακτικῶν, ἃ δὴ καὶ αὐτὰ δευτέρου προσώπου φασὶν εἶναι, διαφέρειν δὲ τῶν προκειμένων, καθὼς ἐκεῖνα μὲν αὐτόθεν τὴν πρόσταξιν τοῦ πράγματος παραδέχεται, ταῦτα δὲ ἐγκελεύεται εἰς ἑτέρων προσώπων πρόσταξιν. τὸ γὰρ λεγέτω καὶ τὰ ὅμοια σαφὲς ὅτι καὶ τὰς ἐγκελεύσεις ἔχει διττάς, τὴν τε ἐν δευτέρῳ καταγινομένην καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ εἰς τρίτον μετιοῦσαν, καθάπερ ἔστιν ἐπινοῆσαι καὶ ἐπὶ τῶν μονοπροσώπων καὶ διπροσώπων ἀντωνυμιῶν· ἢ μὲν γὰρ ἐγὼ καὶ αἱ σύζυγοι καὶ 2.2.367 ἅπαξ ἐνικῶς νοοῦμεναί εἰσιν καὶ ἐν πρόσωπον ὑπαγορεύουσιν, ἢ γε μὴν ἐμός καὶ δις ἐνικῶς νοεῖται καὶ δύο πρόσωπα παρεμφαίνει. ἴσως δὲ καὶ ἡ ὀρθοτονουμένη ἀντωνυμία, κἂν ἀπλή ἦ, διὰ τῆς ἐπιούσης διαστολῆς τὸ δισσὸν πρόσωπον ὑπαγορεύει, καὶ τὰ συγκριτικά καὶ τὰ πρὸς τι ἅπαντα, καὶ δὴ οὖν τὸ λεγέτω δεύτερον καὶ τρίτον ὑπαγορεύει.

113. Ἄλλ' ἔστι γε πρὸς ταῦτα φάναι ὡς οὐ ψεῦδος μὲν ἔστι τὸ παρεμπίπτειν δισσὸν πρόσωπον, οὔτε μὴν ὅτι ἐν δευτέρῳ προσώπῳ καταγίνεται· οὐ γὰρ μὴν ἐξαιρέτως ἐπὶ τῶν προστακτικῶν τὸ τοιοῦτον ἐγχωρήσει· πολὺ γὰρ πρότερον καὶ ἐπὶ τῆς ὀριστικῆς ἐγκλίσεως τὸ τοιοῦτον ἂν παρέποίτο. ἀποφαινόμεθα γὰρ καὶ πρὸς τινὰς περὶ τίνος, ὀρθῶς διαλέγεται Τρύφων, ἡμέρα ἐστίν· καὶ οὐ πάντως τὰ τοιαῦτα, ὅτι πρὸς τινά ἐστι, καὶ δεύτερα εἰρήσεται. διὸ καὶ ἐπίμεμπτοι οἱ ἀφορισάμενοι τὸ δεύτερον πρόσωπον πρὸς ὃν ὁ λόγος, ὅτι μὴ 2.2.368 προστιθέασιν καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ προσφωνουμένου. καὶ δὴ τὰ προκείμενα προστάσσεται μὲν δευτέροις προσώποις, οὐ μὴν δευτέρῳ ἐστίν· οὐ γὰρ κατὰ τῶν προσφωνουμένων αἱ προστάξεις γίνονται, κατὰ δὲ τῶν ἐν τρίτοις νοουμένων. — 114. σαφὲς κἂκ τοῦ παρεπομένου ἀριθμοῦ. ἡνίκα γὰρ δευτέρῳ προστάσσεται, ἐνικῶς μὲν γίνεται λέγε, πληθυντικῶς δὲ λέγετε. οὐ μὴν ἐν τῷ λεγέτω ταῦτον παρακολουθήσει· τρίτου γὰρ καθεστῶτα τὴν ἐν τρίτοις προσώποις διαλλαγὴν ἴσχει τοῦ ἀριθμοῦ, λεγέτω λεγέτωσαν, τοῦ ἐγκειμένου δευτέρου προσώπου οὐδαμῶς τοι-

οὔτον ἀναδεχομένου. ὁ δὲ εἰ φύσει προσέκειτο κατὰ προσώπου μερισμόν, ἀνεδέξατο ἂν καὶ τὸν συνόντα ἀριθμὸν ἐνικὸν καὶ πληθυντικόν, καθάπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν, ἡμέτερος, ἐμός· νυνὶ δὲ τὸ λεγέτω καὶ λεγέτωσαν καὶ τὰ ὅμοια οὐκ ἔχει διαστολήν τῶν κατὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον ἐν ἀριθμῷ, πότερον ἐνὶ τις ἀποφαίνεται περὶ ἑνὸς ἢ πλείοσι περὶ ἑνὸς ἢ καὶ περὶ πλειόνων. οἷόν τε γὰρ ἐστὶν φάναι καὶ ἀθροίσματι ἐγρηγορείτω ὁ στρατηγὸς ὑμῶν καὶ ἐνὶ ἐγρηγορείτω σου ὁ 2.2.369 δεσπότης, καὶ οὐδεμία ἐστὶν ἐναλλαγὴ ἢ μόνη ἢ κατὰ τὸ τρίτον νοουμένη, ἣς ἐστὶ καὶ τὰ πρόσωπα. — 115. Τὸ δὲ οὖν λεγέτω καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα σημαίνει ἀπόντων προσώπων πρόσταξιν, ἀναγκαίως δευτέρου προσώπου ἐναλλασσομένως παραλαμβανομένου εἰς μετάδοσιν τῆς προστάξεως, ἐπεὶ πάλιν ἡ πρόσταξις ἐκτὸς δευτέρου προσώπου ἀσύστατος ἐστὶν· ἐνθεν γὰρ καὶ ταῖς ἐν δευτέρῳ προσώπῳ νοουμέναις ἀπάντοτε κλητικαῖς σύνεστιν.

116. Πρόκειται δὲ ὡς τὸ πλεον συνεμπίπτουσι τῆς ὀριστικῆς ἐγκλίσεως αἱ φωναί, ὡς τὸ λέγετε καὶ λέγεσθε καὶ ἔτι διανοεῖσθε καὶ ἅπαντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ἐπεὶ πάλιν αἱ κλητικαὶ συνεμπίπτουσι ταῖς 2.2.370 εὐθείαις, συγγίνεται δ' εὐθείαις τὰ ὀριστικὰ καὶ ἔτι αἱ κλητικαὶ τοῖς προστακτικοῖς, πάλιν τὸ διανοεῖσθε ἄνθρωποι οὕτω διακέκριται, εἰ μὴ ἐπιπροσγένηται τὰ ἰδιάζοντα πρὸς ἑκάτερα τῶν μερῶν τοῦ λόγου. φήσομεν γὰρ ἐπ' εὐθείας ἄνθρωποι ὄντες διανοεῖσθε, οὐχ ὡς οἰονταί τινες κατὰ προστακτικὴν ἐγκλισιν, κατὰ δὲ ὀριστικὴν, καθάπερ ἐστὶν ἐπινοῆσαι κάπι τοῦ πρώτου καὶ τοῦ τρίτου, ἄνθρωποι ὄντες διανοούμεθα, ἄνθρωποι ὄντες διανοοῦνται. καὶ ἐκ τῆς ἐνικῆς συντάξεως προφανῆς ὁ λόγος, ἄνθρωπος ὢν διανοῆ, ἄνθρωπος ὢν διανοοῦμαι καὶ ἔτι διανοεῖται· ἐφ' ἧς συντάξεως κατὰ τὸ κλητικὸν αἱ δύο φωναὶ ἐναλλάσσονται, ἄνθρωπε διανοοῦ. ἀλλὰ καὶ τῆς συνούσης μετοχῆς προφανές. οὐ γὰρ συνίσταται ἡ ὢν μετοχὴ μετὰ κλητικῶν, μετὰ μέντοι τῶν εὐθειῶν· οὐ γὰρ φαμεν ἄνθρωπε ὢν, ἄνθρωπος δὲ ὢν. (οὕτως ἀπεδείκνυτο καὶ ἡ σύ ὡς εἶη εὐθείας ἐν τῷ σὺ ὢν ὡς εἰ καὶ ἐγὼ ὢν.) — 117. Καὶ μετὰ ἄρθρου δὲ λέγομεν οἱ ἄνθρωποι διανοεῖσθε, οὐ κατ' ἐγκέλευσιν τοῦ διανοεῖσθε, κατὰ δὲ τὴν ὑπάρχουσαν ἐκάστῳ διάνοιαν, ἣν ὀρίζομεθα ἐν τῷ διανοεῖσθε, ὡς εἰ καὶ λέγομεν ὑπάρχει ἐν ὑμῖν τὸ λογιστικόν, τοῦ ἄρθρου μηνύοντος τὴν εὐθείαν. — εἰ γὰρ προσθείη τις τὸ ὦ, γενήσεται καὶ τὸ 2.2.371 διανοεῖσθε προστακτικόν, ὦ ἄνθρωποι διανοεῖσθε. ἀλλ' εἰ καὶ ἔτι τὸ ἄγε, ἄγε διανοεῖσθε [ὦ] ἄνθρωποι. — ἐφ' ἧς συντάξεως πάλιν εἴ τις ἀντιθείη τὸ ὅτι, ὅτι διανοεῖσθε, μεταστήσεται τὰ τῆς συντάξεως

εἰς τὴν ὀριστικὴν ἔγκλισιν. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῶν ὁμοφωνούντων.
 118. Περὶ δὲ τῶν μὴ ὁμοφωνούντων μήτε ἐν τοῖς ὀνόμασι μήτε
 ἐν τοῖς ῥήμασιν οὐδὲ κατ' ὀλίγον τὰ τῆς συντάξεως δεῖται λόγου,
 ἄνθρωπος ἔγραφεν, ἄνθρωπε γράφε. εἰ γὰρ ἀνὰ μέρος πάλιν τὸ
 ἕτερον γένοιτο ὁμόφωνον, τὸ συμφερόμενον τὸ ἀμφίβολον ἀποτρίβεται.
 φέρε φάναι ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶν καὶ τῶν ὁμοίων ὀνομάτων· προσκείμενον
 γὰρ τὸ ὀριστικὸν εὐθείας σύνταξιν ἀποτελεῖ, Ἑλικῶν γράφει, τό γε
 μὴν προστακτικὸν κλητικὴν, Ἑλικῶν γράφε. — 119. ἢ ἀνάπαλιν
 ἐπὶ τοῦ ἤχει, λέγω κατὰ παρατατικὴν προφορὰν τοῦ τρίτου προσώπου,
 ἤχει ποτὲ τὸ ἐν Δωδώνῃ χαλκεῖον· ἀλλὰ καὶ κατὰ προστακτικὴν
 2.2.372 προφορὰν, ἠνίκα λέγω ἤχει σύ. ὃ προσδεχόμενον τὸ τῆς εὐθείας
 σχῆμα παρατατικὸν ἀποτελέσει τὸ ἤχει, ἤχει ὁ τρίπους, ἤχει ὁ
 ἄνθρωπος· ἢ πάλιν τὸ κλητικὸν τὸ προστακτικὸν ἀποτελέσει, ἤχει
 ἄνθρωπε. ἐφ' οὗ δὴ προσγινομένη ἡ ὁμόφωνος εὐθεῖα τέλεον ἀμφί-
 βολον ποιήσει τὴν σύνταξιν ἐν τῷ ἤχει Ἑλικῶν· ἐφ' ἧς πάλιν συντά-
 ξεως χρεῖα ἐστὶ τῶν προκειμένων μορίων, ὃ Ἑλικῶν ἤχει, ἄγε ἤχει
 ὦ Ἑλικῶν, ὅτι ἤχει Ἑλικῶν. — οὐ λέλησμαι ὅτι καὶ ἡ αὐτοτέλεια
 τεκμήριον ἐστὶν κλητικῆς· ἰδοὺ γὰρ καὶ αὐτὸ τὸ Ἑλικῶν ἐλλείπον μὲν
 ῥήματι εὐθεῖαν ὁμολογεῖ, οὐ τῆδε δὲ ἔχον κλητικῆς ἐστὶν πτώσεως τὸ
 τοιοῦτον, οἷον ὦ Ἑλικῶν [ἤχει].
 120. Ἐδείκνυμεν τοῦ ἐνεστώτος ἀπάντοτε τὰ πληθυντικὰ συνεμ-
 πίπτοντα, ὧν ἡ διάκρισις ἐγίνετο διὰ τοῦ ἄγε ἢ ὅτι, ὑποστελλομένου
 ἐνὸς ῥήματος τοῦ ἔστε. τοῦτο γὰρ ἀπέβαλλε τὴν ἀμφιβολίαν, εἶγε
 βαρυνόμενον μὲν προστακτικὸν ἐστὶν, ὀξυνόμενον δὲ ὀριστικόν. καὶ ἴσως
 2.2.373 δόξει ὠλιγορῆσθαι τὰ τῆς φωνῆς, ὅτι μὴ τῷ καθολικῷ ὑπεστὶν· καὶ
 ἦτοι τὸ ὀξυνόμενον ἡμάρτηται ἢ τὸ βαρυνόμενον προστακτικόν. —
 121. Ἐφ' οὗ ἂν φαίη τις ὡς ἅπαντα τὰ εἰς τε λήγοντα προστακτικὰ
 βαρύνεται, καὶ διὰ τοῦτο βαρυνόμενον τὸ ἔστε κατῶρθωται, καὶ λείπεται
 τὸ ἔστε ὠλιγορῆσθαι, ὅτι μὴ ὁμοφωνεῖ τῷ κατῶρθωμένῳ. ἀλλ' ὁμοτονεῖν
 θέλει τὰ δευτέρα ὀριστικὰ πληθυντικὰ τοῖς πρώτοις, ἵμεν ἴτε, δίδομεν
 δίδοτε· εἰ οὖν ἐσμέν, δηλὸν ὅτι καὶ ἐστέ, ἡμάρτηται δὲ τὸ ἔστε
 προστακτικὸν βαρυνόμενον. — 122. Τί οὖν χρή ἐπὶ τοῦ τοιοῦτου δια-
 λαβεῖν; ἢ ἐκεῖνο ἀποφήνασθαι, ὡς ὀξύνεται μὲν τὸ ὀριστικὸν ἐν τῷ
 ἐσμέν καὶ ἐστέ διὰ τὸ εἶναι ἐγκλιτικά, οἷς οὐ σύνεστι βαρὺ τὸ τέλος·
 καὶ ἐπειδὴ ἐν τοῖς προστακτικοῖς ἀφίσταται ἡ ἔγκλισις, συναφίσταται
 καὶ ἡ ἐπὶ τέλους ὀξεῖα, ἥτις αἰτία ἦν τῆς ἐγκλίσεως. — διὰ τοῦτο τὸ
 2.2.374 μὲν εἰμί ὀξύνεται ὀριστικὸν ὄν, καθὸ ἐγκλιτικόν, οὐ μὴν τὸ ἴσθι προ-
 στακτικόν, καθὸ οὐκ ἐγκλιτικόν, καίτοι πάλιν τῶν εἰς θὶ ληγόντων προ-

στακτικῶν ὁμοτοπῶν τοῖς εἰς μι ὀριστικοῖς, ζεύγνυμι ζεύγνυθι, εἶμι ἴθι. (ἔνθεν οὐ συγκατατίθεμαι τοῖς ἐν προστακτικῇ προφορᾷ ὄξυ-τονοῦσι τὸ φαθί, συνελεγχομένοις κακ τοῦ τρίτου προσώπου τοῦ φάτω, ὃ δὴ ὁμότονον καθεστῶς τῷ δευτέρῳ ὁμοίως τοῖς ἄλλοις ἤλεγχε τὴν παρὰ τὸ δέον ὀξεῖαν.)

123. Ἐξῆς ῥητέον περὶ τῆς ὑποτακτικῆς ἐγκλίσεως ἦν τινες καὶ διστακτικὴν ἀποφαίνονται ἀπὸ τοῦ ἐξ αὐτῆς δηλουμένου, καθάπερ καὶ αἱ προκατειλεγμένα ταῦτὸν ἀνεδέξαντο· σαφὲς γὰρ ὅτι ὡς τὸ ἐὰν 2.2.375 γράφω καὶ τὰ τούτοις ὅμοια δισταγμὸν τοῦ ὡς ἐσομένου πράγματος σημαίνει. — 124. Ἄλλ' ἴσως ἀντικείμεται τὸ μηδὲ αὐτὰ ἔχασθαι τῆς ἐννοίας τοῦ δισταγμοῦ, τὸν δὲ παρακείμενον σύνδεσμον αἴτιον γίνεσθαι τῆς διστακτικῆς ἐννοίας. καὶ εἰ ἀπὸ τῆς δυνάμεως τῶν συνδέσμων ἔοικεν τὰ ῥήματα ἀνάγεσθαι, οὐδὲν κωλύει καὶ τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις μετατίθεσθαι τῆς ἰδίας κλήσεως, ἀναδεξαμένας τὴν ἐκ τῶν συνδέσμων δύναμιν. οὐ γὰρ ἔτι ὀριστικὸν τὸ εἰ ἔγραψα, εἰ ἐφιλολόγησα, οὐδὲ ταῦτὸν ἐστὶ τὸ φιλολογήσω τῷ ἦτοι φιλολογήσω ἢ πορεύσομαι εἰς περίπατον, οὐδὲ τὸ γράψαιμι ἂν εὐχὴν ἐπαγγέλλεται, ὀρισμὸν δὲ τοῦ ἐσομένου πράγματος. σχεδὸν τε ὑπὸ τὸν αὐτὸν δισταγμὸν πίπτει τὸ εἰ περιπατεῖς κινῆ τῷ ἐὰν περιπατῆς κινήσει, καὶ οὐ καλεῖται τὸ εἰ περιπατεῖς διστακτικόν.

125. Ἄλλὰ πρὸς τὴν τοιαύτην ἀντίρρησην ἐνὸν ὑπαντήσαι ὡς αἱ μὲν ἄλλαι ἐγκλίσεις ἐκτὸς οὔσαι τῶν συνδέσμων τὸ ἐξ αὐτῶν δηλούμενον ἀνεδέξαντο, ἐξ οὗ καὶ τὴν θέσιν ἔσχον τοῦ ὀνόματος. προὔπτον γὰρ ὅτι τὸ γράψαιμι εὐχῆς ἐστὶν παραστατικὸν καὶ τὸ περιπατῶ ὀρισμοῦ. 2.2.376 ὅθεν εἰ ταύταις προσγένειτό τις συνδεσμικὴ σύνταξις, οὐκ ἐκ ταύτης ἔξουσιν τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος, ἐκ δὲ τῆς φύσει αὐταῖς ἐγκειμένης ἐγκλίσεως, καθὸ καὶ αὐτοὶ οἱ σύνδεσμοι ἐκ τῆς ἰδίας παρεμφάσεως τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος ἀνεδέξαντο, διαζευκτικοὶ καλούμενοι, δυνητικοί, συναπτικοὶ καὶ ἄλλοι οἱ ὑπόλοιποι. ὅθεν εἰ καὶ τῇ καλουμένη διστακτικῇ ἐγκλίσει παρείπετο τὸ ἐκτὸς συνδέσμου σημαίνει τι, κἂν πάντως τὴν ἐκ τούτου ὀνομασίαν ἀνεδέξατο. νυνὶ δὲ οὐδέποτε ἐμόνασεν ἐκτὸς συνδέσμου, καὶ οὕτως ἄδηλον ἔσχε τὸ σημαινόμενον, καὶ διὰ τοῦτο αὐτό, οὐκ ἔχουσα ἰδίᾳ δηλούμενον, παρεδέξατο ἐκ δυνάμεως τοῦ συνδέσμου τὴν τοῦ ὀνόματος θέσιν εἰληφέναι. — 126. Ἦν δ' ἂν ὁ λόγος πάνυ εὐπαραδέκτος, εἰ τὰ καλούμενα ὑποτακτικὰ ῥήματα συντάξει μιᾷ ἐκέχρητο συνδεσμικῇ τῇ προκειμένη. νυνὶ δὲ καὶ οἱ καλούμενοι ἀποτελεστικοὶ ἐπὶ 2.2.377 τὴν αὐτὴν σύνταξιν φέρονται, ἠνίκα φαμὲν Τρύφων περιπατεῖ ἵνα ὑγιάνῃ ἢ δὸς τὸν χάρτην ἵνα γράψω· καίτοι μᾶλλον ἀποτελεστικὰ

ὀφείλει καλεῖσθαι τὰ ῥήματα ἢ διστακτικά. ἀλλ' οὐδὲ ἀποτελεστικά· ἰδοὺ γὰρ καὶ κατ' αἰτιολογικὴν σύνταξιν, ἠνίκα φαμέν ἵνα ἀναγνῶ ἐτιμήθην, ἵνα ἀναστῶ ἠνιάθη Τρύφων. ὑγιῶς ἄρα ἀπὸ ἐνὸς τοῦ παρακολουθοῦντος τῇ προκειμένη ἐγκλίσει, τοῦ μὴ συνίστασθαι αὐτὴν εἰ μὴ ὑποταγεῖν τοῖς προκειμένοις συνδέσμοις, εἴρηται ὑποτακτική. 127. Ὅτι δὲ καὶ ἐπ' ἄλλων μερῶν λόγου μερικὴ διαφωνία αἰτία γίνεται τοῦ εἰς κοινὸν ὄνομα ἀνάγεσθαι τὴν θέσιν, σαφές ἐστι καὶ ἐξ 2.2.378 αὐτῶν τῶν συνδέσμων. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι ἀπ' ἰδίας δυνάμεως ἀναδεχόμενοι τὴν θέσιν ἔσχον τῶν ὀνομάτων, ἀπὸ τοῦ ἐν συναφείᾳ τοὺς λόγους ἐπάγειν συναπτικοί, ἢ ἀπὸ τοῦ διαζευγνύειν διαζευκτικοί, καὶ ἅπαντες οἱ ὑπόλοιποι· οἳ γε μὴν καλούμενοι παραπληρωματικοὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ δηλουμένου τὴν θέσιν ἔσχον. οὐ γὰρ ἀληθές ἐστιν, ὡς τινες ὑπέλαβον, μόνον αὐτοὺς ἀναπληροῦν τὸ κεχρηθὲς τῆς ἐρμηνείας καὶ διὰ τοῦτο εἰρησθαι παραπληρωματικούς· ὅτι γὰρ ἕκαστος αὐτῶν ἔχει τινὰ δύναμιν, 2.2.379 παρεστήσαμεν ἐν τῷ περὶ συνδέσμων. οὐ γὰρ ταῦτόν ἐστι τὸ τοῦτό μοι χάρισαι τῷ

τοῦτό γέ μοι χάρισαι { Callim. frg. anon. 259, II p. 752 Schn. },

οὐδὲ τὸ ἀγαθὸς ὦν τῷ

ἀγαθός περ ἐών {A 131 }·

οὐδὲ τὸ αὐτὸ ἐμφαίνει τὸ οἱ μὲν παρ' ὄχεσφι τῷ

οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφι {O 3 }·

παραγραφῆς γὰρ λόγου σημείον ἐστὶν ὁ δὴ. — 128. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο

2.2.380 ἐξαίρετόν ἐστιν, τὸ αὐτοὺς μόνον ἐν πλεονάσματι εὐρίσκεσθαι· ἀλλὰ σχεδὸν τὸ τοιοῦτον πάθος σύνεστι καὶ κατὰ τῶν ὑπολοίπων συνδέσμων,

τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος {N 306 },

ἦτοι μὲν Μενέλαος {Γ 213 },

καὶ τε χαλιφρονέοντα {Ψ 13 }·

μυρία ἔστιν εἰς τὸ τοιοῦτο παραθέσθαι. ἀλλ' οὐδὲ ἴδιον συνδέσμων τὸ ἐν πλεονασμῷ καταγίνεσθαι· σχεδὸν γὰρ ἐπὶ πάσας τὰς λέξεις τὸ τοιοῦτον συντείνει. — 129. καὶ εἰ ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος ἢ θέσις τοῦ ὀνόματος, τίς ἢ ἀποκλήρωσις τοῦ ἐπὶ τῶν συνδέσμων τὸ τοιοῦτο παρηκολουθηκέναι, λέγω τῶν παραπληρωματικῶν, ἢ ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι σύνδεσμοι, διάφοροι ὄντες κατὰ τὰς φωνάς, μίαν δύναμιν ἐπηγγέλλοντο, ἐξ ἧς καὶ τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος ἀνεδέχοντο, οὐ μὴν τοῖς παραπληρωματικοῖς ταῦτόν συνηκολούθει; σχεδὸν γὰρ ἕκαστος αὐτῶν ἴδιόν τι ἐπηγγέλλετο, μείωσιν μὲν ὁ γέ ἐν τῷ

τοῦτό γέ μοι χάρισαι { Callim. frg. anon. 259 Schn. },

παραγραφῆν λόγου ὁ δὴ, ἐναντιότητα ὁ πέρ μετ' αὐξήσεως ἐμφατικῆς.

2.2.381 ἦν οὖν ἀνέφικτον τὸ ἐκ τοῦ σημαιομένου τὴν ὀνομασίαν αὐτοὺς ἀναδέχεσθαι διὰ τὸν προκείμενον λόγον. κοινὸν οὖν παρείπετο αὐτοῖς τὸ πλεονάζειν κατὰ τὸ μὴ ἐλλείπον, καὶ ἐκ τοῦ κοινῶς παρεπομένου τὸ ὄνομα ἀνεδέξαντο, οὐ διαψευδόμενοι τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος. — 130. Ὁ τοιοῦτος λόγος συντείνει καὶ ἐπὶ τὰ παρώνυμα τῶν ὀνομάτων καὶ τὰ ῥηματικά. καὶ γὰρ ταῦτα ἐκ τῆς προϋφειστώσης ὕλης τὴν ὀνομασίαν ἀνεδέξαντο· ἡδυνάτει γὰρ ἐκ τοῦ δηλουμένου ἔνεκα τῆς ἐν αὐτοῖς γινομένης παμπόλλου διαφορᾶς, εἶγε πάλιν τὰ ἄλλα τῶν ἰδικῶν ἐνὶ δηλουμένῳ ἐκέχρητο, ἐξ οὗ καὶ τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος ἀνεδέχετο.

131. Ἡ προκειμένη ἐγκλισις μετὰ τοῦ ἕαν συνδέσμου καὶ τῶν ἰσοδυναμούντων ἐπὶ μέλλοντα φέρεται ἢ ἐνεστῶτα, ἕαν φιλολογῶ παραγενήσεται Δίῳν, ἕαν ἀναγινώσκω παραγίνεται Τρύφων· ἀκα- 2.2.382 τάλληλον γὰρ τὸ ἐν παρῶχημένῳ. ὁμοίως καὶ ὁ ἵνα ἀποτελεστικός, ἵνα φιλολογήσω παραγενήσεται Τρύφων καὶ ἔτι παραγίνεται. εἰ γὰρ ἐγγένοιτο παρῶχημένου σύνταξις, δύναται ὁ αἰτιώδης ἀκούεσθαι, ἵνα φιλολογήσω παρεγενήθη Τρύφων· ἐν ἴσῳ γὰρ ἔστιν τῷ διότι ἐφιλολόγησα παρεγενήθη Τρύφων. οὐ τοῦτο δέ φημι, ὅτι καὶ ἀποτελεστικῶς πάλιν οὐ δύναται ἀκούεσθαι· δυνατὸν γὰρ πάλιν οὕτως ἀκούειν, εἰς τὸ φιλολογῆσαι με παρεγενήθη Τρύφων. — ἐπὶ τοῖς οὖν ἔσομένοις ἢ σύνταξις τοῦ αἰτιολογικοῦ οὐκ ἂν γένοιτο· ἐπὶ γὰρ γεγονόσιν αἱ αἰτίαι ἐπιλέγονται. ὅθεν καταλληλότερος γίνεται ὁ αἰτιολογικὸς ἐπιφερομένων τῶν παρῶχημένων· ἵνα ὑβρίσω Θεῶνα, οὐ 2.2.383 φήσομεν ἀγανακτήσει Δίῳν, ἡγανάκτησεν δέ. ἐπὶ γε μὴν τοῦ ἀποτελεστικοῦ ἔνεστι φάναι ἵνα ὑβρίσω Θεῶνα παρέσται Τρύφων.

132. Ἀκόλουθόν ἐστιν ἐκθέσθαι καὶ περὶ τῆς συντάξεως τῶν ὑποτακτικῶν, ἀπὸ ποίας ἐγκλίσεως οἱ παρατιθέμενοι σύνδεσμοι ἀφιστᾶσι τὰ ῥήματα. (ἔφαμεν γὰρ ἐν τοῖς προκειμένοις τὰ τοιαῦτα ῥήματα μὴ συνίστασθαι χωρὶς τῶν συνδέσμων.) σαφὲς γὰρ ὅτι πᾶν ὃ ἔστι μέρος λόγου ἐν παραθέσει συνδέσμου, τὸ αὐτὸ πάντως καὶ κατ' ἰδίαν ῥητὸν ἦν. οὐ γὰρ δὴ γε ἐν μέρος λόγου τὸ ἕαν δράμης, ἕαν γράψης, ἵνα δῶμεν τὸ μὴ πάντως ῥητὸν εἶναι τὸ συντεθειμένον κατ' ἰδίαν, ὡς γε ἐνόν ἐστιν εὐρέσθαι μυρία σχήματα ἐν συνθέσει μεταπεποιημένα κατὰ τὴν σύνθεσιν, ὧν τὸ διαλυόμενον κατ' ἰδίαν οὐκ ἔστιν ῥητὸν. παρὰ τὸ σέβομαι ἐγένετο εὐσεβῆς, καὶ οὐ ῥητὸν κατ' ἰδίαν τὸ σεβῆς· ὁμοίως καὶ τὸ πρωτοπαγῆς παρὰ τὸ ἐπάγη, καὶ οὐ ῥητὸν τὸ παγῆς· γείνω ἀγενής. οὐ δὴ οὖν, ὡς ἔφαμεν, ἐν ἔσται τὸ ἕαν λάβης, ἵνα μὴ πάντως τὸ λάβης καταναγκάζεται κατ' ἰδίαν λέγεσθαι. — 2.2.384 133. Εἰ δὲ καὶ τὸ τοιοῦτον δεῖται ἀποδείξεως, βραχέα παραθησόμεθα

ὑπὲρ τοῦ μὴ ἠνώσθαι εἰς ἓν μέρος λόγου τοὺς συνδέσμους τοῖς ῥήμα-
σιν. πόθεν γὰρ αἱ μεσαζόμεναι λέξεις παρεμπίπτουσιν; ἐὰν σήμερον
καὶ αὔριον ἀκούσης, ἀντιλήψει τῶν λεγομένων. ἀλλ' ἐπεὶ καὶ
ἐν συνθέτοις τὸ τοιοῦτον ἐγγίνεται, ὡς ἐν τῷ

λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς {P 542 },
νήπιοι οἱ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἡελίοιο
ἦσθιον {α 8 seq. },
ἐκεῖνό γε ὁμολογόν ἐστιν ὡς τὸ ἴνα δράμης,
ὄφρα πεποίθης {A 524 et v 344 },

τὰ τούτοις ὅμοια τὴν ἐν ἑκατέρῳ μέρει λόγου τάσιν ἀναδέχεται, ὡς ἂν
παραθέσεως οὔσης καὶ οὐ συνθέσεως. — πρὸς οἷς οὐδὲ οἱ σύνδεσμοι συν-
τίθενται καθ' ἓν μέρος λόγου, οἳ τε συντεθειμένοι μόνοι εἰσὶν συναπτικοί.
134. Ἔστιν οὖν ἡ πρώτη ἐκφορὰ τῶν ὑποτακτικῶν ὀριστική, ἣν
οἱ παρατεθέντες σύνδεσμοι ἐν φωνῆς ιδιώμασιν κατέστησαν. δι' ὃ καὶ
2.2.385 προσεγένετο ἡ κλησις, ἐπεὶ τοῖ γε, εἰ ἐφυλάσσετο τὸ ἔλαβες ἐν τῷ
ἐὰν λάβης, συνέμεινεν ἂν καὶ ἡ αὐτὴ ὀνομασία τῆς ἐγκλίσεως, καὶ εἰ
μὴ ὀρισμὸν ἐσήμαινεν, καθὼς καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις παρεστήσαμεν ὡς
καὶ τὸ ἔγραψα ἂν, οὐκ ἐμφανίζον ὀρισμὸν τοῦ πράγματος, καλεῖται
ὀριστικὸν διὰ τὸ συνημμένον σχῆμα τῇ ἐγκλίσει. ἅμα οὖν καὶ τῷ τὴν
φωνὴν ἀποστήναι ἐν τῷ ἐὰν λάβης, ἐὰν δράμης, συναπέστη καὶ ἡ ὀνο-
μασία τῆς ἐγκλίσεως. — 135. Προφανῶς γὰρ αἱ φωναὶ διέστησαν εἰς
μείζονα χρόνον ἐν τοῖς συνοῦσιν βραχέσι φωνήεσιν κατὰ τὰς ὀριστικὰς
ἐγκλίσεις, τῶν ὑπολοίπων συλλαβῶν συμμενουσῶν. 1. εἰς μαι λήγει τὸ
ὀριστικόν, λέγομαι, ἀλλὰ καὶ τὸ λέγωμαι, ἐπεὶ ποία οἰκειότης πρὸς
εὐκτικὸν τὸ λεγοίμην ἢ τὸ ἀσύστατον προστακτικὸν ἢ πρὸς ἀπαρέμφα-
2.2.386 τον τὸ λέγεσθαι; — 2. ὁμοφωνεῖ δ' ἐν τῷ δευτέρῳ, ὅτι λέγη ἢ ἐὰν
λέγη, τοῦ λέγοιο ἢ λέγου οὐδεμίαν οἰκειότητα ἔχόντων πρὸς τὴν
ὑποτακτικὴν φωνήν. — 3. τὰ τρίτα ἐστὶ πληθυντικὰ λέγοιεν ἢ λεγέ-
τωσαν, τὸ γε μὴν ὀριστικὸν λέγουσιν, καὶ πάλιν τούτῳ συμφέρεται τὸ
λέγωσιν, ἐὰν λέγωσιν. — 4. ὁμοφωνεῖ δὲ ἀπάντοτε κατὰ δευτέραν
συζυγίαν τῶν περισπωμένων, ἐπὶ τε πρώτων προσώπων τῶν κατ' ἐνε-
στῶτα, λέγω δὲ κατ' ἐνεργητικὴν κατάληξιν, ἐὰν λέγω — ὅτι λέγω,
ἐπὶ τε δευτέρων προσώπων ἀπάντοτε παθητικῶν, ὅτι λέγη σύ — ἐὰν
λέγη σύ, ὅτι νοῆ σύ — ἐὰν νοῆ σύ. περισσὸν ἠγοῦμαι τὸν λόγον
ἐπὶ πλέον προάγειν· προφανῆς γάρ. — 136. Ἄλλως τε ἐδείξαμεν τὴν
ὀριστικὴν ἐγκλισιν κατάρχουσαν τῶν ἐγκλίσεων, ὡς ἂν ἐμφανεστάτην οὖσαν
καὶ πλείοσι τομαῖς χρόνων προσκεχρημένην καὶ ταῖς συνούσαις φωναῖς· ὅθεν
εἰ τὰ εὐκτικὰ καὶ τὰ προστακτικὰ κανόνα ἔχει τὴν ὀριστικὴν ἐγκλισιν,

περισσὸν ἂν εἶη τὸ ζητεῖν εἰ καὶ τὰ ὑποτακτικὰ ἐξ αὐτῆς μετείληπται.
 2.2.387 137. Ὀφειλόμενόν ἐστι καὶ τῇ συντάξει τῶν ἐπιζευκτικῶν ἐπιστήσαι, τί δὴ ποτε τὰ τέλη παρητήσαντο τῶν παρωχημένων φωνῶν· οὐ γὰρ ἐφικτὴ ἢ σύνταξις τοῦ ἔαν ἔλεγον, ἔαν πέποιθα καὶ τῶν παραπλησίων, καίτοι τῶν παραθέσεων, ὡς ἔφαμεν, οὐ μεταποιουσῶν τὰ τέλη τῶν οἷς παράκεινται. — 138. Φαίνεται δ' ὅτι τῆς τοιαύτης ἀκαταλληλίας ἐστὶν αἴτιον τὸ μάχεσθαι τοὺς παρωχημένους χρόνους τῇ ἐκ τῶν συνδέσμων δυνάμει. δισταγμὸν γὰρ τῶν ὡς ἐσομένων πραγμάτων παριστώσιν, καὶ ἔτι τῶν ὡς τελεσθησομένων, οὓς καὶ ἀποτελεστικούς συνέβη καλεῖσθαι· πόθεν οὖν τὸ γεγονὸς τῷ [μῆ] ἐσομένῳ συνοισθήσεται; ἔνθεν 2.2.388 οὖν ἀσύστατον τὸ ἔαν ἔλαβον, ἵνα ἀνέγγων, καὶ ἔτι ἐπὶ τῶν ὁμοειδῶν συνδέσμων, συστατὸν δὲ τὸ ἵνα ἀναγνῶ, ἔαν ἀναγνῶ· τέλει γὰρ ἐχρήσατο τὰ ῥήματα οὐ δυναμένῳ χρόνον παρωχημένον σημάναι κατὰ πρῶτον πρόσωπον. (ὦν τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ὀφείλοντα ἰσοχρονεῖν ἢ τὸ αὐτὸ ὡ παραδέξεται ἢ τὸ ἰσόχρονον ἢ συγγραφομένου τοῦ ι, καθὸ ἢ ἐν πρώτῳ γενομένη κατάληξις τοῦ ω τὴν ἐν δευτέροις καὶ τρίτοις προσώποις ἐκφορὰν ἔχει μετὰ φωνήεντος συνόντος τοῦ ι, τοῦ τοιούτου ἐντελέστερον ἀποδεικνυμένου ἐν τῷ περὶ ὀρθογραφίας.) — 139. Φαίνεται οὖν ὅτι ὁ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος τῇ πρὸς τὸν ἀποτελεστικὸν ὁμοφωνία συνήρπασε καὶ τὰ τῆς συντάξεως εἰς ταυτό, τάχα 389 καὶ τῆς ἐπιρρηματικῆς ὁμοφωνίας συλλαμβανομένης τῷ λόγῳ· συντασσόμενα γὰρ τὰ ὀριστικὰ μετὰ τοῦ ἵνα ἐνδείκνυται τὸ τοπικὸν ἐπίρρημα, ἵνα τ' ἔτραφεν ἢ δ' ἐγένοντο {κ 417 }.

ὁμόλογον γὰρ ὅτι οἱ αἰτιολογικοὶ παρωχημένοι χρόνοι συντάσσονται, ὅτι ἔγραψα, ὅτι ἐνόησα.

140. Ἐχρῆν μέντοι γινώσκειν ὡς αἱ ἐγγινόμεναι παραθέσεις ἐξ ἐνεστῶτων εἰσὶν καὶ παρωχημένων, τοιοῦτόν τι τῆς συντάξεως ἐπαγγελιομένης ἐν τῷ ἔαν μάθω, εἰ ἀνύσαιμι τὸ μαθεῖν, ἔαν δράμω, εἰ ἀνύσαιμι τὸ δραμεῖν· ἐν γε μὴν τῷ ἔαν τρέχω, ἔαν ἐν παρατάσει γένωμαι τοῦ τρέχειν. καὶ ἔνθεν ἀνέφικτος ἢ τοῦ μέλλοντος σύνταξις· αὐτοὶ γὰρ οἱ σύνδεσμοι τὸ ὡς ἐσόμενον σημαίνουσιν εἰς παράτασιν ἢ ἄνυσιν.

141. Πῶς οὖν οὐ γελοῖοι καὶ οἱ ἀφορισάμενοι ὡς Δωριεῖς οὐ περισπῶσι τοὺς ὑποτακτικούς μέλλοντας, καὶ οἱ ἐπιζητήσαντες κατὰ 2.2.390 τί οὐ περισπῶσιν; ὁ γὰρ λόγος αὐτῶν ἐξ ἀσυστάτου λήμματος συνέστηκεν. ἦν δὲ τὸ δελεάσαν τὴν τούτων ἄγνοιαν ἢ γενομένη ὁμοφωνία ἐκ τοῦ εἰς α λήγοντος ἀορίστου, ἔχουσα οὕτως. ὁ προσγενόμενος χρόνος ἐν τοῖς ὀριστικοῖς ἅμα τῷ μεταστῆναι τὴν ὀριστικὴν ἔγκλισιν περι-

γράφεται· παρά γὰρ τὸ ἔλεξα εὐκτικὸν μὲν γίνεται τὸ λέξαιμι, ἀπαρέμ-
φατον δὲ τὸ λέξαι, προστακτικὸν δὲ τὸ λέξον. καὶ δὴ οὖν ἐν τῇ ὑπο-
τακτικῇ ἐγκλίσει ταῦτὸν παρείπετο μεταποιουμένου τοῦ τέλους εἰς τὸ ω,
καθότι καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων παρωχημένων ταῦτὸν συνέβαινε· ἔφαγον —
ἐὰν φάγω, ἔδραμον — ἐὰν δράμω, καὶ οὕτως τὸ ἔλεξα — ἐὰν λέξω
γίνεται ὁμοίον ὀριστικῶ μέλλοντι τῷ λέξω. ὅτι γὰρ οὐχ ἡ σύνταξις
ἐστὶν τοῦ μέλλοντος τοῦ ἀχωρίστου, σαφὲς ἐκ τῆς προκειμένης συντάξεως·
ἢς εἰ μὴ μεταλάβοιεν οἱ ἐντελέστερον τῶν λόγων κατακούοντες, δυσπει-
θέστερον ἀναστρέφουσι.

2.2.391 142. Ἴν' οὖν εὐσύνοπτος ἅπασιν ἡ σύνταξις γένηται, καὶ τοὺς ἀπὸ
τῆς φωνῆς λόγους συντρέχοντας τῇ προειρημένη συντάξει παραθήσομαι,
πρῶτον παραλαβῶν, ὑπὲρ οὗ ἐστὶν ἡ ζήτησις, μαρτύριον τὸ τοὺς Δωριεῖς
καθ' ὅλης τῆς ἐγκλίσεως τὴν περισπωμένην φυλάττειν ἐν μέλλοντι, οὐ
μὴν ἐν ὑποτακτικοῖς, ὅτι μὴδὲν ἔστιν ὑποτακτικὸν μέλλοντος. —
143. Δεύτερον καὶ τὸν ἀπὸ τῆς Ἀθθίδος σχηματισμὸν. κατὰ μέλλοντά
φασιν λυριῶ καὶ κοιμῶ, κατὰ δὲ ἀόριστον ἐλύρισα, ἐκόμισα· τί
οὖν οὗ φασιν καὶ ἐὰν λυριῶ καὶ ἐὰν κοιμῶ, σὺν δὲ τῷ ς, συνούσης
καὶ τῆς βαρείας τοῦ ἀορίστου καὶ τῆς γραφῆς; — 144. Τρίτον ἡ πέμ-
πτη συζυγία κατὰ τὴν παρεδρεύουσαν τοῦ εἰς τὸ α λήγοντος ἀορίστου
καὶ ἔτι κατὰ τὴν παρεδρεύουσαν τοῦ μέλλοντος τῷ ἐναντίῳ χρήται
2.2.392 χρόνῳ. ὁ μὲν γὰρ ἀόριστος πάντως μακρὰν αἰτεῖ, ὥστε καὶ ἐκ βραχείας
τῆς κατὰ τὸν ἐνεστῶτα μακρὰν γίνεσθαι, ὡς δέρω — ἔδειρα, νέμω —
ἔνειμα· ὃ γε μὴν μέλλων βραχεῖαν, ὡς καὶ ἐκ μακρᾶς βραχεῖαν γίνε-
σθαι, κείρω — κερῶ, φθείρω — φθερῶ. καὶ εἰ τοῦτο, πῶς οὐκ ἂν
δοίημεν τὸ ἐὰν νείμω καὶ ἐὰν δείρω ὡς δὴ μόνου ἐστὶν ἀορίστου,
ὅπου γε τὸ ἀνεφικτότατον τοῦ μέλλοντος παρέλαβεν, λέγω δὲ τὴν
μακρὰν, μετεδίωξεν δὲ τὸ ἴδιον τοῦ εἰς α λήγοντος ἀορίστου, τὸ μακρᾶ
παρεδρεύεσθαι; — 145. Τέταρτον οἱ ζητοῦντες κατὰ τί οἱ ὑποτακτικοὶ
μέλλοντες οὐ περισπῶνται παρὰ Δωριεῦσιν, γελοῖόν τι πείσονται, ὡσεὶ
λελησμένοι τῶν συνήθων φωνῶν τῷ ζητεῖν διὰ τί οἱ Δωρικοὶ μέλλοντες
οὐ περισπῶνται, τῶν κοινῶν πολὺ πρότερον τὸ τοιοῦτον ἀναδεδεγμένων.
πῶς γὰρ πρὸς τὸ τοιοῦτον οὐκ ἔστι φάναι, διὰ τί τὸ πλυνῶ περι-
σπᾶται, οὐ μὴν τὸ ἐὰν πλύνω; ἢ ὅτι διὰ τῆς περισπωμένης ἐμφανίζό-
2.2.393 μενος ὁ μέλλων τὸ δέον τοῦ λόγου καθιστάνει. ὡς εἴ γε πάλιν συνετο-
νοῦτο τῷ ἀορίστῳ, κἂν τὰ τῆς συντάξεως ἐλάνθανεν, ὡς ἐπὶ τοῦ στήσω
καὶ ἔστησα — ἐὰν στήσω. — 146. Πέμπτον ὅτι τὸ δώσω καὶ τὸ
θήσω, ἐὰν προσλάβῃ τινὰ τῶν ἐπιζευκτικῶν, ἀκατάλληλον λόγον ἀπο-
τελεῖ. πόθεν ῥήματι εἰς ω λήγοντι οὐ συνάπτονται ἐπιζευκτικοί, ὅποτε

καὶ τὰ τέλη εἰς ω τρέπουσιν; ἢ ὅτι οὐκ ἦν ὁ ἔδωσα καὶ ἔθησα διὰ τοῦ
σ γραφόμενος, ἵνα τὸ μεταπίπτον α εἰς ω τὸ δέον τοῦ καταλλήλου
παραστήσῃ. ὠλιγωρημένοι γὰρ οἱ ἀόριστοι μετὰ τὴν ὀριστικὴν ἔγκλισιν
ἐσιγήθησαν, καὶ οὕτως οὐκ ὄντων ἀορίστων οὐδὲ τὰ τῆς ἐγκλίσεως ἐγί-
2.2.394 νετο. — τῶν εἰς μι ληγόντων οὐκ εἰσὶ δεύτεροι μέλλοντες, εἰσὶν δὲ
ἀόριστοι δεύτεροι, οἷον ἔδων, ἀπέδων, ἔθην, ἀφ' οὗ ἐθέμην. καὶ
ἐπεὶ ἦσαν ἀόριστοι, ἦν καὶ ὑποτακτικὴ ἔγκλισις κατ' αὐτῶν, ἐὰν θῶ,
ἐὰν δῶ. — δέδεικται ἄρα ὡς μελλόντων μὲν ὄντων, οὐ μὴν ἀορίστων,
ἢ ὑποτακτικὴ ἔγκλισις ἀκατάλληλος· ἀορίστων δὲ ὄντων, οὐ μὴν μελ-
λόντων, κατάλληλος καὶ ἡ ὑποτακτικὴ ἔγκλισις.

147. Ἀκόλουθόν ἐστιν διαλαβεῖν καὶ περὶ τῆς ἐγγινομένης διαθέσεως
καθ' ἐκάστην ἔγκλισιν, ἥς οὐδὲ τὰ ἀπαρέμφοτα ἐκτὸς ἐγένετο διὰ τὸ
2.2.395 κατηναγκασμένον τοῦ συνέπεσθαι ἅπασι τοῖς χρόνοις ἢ ἐνεργητικῶς ἢ
παθητικῶς ἢ καὶ ἔτι μέσως. Ἔστιν οὖν ἐπιστῆσαι τὸ πρῶτον, εἰ ἐν
ἅπασι τοῖς ῥήμασι σύνεστιν τὸ δισσὸν τῆς διαθέσεως, συνούσης τῆς
προειρημένης μεσότητος (ὡσεὶ καὶ ἐπὶ τῆς τῶν ὀνομάτων κατὰ γένος
διακρίσεως, εἰ ἅπασι παρέποιο τὸ ἐν παρασχηματισμοῖς καταγίνεσθαι
θηλυκοῦ τε καὶ οὐδετέρου)· ἢ οἷς μὲν παρακολουθήσει τὸ αὐτὸ μόνον
ἐν ταῖς ἐγκλίσεσιν καταγίνεσθαι, ἐν ὀριστικῇ ἀποφάσει ἢ εὐκτικῇ καὶ
ἐπὶ τῶν ὑπολοίπων, οὐ μὴν κατὰ διάθεσιν ἐνεργητικὴν ἢ παθητικὴν·
ἢ καὶ ἔτι οἷς μὲν μετὰ τῆς ὀριστικῆς ἐγκλίσεως καὶ ἔτι τῶν ὑπολοίπων
διάθεσιν δηλοῦν ἐνεργητικὴν, οὐ μὴν ἐπιδεχομένους τὴν παθητικὴν.
ἔστιν δὲ τὸ λεγόμενον τοιοῦτον.

148. Οὐκ εἶ τι ῥῆμα ὀριστικόν ἐστιν ἢ τινος ἄλλης ἐγκλίσεως,
τοῦτο πάντως ἐν διαθέσει καταγίνεται τῇ ἐνεργητικῇ. χρὴ γὰρ νοεῖν
ὅτι ἡ ἐνέργεια ὡς πρὸς ὑποκείμενόν τι διαβιβάζεται, ὡς τὸ τέμνει,
τύπτει, τὰ τούτοις παραπλήσια· ἥς καὶ τὸ παθητικὸν ἐκ προϋφεστῶσης
ἐνεργητικῆς διαθέσεως ἀνάγεται, δέρεται, τύπτεται. οὐ δὴ τούτοις
2.2.396 ὁμοία ἐστὶν τὸ ὑπάρχω, τὸ ζῶ, τὸ εἰμί, τὸ πνέω, τὸ φρονῶ, τὰ
ὁμοία. — 149. τῶν δὴ τοιούτων ἀναλόγως ἢ παθητικὴ ἔγκλισις ὑπο-
σταλήσεται, ὅτι μὴδὲ διὰ τῆς ἐνεργητικῆς ἐγκλίσεως τὰ ἐνεργούμενα
πρόσωπα παρέστησαν, ἃ πάντως διατεθέντα τὸ παθεῖν ὁμολογήσει. (εἰ
γοῦν τὸ φρονῶ ἐν συνθέσει γένοιτο καταφρονῶ, τὴν ἐκ τοῦ φρονεῖν
διάθεσιν μεταβίβασαν ἐπὶ τι ὑποκείμενον ἐν τῷ καταφρονῶ σου,
ἀκώλυτον ἔξει τὴν ἀντιπαρακειμένην παθητικὴν διάθεσιν, καταφρονοῦ-
μαι ὑπὸ σοῦ.) ὡς οἱ τὰ τοιαῦτα ῥήματα κλίνοντες καὶ εἰς παθητικὰς
ἐκφορὰς ὁμολογοῖ εἰσι μελετήματα φωνῆς παραλαμβάνοντες, οὐ μὴν
φυσικὴν κλίσιν οὐδὲ συστατὴν, ὡς εἰ καὶ ἀρσενικόν τις ἀποφαίνοιτο τοῦ

υστερική ἢ ἔτι τοῦ ἐκτροῦσα ἢ τι τῶν κατὰ φωνὴν μὲν δυναμένων
2.2.397 παρεμπίπτειν, οὐ μὴν ἐν παραδοχῇ λόγου. ἔστι δὴ οὖν τὰ προειρημένα
αὐτὸ μόνον ὄρισμὸν ἐμφαίνοντα τοῦ συνεῖναι τὸ ζῆν, τὸ φρονεῖν, τὸ
γηρᾶν, καὶ ἔτι ἐπὶ τῆς συνουσίας οὐσίας τὸ ὑπάρχειν, καὶ ἔτι ἐπὶ τῶν
ἔξωθεν προσγινομένων κατ' οὐσίας περὶκτησιν, ὡς τὸ πλουτεῖν,
κερδαίνειν.

150. Ἔστιν ἄ καὶ ψυχικὴν ἢ σωματικὴν διάθεσιν σημαίνει, οἷς οὐ
προσγίνεται πάλιν ἢ παθητικὴ κλίσις διὰ τὸ ἐν τῇ προσούσῃ καταλήξει
τὸ πάθος ὑπαγορεύεσθαι. ἔστι μὲν γὰρ τὸ ἀνιῶ ἐν διαβάσει ἐτέρου
προσώπου, ὅπερ ἀποτελέσει παθητικὸν τὸ ἀνιῶμαι, οὐ μὴν τὸ κοπιῶ
ἢ τὸ ὀφθαλμιῶ· τὰ γὰρ τοιαῦτα τῶν ῥημάτων ἐν αὐτοπαθείᾳ ἔχει
τὸν ὄρισμὸν. καὶ ἐπειδὴ τὸ διατίθεσθαι ἢ ἐπὶ τοῖς εὐκταίοις γίνεται ἢ
2.2.398 ἐπὶ τοῖς μὴ οὕτως ἔχουσιν, ὁμόλογον ὅτι οὐ συστήσεται παθητικὰ τοῦ
πάσχω, χαίρω, ἐρυθριῶ, θνήσκω, γηρῶ, θάλλω, οὐρητιῶ, γαυ-
ριῶ. τοιοῦτον γὰρ τι παρακολουθήσει, ὡς εἰ καὶ ἀρσενικοῦ ὀνόματος
ἀρσενικόν τις ζητήσκειν ἢ θηλυκοῦ θηλυκόν· οὐ δὴ οὖν παθητικοῦ ὄν-
τος παθητικόν τις ζητήσκει. — 151. τὰ γοῦν διὰ τοῦ μέσου ἐνεστῶτος
ἐν τύπῳ παθητικῶ ἐνέργειαν σημαίνοντα ἀπαράδεκτον ἔχει τὴν διὰ τοῦ
ω κατάληξιν, ἐνεργητικὴν οὖσαν, ἐπεὶ τὸ ταύτης εὐχρηστον διὰ τοῦ
προειρημένου μέσου ἐνεστῶτος κατείληπτο, ὡς ἔχει τὸ βιάζομαι σε,
μάχομαι σοι, χρώμαί σοι καὶ ἄλλα πλείστα. σαφές οὖν ὅτι παντὸς
παθητικοῦ εἰς μαι λήγοντος ἐνεργητικὸν ἔστιν παραδέξασθαι, ἐὰν μετὰ
τῆς κατάληξεως συντρέχη καὶ τὰ τῆς συντάξεως, ἴσταμαι ὑπὸ σοῦ —
ἴστημι σέ, δέρομαι ὑπὸ σοῦ — δέρω σέ, ἔλκομαι ὑπὸ σοῦ — ἔλκω
σέ· οὐχὶ τὸ πέταμαι ὑπὸ σοῦ, διὰ τοῦτο οὐδὲ τὸ πέτημι σέ. ὁ αὐτὸς
λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ ἄγαμαι, δύναμαι, ἔραμαι.

152. Ἔστιν ἄ καὶ διάθεσιν σημαίνει ἐνεργητικὴν, οὐ μὴν ἔχει ἀντι-
παρακειμένην παθητικὴν ἐκφορὰν, καθὸ τὰ διατιθέμενα ἄψυχα καθεστῶτα
2.2.399 οὐκ ἠδύνατο ὁμολογήσαι τὸ παθεῖν, εἰ μὴ τὸν αὐτῶν τις λόγον δια-
θεῖτο, ὡς ἔχει τὸ περιπατῶ. τούτου γὰρ οὐ συστατὸν τὸ περιπατοῦ-
μαι οὐδὲ τὸ περιπατῆ, καθὸ οὐδὲ πρὸς τὰ ἄψυχα αἱ ἀποτάσεις τῶν
λόγων, οὐδὲ ἐξ ἀψύχων αἱ ἀποφάσεις γίνονται, περὶ γε μὴν αὐτῶν,
περιπατεῖται ἢ ὁδός, οἰκεῖται ἢ γῆ. ὁ αὐτὸς λόγος ἐπὶ τοῦ
πλέω, τρέχω καὶ ἀπάντων τῶν τοιούτων. διαθέσεως ἐνεργητικῆς ἔστι
τὸ δωρίζω, αἰολίζω καὶ τὰ παραπλήσια· ἀλλ' οὐ συστατὰ τὸ δωρί-
ζομαι, αἰολίζομαι· τό γε μὴν αἰολίζεται τὰ Ἀλκαίου ποιήματα,
δωρίζεται τὰ Ἀλκμᾶνος. — 153. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀριστῶ,
δειπνῶ. προδήλου ὄντος τοῦ λόγου περισσὸν ἐγχρονίζειν ἐν τοῖς ὑπο-

δείγμασι. σαφές γὰρ ὅτι καὶ τὸ δειπνίζω ἢ ἀριστίζω, ἐπιδεξάμενα
πλαγίαν πτώσιν τὴν αἰτιατικὴν ὡς πρὸς ἔμψυχον, ἀνελλειπὲς ἔχει τὸ
ἀριστίζομαι καὶ δειπνίζομαι. τοιοῦτον γὰρ ἐστίν, ἄριστον παρέχω
2.2.400 τινὶ καὶ δειπνον, ὥστε διαφέρειν τὸ ἀριστῶ τοῦ ἀριστίζω, ἢ τὸ μὲν
ἀριστῶ ὑποφαίνει ἀρίστου μεταλαμβάνω, τὸ γε μὴν ἀριστίζω ἀρίστου
μεταδίδωμί τινι· ὧ καὶ τὰ τῆς συντάξεως ἐγγενόμενα, ὡς ἔφαμεν, τὸ
παθητικὸν ἀπετέλεσεν. (τὴν αὐτὴν ἔχει διαφορὰν καὶ τὸ γαμῶ πρὸς
τὸ γαμίζω· ἔστι γὰρ τὸ μὲν πρότερον γάμου μεταλαμβάνω, τὸ δὲ
γαμίζω γάμου τινὶ μεταδίδωμι. τὸ γε μὴν γαμῶ παθητικῶς κλίνεται,
καθὸ τὰ τῆς διαθέσεως πρὸς σύνταξιν ἐμψύχου προσώπου κατεγίνετο.)
154. Τούτων οὖν τῆδε ἐχόντων ἐπιστατέον τῷ ἐρίπῳ ῥήματι, εἰ
συνωνυμῆι τῷ πίπτω, ὧ παράκειται κατὰ διάλεκτον γενομένη ὀξύτονος
μετοχὴ ἐριπών· καὶ εἰ τὸ πεσών οὐκ ἔχει παθητικόν, συστατὸν δὲ ἐστίν
φάναι πεσόντι, δῆλον ὅτι καὶ τὸ

ἐριπόντι Πολυνεῖκει

2.2.401 παρὰ Πινδάρῳ { Olymp. II 48 Boeckh, 43 Schroeder } ἀναλογώτερον
καταστήσεται διὰ τοῦ ο γραφόμενον. Ἄλλ' εἰ ἦν ἀληθὲς τὸ συνωνυμῆιν
τὸ ἐρίπῳ τῷ πίπτω, οὐκ ἂν ὑπῆρχε τὸ ἐρίπεται, ὡς οὐδὲ τὸ πίπτεται.
μήποτε γὰρ μᾶλλον τῷ βάλλω συνωνυμῆι, καὶ ὡς βάλλω σε, οὕτως
ἐρίπῳ σε, καὶ ὡς βληθέντι, οὕτως ἐριπέντι. καὶ γὰρ τὸ ἐρέριπτο,

ἐρέριπτο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν {Ξ 15 },

οὐχ, ὡς οἴονται τινες, ἀπὸ τοῦ ῥίπτω κέκλιται· οἰκειότερον γὰρ πως τὸ
καταστρέφασθαι τεῖχος ἐστίν ἢ ῥίπτεσθαι. ἔστι δὴ οὖν ἀπὸ τοῦ ἐρίπῳ,
κατὰ παθητικὴν διάθεσιν τρίτου προσώπου κατὰ χρόνον τὸν ὑπερσυντέ-
λικον, κατὰ Ἀττικὴν διάλεκτον συστολῆς γενομένης τοῦ η εἰς ε, καθὼς
ἔχει καὶ τὸ ξηρόν — ξερόν, ποθῆσαι — ποθέσαι· ἀπὸ τοῦ ἐρίπῳ ἤριπτο,
ἐρήριπτο, καὶ ἔτι ἐρέριπτο.

2.2.402 155. Τὰ δὴ προκατελεγμένα τῶν ῥημάτων πρὸς εὐθείας σύνταξιν
ἀπαρτίζει διάνοιαν, περιπατεῖ Τρύφων, ζῆ Πλάτων, ἀναπνεῖ
Διονύσιος, πλεῖ, τρέχει, χωρὶς εἰ μὴ ἐπὶ τῶν αὐτοπαθῶν αἰτήσιέ
τις τὸ ποιοῦν τὸ πάθος, φθίνει Θέων ὑπὸ τῆς λύπης, πάσχει
Θέων ὑπὸ τοῦ γυναιίου, πυρέσσει Θέων διὰ τὸν κόπον. ἄπερ κἂν
μὴ προσκῆται, τῆ αὐτοτελείᾳ τὸ πάθος ἀνενδοίαστόν ἐστιν, ἐπεὶ καὶ
τῷ περιπατεῖ καὶ ζῆ καὶ ἀριστᾶ καὶ τοῖς ὁμοίοις, αὐτοτελέσιν οὖσιν,
προστίθεται ἔσθ' ὅτε τὸ ἐν γυμνασίῳ ζῆ ἢ ἐν οἴκῳ. — ἢ γε μὴν παρά-
θεσις τῶν ἄλλων ῥημάτων πάντως τὸ ἡμιτελὲς καθίστησιν, ὡς ἔχει τὸ
Τρύφων βλάπτει, Τρύφων φιλεῖ. δι' ὃ καὶ τὰ τοιαῦτα οἱ ἀπὸ

2.2.403 τῆς Στοᾶς ἔλαττον ἢ κατηγορηματὰ φασιν, ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν ἐν

αὐτοτελείᾳ καταγινομένων ῥημάτων καὶ μὴ πάντως ἐπιζητούντων πλα-
γίαν. — 156. Οὐ μέντοι μοι δοκεῖ βίαιον εἶναι τὸ καὶ ἓνια τούτων
τὸν αὐτὸν ἐπέχειν λόγον τοῖς προειρημένοις, ὥστε μὴ πάντως πλαγίαν
ἐπιζητεῖν. αὐτὸ γὰρ μόνον μνηύειν ἐθέλοντες τὰ ἐγκείμενα πάθη φή-
σομεν ἐρᾷ οὗτος, φιλεῖ οὗτος, ὡς εἰ καὶ ἐπ' ἀναγνώσματος ἀνα-
γινώσκει οὗτος, αὐτὸ μόνον τὸ πρᾶγμα μνηύοντες· καὶ ἐν ἀποφάσει
γὰρ ἔστι φάναι οὐκ οἶδεν ἀναγινώσκειν οὗτος, παρὸν μέντοι
ἐξεργαστικώτερον φάναι οὗτος ἀναγινώσκει Ἀλκαῖον, Ὅμηρον,
οὗτος φιλεῖ Διονύσιον, οὗτος ἐρᾷ Ἑλένης. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ
ἐπὶ τοῦ τύπτειν καὶ τῶν δυναμένων ταῦτ' ἀποσπᾶσθαι· οἷόν τε γὰρ
φάναι οὗτος τύπτει, ὡς εἰ καὶ οὗτος ἤχεϊ ἢ ψοφεῖ, ὅτε καὶ ἐν
2.2.404 ἀπαγορεύσει φαιμέν μὴ τύπτε, μὴ βόα, οἷς πάλιν ἔστι προσθεῖναι
αἰτιατικὰς πτώσεις. καὶ δῆλον ὅτι τούτων παθητικὰ γενήσεται φερο-
μένων ἐπὶ πλαγίαν πτώσιν, οὐ μὴν τῶν δοκούντων κατ' αὐτοτέλειαν
τὸν λόγον καθιστάνειν, καθὼς δυνάμει ὁμοία γέγονεν τοῖς προκατελεγεμένοις,
λέγω τὸ περιπατεῖν καὶ πλουτεῖν· πρόκειται γὰρ ὅτι τὰ τοιαῦτα οὐκ
ἔχει πλαγίαν πτώσιν.

157. Ἔστιν οὖν καθολικώτερον φάναι ὡς τὰ πρὸς εὐθείαν συναρ-
τώμενα τῶν ῥημάτων, οὐκ ἀπαιτοῦντα πλαγίαν πτώσιν, οὐδὲ παρακει-
μένην ἔξει παθητικὴν προφορὰν· τὰ γε μὴν πλαγίαν ἀπαιτοῦντα πάντως
καὶ εἰς παθητικὴν τὴν ἐνεργητικὴν διάθεσιν μεταστήσειεν, συμπαρα-
λαμβανομένης γενικῆς μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως, δέρομαι ὑπὸ Τρύφω-
νος, τιμῶμαι ὑπὸ Θέωνος. Καὶ αὕτη μὲν μόνη ἐστὶν τῶν παθητι-
κῶν ἢ σύνταξις· τῶν γε μὴν ἐνεργητικῶν ἐστὶν καὶ γενικὴ, οὐ συνούσης
τῆς ὑπὸ προθέσεως, ὡς τὸ κυριεύω σοῦ, καὶ δοτικὴ, ὡς τὸ παλαίω σοί,
καὶ αἰτιατικὴ, ὡς τὸ τιμῶ σέ.

158. Ἡ δὲ προκειμένη σύνταξις αὐτάρκης καταστήσεται τοῖς προ-
αιρουμένοις ἀπλούστερον τὰς παραδόσεις τῶν λόγων παραλαμβάνειν·
2.2.405 τοῖς μέντοι γε μετὰ πάσης ἀκριβείας ἐπεξιοῦσιν τὰ τῆς συντάξεως τοῦ
λόγου προσγενήσεται ἐπιστήσαι, τίνα τῶν ῥημάτων γενικὴν ἀπαιτεῖ καὶ
τί τούτου τὸ αἶτιον, καὶ τίνα δοτικὴν, συνόντος πάλιν τοῦ αἰτίου· τὸ
αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς. καὶ δῆλον ὅτι διὰ τὸ συνὸν πλῆθος τῶν
ῥημάτων καὶ τὰ τῆς συντάξεως ιδιώματα δυσπερίληπτα γενήσεται, ἄπερ
οἴμαι κατὰ τὸ δέον προσδιευκρινήσειν.

159. Αἰ μὲν οὖν ἐκ τῆς εὐθείας ἐγγινόμεναι δράσεις σχεδὸν ἐπ' αἰ-
τιατικὴν ἄπασαι συντείνουσιν, παρυφισταμένου καὶ τοῦ ἐνεργοῦντος καὶ
τοῦ τὸ πάθος ἀναδεχομένου, ὡς ἐν τῷ δέρω σε, τύπτω σε, τῶν πα-
θόντων κατὰ παθητικὴν σύνταξιν ἀνθυπαγομένων εἰς εὐθείαν τῶν τε

δρασάντων εἰς γενικὴν μετὰ τῆς ὑπό, ἐγὼ δέρομαι ὑπὸ σοῦ· καὶ διὰ τί μετὰ τῆς ὑπό, ἐν τοῖς ἐξῆς εἰρήσεται. Ἡ δὲ προκειμένη σύνταξις, καὶ σωματικῶς τὰ τῆς ἐνεργείας σημαίνει καὶ ἐπιψυχικῶς, ὡς εἴπομεν, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς συντάξεως ἔχεται. καὶ ἐπεὶ πολλαχῶς ἔστι τὸ διατίθεσθαι, πλεῖστοι καὶ τρόποι παρακολουθήσουσι τῶν ῥημάτων κατὰ τὰς ιδιότητας τῶν ἐνεργειῶν. — 160. εἰσὶ μὲν γὰρ σωματικαὶ διαθέσεις αἰτιαῦται, τρίβω σε, νίπτω σε, ῥήσσω σε, ἔλκω σε, βιάζομαι, 2.2.406 χαλῶ, γυμνάζω, νύσσω, κνήθω, ξύω, σμῶ, βρέχω, τύπτω, παίω, λούω, δεσμεύω, λύω, πλήσσω, φονεύω, κτείνω, φθείρω, καίω, φλέγω, καθίζω, θερίζω, ζημιῶ, βλάπτω. καὶ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς ὑβρίζω· καὶ γὰρ καὶ διὰ χειρῶν καὶ ψυχικῆς διαθέσεως, καθὸ ἔχει καὶ τὸ λοιδορῶ καὶ τὸ κακολογῶ, ἀνιῶ, λυπῶ. καὶ ὅσα ἐπ' ἐγκωμίων, ὕμνῶ σε, μεγαλύνω σε, ἄδω, μέλω, δοξάζω, κλείω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ κλέος, αἰνῶ. καὶ ἐπὶ τῶν διακρουστικῶν, παραλογίζομαι σε, 2.2.407 κλέπτω, ἀπατῶ, περιγελῶ, παίζω, ἀπαφῶ, ἐξαπατῶ, πλανῶ. καὶ ὅσα κατ' ἀπόστασιν τῶν ὑποκειμένων, ὡς ἐπὶ τοῦ ζητῶ σε ἢ εὐρίσκω. καὶ ὅσα ἐν ἐπικρατείᾳ, ἔχω, κρατῶ, φυλάσσω, τηρῶ, εἴργω. καὶ τὸ μὲν ἐρίζω σοι, παλαίω σοι καὶ τὰ τούτοις ὅμοια δοτικὴν παραδέχεται διὰ λόγον ὃν ἐκθησόμεθα· τό γε μὴν νικῶ ἐν ἐπικρατείᾳ πάλιν γινόμενον αἰτιατικῆ συμφέρεται. ὁμοίως καὶ αἰ σεπτικώτερον παραλαμβανόμενα συντάξεις [σέβομαι σε]· πολλῶν γὰρ ἀποφάσεις ἐνεργειῶν, ὧν περιληπτικόν ἐστὶν τὸ σέβομαι· ἐντρέπομαι, αἰσχύνομαι, προσκυνῶ, 2.2.408 θωπεύω, κολακεύω, ἄζομαι. καὶ ὅσα ἐν ὑπονοίᾳ εἰσὶν ψυχικῆς διαθέσεως, συντείνουσαι ἐπὶ τι, οἶομαι σε, ὑπολαμβάνω, ὑπονοῶ, ὑφορῶμαι.

161. Καὶ τὰ προαιρετικὰ δὲ τῶν ῥημάτων τὰ τῆς διαθέσεως ἔχει συντείνοντα κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν ἐπὶ πάντα τὰ πρόσωπα, ὧν ἐστὶν καὶ ἔλλειπῆ, εἰ γένοιτο ἐκ πρώτου πρὸς δεύτερον καὶ τρίτον ἢ ἐκ τρίτου πρὸς δεύτερον καὶ πρῶτον· ὅπερ ἔστιν ἐπιτομώτερον φράσαι, εἰ ἐν διαβάσει εἴη τὰ τοῦ προσώπου. τὸ γὰρ βούλομαι φιλολογεῖν, προαιροῦμαι ἀναγινώσκειν οὐ δέεται τῆς προσδιαστελλούσης ἀντωνυμίας, ἐπεὶ δυνάμει ἐν αὐτοπαθείᾳ ἔχει τὰ τῆς συντάξεως (ἐπεὶ τοι 2.2.409 πάλιν ἦν ὁ λόγος τοιοῦτος, βούλομαι ἑμαυτὸν πλουτεῖν, βούλομαι ἑμαυτὸν περιπατεῖν, τουτέστιν διατίθεμαι εἰς τὸ περιπατεῖν, εἰς τὸ πλουτεῖν.) — 162. Ἐν τοῖς γοῦν διαβιβαζομένοις προσώποις ἀνάγκη τὸ ἀντωνυμικὸν ἐγγενέσθαι, βούλομαι σε γράφειν, βούλομαι σε Διονύσιον φιλεῖν· εἰ γὰρ μὴ τῆδε γένοιτο, πάλιν συνδραμεῖται τὸ ἀπαρέμφατον τῷ βούλομαι καὶ οὕτως ὡς αὐτοπαθὲς ἔσται, συμ-

παραλαμβανομένης μὲν τῆς ἑμαυτὸν ἀντωνυμίας, ἔὰν καὶ τὸ ῥῆμα ἐπὶ πλαγίαν φέρηται, οὐ συμπαραλαμβανομένης δέ, εἰ μὴ τῆδ' ἔχοι. τοῦ μὲν προτέρου ἐστὶν τὸ γυμνάζω σέ — βούλομαι γυμνάζειν ἑμαυτόν, δέρω σέ — βούλομαι δέρειν ἑμαυτόν· τοῦ δὲ δευτέρου ἐστὶ πλουτῶ ἀδιαβίβαστον, ἐξ οὗ οὐ πάντως ἐπιζητήσῃ τὸ βούλομαι πλουτεῖν ἑμαυτόν, ἀλλὰ καὶ χωρὶς τῆς ἀντωνυμίας. ταῦτ' οὖν καὶ ἐπὶ τοῦ βούλομαι περιπατεῖν καὶ τῶν ὁμοίων, ὥστε συνάγεσθαι τὸ ἐκ μὲν τῆς προτέρας συντάξεως πάντως ἐπιζητεῖν τὴν ἑμαυτὸν ἀντωνυμίαν (ὡς ἐν τῷ βούλομαι βλάπτειν, βούλομαι φιλεῖν), οὐ μὴν ἐπὶ τοῦ περιπατεῖν, τρέχειν καὶ τῶν ὁμοίων.

2.2.410 163. Ἴσως τις οἰήσεται τὸ βούλομαι, προαιροῦμαι, θέλω, τὰ τούτοις ὅμοια ἐπ' αἰτιατικὴν πτώσιν μὴ φέρεσθαι, τά γε μὴν συμφερόμενα ῥήματα. ἔστω γάρ τι βλάπτω σε, γράφω σε, ἀφ' οὗ ἂν γένοιτο θέλω σε βλάπτειν, θέλω σε γράφειν, ὥστε τῶν ἀπαρεμφάτων εἶναι τὴν σύνταξιν, μὴ τῶν ἐγκειμένων ὀριστικῶν. καὶ ἔτι ἐξ ἐκείνου πιστώσεται, ὡς τὸ ἀκούειν ἐπὶ γενικὴν φερόμενον· δι' ὃ καὶ ἔνεκα τούτου πάλιν τὸ θέλω ἀκούειν Διονυσίου γενικὴν σύνταξιν ἀνεδέξατο, ἔνεκα τοῦ τὸ ἀκούω ἐπὶ γενικὴν φέρεσθαι. — 164. Ἔστιν δὲ τὸ τοιοῦτο ληρῶδες. ὡς γὰρ προείπομεν, πάντως τὰ προαιρετικὰ ἐπ' αἰτιατικὴν φέρεται, προσλαμβάνοντα ἕτερον πῶσιν, ἔὰν καὶ τὸ συντασσόμενον ἀπαρέμφατον ἐκ ῥήματος συνεστήκει του φερομένου ἐπὶ πλαγίαν πῶσιν· εἰ γὰρ μὴ τῆδε ἔχοι, μόνῃ αἰτιατικῇ παραλαμβάνεται ἢ ἐκ τοῦ προαιρετικοῦ. — τοῦ μὲν οὖν προτέρου λόγου θέλω σε ἀκούειν Διονυσίου· παρείληπται γὰρ ἢ σέ αἰτιατικὴ διὰ τὸ θέλω, ἢ γε μὴν γενικὴ, λέγω ἢ τοῦ

2.2.411 Διονυσίου, διὰ τὸ ἀκούειν. πάλιν ἔστι τι σοὶ χαρίζομαι, καὶ πάντως γενήσεται θέλω σε χαρίζεσθαι Διονυσίῳ, προσγενομένης πάλιν τῆς αἰτιατικῆς καθ' ὃν εἵπομεν λόγον, καὶ συνούσης δοτικῆς διὰ τὸ χαρίζεσθαι. ἔνθεν δὲ καὶ δύο αἰτιατικαὶ ἀνακύπτουσι, εἰ καὶ τὸ ῥῆμα ἐπ' αἰτιατικὴν πάντως φέροιτο, ὡς ἔχει τὸ βλάπτω σε — θέλω σε βλάπτειν Διονύσιον — θέλω Διονύσιον βλάπτειν Ἀπολλώνιον, περὶ ὧν καὶ τῆς ἀμφιβολίας διελεξάμεθα. — τοῦ δὲ ἕτερου ἦν τὸ πλουτῶ ἀδιαβίβαστον, τὸ περιπατῶ, τὸ ζῶ, ἄλλα πλείστα. οὐ δὴ ἐν τῷ βούλομαί σε ζῆν λείπει ἕτερα πῶσις διὰ τὸ ἀδιαβίβαστον τοῦ ῥήματος, ἢ μέντοι αἰτιατικὴ ἔγκειται ἢ προσγενομένη ἐκ τῆς προαιρετικῆς συντάξεως. Καὶ οὕτως ἀπεδείχθη ὡς τὰ προαιρετικὰ ῥήματα φέρεται ἐπ' αἰτιατικὴν.

165. Καὶ ὅσα ἐπ' ἀνακρίσεως παραλαμβάνεται ἢ ἐπ' ἐρωτήσεως, ἐξετάζω σε, ἀνακρίνω σε,

2.2.412 ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἀπάσας {λ 234 }.

καὶ ἔνεκα τούτου τὸ πεύθεσθαι καταλλήλου ἔχεται φερόμενον ἐπ' αἰτιατικήν, κατὰ τὴν Ὀμηρικὴν χρῆσιν σημαῖνον τὸ ἀκούομεν ἢ τὸ ἠκούετο ἐν τῷ

πευθόμεθ' ἦχι ἕκαστος {γ 87 }

καὶ

πεύθετο γὰρ Κύπρον δέ {Λ 21 },

οὐχ ὅτε κατὰ πεύσεως παραλαμβάνεται ἐν τῷ πυνθάνομαι σοῦ. πρόκειται γὰρ ἡ συζυγία τῶν τοιούτων ἐπ' αἰτιατικὴν φερομένη. — ὁμοίως καὶ τὰ ἐπ' οἴκτου παραλαμβάνόμενα, ὡς ἐπὶ τοῦ μύρεσθαι, ὀδύρεσθαι, 2.2.413 γοᾶν, κλαίειν, οἰκτίζειν, θρηνεῖν, αἰάζειν· τὸ γὰρ οἰμώζειν καὶ αὐτοπάθειαν σημαίνει. καὶ ὅσα κλῆσιν ὑπαγορεύει, φωνῶ σε, βοῶ σε, κλήζω, καλῶ· προφανῆς ἡ γινομένη ἐνέργεια ἐκ τῶν εὐθειῶν ἐπὶ τὴν αἰτιατικὴν.

166. Καὶ ἔνεκα τοῦ τοιούτου ἐπιστάσεως ἄξια τὰ τοιαῦτα, τρέμω σε, φεύγω σε, φρίσσω σε, τοῦτον φοβοῦμαι, ὡς οὐδεμιᾶς ὄντα ἐνεργείας ἐμφατικὰ φέρεται ἐπ' αἰτιατικὴν. μᾶλλον γὰρ αὐτοπάθειαν σημαίνει τὸ φρίσσειν καὶ φεύγειν διὰ φόβον, καὶ ἔτι τὸ τρέμειν καὶ τὰ παραπλήσια, συνεπισχύοντος καὶ τοῦ μὴ γίνεσθαι ἐπὶ τῶν τοιούτων συντάξεων παθητικὰς διαθέσεις. εἰ γὰρ τῆς αὐτῆς συντάξεως εἶχετο τῷ ὑβρίζω σε, δέρω σε τὸ φρίσσω σε καὶ τὸ τρέμω σε, καὶ πάντως εἶχεν ἀντιπαρακείμενα τὸ τρέμομαι, φεύγομαι, φρίσσομαι, ὁμοίως τῷ ὑβρίζομαι, δέρομαι. χρῆ οὖν νοεῖν ὡς οὐ μόνον ποιητικὴ ἄδεια ἐν ἑλλείψει λέξεων καταγίνεται, ἀλλὰ καὶ συνήθεις λόγοι. λείπειν φαμέν τὸ

ὀρμήσει πεδίοιο {N 64 }

2.2.414 τῇ διὰ προθέσει,

τὸ καὶ οὐ τι πολὺν χρόνον {M 9 },

τοῦ ἐντελοῦς ὄντος διὰ τό,

ἴθουσε μάχη πεδίοιο {Z 2 },

τῇ διὰ. ἔστι δὴ οὖν καὶ ἡ προκειμένη σύνταξις ἐν πλήρει λόγῳ καθισταμένη οὕτω τρέμω διὰ σέ, φεύγω διὰ σέ· ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ

2.2.415 τοῦ φρίσσω, φοβοῦμαι καὶ τῶν ὁμοίων. καὶ διὰ τοῦτο εὐλόγος ἡ ὑποπαράιτησις τῶν παθητικῶν σχημάτων.

167. Καὶ ὅσα παρορμητικὰ ἔστιν, ὡς τὸ ὀτρύνειν, ἐρεθίζειν,

ὀρίνειν, παρορμαῖν, διεγείρειν. καὶ ὅσα ἰκετεῖαν σημαίνει,

γουνουμαί σε ἄνασσα {ζ 149 },

ἐρωτῶ σε νῦν ἐν ἴσῳ τῷ παρακαλῶ σε, λιτανεύω,

τὴν ἰκόμην φεύγων {Ξ 260 }

ἀντὶ τοῦ ἰκέτευσα,

τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἰκάνω πολλὰ μογήσας {γ 92 cum
h 147 confusus }.

καὶ δῆλον ὅτι τὸ δέομαι σοῦ οὐ κατὰ τῆς τοιαύτης ἐννοίας παρα-
λαμβάνεται· τοιοῦτο γάρ τι σημαίνει· τῆς σῆς βοηθείας λείπομαι.

168. Καὶ ὡς προεῖρηται, πολυμερεστάτη ἐστὶν ἢ κατ' αἰτιατικὴν
σύνταξις, ἐνὶ συμφωνοῦσα τῷ ἀναδέχασθαι τὴν ἐξ εὐθείας ἐνεργητικὴν
2.2.416 διάθεσιν, ὀρκίζω σε, πείθω σε, κακίζω σε, σωφρονίζω σε, διδά-
σκω, θλίβω, θερμαίνω, ψύχω, διατιθῶ. αὐτάρκης δὲ εἰς ἀφορμὴν
τῶν ὑπολοίπων ῥημάτων ἢ προκειμένη σύνταξις καθέστηκεν.

169. Ἴσως δόξει μὴ ἐξωμαλίσθαι ἢ ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἐνέργεια,
ἐπεὶ αὐτὸ τὸ αἰσθάνεσθαι ἐπὶ γενικὴν φέρεται, καὶ ἔτι τὰ μερικώτερον
παραλαμβάνόμενα, τὸ ἀκούειν, τὸ ὀσφραίνεσθαι, γεύεσθαι, ἄπτε-
σθαι· οὐ μὴν ἔτι τὸ βλέπειν (ἐπὶ γὰρ αἰτιατικὴν φέρεται) καὶ τὰ
τούτῳ συνωνυμοῦντα, ὀρώμαί σε, θεῶμαί σε,

2.2.417 ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλόν {α 115 },

λεύσσω, δέρκομαι, ὀπτεύω. καὶ δοκεῖ μοι τὰ τῆς συντάξεως πάνυ
δεόντως καθίστασθαι. — 170. Αἰ μὲν οὖν ἐκ τῶν αἰσθήσεων διαθέσεις
πεῖσιν ἀναλαμβάνουσι τὴν ἀπὸ τῶν ἕξωθεν, εἴγε καὶ ἀκουσίως ἐπεισιούσα
τῇ ἀκοῇ ἢ φωνῇ προσδιατίθησι τὸ ὅλον σῶμα· οἱ τε γὰρ τῶν πριόνων
ἦχοι καὶ αἱ βρονταὶ οὐχ ὑπεχομένην ἔχουσι τὴν ἀκοὴν τῇ φωνῇ. τοῦ
μέντοι πάθους ἐγγίζει ἢ κατὰ γενικὴν σύνταξις, καθὼς εἴπομεν· οὐ
μέντοι μετὰ τῆς ὑπὸ τὰ τῆς συντάξεως γίνεται, καθὸ καὶ ἐνέργεια
σύνεστιν ἢ γενομένη ἐκ τῆς διαθέσεως, ἐπεὶ τὸ ἄπτεσθαι μετ' ἐνεργείας
καὶ ἀντιδιατίθεται διὰ τῆς τῶν θερμῶν ἐπαφῆς ἢ ψυχρῶν ἢ ἄλλων τῶν
τοιούτων. οὕτως ἔχει τὸ ὀσφραίνεσθαι, τὸ γεύεσθαι· περισσὸν ἂν εἴη
περὶ τῆς τῶν τοιούτων ἀντιδιαθέσεως διαλαμβάνειν, καθὸ πρόδηλόν
2.2.418 ἐστὶν ὡς αἰεὶ ἢ γινομένη τῶν πικρῶν γεῦσις ἀντιδιατίθησι τὴν γεῦσιν καὶ
τῶν δυσωδῶν ἢ ὀσφρησις τὴν ὀσφρησιν. — 171. Ἡ γε μὴν ἐκ τοῦ
ὀρᾶν διάθεσις ἐνεργεστάτη ἐστὶν καὶ ἐπὶ πλέον διαβιβαζομένη, ὡς κάκεῖνο
μαρτυρεῖ,

οὐ τέ τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρκετον ὅσσε {Ψ 477 }.

οὐδὲ γὰρ εἰς τὸ ἀντιπαθεῖν ὑπὸ τῶν ἕξωθεν εὐδιάθετος, ἐπεὶ τὸ προσδια-
τιθὲν εἴργεται ὑπὸ τῆς καταμύσεως τῶν ὀφθαλμῶν.

172. Τὸ ἀνώμαλον τῆς συντάξεως κατήπειξεν ἡμᾶς εἰς τοιαύτην
ἐκτροπὴν λόγου συγκαταβῆναι. φαίνεται δ' ὅτι καὶ τὸ φιλεῖν τοῦ
ἐρᾶν διοίσει, καθότι ἢ μὲν ἐκ τοῦ φιλεῖν ἐγγινομένη διάθεσις ἐνεργείας
ὄνομα σημαίνει· οἱ γοῦν φιλοῦντες παιδεύουσιν, πάλιν τῆς διαθέσεως

κοινῆς τοῖς προκειμένοις ἐπ' αἰτιατικὴν συντεινούσης. οὕτως ἔχει καὶ 2.2.419 τὸ διδάσκειν καὶ τὸ πείθειν. τό γε μὴν ἐρᾶν ὁμολογεῖ τὸ προσδιατίθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου. δι' ὃ καὶ δεόντως ἡ Σαπφῶ ἐπιτεταμένῳ μᾶλλον ὀνόματι ἐχρήσατο,

ἐγὼ δε κην' οττωτις εραται { fr. 101 Ahrens, 13 Bergk⁴ }.

καὶ σαφές ἐστίν ὡς συνετοῦ μὲν ἐστὶ καὶ ἀγαθοῦ τὸ φιλεῖν, καθάπερ καὶ πατέρες παῖδας φιλοῦσιν, οὐ μὴν συνετοῦ τὸ ἐρᾶν, ἀλλ' ἤδη παρεφθορότος τὸ λογιστικόν. Οὐ χρὴ ἄρα ἀπορεῖν ἕνεκα τίνος τὸ μὲν φιλῶ ἐπ' αἰτιατικὴν φέρεται, τὸ δὲ ἐρῶ ἐπὶ γενικὴν.

173. Καὶ τὸ κήδεσθαι δὲ καὶ προνοεῖσθαι καὶ φροντίζειν, ἐπὶ γενικὴν φερόμενα, μετ' ἐνεργείας τῆς τοῦ φροντίζειν ἔχει ἐγκείμενον καὶ τὸ πάσχειν ὑπὲρ τινῶν, καὶ εὐλόγως τὰ τῆς γενικῆς συμπαρέλιπται.

174. Ὅμοιως ἐπὶ γενικὴν φέρεται καὶ ὅσα ἐπικρατείαν τινῶν 2.2.420 σημαίνει εἰς τὴν τῶν ὑπερεχόντων ἢ κυριευόντων διάθεσιν κατὰ λόγον οὐκ ἀπίθανον. προφανές γάρ ἐστιν ὡς χωρὶς γενικῆς κτῆμα οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι. διὰ τοῦτο τὰ κτητικὰ εἰς γενικὰς ἀναλύεται καὶ ἀπὸ γενικῶν παράγεται ἔν τε ὀνόμασιν ἔν τε ἀντωνυμίαις, ἀπάντων τῶν δυναμένων κτῆσιν ἀναδέξασθαι. διὰ τοῦτο τὸ μὲν Νέα πόλις καὶ τὰ ὅμοια δύο ὀνόματα καθεστῶτα ἐν ἰδίῳ τόνοις δις κλίνεται. οὐ μὴν τὸ Κόρακος πέτρα ἢ ὑὸς κύαμος, ὄνου γνάθος, Ἀχαιῶν λιμὴν· κλιθείσης γὰρ τῆς γενικῆς συνοίχεται καὶ τὰ τῆς ἐπικρατήσεως. Ἔστιν οὖν ἡ προκειμένη συζυγία τῶν ῥημάτων τοιαύτη. κτῆμα τῶν βασιλέων οἱ ὑπόντες. διὰ τοῦτο βασιλεύω τούτων, ἡγεμονεύω, στρατηγῶ, τυραννῶ. διὰ τοῦτο ἀπαράδεκτος ἡ δοτικὴ ἐν τῷ

Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε {A 180 }·

ἢ γὰρ τοῦ ἄνασσε σύνταξις τὴν γενικὴν ἀπήτησεν. οὕτως ἔχει τὸ κυριεύω, δεσπόζω, κρατῶ, ἄλλα πλείστα τῆς ἴσης ἐννοίας ἐχόμενα. —

175. Εἰκός τινα φήσιν ὡς τὰ τοῦ λόγου ἀντέστραπται. ἐν γὰρ τοῖς ὀνόμασιν ὁ ἐπικρατῶν ἐν γενικῇ νοεῖται πτώσει ὃ τε ἐπικρατούμενος 2.2.421 ἐν εὐθείᾳ, Ἀριστάρχου δοῦλος, βασιλέως οἰκέτης· ἐν γε μὴν τῇ προκειμένῃ συντάξει ὁ μὲν ἐπικρατῶν νοεῖται ἐν εὐθείᾳ, ὁ δ' ἐπικρατούμενος ἐν γενικῇ· δεσπόζω γὰρ ἐγὼ τούτων καὶ ἔτι κυριεύω. —

176. πρὸς ὃν ἂν φήσαιμεν, τὸ πρῶτον, οὐ τὸ αὐτὸ μέρος λόγου ὄνομα καὶ ῥῆμα, καὶ εἰ τοῦτο, οὐ πάντως καὶ τὰ τῆς συντάξεως εἰς ταῦτο συνελεύσεται, ἢ ἐν μόνον αἰτήσῃ τὴν γενικὴν, ἢς χωρὶς οὐδέποτε κτῆσις ἐπινοεῖται. — δεῦτερον πάνυ ἀναγκαίως τὰ τοῦ λόγου ἀνεστράφη. ῥημάτων γὰρ συντάξεις ποιούμεθα πρὸς πτωτικά, τὰ δὲ ῥήματα πτώσιν

ἔχει ὀρθὴν παρυφισταμένην ἢ καὶ συμφέρεται, ἐκ δ' αὐτῶν ἤρτηται ἢ διάθεσις τῆς ἐπικρατείας, ἣτις οὐκ ἂν νοοῖτο ἢ ἐκ γενικῆς πτώσεως, καθὼς προεῖρηται. ἀνάγκη οὖν πᾶσα τὸ παρυφιστάμενον πρόσωπον ἐκ τῶν ῥημάτων ἐν πτώσει ὀρθῆ καταγίνεσθαι, τὸ δὲ τούτῳ πρόσωπον ἀνθυπαγόμενον μὴ ἐν ἄλλῃ πτώσει καταγίνεσθαι ἢ τῇ γενικῇ, ἥς ἄνευ οὐ συνίσταται κτητικὴ σύνταξις, καθὼς προείπομεν. — ἔστι γοῦν κάκεινο 2.2.422 ἐκ τρίτου προσθεῖναι, ὡς καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν παρυφιστάμενα ὀνόματα πάλιν γενικὰς ἀπαιτεῖ. τῷ τυραννῶ ὁ τύραννος παράκειται, καὶ μία σύνταξις ἢ ἐξ ἀμφοτέρων. ὁ αὐτὸς λόγος ἐπὶ τοῦ βασιλεύς καὶ βασιλεύω, στρατηγός — στρατηγῶ, δεσπότης — δεσπόζω, κύριος — κυριεύω.

177. Χωρητέον δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τῇ δοτικῇ συντασσόμενα. Καὶ δὴ ἅπαντα τὰ περιποίησιν δηλοῦντα, εἴτε καὶ τῶν ἐν λόγῳ εἴτε καὶ τῶν ἐν σώματι, ἐπὶ δοτικὴν φέρεται, ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα, λέγω σοί, ὡσεὶ λόγου σοι μεταδίδωμι· σαφὲς γὰρ ὅτι τὸ λέγω σε κλέπτην τοιοῦτόν τι σημαίνει, δι' οὗ προῖμαι λόγου ὀρίζομαι σε δεδρακέναι τὰ τῆς κλοπῆς, καὶ δεόντως πάλιν τὰ τῆς ἐνεργείας τῆς διὰ τοῦ λέγειν ἐπὶ δοτικὴν συνέτεινεν· καθάπερ καὶ ἐπὶ σώματος τέμνω σοί, ὡσεὶ περιποιῶ σοί τι μέρος τοῦ σώματος. τὸ γε μὴν τέμνω σέ πάλιν, τὴν ἐνέργειαν ἐπιφέρων κατὰ τοῦ ὑποκειμένου, συνῆλθεν ὁμοίως εἰς τὴν αἰτιατικὴν σύνταξιν. — 178. Ἐφ' ὧν δὴ συντάξεων χρὴ νοεῖν ὡς οὐ τὸ ἐκ τῆς δοτικῆς πρόσωπον νοούμενον ὁμολογήσει τὸ τέμνομαι, εἴγε αὐτῶ μὲν τὰ τῆς ἐνεργείας οὐ προσδιετέθη, τῇ μέντοι ἐγκειμένη αἰτιατικῇ, ἥς καὶ μόνης ἂν εἴη τὸ παθητικόν, λέγω τὸ τέμνομαι. ὁ αὐτὸς λόγος ἐπὶ πάντων τῶν οὕτως 2.2.423 νοουμένων. ἄδω σοί, καὶ δῆλον ὡς οὐ τούτου παθητικὸν τὸ ἄδομαι, τοῦ δὲ ἄδω σέ· καὶ κωμωδῶ σοί καὶ κωμωδῶ σέ, ὕμνῶ σοί καὶ ὕμνῶ σέ. κιθαρίζω σοι, τραγωδῶ σοι, ἀναγινώσκω σοι, φαίνω σοι, κερνῶ σοι, στορνύω, δωροῦμαι, χαρίζομαι, αὐλῶ σοι, νῦν τῆς συντάξεως περιποίησιν τινα τοῦ αὐλεῖν σημαίνουσης. — 179. ἑτέρας γὰρ ἐννοίας ἔχεται τὸ αὐλῶ τοῖς αὐλοῖς, τοῦ αὐλεῖν ἀκουομένου κατὰ μὲν τὴν προτέραν σύνταξιν ἐκ συναμφοτέρου, λέγω τῆς ἐνεργείας τοῦ αὐλεῖν καὶ αὐτῶν τῶν αὐλῶν, ἐξ ἧς ἔστι τὸ αὐλῶ τοῖς θεαταῖς· τῆς δὲ ἑτέρας συντάξεως, ὅτε τὸ αὐλεῖν σημαίνει τὴν εἶδησιν τῆς αὐλήσεως, ἐξ ἧς γίνεται τὸ τοῖς αὐλοῖς αὐλεῖν ἐν ἴσῳ τῷ διὰ τῶν αὐλῶν τὰ τῆς τέχνης ἐπιδείκνυσθαι, καθάπερ ἢ διὰ τῶν ὀργάνων ἐναλλαγὴ γινόμενη ἀποτελεῖ τὸ συρίζει τοῖς αὐλοῖς ἢ αὐλεῖ τῇ σύριγγι. 2.2.424 180. Τὸ τοιοῦτον ἔστιν ἐπινοῆσαι καὶ ἐπ' ἄλλων ῥημάτων, εἴγε τὸ ἀκούει ποτὲ μὲν σημαίνει αὐτὴν τὴν μετάληψιν τῆς ἀκοῆς, ὡς ἔχει

ἐπὶ τῶν ἤχων καὶ βόμβων [καὶ φωνῶν] καὶ βροντῶν, πασῶν τῶν οὐκ ἐγγραμμάτων φωνῶν, ἐξ οὗ φαμεν καὶ ὀξυηκόους τινὰς εἶναι. ἀλλ' ἔστιν ὅπου τὸ συνιέναι τῶν ἠκουσμένων· τὸ γὰρ

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ {Ξ 1 }

οὐχ ἀπλοῦν τι σημαίνει, ὡς οὐκ ἔλαθεν αὐτὸν ἢ φωνή, ἀλλὰ τοιοῦτόν τι, μεταλαβὼν τῆς φωνῆς συνῆκεν καὶ τὴν ἐν τοῖς πολέμοις πρᾶξιν. φαμὲν δέ γε καὶ οὕτως, οὐκ ἀκούει ὁ δεῖνα τῶν λεγομένων, τουτέστι τῆς μὲν φωνῆς μεταλαμβάνει, οὐ μὴν τῶν δι' αὐτῆς λεγομένων. ἔστιν κὰκ τρίτου, ἠνίκα νοεῖται τὸ συγκατατίθεται τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις, ἀκούει μου ὁ δεῖνα, ἐπήκοός μου ἔστιν, καὶ πάλιν οὐκ ἀκούει, ἐξ οὗ γίνεται τὸ ἀνήκοός ἐστιν ὁ δεῖνα. — 181. τοιοῦτόν ἐστιν καὶ τὸ

οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς {Θ 97 }·

ἢ γὰρ κατὰ τὸν πρῶτον λόγον, οἷον τῆς φωνῆς οὐ μετέλαβεν διὰ τὸν ἐπιόντα θόρυβον· ἢ μετέλαβεν, οὐ μὴν τῷ Διομήδει ἐπέισθη ἀντιστατοῦντος θεοῦ. εἰς τοῦτο γοῦν τινες ἀναφέρουσι τὸ

2.2.425 Τυδείδη, μὴ τ' ἄρ με μάλ' αἶνεε μὴ τέ τι νεῖκει {Κ 249 },

ἐφ' οὗ δύναται ἀντιπαραιτησάμενος τὸ ἄγαν ἐπαινεῖσθαι συμπαραιτεῖσθαι καὶ τὸ μὴ ὀνειδίεσθαι· ἀρμόζει γοῦν τὸ ἐπιφερόμενον πρὸς ἀμφοτέρα,

εἰδόσι γὰρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις {Κ 250 }.

— 182. Οὕτως ἔχει τὸ ἀναγινώσκω. ἔσθ' ὅτε γὰρ ἀκούεται αὐτὸ μόνον ἀπλῆ ἀνάγνωσις, ἠνίκα καὶ παῖς φησιν οὐκ ἀνέγνω. ἢ καὶ τὸ συναμφοτέρον αὐτῶν, λέγω δὲ τὸ ἐν διανοίᾳ καταγίνεσθαι τῶν ποιημάτων· φαμὲν γὰρ οὐκ ἀνέγνω ὁ δεῖνα Ἀλκαῖον, οὐκ ἀνέγνω Ὀμηρον. Ἔστιν ἐπ' ἄλλων τὸ τοιοῦτον ἐπιδειξαι, ὅπερ νῦν οὐκ ἐπιζητεῖ ἢ προκειμένη σύνταξις· προυθέμεθα γὰρ ἅπαξ τὰς πλαγίας συντάξαι τοῖς ῥήμασιν, οὐ μὴν τὰ ποικίλως παρυφιστανόμενα ἐκ τῶν ῥημάτων. [κἂν οὕτως δὲ μὴ ἔχη τὸ αὐλῶ τῆς νομηνίας, σαφὲς 2.2.426 ὅτι πάλιν φέρεται ἐπὶ τὴν περιποίησιν τῶν ἀκουομένων· ἐν τῷ μὲν γὰρ καταστήματι γίνεται τὰ τῆς ἐνεργείας, περιποιεῖται γε μὴν τοῖς ἀκρωμένοις.]

183. Τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον, ὡς ἔφαμεν, ἔχει καὶ τὰ ἐπὶ τῶν σωμαμάτων, φέρω σοί, ἄγω σοί, πάλιν διαφορᾶς οὔσης τοῦ φέρω σέ καὶ ἄγω σέ. ὥστε ὁμολογεῖσθαι ὡς ἅπαντα τοιαύτη δοτικὴ συνέχει ἐν ἑαυτῇ τὴν αἰτιατικὴν, ἣν καὶ ἐξωθεν προσλαμβάνει, ἄγω σοι τὸν παῖδα, φέρω σοι τὸν οἶνον, τέμνω σοι τὸ κρέας, ἀναγινώσκω σοι Ἀλκαῖον, κωμῶδῶ σοι τοὺς Ἐπιτρέποντας· ὦν, ὡς ἔφαμεν, καὶ αἱ παθητικά ἐἰσιν συντάξεις. — οὐκ ἀπιθάνως δὴ μοι Ὀμηρος δοκεῖ

[οὐδὲ] ἐν τῇ τοιαύτῃ συντάξει τῶν πτώσεων προτίθεσθαι τὴν δοτικὴν τῆς αἰτιατικῆς, καθότι καὶ ταύτης ἐστὶν ἐμπεριεκτικὴ.

2.2.427 184. Ὅμοίως δὲ καὶ ἐπὶ δοτικὴν φέρεται καὶ τὸ ὑπηρετῶ σοι, δουλεύω σοι, ἔπομαί σοι, ἀκολουθῶ σοι, ἤκω σοι· τῶν γὰρ ἐν αὐτοῖς ἐγκειμένων ἐνεργειῶν περιποιητικαὶ εἶσι. τὸ γὰρ δουλεύειν πάσης ὑπηρεσίας ἐμπεριεκτικόν (ἦς τὰ εἶδη πάλιν ἐπιμεριζόμενα τῇ ἐνεργητικῇ διαθέσει τὴν αἰτιατικὴν ἀπαιτεῖ, τρίβω σε, λούω σε, νίπτω σε, κείρω, κοσμῶ, σμῶ, ἀναδῶ, ἐμπλέκω, λαμπρύνω, φαιδρύνω). Καὶ τὸ εἶκειν δέ, πάσης ἀντιθέσεως ἐμπεριεκτικόν ὄν, καὶ τὸ ὑποχωρεῖν πᾶσι τῷ αὐτῷ λόγῳ εἰς δοτικὴν κατήνησεν.

185. Καὶ τὰ ἐξ ἴσης διαθέσεως ἀναγόμενα, τουτέστι τὰ ἐν δυσὶ προσώποις τὴν αὐτὴν ἔχοντα ἐνέργειαν κατ' ἀλλήλων, ἐν δοτικῇ κατα- 2.2.428 γίνεται, ὡς ἔχει τὸ μάχομαί σοι, παλαίω σοι, γυμνάζομαί σοι, ἰππάζομαι, ἀνθιστάνομαι, μονομαχῶ, παγκρατιάζω. Καὶ ὅτι μὲν ἔδει τὰ τοιαῦτα ἐπὶ πλαγίαν φέρεσθαι, παντὶ προὔπτον ἐγκειμένης διαβιβαστικῆς διαθέσεως ἐπὶ πρόσωπον ὑποκείμενον, ὡς κατ' ἀρχὰς εἴπομεν, δυνάμενον ὁμολογήσαι τὴν εἰς αὐτὸ χωρήσασαν διάθεσιν· νοεῖται γοῦν ἐπὶ δύο ἐμψύχων τὸ παλαίειν, τὸ παγκρατιάζειν. ἀλλ' οὖν γε ἡ μεγίστη ἐνέργεια ἀπαιτήσασα αἰτιατικὴν εἰς ἓν μόνον καταγίνεται τὸ διατίθεσθαι ἐξ εὐθείας, μὴ μὴν προσδιατιθέναι, ὡς ἔχει τὸ δέρω σε, τύπτω σε, παίω σε· ὁ γὰρ οὕτως ὀριζόμενος οὐχ ὁμολογεῖ τὸ ἀντιπαίεσθαι. οὐ δὴ οὖν τὰ προκείμενα ῥήματα τὸ τοιοῦτον ἐπηγγέλλετο, καὶ σαφές ὅτι ἔνεκα τούτου οὐδὲ ἐπιδέξεται αἰτιατικὴν· ἦν γὰρ ἐγκειμένη ἡ αὐτὴ διάθεσις ἐκ τοῦ ἐτέρου προσώπου, τὸ ἀντιπαίεσθαι τὸν παγκρατιάζοντα. —

186. Τί οὖν εἰς δοτικὴν ἐχώρησεν; ὅτι καὶ ἡ γενικὴ ἐμερίζετο εἰς 2.2.429 παθητικὴν διάθεσιν. ἀποστήσεται ἄρα ἀμφοτέρων τῶν πτώσεων ἡ τοιαύτη σύνταξις, καὶ οὐκ ἄλλην ἐπιδέξεται ἢ μόνην τὴν δοτικὴν, ἐξ ἧς καὶ εὐέφικτον τὸ ἀντιπεριποιούμενον τῶν διαθέσεων. ἔστι γοῦν μοναδικὴ μὲν διάθεσις ἡ γυμνάζω σέ, ἀντιπεριποιουμένη δὲ ἐκ τοῦ ἴσου ἡ γυμνάζομαι σοί· ἰππάζω σέ, ἐξ ἧς τὸ παθητικὸν ἰππάζομαι ὑπὸ σοῦ καὶ πάλιν τὸ ἐξ ἴσου ἀναγόμενον ἰππάζομαι σοί. πλεῖστα καὶ εἰς τὸ τοιοῦτον ἔστι παραθέσθαι, ἅπερ παραπεμπτέον. οὕτως δ' οἶμαι ἔχειν καὶ τὸ πείθομαι ὑπὸ σοῦ, καὶ οὐκ ἄλλο τι σημαίνει τὸ πείθομαι σοί ἢ τὴν ἐξ ἀλλήλων πρὸς ἀλλήλους γινομένην πεισμονήν.

187. Ἔστι καὶ ἐπὶ τρίτου προσώπου τὸ μέλει καὶ μεταμέλει δοτικῇ συντασσόμενα, ὡς ἔχει τὸ μέλει Τρύφωνι καὶ ἔτι μεταμέλει. ἅπερ παρὰ τὴν τῶν ἄλλων ῥημάτων σύνταξιν ἐξήλλακται, καθὸ πάντα μὲν εὐθεία συντάσσεται μόνη, ὡς Θέων περιπατεῖ, ἢ καὶ συντείνει

πλαγία, περὶ ἧς καὶ τὴν σύνταξιν ἐποησάμεθα. οὐ μὴν τοῖς προκειμένοις τοιοῦτον σύνεστιν· μεταμέλει γὰρ Σωκράτει καὶ ἔτι μέλει, τῆς 2.2.430 ὀρθῆς οὐ συνούσης. δι' ὃ καὶ παρασυμβάματα αὐτὰ ἐκάλεσαν οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, τῶν ἄλλων ῥημάτων κατὰ τὰς συμβαινούσας διαθέσεις παρ' αὐτοῖς συμβαμάτων προσαγορευομένων ἢ καὶ ἔτι κατηγορημάτων· καὶ τὸ μὲν ἀπαρτίζον τὴν διάνοιαν παρασύμβαμα, λέγω τὸ μέλει Σωκράτει, τὸ δὲ ἔλλειπτικὸν ἔλαττον ἢ παρασύμβαμα, λέγω δὴ τὸ μέλει. — 2.2.431 188. Ὅπερ ἐπινοῶ καὶ αὐτὸ ἀναδέχεσθαι νοουμένην εὐθείαν τὴν κατὰ τοῦ παρυφισταμένου πράγματος ἐν τῷ μέλει. παρὸν δὲ τὸν λόγον οὕτω πιστώσασθαι. δίδοται ὅτι τὸ μέλει ῥῆμα τρίτου προσώπου ἐστί, καὶ σαφὲς ὅτι ἐκ πρώτου καὶ δευτέρου γεγεννημένον, λέγω τοῦ μέλω, μέλεις. καὶ εἰ δίδοται τὰ τῆς συντάξεως τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου μετιέναι καὶ ἐπὶ τὸ τρίτον, λέγω κατὰ τὰς πτώσεις καὶ τοὺς ἀριθμούς, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐγὼ φροντίζω — σὺ φροντίζεις — ἐκεῖνος φροντίζει, δοθήσεται καὶ ἐπὶ τοῦ μέλω. ἔστιν οὖν τὸ ἐγὼ μέλω σοὶ ἐν εὐθείᾳ καὶ δοτικῇ, καὶ ἔτι σὺ μέλεις ἐμοί· ὅπερ ἀπαιτήσεται κατὰ τὴν σύνταξιν ἐν τρίτῳ, ἐν τῷ μέλει Σωκράτει, οὐκ ἄλλο τι ἢ τὸ παρυφιστάμενον πρᾶγμα ἐν εὐθείᾳ νοούμενον. τοιοῦτο γὰρ ἐστὶν τὸ νοούμενον, μέλει τὸ φιλοσοφεῖν Πλάτωνι — φροντίδα Πλάτωνι ἐμποιεῖ ἢ φιλοσοφία, μέλει Θέωνι τὸ πλουτεῖν — ὁ πλοῦτος φροντίδα ἐμποιεῖ Θέωνι [τοῦ πλουτεῖν]. χρὴ οὖν νοεῖν ὅτι τὸ μέλει Σωκράτει ἐν τῷ ὑπακουομένῳ 2.2.432 πράγματι τὴν εὐθείαν ἔχει. Ἔστιν οὖν τὸ αἴτιον τοῦ καὶ μόνον τὸ μέλει παραλαμβάνεσθαι τὸ δεκτικὸν αὐτὸ εἶναι παντός του ἐπισυμβαίνοντος πράγματος. δι' ὃ τὸ μέλει Θέωνι ἐδόκει ἐν αὐτοτελείᾳ καθίστασθαι· παντὸς γὰρ του παρυφισταμένου πράγματος κοινῶς ὑπακουομένου περὶ παντός [γὰρ] ἐπισυμβαίνοντος, ὡς ἔφαμεν, τὸ μέλει ῥῆμα παραλαμβάνεται.

189. Καὶ τοσαῦτα εἶχομεν φάναι περὶ ἧς προεθέμεθα ἐκθέσθαι συντάξεως τῶν ῥημάτων πρὸς τὰς πλαγίας, ἐκεῖνου προδήλου καθεστῶτος, ὡς οἱ διάφοροι χρόνοι ἐν τῇ κλίσει καὶ ἔτι τὰ διάφορα πρόσωπα αἶ τε ὑπόλοιποι ἐγκλίσεις τῆς αὐτῆς συντάξεως ἔχονται. τὸ γὰρ τέμνομι εὐκτικὸν ὄν πάλιν ἐπ' αἰτιατικὴν φέρεται, κἂν προστακτικὸν ἢ κἂν ἀπαρέμφατον κἂν ὑποτακτικόν, κἂν παρωχημένου χρόνου κἂν μέλλοντος, λέγω κατὰ τὰς ἐνεργητικὰς διαθέσεις, ἔστι καὶ εἰς τοῦτο πάμπολλα παραθέσθαι. — 190. Ἄλλ' οὐδὲ αἰ μετοχαὶ τὸ τοιοῦτον ἀποκλίνουσιν, κἂν ἀποβάλωσι τὸν τῶν προσώπων μερισμὸν τὰς τε παρεπομένας ψυχικὰς διαθέσεις τοῖς ῥήμασιν. ὡς γὰρ προείπομεν, ἐπὶ τὰς αὐτὰς πτώσεις φέρονται, καίτοι τῶν ἄλλων πτωτικῶν, λέγω δὲ τῶν ἀπὸ ῥήματος

2.2.433 γεγονότων, οὐκ εἰς τὸ αὐτὸ τῆς συντάξεως φερομένων. ἔστι μὲν γὰρ τὸ κόπτω τοῦτον, οὐ μὴν τὸ κοπεὺς τοῦτον, κοπεὺς δὲ τούτου· καὶ αὐλεῖ μὲν τοῦτον, αὐλητὴς δὲ τούτου· γυμνάζει τοῦτον, γυμναστὴς δὲ τούτου. δι' οὗ δείκνυται ὅτι πάντα μὲν ἐπὶ γενικὴν φέρεται τὰ πτωτικά, οὐ μὴν τὰ ἐν μετοχῇ γενόμενα. συντάξεως γὰρ τῆς αὐτῆς ἔχεται τοῖς ῥήμασιν, καὶ διὰ τοῦτο συνέχεται τοῦ ἔτι ῥήματος μετέχειν ιδιότητα· γυμνάζων γὰρ τοῦτον καὶ αὐλῶν τοῦτον. τὸν τοιοῦτον λόγον ἀκριβέστερον ἐξεθέμεθα ἐν τῷ περὶ μετοχῆς ὑπηγορευμένῳ.

2.2.434 1. Μετὰ τὰς τῶν ῥημάτων συντάξεις, ἃς ἐν τῷ πρὸ τούτου ἀνεπληρώσαμεν, ὄντι τρίτῳ τῆς ὅλης πραγματείας, μέτιμεν καὶ ἐπὶ τὰς τῶν προθέσεων συντάξεις, δεομένας ἀποδείξεως πάνυ ἀκριβεστάτης, καθὸ δοκεῖ τὰ μόρια οἷς μὲν μέρεσι τοῦ λόγου δόκησιν παρέχειν συνθέσεως, οἷς δὲ παραθέσεως, ἔσθ' ὅτε οὐ βοηθούμενα τόνων ιδιώμασι, καθάπερ τὰ πλεῖστα τῶν μερῶν τοῦ λόγου διὰ τῆς ἐνώσεως τοῦ τόνου τὸ μοναδικὸν τῆς λέξεως ὑπαγορεύει, τουτέστι τὸ ἐν μέρος λόγου εἶναι, ἢ διὰ τῆς μονῆς τῆς καθ' ἕκαστον μόριον τὸ δισσὸν ἐμφαίνει τῶν λέξεων. — 2. Τὸ γὰρ Διὸς κόρος παροξυνόμενον μὲν τὴν γενικὴν ἔχει ἰδίᾳ νοουμένην, ὅμοιον ὃν τῷ Διὸς υἱός, προπαροξυνόμενον δὲ ὅμοιον ἔστιν τῷ Διόγνητος, Διόδοτος· τό τε εὖ νοῶ δύο ἔχον περισπωμένας ὁμολογεῖ τὴν ἐξ ἐπιρρήματος καὶ ῥήματος παράθεσιν, καὶ τὸ Ἑλλης πόντος κατὰ τὴν ἀρχὴν ἔχον τὴν ὀξεῖαν, καὶ τὸ ἐμοῦ αὐτοῦ δις ἔχον τὴν περισπωμένην. ταῦτα γὰρ καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, ἄπειρα 2.2.435 ὄντα, συνελθόντα μὲν κατὰ τὸν λόγον τῆς συνθέσεως ἔχει καὶ τὸν τόνον συνηρημένον, οὐχ οὕτως δὲ ἔχοντα καὶ τὰ τοῦ τόνου ἔχει ἀσυνέλευστα, καθάπερ δὲ εἶπομεν, ἐν τῇ καθ' ἕκαστον μόριον μονῇ τοῦ τόνου τὸ κατὰ παράθεσιν ὁμολογεῖ. — 3. Τὸ δὲ καταγράφω εἶτε δύο μέρη λόγου ἔστιν εἶτε καὶ ἓν, οὐκ ἐνδείκνυται διὰ τῆς τάσεως. καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, τὸ ἀποίκου, καταφέροντος, ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, τῆς αὐτῆς ἔχεται ἀμφιβολίας· ἀποψέ, ἀποδὶς, καὶ ἐπὶ συνδέσμων καθότι, διότι (δεδείξεται γὰρ ὅτι ἔγκεινται αἱ προθέσεις), ἄλλα πλεῖστα. ὑπὲρ ὧν τῆς ἀκριβείας προεθέμεθα ἐκθέσθαι. ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπ' ἐνίων μορίων οὐκ ἔνεστιν ὑπὲρ τῶν τοιούτων μορίων ἐπιστήσαι, τῶν προθέσεων μήτε κατὰ παράθεσιν προθετικῶν οὐσῶν μήτε κατὰ σύνθεσιν, ὡς ἐπ' ἀντωνυμιῶν τῶν τῆς εὐθείας ἀπασῶν, ὧν καὶ τὸ αἴτιον τῆς ἀσυνταξίας παραθησόμεθα κατὰ τὸν προσήκοντα λόγον.

4. Πρὸ μέντοι τῆς κατὰ μέρος αὐτῶν συντάξεως οὐκ ἄκαιρον ὑπολαμβάνω ἐκθέσθαι περὶ τῶν ἠπορημένων ἐν τοῖς μορίοις. Οὐ γάρ,

φασί, δεόντως τὰ τοῦ τόνου ἀμείβεται εἰς βαρεῖαν τάσιν, ἐπὶ τὰ τῆς συντάξεως ἐναλλαγῆ, τουτέστιν ἐπὶ τὰς προθέσεις οὐσαι μὴ ἀναδέξωνται τὸ προκεῖσθαι κατὰ τὰς συντάξεις· οὐδὲ γὰρ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου 2.2.436 ἀμείψαντα τὴν τάσιν ἀμείβει καὶ τὴν τάσιν, πρὸς τῷ μηδὲ ἐξωμαλίσθαι τὰ τῆς ἀναστροφῆς, εἶγε οὐχ ἅπαντα μετατεθεῖσαι τῆς τάξεως μετατίθενται καὶ τοῦ τόνου. τί δὲ μᾶλλον αὐταὶ εἰσιν αἱ μετατιθέμεναι ἢ περ τὰ μόρια ἃ πρὸς αὐτὰς ἤρτηντο; τὸ γὰρ

ἔπτυσσε πολὺν κάτα { Callimachi? OSchneider II p. 752 }

ἀπαιτεῖ τὸ κατέπτυσεν ἐν καταλληλότητι, καὶ οὐ μᾶλλον ἢ πρόθεσις μετατίθεται ἢ περ τὸ ῥῆμα·

Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν {α 247 },

τὰ τούτοις ὅμοια.

5. Καὶ πρὸς μὲν τὸ τοιοῦτον ἀπλῆ ἢ ὑπάντησις, ὡς ἤδη ὁμόλογόν ἐστιν, καθάπερ καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις ἀπεδείξαμεν, ὡς τὰ προκείμενα μόρια διὰ τῆς ἐξαιρέτου συντάξεως, λέγω τῆς προθετικῆς, τὴν ὀνομασίαν ἀπηνέγκατο. ἔνθεν γὰρ καὶ οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς προθετικούς ἐκάλουν συνδέσμους τὰς προθέσεις, ἄμεινον ἠγησάμενοι ἀπὸ τῆς ἐξαιρέτου συν- 2.2.437 τάξεως τὴν ὀνομασίαν θέσθαι ἢ περ ἀπὸ τῆς δυνάμεως, καθάπερ οἱ τε συναπτικοὶ καὶ συμπλεκτικοὶ καὶ οἱ ὑπόλοιποι. οὐ δὴ οὖν τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου ἐξαιρέτου συντάξεως ἔτυχεν, ἵνα πρὸς τὸ μετατιθέμενον κατηγορῆ καὶ τῆς μεταθέσεως. — 6. (τὰ γοῦν θέσιν εἰληχότα μοναδικὴν οὐδὲ μετατίθεται τῆς τάξεως, ἵνα καὶ τῆς ἀμφιβολίας ἐπικοινωνήσῃ, ὡς ἐπὶ συνδέσμων μὲν ὁ ἦτοι προτακτικὸς καὶ οὐποτε ὑποτακτικὸς, ἐπὶ δὲ ῥημάτων τὰ καλούμενα ὑποτακτικὰ ῥήματα οὐποτε χωρὶς ὑποταγῆς ἐστὶ τῆς τάξεως τῶν ἐπιζευκτικῶν συνδέσμων. ἀλλ' οὐδὲ αἱ καλούμεναι ἐγκλιτικαὶ ἀντωνυμίαι δίχα μορίων λέγονται τῶν πρὸς ἃ ἐγκεκλιμέναι εἰσίν, τίμησόν με, δός μοι. οὐδὲ γὰρ παραδεκτέος ἐκεῖνος ὁ λόγος, 2.2.438 ὁ εἰρημένος ἐν τῷ περὶ ἄρθρων Τρύφωνος { p 25 Vels. }, ὡς τὰ ὑποτακτικὰ ποτε ἄρθρα προτακτικὰ γίνεται ἐν τῷ ὅς ἂν ἔλθῃ μεινάτω με· τίνας γὰρ πτωτικῷ προετάγη; πῶς δὲ γε ὑποτακτικὸν τὸ τοιοῦτον ἄρθρον οὐκ ἀναπολοῦν τὸ προὑποκείμενον ὄνομα, τοῦναντίον δὲ ἀοριστούμενον κατ' ἀρχὴν τῶν λόγων; οὐ μὴν μόνον ..... ἀλλ' οὐδ' ἐν πτωτικῷ τὸ ὅστις· ἐχρῆν γὰρ καὶ τῶν ἄλλων πτωτικῶν καὶ μὴ ἀοριστουμένων προτάσσεσθαι, ἐν οἷς καὶ αὐτὸ συναοριστοῦται πλέον τοῦ τίς, ὅπερ ἐναντιώτατόν ἐστιν τῶν ἄρθρων· τὰ γὰρ ἀοριστωδῶς ποτε νοούμενα ἢ τοῦ ἄρθρου παράθεσις ὑπὸ ὀρισμὸν τοῦ προσώπου ἄγει, ὁ ἄνθρωπος παρεγένετο, τὸν ποιητὴν ἐθαύμασα). — 7. αἱ δὴ οὖν προθέσεις οὐ κατάρξασαι τῶν λέξεων ὁμόλογον ἔχουσιν τὴν

2.2.439 μετάθεσιν, κἄν τὰ δευτερεύοντα ἢ μετατεθειμένα κατὰ τὴν ἀρχὴν· πάλιν γὰρ αὐταὶ δευτέραι γενόμεναι καὶ τῆς δεούσης τάξεως στερούμεναι ὁμολογοῦσιν μετατεθεῖσθαι. γελοῖον οὖν μοι δοκεῖ τὸ ζητεῖν πότερον αὐταὶ εἰσιν αἱ μετατιθέμεναι ἢ τὰ ταύταις δευτερεύοντα μόρια.

8. Ἔστι δὲ καὶ ὑπὲρ τῆς ἀμειβομένης τάσεως κατ' αὐτὰς φάναι, ὡς τὸ πρῶτον καὶ ἐν ἄλλοις μέρεσι τοῦ λόγου ἐξαίρετά τινα παρέπεται, ἃ οὐ πάντως συμφερόμενα τοῖς ἄλλοις ἄπορα καταστήσεται, ὡς γε ἔστιν ἐπινοῆσαι ἐπὶ τῶν ἐγκλιτικῶν μορίων καὶ ἔτι ἐπὶ τῶν πυσμάτων κατὰ βαρεῖαν τάσιν καὶ τῶν ἀορίστων κατ' ὀξεῖαν. οὐ δὴ οὖν ἀπῳδὸν τὸ τὴν πρόθεσιν διτονεῖν, ὅπερ ἐπικοινωνεῖ καὶ ἀντωνυμίας ἐγκλινομέναις καὶ ὀρθοτονουμέναις, τῷ ὡς ἐν ἀρχῇ τιθεμένῳ καὶ ἐν μέσῃ λέξει, καθὸ 2.2.440 περισπᾶται ..... , παραπληρωματικῷ τῷ ἡ περισπωμένῳ μὲν κατ' ἀρχὴν τῶν λόγων, οὐ μὴν κατὰ τὰς ὑποτακτικὰς συντάξεις, ὡς ἐν τῷ

τί ἢ δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων {O 244 },
ὅτι ἢ κάλλιστον ἢ κατὰ Ξάνθιππον {}.

ἔστι καὶ ἄλλα ἐπινοῆσαι μυρία. — 9. Μήποτε δὲ καὶ δεόντως τὸ δισσοῦν τοῦ τόνου παρέπεται. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου μίαν ἔχει σύνταξιν ἐφ' ἣν καὶ φέρεται, ὡς τὰ ἐπιρρήματα ἔπεισι τοῖς ῥήμασι, κἄν μεταξὺ μέρη λόγου πλείονα πίπτῃ, τὰ δὲ ἄρθρα ὡς πρὸς τὰ πτωτικά, τὰ τε ὀνόματα ἐπὶ τὰ συνόντα τῶν ῥημάτων, καὶ αὐτῶν τῶν ῥημάτων ὑποστροφὴν ποιουμένων ὡς πρὸς τὰ ὀνόματα ἢ πρὸς τὰ ἀντωνυμικά, ἄπερ πάλιν ἀντὶ ὀνομάτων παραλαμβάνεται· αἱ μέντοι προθέσεις δύο συντάξεις ἀναδεξάμεναι, τὴν τε πρὸς τὰ ὀνόματα καὶ ἔτι πρὸς τὰ ῥήματα, δεόντως παραδέχονται καὶ τὸ ἐναλλασσόμενον τοῦ τόνου, 441 ὅπερ ὑποστρέφον διὰ τῆς τάσεως συσσημαίνει καὶ τὸ ἀναβιβαζόμενον τῆς προθέσεως, ἐπιμένον δὲ κατὰ τὴν ἰδίαν τάσιν σημαίνει καὶ τὴν δέουσαν σύνταξιν τῆς προθέσεως. — 10. τὸ γοῦν

Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσι {α 247 }

διὰ τοῦ ἀρκτικοῦ τόνου, λέγω τῆς ἀναστροφῆς, συσσημαίνει καὶ τὸ ἀναβιβαζόμενον τῆς προθέσεως, οὐχ οὕτως δὲ ἔχον σύνταξιν τὴν ἐπὶ τὸ ῥήμα παραδέχεται. καὶ ἔνεκα τούτου εὐπαράδεκτος καὶ ἡ δισοῦσα τῶν προθέσεων. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ

εὔρε δὲ Πατρόκλῳ πέρι κείμενον ὄν φίλον υἰόν {T 4 },

2.2.442 καὶ γὰρ ὅτε πρῶτιστον ἐμοῖς ἐπὶ δέλτον ἔθηκα
γούνασιν { Callimachi? frgm. anon. 261, II p 752 OSchn. }.

καὶ ἔτι ἐν δυσὶν ὀνόμασι,

μάχη ἔνι κυδιανείρῃ {Z 124. H 113. Θ 448. Ω 391 },

ποταμῶ ἔπι δινήεντι {Θ 490 },

ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος {B 659. 839. M 97. O 531 }.

ὑπὲρ ὧν τῆς διαφορᾶς κατὰ τὸ δέον ἐκθησόμεθα, ἐν ᾧ καὶ παραστήσομεν τοὺς τρόπους τῶν ἀναστρεφομένων καὶ τῶν μὴ οὕτως ἔχουσῶν. τὸ 443 γὰρ νῦν προκείμενον ἡμῖν ἐστὶν παραστήσαι, ὡς ἀναγκαίως οἱ στοιχειωταὶ ἐπενόησαν τὴν ἐπ' αὐταῖς γενομένην δισσην τάσιν, ὁμολόγως καὶ τῶν φωνῶν προευθετισμένων εἰς τὸν προκείμενον λόγον, εἶγε ἀπάσαις παρεπόμενον ἐστὶν τὸ ὀξύνεσθαι, τῶν ἄλλων μερῶν τοῦ λόγου ποικιλωτέρων ὄντων κατὰ τὰς τάσεις· οὐ γὰρ τὸ μεταπίπτον τῆς τάσεως εἰς τὸν αὐτὸν εὐθετισμὸν ὑπῆρχεν, ὅς γε καὶ παρηκολούθει ταῖς προθέσεσιν. —

11. Διὰ τοῦτο καὶ ἐπεκτεινόμεναι συνέλκουσι κατὰ τὸ τέλος τὴν ὀξεΐαν, ὡς ἔχει ἡ ἐνὶ καὶ ἡ προτί. — διὰ τοῦτο οὐδ' οἱ περὶ τὸν Ἄριστοφάνη ἠξίωσαν βαρύνειν τὰ μόρια κατὰ τὴν Αἰολίδα διάλεκτον, ἵνα μὴ τὸ ἴδιον τῆς προθέσεως ἀποστήσωσιν, λέγω τὴν ἀναστροφὴν· εἰ γὰρ καὶ ἐβαρύνθησαν, ἀνθελκόμεναι ἀπὸ τῆς τοῦ ῥήματος συντάξεως ἢ τοῦ ὀνόματος ἐζήτησαν τὸ ἀμείψαι τὸν τόνον, καθ' ὅς εἶπομεν αἰτίας. — 2.2.444 διὰ τὸ αὐτὸ καὶ κατ' ἀρχὴν καὶ κατὰ τέλος βραχεΐαι· ὁ γὰρ βραχὺς χρόνος εὐμετάθετος κατὰ τάσιν, ὅπου γε καὶ ἡ Αἰολὶς μετατιθεῖσα τοὺς τόνους τοὺς κατὰ τὸ τέλος ἐκ βραχείας συλλαβῆς μετατίθησι κατὰ τὸ πλεόν. πλεονάσασαι οὖν χρόνῳ ἐλλείπουσι καὶ τῇ ἀναστροφῇ, ὡς ἡ καταί, ὑπαί καὶ αἰ τοιαῦται. — Ἄλλ' οὐ πᾶσαι ἀναστρέφονται. οὐδὲ γὰρ πᾶσα ἀντωνυμία καὶ ἐγκλίνεται καὶ ὀρθοτονεῖται, ἀλλ' ἐπὶ τὸ πλεόν ταῦται παρέπεται· οὐδὲ πάντα τὰ πύσματα ἐν βαρεία ἐστὶ τάσει, ἀλλ' οὐδὲ ἄλλα πλεῖστα ἐξωμάλιστα.

12. Προτιθέμεναι δὴ τῶν τοῦ λόγου μερῶν ἢ κατὰ σύνθεσιν εἰσιν ἢ κατὰ παράθεσιν. Ἐν μὲν οὖν ταῖς εὐθείαις τῶν πτωτικῶν καὶ ἔτι ταῖς συνυπαρχούσαις κλητικαῖς οὐκ ἔστι τὴν παράθεσιν τῶν προθέσεων ἐπινοῆσαι. πρόδηλον γὰρ ὅτι τὸ σύνοικος, ἐπίκουρος, σύνδουλος, 2.2.445 ὑπέρδουλος, πάροικος, μέτοικος, ἔκδηλος, ἀνάδρομος, περίοπτος, περιφόρητος σύνθεσιν τὴν τῶν μερῶν ἀνεδέξαντο, οὐ μόνον διὰ τὸν ἀναδραμόντα τόνον κατὰ τὴν σύνθεσιν (ἐπεὶ καὶ τινὰ γε συνεφύλαξε τὴν αὐτὴν τάσιν καὶ οὐ τῇ μονῇ τοῦ τόνου ἀπολύεται τῆς συνθέσεως, ὡς ἔχει τὸ περικλυτός, ἀναδρομή, συνοχή, καταμονή, ἄλλα πλεῖστα), ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ συνυπάρχειν κατὰ πάντα σχηματισμὸν τὴν πρόθεσιν, ὅπερ οὐ παρεπόμενον ἐστὶ ταῖς ἐκ παραθέσεως, ὡς ἔχει τὸ κατὰ Κτησιφώντος, ὑπὲρ Ἀριστάρχου, οὐ συμφερόμενα κατὰ πᾶσαν πτώσιν διὰ τῆς αὐτῆς συντάξεως· τὰ γε μὴν προεκκείμενα κατὰ τὴν εὐθείαν κατὰ πᾶσαν πτώσιν σύνεστιν. — 13. Ἄλλα μὴν ἔτι κάκ

τῆς τοῦ ἄρθρου παραθέσεως. πρωτευούση γὰρ τῇ προθέσει κατὰ παρά-
θεσιν παραχωρεῖ τῆς προθέσεως, μετιὸν ἐφ' ὃ συνήρτηται· οὐ μὴν ἦν
2.2.446 σύνθεσις ἧ, εἶγε μέρος ὀνόματος γενομένη ἔξει προκείμενον τὸ καλού-
μενον προτακτικὸν ἄρθρον τῶν ὀνομάτων. τοῦ μὲν προτέρου περὶ
Ἀριστάρχου — περὶ τοῦ Ἀριστάρχου, κατὰ Κτησιφῶντος — κατὰ
τοῦ Κτησιφῶντος, περὶ στεφάνου — περὶ τοῦ στεφάνου, τοῦ δὲ
δευτέρου ὁ περικλυτός, ὁ σύνδουλος, ὁ μέτοικος, ἔνεκα τοῦ
τοιούτου καὶ τὰ ὑπ' ἀμφιβολίαν πίπτοντα ἐκλύεται τοῦ ἀμφιβόλου
προσλαβόντα τὰ ἄρθρα· διοίσει γὰρ τὸ παρὰ τοῦ νόμου, παρὰ τοῦ
φέροντος τῶν τοιούτων τοῦ παραφέροντος, τοῦ παρανόμου,
ὑπὲρ ὧν καὶ ἀλλαχόθι ἡμῖν ἠκρίβωται. — 14. Ἐνθεν ἔν μέρος λόγου
ποιήσει τὸ προπροκυλινδόμενος {X 221. p 525 }, ὑποπεπτηῶτες
{B 312 }· μέρος τε λέξεως ἂν εἴη ἢ κατὰ ἔν τῶ

λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδῶς {P 542 }

ἥπερ λόγου, εἶγε τὰ μέρη τοῦ λόγου ἐκ παραθέσεως νοεῖται, οὐκ ἐκ
συνθέσεως διστανόμενα, καθότι καὶ ἐν ἄλλοις δεδειξεται τὸ τοιοῦτον.
ἄλλ' οὐδὲ τὸ

γέλασε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν {T 362 }

παρακείται τῇ εὐθείᾳ κατὰ λόγον τὸν τῆς προθέσεως, ἐπιρρήματος δὲ
2.2.447 τοῦ πέριξ· ἢ καθ' ὑπερβατόν ἐστι πρὸς τὴν τοῦ ῥήματος σύνοδον, ἵνα
ἧ περιεγέλασε περισσῶς ἐλαμπρύνθη. τὴν γὰρ σύνθετον σχέσιν ἀπείργει
καὶ ἡ τάσις, ὅτι μηδὲ ἀνεβίβασε τὸν τόνον ὡς τὸ αὐτόχθων καὶ
ἐνοσίχθων, καὶ ἡ τοῦ σημαιομένου ἔννοια· μένει γὰρ ἔτι τὸ θηλυκὸν
ὄνομα, τῆς συνθέσεως μεταβατικὸν ἐχούσης τὸν λόγον· οὐ γὰρ δὴ γε
ἐν τῶ αὐτόχθων καὶ ἐνοσίχθων ἢ γῆ νοεῖται, ὁ δ' ἐκ γῆς γενόμενος ἢ
τῆς γῆς ἐπικρατῶν.

15. Καὶ ἡ μὲν τοιαύτη παράθεσις ἀπλῆς ἔχεται τηρήσεως, τὸ γε
μὴν ἐξεργαστικὸν τοῦ λόγου φυσικωτέραν ἐνδείκνυται τήρησιν. αἱ εὐθεῖαι
καὶ αἱ κλητικαὶ ἐν πρόσωπον δηλοῦσι μετὰ τῶν συνόντων ῥημάτων,
Τρύφων ἀναγινώσκει — Τρύφων ἀναγίνωσκε, Τρύφων παρα-
2.2.448 λαμβάνει — Τρύφων παραλάμβανε, τῶν ἄλλων πτώσεων ἐν δυσὶ
προσώποις νοουμένων, Τρύφωνι λέγει, Τρύφωνα φιλεῖ, Τρύφωνος
ἀκούει, ὁμολόγως εὐθειῶν ἔξωθεν προσγινομένων. τούτων δὴ δεδειγμέ-
νων κατὰ σύνταξιν τὴν προσήκουσαν οὐκ ἂν δυνηθεῖν ἐν παραθέσει ἢ
πρόθεσις τῆς εὐθείας ποτὲ εἶναι, πρῶτον ὅτι τὸ ἐκ τῶν προθέσεων
συνδηλούμενον ἐπιδέχεται ἢ ἐκ τοῦ ῥήματος παρυφισταμένη σχέσις. ἔστω
γάρ τι Πλάτων, ἔστω δέ τι καὶ βαίνει, καὶ πρόθεσις τις ἢ ἔν, ἢ σύν,
ἢ κατὰ, ἢ ἀνά ἢ ἄλλη τις τῶν τοιούτων· ἢ οὐκ ἐπ' ἄλλο νεύσει μέρος

λόγου ἢ τὸ δυνάμενον τὴν ἐξ αὐτῶν σχέσιν ἀναδέξασθαι. καὶ δὴ ἐμπλά-
 των μὲν οὐ γενήσεται, τὸ δὲ ἐμβαίνει· οὐδὲ τὸ συμπλάτων, τὸ δὲ
 συμβαίνει, διαβαίνει, περιβαίνει. ἔνεκά γε τοῦ τοιούτου ἐνὸς
 ὄντος προσώπου τοῦ ὅλου, λέγω τοῦ Πλάτων βαίνει, τὸ προσγινό-
 μενον ἔξωθεν προθετικὸν ἐπὶ τὸ ῥῆμα νεύσει, ὡσπερὶ προτακτικὸν
 2.2.449 στοιχεῖον πρὸ ὑποτακτικοῦ κεισόμενον. — 16. (Ἐφαμεν γὰρ καὶ κατὰ
 τὰς ἀρχὰς τῆς ἐκδόσεως, ὡς τὰ στοιχεῖα τοῦ λόγου τὸν αὐτὸν τρόπον
 ἐπέχει τοῖς στοιχείοις τῆς λέξεως· καὶ ὡς ἔστι προτακτικὰ στοιχεῖα στοιχείων
 καὶ οὐχ ἅπαντα ἀπάντων, οὕτως καὶ λέξεις προτακτικαὶ οὔσαι οὐχ
 ἀπάντων προτετάζονται, τῶν γε μὴν δυναμένων τὴν ἐξ αὐτῶν σύνταξιν
 ἀναδέξασθαι. φέρε γὰρ που συλλαβὴν εἶναι τοιαύτην, τὴν τρα, τὴν
 κλα, καὶ ἐπιέναι τὸ ς· οὐ δὴ προσχωρεῖ πρὸ τοῦ ρ ἢ πρὸ τοῦ λ· οὐ
 γὰρ δὴ τούτων προτακτικὸν τὸ ς, τοῦ γε μὴν κ καὶ τ, καὶ οὕτως τὸ
 σκλα καὶ στρα συντετάζεται. φέρε δὴ καὶ εἶναι τι Τίρυς, καὶ τούτω
 προστίθεται τὸ ν, λέγω κατὰ τὸ τέλος· οὐ δὴ προσκείσεται μετὰ τὸ ς,
 καίτοι τελικὸν ὄν πολλῆς λέξεως, καθὸ τὸ ς τοῦ ν οὐ προηγείται, ἀνά-
 2.2.450 παλιν μέντοι, ὡς γε παρ' Ἀργείοις πάμπολλός ἐστιν ἡ τοιαύτη σύνταξις.)
 — 17. οὐ δὴ οὖν προσγυνομένης προθέσεως ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ,
 λέγω ἐπὶ τοῦ Πλάτων διαλέγεται, μεθήσει ἢ ῥηματικὴ σύνταξις τὸ
 προτακτικὸν αὐτῆς στοιχεῖον κατὰ σύνθεσιν, λέγω τὸ προσδιαλέγεται.
 εἰ γοῦν καὶ ἡ ὀνοματικὴ θέσις σχέσιν δύναιτο ἐπιδέξασθαι τὴν ἐκ τῆς
 προθέσεως, τὸ τηρικαῦτα ἔστιν ἐπινοῆσαι συνενουμένην τῷ ὀνόματι τὴν
 πρόθεσιν· ὁ γὰρ περίεργος οὐ πόρρωθέν ἐστιν τοῦ περιεργάζεσθαι,
 οὐδὲ ὁ μέτοικος τοῦ μετοικεῖν, οὐδὲ ὁ περίοπτος τοῦ περιόπτεσθαι,
 οὐδὲ ὁ ἐπίκουρος τοῦ ἐπικουρεῖν. (οὐ γὰρ ἀντίκειται, κἂν συμβολικῶς
 κέηται· ἢ γὰρ τῆς συνθέσεως πρώτη σύνοδος ἐστὶ κατὰ τὴν ἐπιθετικὴν
 προφοράν, συμβολικώτερον πως μετατεθειμένη. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ Ἀντί-
 θεος, Ἀντίπατρος καὶ τὰ τούτοις ἔτι ὅμοια δυνάμει τὴν ἐκ γενικῆς
 2.2.451 παράθεσιν ὁμολογεῖ· ἀντὶ γὰρ θεοῦ ἢ πατρὸς παραλαμβάνεται· σαφὲς
 οὖν ὅτι καὶ τὰ συντεθέντα συνέχει πάλιν τὸ ἰδίωμα.) τῶν δὴ οὖν
 ῥημάτων κατὰ τὸν προειρημένον λόγον συντιθεμένων μετὰ τῶν προθέσεων,
 οὐ μὴν παρατιθεμένων, ὡς δεδειξεται, ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὰς ὀνομαστικὰς
 πτώσεις, ἔννοιαν ῥηματικὴν ὁμολογούσας, τὸ αὐτὸ τοῖς ῥήμασιν ἀνα-
 δέχεσθαι.
 18. Αἱ γοῦν πλάγιαι πτώσεις ἀποστᾶσαι τῆς συνόδου τῶν ῥημάτων,
 τουτέστιν τὸ αὐτὸ πρόσωπον οὐ δηλοῦσαι, καὶ τοῦ σχήματος ἀπηλλο-
 τριώθησαν· τὸ γὰρ ἐναντίον ἀναδέχονται παράθεσιν ἀντὶ συνθέσεως.
 καὶ πρὸς τὸ ἡνωμένον μὲν πρόσωπον, ὡς προείπομεν, καὶ τὰ τῆς συν-

θέσεως ὁμοίως συνήνται, πρὸς δὲ τὸ ἀφιστάμενον τῆς πλαγίας συνα-
πέστη καὶ τὰ τῆς συνθέσεως, μερικωτέρας λοιπὸν παραθέσεως γινομένης
ἢ[περ] διηκούσης καθ' ἓνα σχηματισμόν, περὶ Ἀπολλωνίου, ἐν
2.2.452 Ἀπολλωνίῳ καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. — 19. Εἰκὸς τινα φήσιν καὶ ἐν
πλαγίαις σύνθεσιν ἐπινοεῖν, βόλου περιβόλου, δρόμου καταδρόμου
καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις· ὃν λήσεται ὡς οὐκ ἔστιν αὐτόθεν σύνθεσις, εὐθείας
δὲ συντεθείσης κλίσις μεταπεποιημένη, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς δεδειξεται.
20. Εἰκὸς δὲ κάκεῖνο ὑπονοήσιν, ὡς οὐ κατὰ τὰς πλαγίας αἱ προθέσεις
παρατίθενται, ἐν δὲ ὑπερβιβασμῶ πρὸς τὰ ῥήματα ἀνατεινόμενα, κατὰ
Ἀπολλωνίου ἐλάλησα — κατελάλησα Ἀπολλωνίου, σὺν Ἀπολ-
λωνίῳ ἤμην — συνήμην Ἀπολλωνίῳ, περὶ τὸν καμπτήρα ἔδρα-
μον — περιέδραμον τὸν καμπτήρα, πρὸς Τρύφωνα εἶπον —
2.2.453 προσεῖπον Τρύφωνα, ἀπὸ Ἀλεξανδρείας ἔδραμον — ἀπέδρα-
μον Ἀλεξανδρείας. κἂν διαφέρῃ κατὰ τὸ δηλούμενον τὰ τῆς συν-
τάξεως, καθ' ὑπερβιβασμοὺς γίνεται πως ἡ διαφορὰ, ὁ νῦν ἄνθρωπος
— νῦν ὁ ἄνθρωπος, τότε ὁ Πτολεμαῖος — ὁ τότε Πτολεμαῖος,
ἐμὸς ὁ δοῦλος — ὁ ἐμὸς δοῦλος. — 21. Ἔστι δὲ καὶ πρὸς τὸ
τοιούτον φάναι, ὡς τὰ τοιαῦτα μὲν ἐν τῷ ὑπερβιβασμῶ τὴν αὐτὴν
ἔχει καταλληλότητα, κἂν ποσὴν ἔχη διαφορὰν τοῦ σημαινομένου· τὰ
δὲ τῶν προθέσεων καὶ ἐν ὑπερβιβασμῶ διάφορον πτώσιν ἴσχει, καὶ
σχεδὸν τὰ πλείονα οὐχ ὑπερβιβάζεται, πρὸς Ἀπολλώνιον ἔρχομαι,
προσέρχομαι δὲ Ἀπολλωνίῳ, πρὸς Τρύφωνα λαλῶ καὶ προσ-
λαλῶ Τρύφωνι, καὶ ἔστι μὲν που καταφέρω οἶνον, οὐ μὴν κατ' οἶνον
φέρω, καὶ περὶ τοῦ φίλου λέγω, οὐ μὴν περιλέγω τοῦ φίλου.
πλείστην ἔστιν εἰς τὸ τοιοῦτον παράθεσιν ποιήσασθαι. δι' οὗ προδηλό-
τατα δείκνυται ὡς οἶδασιν αἱ προθέσεις σύνταξιν τὴν πρὸς τὰς πλαγίους,
οὐ δυνάμεναι ἐπ' ἄλλο τι συνενεχθῆναι, εἰ μὴ πρότερον συμπεριλάβοιεν
τὴν πλαγίαν πτώσιν. ὑπὲρ ὧν τῆς διαφορᾶς κατὰ τὸ ἐξῆς ἐροῦμεν.
2.2.454 22. Ἔτι τῇ προκειμένη σύντάξει οἰήσεται τις τὰ τοιαῦτα ἀντικεῖσθαι,
παρ' ὀλίγον Τρύφων ὠλισθεν, μετ' ὀλίγον Δίων παρέσται,
παρὰ τί ἤμαρτεν Θέων; τὸ γὰρ τί καὶ τὸ ὀλίγον καὶ ἔτι τὰ προ-
κειμένα δόξει ἐν εὐθείᾳ σύντάξει παράθεσιν τῶν προθέσεων ἀναδεδέχθαι,
κἂν ἔτι κατὰ πλαγίαν πτώσιν τὰ τῆς συντάξεως γένηται, παρ' ὀλίγον
Τρύφωνι συνέβη τιμηθῆναι, κατὰ τί Θέωνα ὑβρίζεις; —
23. Ἄπερ ἔστιν ἀπολύσασθαι οὕτως, ὡς ἐν ὑπακουομέναις αἰτιατικαῖς
τὰ τοῦ λόγου κατέστη. τὸ γὰρ παρὰ τί Τρύφων ἤμαρτεν; ἐν αἰτίῳ
ἔξωθεν ὑπακουομένῳ κατ' αἰτιατικὴν πτώσιν, ὡς εἰ καὶ οὕτως τις λέγοι,
παρὰ ποίαν αἰτίαν ἤμαρτεν Τρύφων. οὕτως ἔχει τὸ μετὰ

2.2.455 μικρόν καὶ τὸ μετ' ὀλίγον ἐλεύσεται Τρύφων· ὑπακούεται γὰρ μετὰ μικρὸν διάστημα τοῦ χρόνου. ὁ αὐτὸς λόγος ἐπὶ ἀπάντων τῶν τοιούτων, ὥστε πάλιν κατὰ παράθεσιν αἰτιατικῆς πτώσεως νοεῖσθαι τὰς προθέσεις. τὸ γὰρ παρὰ τί λείπει ὁ λόγος; ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ παρὰ τίνα λέξιν λείπει ὁ λόγος; παρὰ τίνα φράσιν; καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι ἐν εὐθείᾳ συντάξει φάναι τὸ παρὰ τίς, κατὰ δὲ αἰτιατικὴν τὸ παρὰ τίνα, οὕτως χρῆ νοεῖν ὡς καὶ τὸ τί καθεστῶς τῆς μὲν εὐθείας οὐ παραδέχεται τὴν παράθεσιν, αἰτιατικῆς γε μὴν, ὅτε φαμὲν παρὰ τί. 24. Ἄλλ' ἐκεῖνο πάλιν ἀντικείμεται. ἔφαμεν ἐν τοῖς προκειμένοις τὰς τῶν ἄρθρων συντάξεις ἐν μὲν παραθέσει τῶν προθέσεων μετ' αὐτὰς τίθεσθαι, ἐν δὲ συνθέσει πρὸ αὐτῶν τίθεσθαι· φαμὲν δέ γε τὸ παρὰ τί; τοῦ τοιούτου οὐ προσγινομένου, εἰ μὴ πολὺ πρότερον ἢ πρόθεσις ἦνωτο. — 25. Πρὸς ὃ ἔστιν πάλιν ὑπαντήσαι. τὸ πρῶτον, οὐδ' ὄλως τὸ τί δύναται παραδέξασθαι ἄρθρον· ἀπροσδεεῖς γὰρ τῶν ἄρθρων αἰπεύσεις, καθὼς ἐπεδείχθη. τὸ δεύτερον, ἢ προκειμένη σύνταξις οὐκ ὡς ἐγκειμένου τοῦ πύσματος τὰ τῆς συντάξεως τοῦ ἄρθρου ἐποιήσατο, λέγω 2.2.456 ἐν τῷ τὸ παρὰ τί, ἀλλ' ἔστιν ὅλης τῆς συντάξεως καὶ τοῦ νοουμένου ἔξωθεν πράγματος τὸ ἄρθρον, ὡς γε ἔστιν ἐπινοῆσαι καὶ ἐπὶ τῆς τῶν ἀπαρεμφάτων συντάξεως, ὅτε φαμὲν τὸ γράφειν, τὸ περιπατεῖν· οὐ γὰρ δὴ τῶν διαθέσεων τὸ ἄρθρον ἐστὶν ἢ τῶν χρόνων, τοῦ δὲ παρυφισταμένου πράγματος. παρὸν τὸν λόγον πιστώσασθαι καὶ διὰ συντάξεως λόγου. ἔστω γάρ τι τοιοῦτον, [τὸ] μὴ παρὰ τοῦτο ποιησώμεθα, ἐξ ἧς συντάξεως παρυφίσταται τι πάλιν πρᾶγμα, οὗ γίνεται τὸ ἄρθρον, τὸ μὴ παρὰ τοῦτο ποιησώμεθα. Οὐ δὴ οὖν τὸ παρὰ τί ἐν συνθέσει τὰ τῆς προθέσεως ἀνεδέξατο διὰ τὸ προσγεγενημένον ἔξωθεν ἄρθρον. 26. Τῆς αὐτῆς ἐπιστάσεως ἔχεται καὶ τὸ διότι καὶ καθότι, πότερον ἐν παραθέσει τὰ τῆς συντάξεως καθέστηκεν ἢ συνθέσει, καὶ πότερον ἐπὶ ἄπτωτον τὸ ὅτι λόγῳ τῷ συνδεσμικῷ ἢ ἐπὶ πτωτικόν, ὃ δὴ παράκειται οὐδέτερον ὄν τῷ ὅτις, ἐν μέρος λόγου καθεστῶς, ὅμοιον 2.2.457 τῷ ὁποῖον, ὁπόσον· ἢ ἐπὶ τὸ ἐν δυσὶν μέρεσι λόγου νοούμενον, ὃ δὴ ἀπ' ἀρσενικῆς πέπτωκε συντάξεως κατὰ παραλληλότητα, λέγω τῆς ὅς τις, ᾧ καὶ θηλυκὸν παράκειται ἐν δυσὶν μέρεσι λόγου πάλιν τὸ ἢ τις, ᾧ πάντως σύνεστι καὶ οὐδέτερον ἐν δυσὶν μέρεσι λόγου τὸ ὅ τι, οὐκ ἀγνοοῦντός μου ὅτι καὶ ἐν συνδέσμῳ τῷ ὅτι ἐστὶν ἐγκειμένη ἕτερα σημασία, ἣν νοοῦμεν διαβεβαιωτικῶς, ὅτε οὕτω φαμέν, ὅτι νικῶ σε, ὅτι πλείονά σου ἀναγινώσκω, διαφερούσης συντάξεως τῆς οὕτω νοουμένης κατ' αἰτιολογικὴν ἐκφοράν, ὅτι πλείονά σου ἀναγινώσκω συνετώτερός σου

καθέστηκα. ὑπὲρ ἧς διαφορᾶς ἠκριβώσαμεν καὶ ἐν τῷ περὶ συνδέσμων, ἀλλὰ τὸ νῦν γε τῆς τῶν προθέσεων συντάξεως τὸ τοιοῦτον ἀπαιτούσης αὐτὸ μόνον τὸ κατὰ τὰς προθέσεις ἀπορούμενον παραστήσομεν. — 27. Ὡς μὲν οὖν καὶ κατὰ τινὰς ἄλλας παραθέσεις αἱ προθέσεις συνδεσμικῆς συντάξεως γίνονται παρεμφατικά, λέλεκται ἡμῖν. ἐξ ὧν καὶ 2.2.458 ἡ ἀφορμὴ εἴρηται παρὰ Στωϊκοῖς τοῦ καλεῖσθαι αὐτὰς προθετικὸς συνδέσμους· τὸ γὰρ ἔνεκα τίνος λυπῆ; καὶ διὰ τί λυπῆ; ἐν ἴσῳ ἐστί, καὶ τὸ ἐκ τῆς ῥαθυμίας ἐν ἴσῳ ἐστὶν τῷ ἔνεκα τῆς ῥαθυμίας. οὐδὲν δὲ οὖν ἀπεμφαίνον καὶ τὰ προκείμενα μόρια, λέγω τὸ διότι, καθότι, παραδεξάμενα τὰς προθέσεις συνδεσμικὴν ἐπέχειν σύνταξιν. — 28. Πρόδηλον γὰρ κακὴ τῆς συνούσης δασείας ὡς οὐχ ἔν ἀπλοῦν ἐστὶν τὸ διότι, καθὸ οὐ παρεμπίπτει ἢ ἐν τοῖς φωνήεσι δασεῖα ἐν μέσαις ταῖς λέξεσιν, ἔνεκα τοῦ τοιοῦτου σεσημειωμένων ἐνίων ὡς ἀλόγων ὄντων ἢ ἀπὸ Λακωνικῆς διαλέκτου παρεισδεδυκῶτων εἰς τὰς ἄλλας διαλέκτους, ὑπὲρ ὧν ἐν τῷ περὶ πνευμάτων ἠκριβώσαμεν. ἀλλ' οὐ τοῦτό φημι αὐτάρκες, διότι συνεστάναι ἐκ διαφορῶν μερῶν τοῦ λόγου, ἐπεὶ οὐδὲν ἐκώλυεν τοῖς σεσημειωμένοις ὅμοια αὐτὰ καθίστασθαι, τῷ εὐοί, εἶέν καὶ ἔτι 2.2.459 τῷ παρ' Ἀττικοῖς ταῶς. — 29. Ἀλλὰ καὶ τὰ παρεπόμενα συνομολογεῖ· πρῶτον αὐταὶ αἱ φωναί, ἢ τε διὰ καὶ ὅτι. καὶ τὸ τὴν διὰ μηδέποτε ἐν συνθέσει αἰτιολογικῶς παραλαμβάνεσθαι, ὡς ἐν τῷ διάδρομος ἢ διατρέχω, ἐν δὲ παραθέσει πτώσεως αἰτιατικῆς, διὰ Τρύφωνα, διὰ τὴν ἡμέραν. καὶ ἐντεῦθεν ὁμολογεῖται ὡς οὐδὲ τὸ ὅτι σύνδεσμός ἐστὶν, 2.2.460 ἀλλὰ πτωτικὸν μόριον τῆς αἰτιατικῆς πτώσεως, εἶγε ἐδείχθη ὅτι οὐδὲ ἐν παραθέσει ἐστὶν ἢ εὐθεία τῶν προθέσεων καὶ ὡς ἐν εὐθείᾳ ἢ διὰ συνδεσμικὴν οὐκ ἐπέχει σύνταξιν. — 30. Λειπόμενον οὖν ἐστὶν ἐκεῖνο παραστήσαι, εἰ ἐνὸς ὄντος τοῦ ὅτι κατ' αἰτιατικὴν πτώσιν ἢ διὰ πρόκειται, ἢ δύο ὄντων κατὰ παράθεσιν τοῦ ὅ καὶ τί, ὃ δὲ ἐκ συντάξεως ἀρσενικῆς τῆς ὅς τις μετείληπτο εἰς οὐδετέραν· ὧ καὶ μᾶλλον τὰ τοῦ λόγου ὑπάγεται. ἰδοὺ γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν ἐτέρων γενῶν, λέγω τοῦ τε ἀρσενικοῦ καὶ τοῦ θηλυκοῦ, ἃ δὲ κατ' αἰτιατικὴν οὐδέποτε συνεμπίπτει, τὰ τῆς διαστολῆς ἔκδηλα ἐγένετο. ἧς γὰρ πτώσεως ἔτυχεν τὸ δι' ὄντιν ἢ τινὰ λόγον καὶ δι' ἢν τινὰ αἰτίαν, καὶ ἔτι ἐπὶ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ δι' οὓς τινὰς καὶ δι' ἄς τινὰς, καὶ τὸ δι' ὅ τι. προφανὲς γενήσεται 2.2.461 ὡς εἶη ἐν τρισὶ μέρεσι λόγου, προθέσεως τῆς διὰ κατὰ συνδεσμικὴν σύνταξιν φερομένης ἐπ' αἰτιατικὴν καὶ παραλλήλων δύο πτωτικῶν, τοῦ ὅ καὶ τοῦ τί, πτώσεως ὄντων οὐκ ἄλλης ἢ αἰτιατικῆς. ἢ αὐτὴ ἀπόδειξις σύνεστι καὶ ἐπὶ τοῦ καθότι. — 31. Ὁμολόγως δεήσει καὶ ἐν τῇ τοιαύτῃ συντάξει, διὰ τὸ ἡμέραν εἶναι, διὰ τὸ φῶς εἶναι, τὸ τό

μη ἔχεσθαι ἄλλης πτώσεως ἢ τῆς προειρημένης αἰτιατικῆς. — ἔστι καὶ ἐκ τῶν ἀνθυπαγομένων λόγων προσαποδείξει τὸν λόγον. ἰδοὺ γὰρ προσανταποδίδοται τὸ δι' ὄν τινα λόγον ταῦτα ἐγένετο, διὰ τοῦτον καὶ ταῦτα συμβήσεται, καὶ ἔτι δι' ἣν τινα αἰτίαν, διὰ ταύτην· παρακολουθήσει καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ οὐδετέρου, διότι ἡμέρα ἐστίν, διὰ τοῦτο φῶς ἐστίν, πάλιν τοῦ ἀνταποδιδόμενου νοουμένου κατ' αἰτιατικὴν πτώσιν.

32. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῶν παρατιθεμένων προθέσεων κατὰ τὰς ὀνοματικὰς συντάξεις καὶ τῶν συντιθεμένων· τοῖς γε μὴν ῥήμασι συντάσσονται ἀπάντοτε κατὰ τὴν σύνθεσιν· ἐν γὰρ τῷ καταγράφῳ 2.2.462 καὶ τῷ ἐξυπανέστη {B 267} καὶ τῷ παρακατατιθέμεθα {Aeschin. contra Timarch. < 9} καὶ εἴ τινα ἄλλα τοιαῦτά ἐστι. καὶ ἴσως τὸ τοιοῦτο δόξει οὐκ ἀληθεύειν δεόμενον λόγου τοῦ ἀποδεικνύοντος τὴν ἐν αὐτοῖς σύνθεσιν. φέρε γὰρ φάναι ὡς μᾶλλον παράκεινται τοῖς ῥήμασιν ἢ περὶ συνήνωνται, συνηγορίας οὔσης τοιαύτης.

33. Τὰ ὅπως δὴ ποτε συντεθέντα τῶν μερῶν τοῦ λόγου, καθ' ὃ μέρος ἦνῳται, ἀμετάθετά ἐστίν, τὰ γε μὴν παρακείμενα διάφορον ἔσθ' ὅτε τὴν παράθεσιν ποιεῖται. καὶ πρόδηλα μὲν τὰ ἀπὸ λειπούσης φωνῆς συντεθειμένα, ὡς ἔχει τὸ λεοντόφωνος, Μηνόδωρος, κυνόδηκτος, χειρογραφῶ, παιδαγωγῶ· οὐ γὰρ δὴ γε ἐπὶ τούτων κατὰ τὰς διαφοροὺς κλίσεις τὰ τῆς συναφείας τῶν λέξεων ποτε μετατίθεται. ἀλλὰ καὶ ἔτι τὰ ἐκ τελείων φωνῶν συντεθειμένα μετὰ τῆς συνούσης τάσεως καὶ μετὰ τῆς μὴ μεταπιπτούσης λέξεως πρόδηλον ἴσχει τὴν σύνθεσιν, 2.2.463 ὡς ἔχει τὸ κερασφόρος, ἔωσφόρος, Ἄστυάναξ, τερα[το]σκόπος, Διόσκορος. — 34. Τὰ γε μὴν ἐν παραθέσει ὄντα ἔχει τὸ καὶ μετατίθεσθαι, ὡς τὸ Νέα πόλις — Νέας πόλεως, ἀγαθοῦ δαίμονος, Ἄρειου πάγου, συνεπισχύνοντος καὶ τοῦ δις παραλαμβανομένου τόνου. ἀλλ' ἔτι καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν προθέσεων, ἠνίκα ἐδιδάχθημεν τὸ παρὰ νόμου, τὸ περικλυτοῦ τῆ τοῦ ἄρθρου προσόδῳ παράθεσιν μὲν ὁμολογεῖν ἀφισταμένης τῆς προθέσεως πρὸ τοῦ ἐπεντιθεμένου ἄρθρου, οἶον παρὰ τοῦ νόμου, σύνθεσιν δέ, εἰ ἠνωμένης τῆς προθέσεως, ἔξωθεν προσγινομένου τοῦ ἄρθρου, οὕτως ἔχει τὰ τῆς συντάξεως, τοῦ παρα- 2.2.464 νόμου, τοῦ περικλυτοῦ. — 35. Καὶ δὴ οὖν ἐν τῷ καταγράφῳ, εἰ μὲν συνῆπται τὰ τῆς προθέσεως, πάντως καὶ ἀμετάβλητα κατὰ τὸν προειρημένον λόγον· εἰ δὲ μὴ οὕτως ἔχει, κλίσιν δὲ τὴν δέουσαν ἀναδέχεται, ὡς εἰ καὶ ἀπλᾶ καθειστήκει, σαφὲς ὅτι παράκειται μᾶλλον ἢ πρόθεσις ἢ περὶ σύγκειται. καὶ ὥσπερ παραδεξαμένη τὸ ἄρθρον ἐν τοῖς πτωτικοῖς ἐδίδαξεν τὴν παράθεσιν, οὕτως παραδεξαμένη τὴν γινομένην

κλίσιν ἔσωθεν ταῦτόν ἐπιδείξεται, ὅπου γε καί τοὺς διπλασιασμοὺς ἐπι-
δέχεται, καταγράφω — καταγέγραφα, καταλαλῶ — καταλελάληκα.

36. Οὐ γὰρ ἐκεῖνο πιθανόν, καθό φησιν Τρύφων ἐν τῷ περὶ
προθέσεων { p 34 Vels. }, ὡς ἠνωμένοι μὲν εἰσὶν αἱ προθέσεις μετὰ τῶν
ρήμάτων, οὐ μὴν τὴν προσγινομένην κλίσιν ἔξωθεν ἐπιδέχονται, καθὸ
προθέσεις οὔσαι οὐκ ὀφείλουσιν πρὸ αὐτῶν τι ἔχειν. — πρῶτον μὲν
ὅτι ἄπορον τὸ τὰ ὀπωσδήποτε συντεθέντα ἔτι μετακινεῖσθαι, ὅπερ καὶ
ἀπεδείχθη. τί γὰρ οὐ μᾶλλον, ὡς ἔφαμεν, παρακειμέναις αὐταῖς τὸ
2.2.465 τοιοῦτον παρακολουθεῖ ἢ περ συντεθείσαις; — δεύτερον, εἴπερ καθὸ
προθέσεις εἰσὶν, διὰ τοῦτο οὐδ' ἔξωθεν τι προσγίνεται αὐταῖς, τί δὴ
ποτε ἐπ' ἐνίων προσεγένετο, ἦνεπε, παρηνόχλησθε { Demosth. de
cor. < 51 }, ἠναντιούμην; ἵνα μὴ λέγω καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν
κεκάμμυκα, κεκάθικα. — 37. Ἄλλ' εἰ καὶ τὰ τοιαῦτά τις παρα-
πέμψαιτο ὡς οὐ δεόντως κεκλιμένα, ἃ δὴ καὶ μάλιστα φυσικῆς εἶχετο
ἀκολουθίας, ὡς ἐν ἑτέροις ἐδιδάξαμεν, ἐκεῖνό γε μὴν ἔτι ἀναμένει, ὡς
τότε ἢ πρόθεσις τῆς δεούσης συντάξεως τυγχάνει, ἠνίκα καὶ τὸ ὄνομα
σύνεστιν αὐτῇ, τὸ καλεῖσθαι πρόθεσις· ὀπηνίκα μὲντοι συντεθεῖσα μετὰ
τινος μέρους λόγου οὐκέτι οὐδὲ πρόθεσις καλεῖται, μέρος γενομένη τοῦ
ὄλου ὀνόματος, τὸ τῆνικαῦτα οὐδὲ τὰ ιδιώματα τῆς προθέσεως ἀναδέχεται.

— 38. Παρὸν πιστώσασθαι ἐκ τῶν προκατειλεγμένων. ὅταν γὰρ ἐν
2.2.466 τῷ ἀνοίκτης μέρος ὀνόματος ἐγένετο, ἔσχεν καὶ δευτερεύουσαν τὴν
σύνθεσιν ἐν τῷ θυρανοίκτης, καίτοι κατ' ἀρχὰς αἰεὶ συντιθεμένη· ὅτε
συνετέθη ἐν τῷ κατάδρομος εἰς ὄνομα χωρήσασα, ἔξωθεν προκείμενον
ἔσχε τὸ ἄρθρον, οὐκέτι τῷ λόγῳ τῆς προθέσεως ἀρκτική γενομένη,
δευτέρα δὲ τοῦ ἄρθρου. ἐδείκνυτο γοῦν ἐν παραθέσει μὴ παραχωροῦσα
τοῦ τόπου τῷ ἄρθρῳ ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος καὶ ἔτι κατὰ τοῦ
Κτησιφῶντος, ἐκ Λέσβου καὶ ἐκ τῆς Λέσβου. — 39. Εἴπερ οὖν
ἦνωτο καὶ ἐν τῷ καταγράφω, ἀδιάφορον εἶχε τὸ ἔξωθεν προσκλιθῆναι·
ὡς γὰρ ἔφαμεν, οὐκέτι πρόθεσις, μέρος δὲ ρήματος. εἰ δὲ οὐ προσδί-
δωσι τῇ κλίσει τὸ ἔξωθεν ἐγγενέσθαι, ὁμολογοῦν ὅτι τὸ ἴδιωμα οὐκ ἄλλο
τι σημαίνει ἢ τὴν παράθεσιν. — ἄλλ' οὐδὲ τὰ τοῦ τόνου ἀπεμφαίνοντά
ἐστιν· ἰδοὺ γὰρ ἔχει τὸ ἴδιωμα τῆς παραθέσεως, τὸ συντηρεῖν τοὺς
2.2.467 τόνους, κατεῖχον, καθῆψα, προῆλθον. καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων ὁ αὐτὸς
λόγος.

40. Τοῦτοις οὖν τοῖς λόγοις τις προσέχων δόξει μετὰ πάσης
ἀκριβείας πιστοῦσθαι ὡς μᾶλλον ἐν παραθέσει εἰσὶν αἱ προθέσεις ἢ περ
ἐν συνθέσει. Ἄλλ' ἔστι πρὸς ἕκαστον τῶν εἰρημένων ὑπαντῆσαι οὕτως.
οὐκ οἰητέον κεκλίσθαι τὰ ἀπὸ προθέσεως ἀρχόμενα κατὰ τοὺς παρῳχη-

μένους χρόνους, συντεθεισθαί γε μὴν κατὰ τὴν ἐκάστου διαφορὰν. ᾧ γὰρ λόγῳ παρὰ τὸ γράφω ἐγένετο καταγράφω, τούτῳ καὶ παρὰ τὸ ἔγραψα τὸ κατέγραψα. ἕκαστος γὰρ τῶν προειρημένων χρόνων, ἐπαγγελλόμενος καὶ τὴν τοῦ πράγματος διάθεσιν, τὴν αὐτὴν ἐκ τῶν προθέσεων σχέσιν παρεδέχετο ἐν τοῖς ἰδίῳις μετασχηματισμοῖς, ὅτι καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἐνέκειτο. — 41. Τούτου δὲ ἀπόδειξις ἰκανωτάτη γένοιτο τὸ καὶ παρωχημένους ἰδίᾳ ποτὲ συντεθεισθαί μὴ ὄντων ἐνεστώτων, καὶ ἔτι μέλλοντας 2.2.468 καὶ ἐνεστώτας οὐκ ὄντων παρωχημένων· ὅπερ εἰ παρείπετο τὸ ἐξ ἐνεστώτος ἄρχεσθαι τὰς συνθέσεις καὶ μετιέναι ἐπὶ τοὺς παρωχημένους, παρείπετο ἂν τὸ μὴ ἰδίᾳ συντεθεισθαί παρωχημένον χωρὶς τῆς κατὰ τὸν ἐνεστώτα συνθέσεως. κατέφαγόν φαμεν οὐδεμιᾶς οὐσης ὑπομνήσεως τοῦ ἐνεστώτος, καὶ ἔτι κατοίσω οὐκ οὐσης χρήσεως τῆς κατὰ τὸν ἐνεστώτα, οὐδὲ μὴν τῆς κατὰ τὸν παρωχημένον· καὶ ἔτι κατὰ τὸν ἐνεστώτα ἄπειμί φαμεν οὐκ ὄντων προδήλων τῶν παρωχημένων. ἰδίᾳ ἄρα οἰητέον ἕκαστον χρόνον τὴν σύνθεσιν ἀναδεδέχθαι, καθὸ ἕκαστος ῥητὸς ὢν οὐκ ἐν ἅπαντι διαφορῶ χρόνῳ σύνθεσιν ἰδίαν ἀπηνέγκατο, 2.2.469 οὐκ ἀναμείνας τὴν ἐξ ἐνεστώτος γενομένην σύνθεσιν. ἔστιν εἰς τὸ τοιοῦτο πάμπολλα παραθέσθαι.

42. Ἐκείνοις μέντοι συγκατατιθείμην τοῖς σχήμασι, λέγω τοῖς κατὰ τὰς προθέσεις κλιθεῖσι. τὴν γὰρ ἐκ τοῦ ἐνεστώτος γενομένην διαφορὰν κατὰ τοὺς παρωχημένους παρεδέξαντο αἱ προθέσεις, ὡς ἔχει παρὰ τὸ ἐνέπω τὸ ἦνεπον· ὁμοιον γὰρ ἐστὶ τῷ ἦλαυνον· καμμύω — ἐκάμμυον· ὁμοιον γὰρ τῷ ἔκαμπτον. χρὴ νοεῖν ὅτι παρὰ τὸ ἐνοχλῶ ἐγένετο τὸ ἠνόχλουν, καὶ μετὰ τὴν κλίσιν ἐπηνέχθη σύνθεσις ἢ τοῦ παρηνόχλουν. — 43. Καὶ φαίνεται ὅτι ἐπεὶ μὴ πολλὴ ἢ τοιαύτη παράθεσις ἐστὶν τῶν κεκλιμένων, ἐν τῇ ἐπικρατεῖα καθ' ἕκαστον χρόνον συντεθειμένων προθέσεων, τὰ τοιαῦτα ἐδόκει ἄλογα καθίστασθαι. πρὸς οὓς γε 2.2.470 ἔστι φάναι ὡς οὐ τὸ αὐτὸ ἀπαιτεῖ ὁ λόγος ταῖς οὕτω συντεθειμέναις προθέσεσιν. τί οὐχὶ παραιτούμεναι τὴν ἔξωθεν κλίσιν ἐγγινομένην ἀποδιδούσιν, ὥστε φάναι καθιζόμεν καθίσα, λέγω μετὰ μακροῦ τοῦ ι, ὅπου γε καὶ μεταξὺ πεσόντος τοῦ συνδέσμου ἐγένετο

καδ δ' ἴσ' ἐν θαλάμῳ {Γ 382 },

ὁμολόγως οὖν γενομένης ἔσωθεν τῆς κλίσεως, ὅτι γενέσθαι ἔξωθεν ἀδυνατεῖ; ἀδύνατον γὰρ ἐκστήναι τὸν παρωχημένον χρόνον τῆς ἔσωθεν προσγενομένης κλίσεως. ὡς οὖν προείπομεν, τὰ τοιαῦτα τὴν ἐξ ἐνεστώτος σύνθεσιν ἀναδεξάμενα μετῆι καὶ ἐπὶ τοὺς παρωχημένους, οὐκ ἰδίᾳ συντεθειμένους, μεταληφθέντας δὲ ἐξ ἐνεστώτος. — 44. Ἐγὼ δὲ ὑπολαμβάνω καὶ ὅτι ἐν παρολκῇ αἱ προθέσεις οὔσαι κατὰ τὸ πλεόν, καὶ ὡς

συλλαβαὶ προσκείμεναι τοῖς ῥήμασιν, τὴν τούτων ἀπηνέγκαντο κλίσιν.
2.2.471 οὐ γὰρ ὡς τὸ γράφω καὶ τὸ καταγράφω διάφορα, οὕτως καὶ τὸ ἴζω
καὶ καθίζω, εὐδω καὶ καθεύδω, ἔπω ἐνέπω, ὅπου γε καὶ εἰς ἓν
ἀπλοῦν μεταλαμβάνεται. τὸ δὲ ὑπὲρ τῶν τοιούτων αὐτάρκως ἐν ἑτέροις
ἡμῖν εἴρηται.

45. Καὶ ἔστι καὶ ἀπὸ τῶν μετοχῶν ὁ λόγος πάνυ ἀκριβέστατος.
εἰ δέδοται ὅτι καταγράφων ἓν ἔστι, καθὸ κατ' εὐθειᾶν ἢ πτώσις, καθὸ ἢ
παράθεσις τοῦ ἄρθρου πρὸ τῆς προθέσεως, δίδεται ὅτι καὶ τὸ κατα-
γράφω ἓν ἔστιν· ἐν γὰρ τῷ αὐτῷ σχήματι καταγίνεται μετοχὴ καὶ ῥῆμα.
(διὰ τοῦτο τὸ ἀνατλάς μετοχὴ, συνυπάρχοντος τοῦ ἀνέτλην, οὐ μὴν
τὸ πολύτλας· ἰδίαν γὰρ σχέσιν ἀναδεξαμένη ἢ μετοχὴ καὶ μὴ μετέ-
2.2.472 χουσα τῆς τοῦ ῥήματος σχέσεως ἀπένευσε τὸ καὶ εἶναι μετοχὴ. τὸν
τοιούτον λόγον ἐντελῶς ἐξεθέμην ἐν τῷ περὶ μετοχῶν.)

46. Ἔστιν καὶ τοῦτο προσθεῖναι. εἴπερ αἱ εὐθεῖαι συμφερόμεναι
τοῖς ῥήμασι κατὰ τὸ αὐτὸ πρόσωπον οὐ παραδέχονται καὶ προθέσεως
παράθεσιν, σύνθεσιν δὲ διὰ τὴν τοῦ ῥήματος σύνοδον, πῶς οὐ βίαιον τὸ
αἴτιον τοῦ μὴ συνεῖναι τὴν παράθεσιν τῶν προθέσεων αὐτὸ ἐπιδέξασθαι
τὴν παράθεσιν; πάλιν γὰρ οὐδ' ἢ κλητικὴ παράθεσιν ἐπιδέχεται διὰ τὴν
τοῦ ῥήματος σύνοδον, αἶ γε μὴν ὑπόλοιποι τρεῖς πτώσεις, καθὸ ἐξέφυγον
τὴν τοῦ ῥήματος σύνοδον. ἐδείξαμεν γὰρ ἐν τοῖς προειρημένοις ὡς ἐν
διαφόροις προσώποις τὰ ῥήματα νοεῖται, ἠνίκα φαμέν κατὰ Ἄρι-
στάρχου λέγει.

47. Ἔστιν καὶ ὁ ἀπὸ τοῦ τόνου λόγος συνάγων τὴν ἐγγενομένην
σύνθεσιν. τὸ μὲν γὰρ τὰς αὐτὰς τάσεις φυλάττεσθαι ἰδίον ἔστι καὶ
παραθέσεως καὶ συνθέσεως· παρὰ τοῦ σοφοῦ ἦλθεν, παρὰ τὸν
σοφὸν ἐγένετο· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν συνθέσει μονὴ τοῦ τόνου γίνεται,
2.2.473 περικλυτός, Παναχαιός, ἀντεραστής. τό γε μὴν ἀναβιβάζειν τὸν
τόνον ἰδίον ἔστιν συνθέσεως. οὐχὶ οὖν ἐν τῷ καθῆψα, ἐν τῷ προεῖχον
μᾶλλον σύνθεσις ἢ παράθεσις, καὶ γὰρ ἀμφοτέρωθεν δύναται εἶναι· ἐν γε
μὴν τοῖς ἀναβιβαζομένοις τὸ ἐξαιρετὸν τῆς συνθέσεώς ἐστιν. ἀνεβιβάσθη
τὸ κάθηται καὶ τὸ κατάκειται, τὸ σύνειμι, τὸ σύμφημι, τὸ σύνοιδα,

κάτεχ' οὐρανόν {ν 269 },

Νέστωρ δ' αὖ τότε ἔφιζε {γ 411 },

ἔνεσαν στονόεντες οἴστοι {φ 12. 60 },

ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ {Ξ 393 },

ἄλλα πλεῖστα, ὑπὲρ ὧν τὰς αἰτίας ἐκθησόμεθα· ὡς γε καὶ ἐπὶ τῶν
ὀνομάτων φαμέν τινα συντιθέμενα ἀναβιβάζειν τὸν τόνον καὶ τινα τὴν
ταυτότητα τοῦ τόνου τηρεῖν. — 48. Τὸ δὲ μείζον, ὅλη ἢ προστακτικὴ

ἔγκλισις κατὰ τὴν τῶν ἐνεργητικῶν ῥημάτων προφορὰν οὕσα δισύλλαβος ἀναβιβάζει τὸν τόνον, κάτελθε, κατάλαβε, περίγραφε, καὶ οὐδὲ 2.2.474 κατ' ὀλίγον διστάζει ἔστιν περὶ τῆς συνθέσεως. καὶ εἰ ὁμολόγως τὰ τοιαῦτα σύνθετα, πῶς οὐκ ἂν δοθείη καὶ τὰ τῆς ὀριστικῆς ἐγκλίσεως σύνθετα; μία γὰρ ἢ διάθεσις καὶ μία συνδρομὴ τῆς προθέσεως καὶ μία σχέσις ἢ κατὰ τοῦ ῥήματος. — 49. Ἴδου δὴ καὶ ἡ ὑποτακτικὴ ἔγκλισις ἐπιδέχεται τοὺς ἐπιζευκτικούς συνδέσμους πρὸ τῶν προθέσεων, ἐὰν καταλάβω, ἐὰν καταγράψω· ὅπερ οὐκ ἂν παρείπετο, τῶν προθέσεων αἰεὶ τὸν ἀρκτικὸν τόπον ἐπεχουσῶν. σαφὲς κὰκ τῶν λοιπῶν ἐγκλίσεων, αἰ πρὸ τῶν προθέσεων τὰ προσγινόμενα αὐταῖς ἐπιρρήματα ἔξωθεν προσλαμβάνουσιν, εἴθε κατάλαβοιμι, ἄγε κατάλαβε. Καὶ τοσαῦτα ἂν εἴη περὶ τοῦ ἠνῶσθαι τὰς προθέσεις τοῖς ῥήμασιν.

50. Πρόδηλον ὡς καὶ αἱ συνοῦσαι μετοχαὶ μεταλαμβάνονται ἀπὸ τῶν ῥημάτων σχέσιν τὴν αὐτὴν ἀναδέχονται, ὡς ἔχει ἡ παραστάς πρὸς τὸ παρέστη, περιφύς — περιέφυν. οὕτως γὰρ καὶ τὸ παραφέροντος πάλιν συνυπάρχοντος τοῦ παραφέρω καταστήσεται εἰς ἓν μέρος λόγου· 2.2.475 εἰ μέντοι εἴη παρὰ τὸ φέρω, ἀφ' οὗ φέρων καὶ φέροντος, καθὼς προείπομεν, δύο μέρη λόγου γενήσεται τὸ παρὰ φέροντος, τοῦ ἄρθρου τιθεμένου μεταξὺ τῆς μετοχῆς καὶ τῆς προθέσεως. — 51. Εἵπομεν ἐν τῷ περὶ μετοχῶν ὡς ἀληθὲς ἐστὶ μᾶλλον καλεῖν τὰ σχήματα αὐτῶν παρασύνθετα ἢ ἡπὲρ σύνθετα, καθὸ πᾶν μέρος λόγου συντεθὲν καὶ εἰς ἕτερον σχῆμα μεταπεσὸν ἔχει τὸ μεταπεπτωκὸς οὐκέτι σύνθετον, παρασύνθετον δέ. (ἔνθεν οὖν καὶ αἱ τάσεις τῶν τε ἀπλῶν καὶ δοκούντων συνθέτων εἶναι τὸν αὐτὸν ἐπέχουσι τόνον, ἐπεὶ τὰ ἀπλᾶ καὶ παρασύνθετα μιᾶς ἔχεται ἀναλογίας, ὡς δείκνυται ἐν τῷ περὶ σχημάτων. σύνθετον γοῦν φαμεν τὸ ἐξ ὀξυτόνου εἰς βαρεῖαν τάσιν μετεληλυθός, ἐπὶ τῶν εἰς ος πάνσοφος, νεάοιδος· παρασύνθετον δὲ τὸ μὴ ἀναβιβάσαν τὸν τόνον, καθὸ οὐδὲ συνετέθειτο, συνθέτῳ δὲ ῥήματι παρέκειτο, τῷ ἐπακούω τὸ

ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα { Hesiod. O. et D. 29 },

2.2.476 τῷ λυραοιδῷ τὸ λυραοιδός, μεσφδῷ — μεσφδός, τῶν σεσημειωμένων τὸ νῦν ὑποστελλομένων· οὐ γὰρ δὴ γε προηγουμένως ὑπὲρ τῆς τούτων ἀναλογίας προειλόμεθα διαλαβεῖν.) — 52. Ὁμολογὸν δ' ὅτι καὶ τὸ ἐξὸν καὶ τὸ παρὸν σχέσιν τῶν προειρημένων μετοχῶν ἀναδέδεκται, παρακείμενα τῷ ἔξεστι καὶ τῷ πάρεστιν· ἄπερ ἐστὶν ἐν οὐδετέρῳ καταλήξει δεόντως, ἐπεὶ καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν σύνταξις ἐπὶ τὰ ἀπαρέμματα φέρεται ἐκ συντάξεως ῥηματικῆς τῆς πρὸς τὰ ἀπαρέμματα, πάρεστι [τὸ] φιλολογεῖν — παρὸν φιλολογεῖν, ἔξεστι καθεύδειν — ἐξὸν καθεύδειν.

53. Ταῖς ἀντωνυμίαις οὐδέποτε ἐν συνθέσει αἱ προθέσεις σύνεισι, κατὰ μέντοι τάσιν τὴν ὀρθὴν ἐν ταῖς πλαγαῖαις πτώσεσι, κατὰ σοῦ, περὶ σοῦ· δι' ὅτι δὲ μετ' ὀρθῆς τάσεως, ἐν τοῖς προεκδοθεῖσιν εἴρηται. ὁμολόγως οὖν ταῖς κατὰ τὴν εὐθειᾶν οὐδ' ὅλως συντετάξεται ἢ πρόθεσις οὔτε κατὰ παράθεσιν οὔτε κατὰ σύνθεσιν διὰ τὸ ἀνέφικτον τῆς συν- 2.2.477 θέσεως. ἤδη μέντοι οὐκ ἐν ἀντωνυμικῇ συντάξει τετόλμηται τὸ ἐπέκεινα (καὶ ἔτι ἐν ἐπιρρηματικῇ τὸ ἔπειτα κατὰ χρονικὴν ἔννοιαν, ἐφ' οὗ καὶ τὰ τῆς μεταλήψεως εἰς τὸ μεταλαμβάνομενον τῆς ἀντωνυμίας μεταφράζεται, μετὰ ταῦτα).

54. Τοῖς γε μὴν ἄρθροις οὐ ρητοῖς οὔσι κατ' ἰδίαν, ἀλλ' οὐδὲ συντιθεμένοις, αἰεὶ δὲ ἐν παραθέσει οὔσι τῶν πτωτικῶν κατὰ τὴν αὐτὴν σύνταξιν, τούτοις αἱ προθέσεις παράκεινται, τοῦ τοιούτου ἐν τοῖς προειρημένοις ἠκριβωμένου.

55. Ἐν αὐταῖς γε μὴν αἱ προθέσεις καὶ συντίθενται καὶ παρατίθενται. δεδομένου γὰρ τοῦ ὡς ἐν εὐθείᾳ συντίθενται αἱ προθέσεις, δοθήσεται καὶ ἐν εἶναι τὸ παρακαταθήκη· καὶ δεδομένου τοῦ ὅτι ἐν 2.2.478 συνθέσει ἀπάντοτε μετὰ τῶν ῥημάτων αἱ προθέσεις, δοθείη ὅτι καὶ ἐν συνθέσεως λόγῳ τὸ ἐξυπανέστη {B 267}. καὶ ἔτι ἐν τὸ ἀναγινώσκειν, ἐν καὶ τὸ ἀναγινώσκοντα. καὶ δῆλον ὅτι, εἰ προσγένειτο ἑτέρα πρόθεσις τῷ τοιούτῳ σχήματι, οὐ συνουσίας συντάξεως τῆς κατὰ τὰ ῥήματα, ἢ μὲν προσγεγονυῖα ἐν παραθέσει εἰρήσεται, ἢ δὲ συνουσία τῷ ῥήματι ἐν συνθέσει· ἀναγινώσκω — ἀναγινώσκοντα — παρὰ ἀναγινώσκοντα, καὶ ἔτι μετὰ τοῦ ἄρθρου παρὰ τὸν ἀναγινώσκοντα· εἰ δὲ οὕτω τις φαίη παραναγινώσκοντα, καὶ ὡς ἔξωθεν τὸ ἄρθρον προσγενήσεται, τὸν παραναγινώσκοντα.

56. Ἐξῆς ρητέον καὶ περὶ συντάξεως τῆς τῶν ἐπιρρημάτων, καὶ πρῶτόν γε περὶ τῶν ἐκ συντάξεως προθετικῆς πρόληψιν ἀναδεξαμένων ὡς εἴη ἐπιρρήματα. Ἡρακλείδης { frg. 1 Cohn } γοῦν ἐπιμερίζων τὰς οὐ δυναμένας λέξεις ὀξεῖαν ἐπιδέξασθαι ἐν τῷ περὶ καθολικῆς προσωδίας, φησὶν ὡς ἀσύστατον εἴη τὸ εἰσό ἐπίρρημα ἐν ὀξεῖα τάσει καταγίνεσθαι, 2.2.479 καθὸ τὰ εἰς οὐ λήγοντα τῶν τοῦ λόγου μερῶν ἀπέστραπται τὴν ἐπὶ τέλους ὀξεῖαν, ὑπεξαιρούμενος τὴν τε ἀπὸ πρόθεσιν καὶ τὴν ὑπό, καθὸ τούτων ἐν ἰδίῳμά ἐστιν ἢ ἐπὶ τέλους ὀξεῖα. φαίνεται δ' ὅτι καὶ ἢ τοῦ αὐτός οὐδετέρα ἀντωνυμία εἰς οὐ λήξασα εἶχε τὴν τόνου ὑποπαραίτησιν, καθὸ συνετονοῦτο τῇ ἀρσενικῇ τάσει· οὐ δὲ οὖν τις ἀφορμὴ περὶ τῆς ἐγγινομένης ὀξεῖας ἐν τῷ εἰσό. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο πιθανὸν οἰητέον, ὡς παρὰ τὸ ἔως ἐπίρρημα ἐσχημάτισται ἀπάντων τῶν παρεπομένων ἐν ὑπερβατῷ γενομένων· ὁ γὰρ χρόνος ὁ ἐπὶ τοῦ τέλους

μετῆει ἐπὶ τὸ ἄρχον, καὶ τὸ ἐπὶ τέλους ς ἐν μεσότητι παρελαμβάνετο, καὶ ἡ ἐν ἀρχῇ ὀξεῖα μετὰ τοῦ συνόντος πνεύματος μετετίθετο ἐπὶ τὸ τέλος. — 57. Ἄμεινον ἐκδέξασθαι ὡς ἐκ παραθέσεως προθετικῆς καὶ ἀρθρικῆς συντάξεως παρυφίστατο χρονικὴ σύνταξις, τῶν λέξεων κατὰ 480 τὴν συνοῦσαν παράθεσιν τὰ παρεπόμενα αὐταῖς ἀναδεξαμένων. ἐνεκλίνετο γὰρ ἡ πρόθεσις ἐξ ὀξείας τάσεως εἰς παράθεσιν παραλαμβανομένη, ὅπερ παρεπόμενόν ἐστιν πάση προθέσει· μόριόν τε τὸ ο ὠξύνετο μετὰ τοῦ συνόντος πνεύματος, ὃ παρεπόμενον ἦν πάση λέξει οὐκ ἐχούσῃ παρ' αὐτῇ ἑτέραν λέξιν. τοῦτο δέ φημι, ἐπεὶ πᾶσαι αἱ ὀξύτονοι ἐκφοραὶ ἐν παραθέσει οὔσαι ἑτέρων λέξεων εἰς βαρεῖαν μετατίθενται, ὡς ἐν τῷ

εἰ μὴ μητρυιῆ {E 389 }

καὶ τοῖς ὁμοίοις.

58. Οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἐξ οὗ, ἐν ῶ, ἀφ' οὗ, καθότι ἔστιν ἐπι-

2.2.481 νοῆσαι καὶ ἐν ὀνόμασι τὸ τοιοῦτον παρεπόμενον, ἐν οἴκῳ, ἐκ Λέσβου,

εἰς οἶκον· ἔννοια γὰρ τοπικὴ ἢ ἐκ τούτων μία, ἰσοδυναμοῦσα ἐπιρρη-

ματικῇ παραγωγῇ, λέγω τῇ Λεσβόθεν, οἴκαδε, οἴκοθι. (παρεστήσαμεν

δὲ καὶ ἀλλαχόθι ὡς τὸ οἶκον δέ, Οὐλύμπον δέ, τὰ τούτοις ὅμοια,

δύο μέρη λόγου καθεστῶτα εἰς σύνταξιν μίαν ἐπιρρήματος παραλαμβάνεται, καὶ ἐκεῖνο προσδιασαφήσαντες, ὡς εἰ προθέσεις ἀντὶ συνδέσμων

παραλαμβάνονται, οὐ βίαιον καὶ τὸ σύνδεσμον ἀντὶ προθέσεων ἀνθυ-

πάγεσθαι.) — 59. Ἄλλ' ἐκεῖνό γέ τις ἐπιζητήσει, πῶς ταῦτα τοπικῆς

ἐννοίας ἐστὶ παρεμφατικά, χρονικῆς δὲ τὰ ἐκ τῆς ἀρθρικῆς συντάξεως,

ἔχοντος καὶ τοῦ τοιούτου λόγον, ὡς ἀναγκαίως μὲν τὸ ἐν οἴκῳ καὶ

ἐξ οἴκου τοπικὴν σχέσιν σημαίνει, ἐπεὶ καὶ αὐτὰ πολὺ πρότερον τὸν

ἐσήμαινεν· τὰ γε μὴν ἄρθρα οὐδὲν τοιοῦτον σημαίνοντα ἢ μόνον ἀνα-

φορικὴν ἔννοιαν, ἥτις χρονικὴν ἔμφασιν παρίστησιν, εἴγε τὸ ἀναφέρειν

2.2.482 χρόνου ὑπόμνησις ἐστὶν ἐν ῶ προεγεγόνει τὸ ἀναφερόμενον, ἀκολούθως

κατὰ τὴν προειρημένην σύνταξιν χρονικῆς παρεμφάσεως γενήσεται παρεμ-

φατικά. — 60. οὐκ ἐπεὶ δὲ ἐκ παραθέσεώς φαμεν τὰ τοιαῦτα μόρια

συνίστασθαι, πάντως καὶ κατὰ τὸν μερισμὸν τῶν μερῶν τοῦ λόγου τῆς

συντάξεως ἀποστήσεται, καθάπερ γε καὶ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου οὐ συν-

τάξεως ἀποστήσεται τῷ παραλόγῳ τῶν εἰρημένων φωνῶν. δύο μέρη

[τοῦ] λόγου ἐστίν, τῇ μέντοι ἐξ ἑκατέρου συνόδῳ ἔν τι παρυφίσταται.

2.2.483 δι' ὃ καὶ ὡς ἠνωμένα αὐτὰ παρεδεξάμεθα, λέγω τὸ εἰς ὄ, ἐν ῶ καὶ ἐξ

οὗ· καὶ ἔτι ἐπὶ τῶν προειρημένων ἐπιρρηματικῶν, οἶκον δέ, ἀγρὸν δέ.

61. Παραθήσομαι καὶ τὸ πρὸς τοῦ Ἡρακλείδου { frg. 2 Cohn }

εἰρημένον, ὡς καὶ τὸ ἐπεὶ χρονικὸν ἐπίρρημα ἐκ τῆς προειρημένης

συντάξεως ἐγένετο. ἐκ τοπικοῦ γὰρ ἐπιρρήματος τοῦ οὗ, φησίν, ἀπετε-

λείτο Δωρική μετάληψις ἢ εἶ, ὁμοίως τῷ ποῦ καὶ πεῖ, αὐτοῦ — αὐτεῖ, ᾧ
συνῆει πρόθεσις ἢ ἐπί, ἢ νῦν ἰσοδυναμοῦσα τῇ ἀπό, καθὸ καὶ ἐν ἑτέροις
ἢ ἀπό ἀντὶ τῆς ἐπί· τὸ γὰρ ἀπομηνίσας {H 230} ἐστὶν ἐν ἴσῳ
τῷ ἐπιμηνίσας. Εἰς δὲ τὴν τοῦ ἀνδρὸς συνηγορίαν καὶ τὰ τῆς συναλιφῆς
οὐκ ἐμποδιεῖ τὸν λόγον· ἀπειράκις γὰρ τὰ Δωρικά διὰ ψιλῶν ἀντι-
στοίχων τὰς συναλιφὰς ποιεῖται,

2.2.484 κῶ τοξότας Ἡρακλέης·

κάλλιστ' ὑπαυλέν·

κὰ μεγασθενῆς Ἀσαναία·

Μελάμποδά τ' Ἀρπόλυκόν τε·

ἄρχοιμεν γὰρ κῶθρασίων { Alcmanis, apud Bergkium⁴

fr. adesp. 34-37 AB p 697 }. —

62. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ εἰ δοίη τις τὴν ἐναλλαγὴν τῆς προθέσεως καὶ
τὴν συναλιφὴν, καθὸ συνηγορήσαμεν, μάχεται τὰ τῆς τάσεως· τοῖς γὰρ
κοινοῖς συμπερισπᾶται καὶ τὰ εἰς εὐλήγοντα ἐπιρρήματα, τῷ ποῦ τὸ
πεῖ, τῷ αὐτοῦ τὸ αὐτεῖ, ὅπερ οὐ παρείπετο τῷ ἐπέι. ἀλλὰ καὶ τὸ
σημαινόμενον· τὰ γὰρ μεταπίπτοντα παρὰ ταῖς διαλέκτοις τῆς φωνῆς
ἀμοιβὴν σημαίνει, οὐ τοῦ δηλουμένου. οὐ δὲ οὖν τὸ ἐπέι τόπον παρεμ-
φαίνει, ὥσπερ ἔχει τὸ εἶ τὰ τῶν χοιραγγῶν { Sophron. mim. 86
Ahr., 98 Kaibel }. δι' ὃ καὶ παραδεξαίμεθα ἂν ἐκεῖνο, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων
2.2.485 συνδέσμων παρεπόμενόν ἐστι, τὸ συνωνυμῆν συνδέσμους ἐπιρρήμασιν
καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου σχήματος. σύνδεσμός ἐστὶν τὸ ὄφρα

ὄφρα πεποίθης {A 524. v 344 },

ἀλλὰ καὶ χρονικὸν ἐπίρρημα,

ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν {Θ 66. i 56 }.

ὁ δὲ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ ὅπως καὶ ἐπὶ τοῦ ἵνα πρὸς τοπικὸν
ἐπίρρημα.

63. Μηδὲ ἐκεῖνο δὲ παρείσθω, ὡς τὰ προκείμενα μόρια συνωνυμῆ
καὶ τοπικῆ σχέσει, ἀρθρικῆς μᾶλλον ἐννοίας ὄντα παρεμφατικά· ἃ καὶ
μάλιστα ἐπιζητεῖ τὴν τοῦ τόπου ἐπίζευξιν, ἐν ᾧ τόπῳ ἔμεινας, ἐξ
οὗ τόπου ἀπῆλθον, εἰς ὃ ἐπορευόμην χωρίον, τῶν προθέσεων
πάλιν παρειλημμένων εἰς τοπικὴν σχέσιν ὁμοίως τοῖς πτωτικοῖς· ὁμό-
2.2.486 λογὸν γὰρ ὅτι καὶ τὸ εἰς ὃ ἐπορευόμην χωρίον οὐκ ἄλλης πτώσεώς
ἐστὶν ἢ τῆς αἰτιατικῆς, προδεδειγμένου τοῦ ἐν εὐθείᾳ μὴ δύνασθαι τὰς
προθέσεις καταγίνεσθαι, τοῦ τε ἀρσενικοῦ συνομολογοῦντος· εἰς γὰρ ὄν
ἐπορευόμην τόπον. — Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῶν ἐκ παραθέσεως
γενομένων χρονικῶν ἐπιρρημάτων.

64. Ἐξῆς ῥητέον καὶ περὶ τῆς πρὸς τὰ ἐπιρρήματα συντάξεως τῶν

προκειμένων μορίων. τὸ δὴ ἐπάνω, περικύκλω, ὑποκάτω, ἀποδῖς, ἀποψέ, τὰ τούτοις παραπλήσια ἔχεσθαι συνθέσεως τῆς πρὸς τὰς προθέσεις αὐτὸ μόνον ὑπέλαβον οἱ πρὸ ἡμῶν, οὐδεμίαν ἀκριβῆ ἀπόδειξιν ποιησάμενοι, δι' ἧς τὸ δισταζόμενον τῆς συντάξεως περιεγράφετο. τί γὰρ οὐ μᾶλλον ἐστὶ τὸ ἀποψέ δύο μέρη λόγου ἢ περ ἓν, τὰ τε 2.2.487 τούτῳ ὅμοια; χρὴ οὖν ἀνταναπληρῶσαι τὴν τοῦ τοιοῦτου ἀπόδειξιν, πότε καθ' ἓν μέρος λόγου τὸ τοιοῦτο νοηθήσεται καὶ πότε οὐ. — 65. Ἐν δὴ ταῖς προκειμέναις συντάξεσιν ἐντελῶς ἀπεδείκνυτο, ὡς αἱ προθέσεις αὐτὸ μόνον ἰδία νοοῦνται καὶ κατὰ παράθεσιν ἀναμεμερισμέναι ταῖς πλαγίαις πτώσεσιν (οὐ γὰρ πᾶσαι κατὰ πασῶν διήκουσιν, καθάπερ κἂν τῇ ὑπηγορευμένη εἰσαγωγῇ ἀπεδείξαμεν), ἔν γε μὴν τοῖς ἀπτῶτοις καθ' ἓνα σχηματισμὸν παρελαμβάνοντο. ἔνθεν κατὰ τοῦτο μετὰ καὶ ἄλλων ὧν παρεστήσαμεν αἰτίων, οὐ παρετίθετο τῇ εὐθείᾳ ἔτι ἀπτῶτω οὔσῃ. δι' ὃ δὴ πᾶσα ἀνάγκη ταῦτὸν παραδέξασθαι καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιρρημάτων, οὐκ ἐχόντων πλαγίας πτώσεις, δι' ὧν ἐπινοηθήσονται παρακείμεναι αἱ προθέσεις. — οὐ δόξει τὸ δι' ὅτι ἀντικεῖσθαι· ἐδείξαμεν γὰρ 2.2.488 ὅτι αἰτιατικὴ ἐγκειμένη ἐστὶ μετὰ τῆς διὰ προθέσεως, καὶ οὐχ ὅτι σύνδεσμος, ἐπεὶ κἂν πάντως ἓν μέρος λόγου καθειστήκει, καθάπερ ἔχει καὶ ὁ ἐπεὶ παρασυναπτικὸς συγκεείμενος ἐκ τοῦ εἶ συνδέσμου καὶ τῆς ἐπὶ προθέσεως, ὡς φησι καὶ Ποσειδώνιος. — 66. Εὐλογον δὲ κάκεῖνο προσθεῖναι. εἴπερ συμφέρεται [καὶ] τὰ ἐπιρρήματα τοῖς ῥήμασιν καὶ τούτων μία σύνταξις ἐστὶν ἀπάντοτε, δηλὸν ὡς τὸ αὐτὸ ἀναδέχεται τῷ πρὸς ὃ φέρεται. εἰ δὲ αἱ προθέσεις μετὰ τῶν ῥημάτων ἓν μέρος λόγου, καὶ τὰ ἐπιρρήματα ταῦτὸν ἀναδέχεται, συνεπαγόμενα τὴν πρόθεσιν ἐπὶ τὰ ῥήματα.

67. Εἰκὸς τινα φήσιν ὡς ἡ ἐγγινομένη ἐπ' ἐνίων ἐπένθεσις τοῦ ἄρθρου τὸν προκείμενον λόγον διαβάλλει· πῶς γὰρ τὸ ἠνωμένον τῆς προθέσεως παραδέχεται τὴν ἐπένθεσιν τοῦ ἄρθρου, ὅπου γε καὶ τὴν ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἀμφιβολίαν ἢ τοῦ ἄρθρου ἐπένθεσις περιέγραφε τῷ μὴ 2.2.489 ἠνώσθαι τὴν πρόθεσιν, παρὰ τοῦ νόμου, παρὰ τοῦ φέροντος; τοιοῦτον οὖν καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ νῦν, ἀπὸ τῆς σήμερον, ἀπὸ τῆς αὔριον. — 68. Ἔστι δὲ καὶ πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναι ὡς παρυφίσταται ἐνίοις τῶν ἐπιρρημάτων ἡ πτωτικὴ ἔννοια, ἐφ' ἧς τὰ τῆς συντάξεως τείνει. ἐν γὰρ τῷ σήμερον ἐγκείται ἡ ἡμέρα, οὐκ ἔχουσα ἀναστροφὴν πρὸς τὸ σήμερον. (οὐ γὰρ εἴ τι ἡμέρα, τοῦτο καὶ σήμερον, ἐπεὶ συντείνει καὶ ἐπὶ τὸ αὔριον καὶ ἐπὶ τὸ χθές, ἅπερ πάλιν ἐγκειμένην ἔχει ἡμέραν, ὥστε πάλιν, εἴ τι ἐστὶ μὲν αὔριον ἢ ἐχθές, τοῦτο ἐπιδέχεται καὶ τὴν ἡμέραν, οὐ μὴν, ὡς ἔφην, κατὰ ἀναστροφὴν.) ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ

τοῦ νῦν· πάλιν γὰρ χρόνου ἐστὶ τοῦ γενικωτάτου ἐμπερικτικόν, οὐ
 τέμνον τὸ ἐπιμεριζόμενον τοῦ χρόνου, διήκον μέντοι δι' ὅλου, ὡσπερεὶ
 γενικὸν ὄνομα. — 69. Ἐὰν οὖν ὡς πρὸς τὸ ἐγκείμενον τῆς ἡμέρας τὰ
 τῆς συντάξεως ἐγγίνηται, πᾶσα ἀνάγκη τὴν μὲν πρόθεσιν νοεῖν κατὰ
 παράθεσιν, ἐπεὶ κατὰ πλαγίας ὀνόματος φέρεται, καὶ πᾶσα ἀνάγκη τὸ
 2.2.490 ἄρθρον προστίθεσθαι, ἵνα τὸ ὑπακούμενον πτωτικὸν νοῆται. ἑξαίρετος
 γὰρ ἢ τῶν ἄρθρων παράθεσις ὡς πρὸς τὰ πτωτικά, ἐπεὶ πῶς γινώσκει
 τὸ σήμερον τὸ τῆς ἄρθρον καὶ θηλυκὸν ὄν καὶ γενικῆς πτώσεως καὶ
 ἐνικόν, τῶν ἐπιρρημάτων οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφανιζόντων; (ἔστι γοῦν οἷς
 οὐδὲ παρφυρίσται τι τοιοῦτο πτωτικόν, ἃ δὴ καὶ στέρεται τῆς τοιαύτης
 συντάξεως, ὡς ἔχει τὸ ἀποδὶς, ἀποτρίς.) [ἐπάνω, ὑποκάτω.] —
 70. καὶ ἀνάπαλιν δὲ οὐ γινώσκει τὴν παράθεσιν τῆς προθέσεως κατ' ἰδίαν,
 εἰ μὴ πρότερον προσγένοιτο ἢ τοῦ ἄρθρου παράθεσις, ἃ καὶ μόνως ἐπὶ
 τὸ συνυπακούμενον φέρεται, ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα, ἐν τῇ αὔριον, ἐν
 τῇ ἐχθές· ἄπερ οὐκ ἂν τις ἐπινοήσειεν δίχα τῶν ἄρθρων ἀποφίνασθαι,
 καθὸ αἱ προθέσεις μόνον ἐπὶ τὰ πτωτικά ἐφέροντο, οὐ μὴν ἠδύναντο
 παρακεῖσθαι τοῖς ἐπιρρήμασιν· οὐ γὰρ οἷόν τε φάναι ἐν σήμερον
 2.2.491 οὐδὲ ἐξ αὔριον. — 71. Ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις, ἐν τῷ
 ὑποκάτω, ἐν τῷ ἐπάνω· πρὸς γὰρ πάλιν τὸ ἐγκείμενον τοῦ τόπου
 ἢ τοῦ ἄρθρου παράθεσις ἐστὶ μετὰ τῆς καταρχούσης προθέσεως ἐν πα-
 ραθέσει. δι' ὃ καὶ ἐν τοῖς μερισμοῖς χρή νοεῖν τὴν μὲν προτέραν πρό-
 θεσιν ἐπὶ τὸ ἐγκείμενον τῆς δοτικῆς μετὰ τοῦ συνόντος ἄρθρου ἐν
 παραθέσει καθίστασθαι, τὴν δὲ δευτέραν κατὰ σύνθεσιν οὔσαν τοῦ τοπικοῦ
 ἐπιρρήματος. — 72. Δείκνυται ἄρα διὰ τοῦ τοιούτου ὡς τὸ ἀπεχθές
 οὐ δύναται προσλαβεῖν τὸ ἄρθρον, ὅτι ἐπὶ τὸ χρονικὸν ἐπιρρημα φέρεται·
 ἐν γὰρ μέρος [τοῦ] λόγου. τὸ μέντοι ἀπὸ τῆς ἐχθές ἰδίας συντάξεως
 ἔχεται, τῆς πρὸς τὸ ἐπιφερόμενον ὄνομα, ὅμοιον καθεστῶς τῷ ἐκ τῆς
 σήμερον ὃ [οὐ] πάντως κατ' ἐπέθεσιν τὴν τοῦ ἄρθρου ἐγεγόνει· οὐ
 γὰρ ἦν τι ἐκ σήμερον. — Τῆς τοιαύτης οὖν ἀποδείξεως, ὡς ἔφαμεν,
 ἐδέετο ὁ προκείμενος λόγος ὑπὲρ τοῦ πιθανώτερον τὸν ἐπιμερισμὸν
 γίνεσθαι.
 2.2.492 73. Ἐξῆς διαληπτέον καὶ περὶ τοῦ ἐξαίφνης, πότερον ἦνται
 καὶ τύπος ἐστὶν ἐπιρρηματικός, ἢ ἐκ προθετικῆς συντάξεως ἐπιρρήματος
 ἔννοιαν παρίστησι, καθάπερ ἔστιν ἐπινοῆσαι ἄπειρα τοιαῦτα, οἷς καὶ
 ἀντιπαράκειται ἐπιρρήματα τὴν αὐτὴν σχέσιν σημαίνοντα, εἰς οἶκον
 ἀπέρχομαι — οἴκαδε ἀπέρχομαι, ἐξ οἴκου παρεγενόμεν — οἴκοθεν
 παρεγενόμεν, ἐν οἴκῳ σε μένω — οἴκοθι σε μένω. ταύτης τῆς
 συντάξεως ἔφαμεν καὶ τὸ

οἶκον δ' ἔσελεύσομαι {Z 365 }

ὡς πρὸς τὸ οἴκαδε, ἀποδείξαντες ὡς δύο μέρη λόγου ἐστὶν τὸ οἶκον δέ.
καὶ δὴ τὸ προκείμενον μόριον διὰ τὸ ἐπακολουθῆσαν πάθος τῆ φωνῆ
οὐ προφανῆ τὰ τῆς συντάξεως κατέστησε, τῶν οὕτω γινομένων ἀπάντων
κατ' οὐδένα τρόπον ἐπιστάσεως τυχόντων, καθάπερ πρόκειται. —
74. παρὰ δὴ τὸ ἀφανῆς ὄνομα ἀπετελεῖτό τι θηλυκὸν κατὰ παρώνυ-
μον σχηματισμόν, ἀφανία καὶ ἀφάνεια. δισσὰ γὰρ τὰ τοιαῦτα, εὐ-
σεβῆς — εὐσεβεία, ἀφ' οὗ πάλιν τὸ

2.2.493 εὐσεβίη τέθνηκεν { fort. Callimachi, frgm. 519 Schn. },
εὐμάθεια, ἀλλὰ μὴν καὶ εὐμαθία,

εὐμαθίην ἠτεῖτο διδοῦς ἐμέ { Callimachi epigr. 49 Schn.,
Anth. Pal. VI 310, I p 397, 12 Stadtm. }.

οὕτως ἔχει καὶ τὸ

ἀδρανίη τόδε πολλόν { fort. Callimachi, frg. 520 Schn. }.

παρὰ δὴ τὸ προκείμενον ὄνομα παρείπετό τις σύνταξις ἐκ γενικῆς
πτώσεως τὸ ἐξ ἀφανίας, ὡς καὶ παρὰ τὸ αὐτὸς πάλιν τι ἐγένετο
θηλυκὸν ἐξ αὐτῆς κατ' ἐπιρρηματικὴν σύνταξιν· ἐξ αὐτῆς ἴωμεν
πρὸς Διονύσιον. παρὰ δὴ οὖν τὴν προκειμένην σύνταξιν συγκοπὴ
μὲν [διὰ] τοῦ α κατὰ μέσην συλλαβὴν ἐγένετο, μεθ' ὑπερβιβασμοῦ κατὰ
τὸ ἄρχον μέρος τοῦ παραλήγοντος ι, ὃ δὴ καὶ αἴτιον ἦν τοῦ εἰς α
καταλήγειν τὸ μόριον. καὶ φαίνεται ὅτι ἀναγκαίως καὶ τὸ λῆγον α
μεταλαμβάνει εἰς τὸ η, τοῦ αἰτίου τῆς λήξεως ἀφισταμένου κατὰ τὸ
ὑπερβατόν· καὶ οὕτω τὸ ἐξαίφνης ἀποτελεῖται. — 75. Οὔτε δὲ τὸ α
2.2.494 συγκόπτεσθαι ξένον, ἐπεὶ οὕτως ἔχει τὸ σπάργανον, τὸ ἔδνον, τὸ
τέκνον, τὸ δάκνω, τὸ Ἐριχθονίδα, ἄλλα μυρία· οὔτε μὴν ὑπερ-
βιβάζεσθαι τὰ στοιχεῖα· τὰ γὰρ ἀπειρέσια ἀπερείσια. ἴσως δὲ καὶ παρὰ
τὸ δόρυ ἢ δόρυος γενικῆ, ὅτε φαμὲν δουρός· γόνυος γουνός· ἔφην
δὲ ἐν δισταγμῷ, μὴ ἄρα τοῦ γούνατος καὶ δούρατός εἰσι συγκοπαί.
2.2.495 76. Παρὸν δὲ κάκ τοῦ ἀντιπαρακειμένου ἐπιρρήματος τὸ πάθος
ἐπιδείξει. ἰδοὺ γὰρ παρὰ τὸ ἀφανῆς ὄνομα ἦν ἀποτελούμενον ἐπιρρημα
παρακείμενον ὁμότονον γενικῆ πληθυντικῆ τῆ ἀφανῶν, τὸ ἀφανῶς (ὡς
καὶ εὐσεβῶν — εὐσεβῶς· ἃ δὴ ἔφαμεν συνυπάρχειν καὶ συντονοῦσθαι
ταῖς τοιαύταις γενικαῖς). ἐφ' οὗ δὴ πάλιν τὸ προκείμενον πάθος ἐπα-
κολουθεῖ. καὶ ἐπεὶ οὐκέτι συνέιχετο ὑπὸ τῆς συνούσης γενικῆς διὰ τὸ
ἐπακολουθῆσαν πάθος, οὐδὲ τὴν ταύτης τάσιν ἀνεδέχετο (ὡς γὰρ ἔφαμεν,
συνυπαρχουσῶν τῶν γενικῶν συνυπάρχει καὶ τὰ τοῦ τόνου). μετῆι
οὖν εἰς βαρεῖαν τάσιν, δεόντως καὶ τὸ ς ἀποβάλλον. ἔσθ' ὅτε γὰρ
πάλιν ἢ τοιαύτη κατάληξις μετὰ τοῦ προκειμένου τόνου καὶ τὸ ς ἀνα-

δέχεται· ἀποστάντος δὲ τοῦ τόνου ἦν ἔνδεκτον συναποστήναι καὶ τὸ ς, καθότι καὶ τῶν εἰς ω ληγόντων ἐπιρρημάτων τὴν τάσιν μετελάμβανεν, 2.2.496 ἄπερ οὐκέτι τριγενέσιν ὀνόμασιν ἀνθυπήγετο, ὡς ἔχει τὸ ἔσω, κάτω, κύκλω, τόνω. — 77. ἔφαμεν δὲ καὶ ἐν ἑτέροις ὡς ἀπειράκις αἱ λέξεις πρὸς τὰς ἀποβολὰς τῶν στοιχείων καὶ τοὺς τόνους μεθιστᾶσιν. συνεῖχε τὴν ὀξεῖαν τὸ ξ ἐν τοῖς τοιούτοις ἐπιρρήμασιν, ὀδάξ, ὑποδράξ, ὀκλάξ· ἀλλ' ἔλλειψαν ἐν τῷ ὑπόδρα μετέστησε καὶ τὴν ὀξεῖαν, ὅμοιον αὐτὸ καταστήσαν τῷ ρίμφα, μάλα, αἶψα, τοῖς οὕτω βαρυνομένοις. ὁμοίως καὶ τὸ ς ἐν τοῖς εἰς ις λήγουσι μετὰ μακρᾶς τῆς συνούσης κατὰ τὸ παρεδρεῦον, χωρίς, ἀμφίς, ἀμοιβηδῖς· ἀλλ' ἐπεὶ ἐν βαρυτόνοις ἡ ἀποβολὴ τοῦ ς ἐγένετο, ὡς ἐν τῷ πολλάκι καὶ δεκάκι, καὶ τὸ χωρίς ἀποβάλλον τὸ ς ἐγένετο χῶρι, ὅμοιον καθεστῶς τῷ αὐθι καὶ τοῖς 2.2.497 παρακειμένοις. ἐδείξαμεν καὶ ἐπὶ τοῦ δεσποστής, ἐργαστής, ὡς τῆ ἀποβολῆ τοῦ ς ὅμοια ἐγένετο τῷ ἐλάτης, ἀρότης· καὶ διὰ τοῦτο δεσπότης καὶ ἐργάτης κατὰ βαρεῖαν τάσιν. πλείστην τῶν τοιούτων παράθεσιν ἐποίησάμην ἐν ἑτέροις. τῆδε οὖν ἐσχηματίσθη καὶ τὸ ἄφνω. — 78. Ἐφαμεν ἐν τοῖς προκειμένοις ταῖς ἐκ προθέσεων γινομέναις παραθέσεσιν καὶ σημαινούσαις ἐπιρρηματικὴν σχέσιν ἀντιπαρακεῖσθαι ἐπιρρήματα. καὶ τῷ οὖν ἐξ αὐτῆς παράκειται τι αὐτόθεν, ἴωμεν αὐτόθεν — ἀπέλθωμεν ἐξ αὐτῆς. οὕτως ἔχει καὶ τὸ αὐτόδιον δ' ἄρα μιν {θ 449 }, ἀντὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς οὐκ ἄλλοσε παρακλίναντα. παράκειται οὖν καὶ τῷ ἐξαίφνης ἄφνω παρεγένετο ὁ δεῖνα ἐν ἴσω τῷ ἐξαίφνης παρεγένετο.